

Giới thiệu Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu

Phải làm một quân cờ cho người ta tranh quyền đoạt lợi, ta đương nhiên là không muốn. Cho nên, không muốn cho Hoàng Hậu được đắc ý, ta cự tuyệt làm một Thái Hoàng Tử Phi vạn người mong muốn. Nhưng chính là dù có đi một vòng lớn, thì đến cuối cùng vẫn được gả cho một nam nhân của hoàng gia. Đêm tân hôn, tay hắn chậm rãi sờ da mặt ta, cúi đầu khẽ cười “Bỏ vương sẽ cho ngươi thân phận tôn quý nhất, cũng sẽ cho ngươi cuộc sống tiện nghi nhất!” “Hận sao? Vậy hãy dựa vào phần hận ý này mà sống”. Nửa tháng sau, có một vị tướng quân tới cửa, nhìn trúng ta. Hắn không nói hai lời, chấp tay dâng ta cho người khác: “Nếu tướng quân thích, vậy liền giữ lấy đi”. Cho đến bây giờ ta biết rõ, ta đối với hắn, chẳng qua chỉ là một món đồ. Giữ lại cũng vô dụng, bỏ đi cũng chẳng đáng lưu tâm...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ (Thượng)

Thời gian đầu xuân, khí lạnh tan ra trời dần ấm thêm. Lúc này, bên sông Tần Hoài, đã sớm vô cùng náo nhiệt. Cỏ cây ra sức đâm chồi, dường như chỉ cần hít thở cũng có thể cảm nhận được hơi thở của mùa xuân.

Khẽ nhắm mắt, lắc lắc đầu, cảm thấy tinh táo tự nhiên trở lại. Buông màn xe xuống, kêu xe ngựa ngừng lại, ta liền đứng dậy muốn đi ra ngoài, Thanh Tư ngăn ta lại, nói:

“Tiểu thư, tốt nhất vẫn là không nên đi ra ngoài. Lỡ có sơ xuất gì, lão gia sẽ lột da muội mất!”

Ta khẽ cười, lấy tay điểm vào thái dương nàng:

“Nha đầu chết tiệt, dám lấy cha ta ra để áp bức ta sao! Ta chỉ ra ngoài đi dạo một chút, cũng đâu phải chuyện gì lớn. Bằng không, muội cứ dán chặt lấy ta, như thế nào?”

Dứt lời, cũng không nhìn thần sắc bất mãn của nàng, liền xuống xe ngựa. Thanh Tư cũng vội vàng theo xuống, sau khi phân phó xa phu đứng tại chỗ chờ, liền chạy tới.

“Tiểu thư, người chậm một chút!”

Thấy nàng có chút thở hổn hển, ta liền cười nhạt nàng nói:

“Nhìn muội xem, bình thường không chịu vận động, mới chạy có vài bước cũng đã mệt thành như vậy rồi!”

“Tiểu thư!”

Thanh Tư dậm chân,

“Người lại giằng cợt muội!”

Hai người vừa cười vừa đùa giỡn, dọc theo bờ sông chậm rãi đi. Trên cao ánh mặt trời chiếu sáng, từng làn gió thổi qua vẫn mang chút hương vị của hàn khí, nhưng cũng chỉ có thể làm cho con người thanh tỉnh vài phần. Như ta đây, dường như hàng năm ở nơi khuê phòng đến khi nào mới lại có thể trở ra, tại đây trong hoàn cảnh như vậy được cảm thụ một phen, thật tốt biết mấy.

Thanh Tư lúc trước còn ngăn cản không cho ta xuống xe đi dạo, ai ngờ đâu lúc xuống dưới, hưng phấn nhất lại là nàng. Ta bắt đầu đi lắc đầu, tùy ý đi cùng với nàng. Hôm nay là vì Hoàng Hậu cô cô triệu kiến, đi Hoàng Cung trở về, đang nửa buổi hồi phủ rồi sẽ chẳng còn được đi ra, chỉ cần có thể trở về trước khi trời tối, cha cũng sẽ không trách mắng.

Xa xa trên mặt nước, một đàn vịt thông thả bơi lội, thỉnh thoảng còn vỗ cánh, làm cho bọt nước bắn ra tứ phía. Lắng tai nghe, còn có thể nghe thấy thanh âm vui vẻ của chúng nữa.

Ta cùng với Thanh Tư chậm rãi đi tới, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh của cái gì đó rơi xuống nước, sau đó là một tiếng thét chói tai. Theo hướng phát ra tiếng hét mà nhìn chỉ thấy một bọt nước kích khởi bay cao.

“Có người rơi xuống nước!” Ta thốt lên.

Quả nhiên, những tiếng kêu cứu vang lên liên tiếp. Càng ngày càng nhiều người đổ xô về phía trước. Ta đang muốn đi qua, lại bị Thanh Tư gắt gao nắm chặt lấy cổ tay:

“Tiểu thư, nhiều người như vậy, người trăm ngàn lần không thể đi qua đó!”

Ta sững sốt trong giây lát, thần sắc âm đạm. Cho dù có đi qua thì như thế nào, ta lại không biết bơi. Đang trong lúc mọi người vô cùng hoảng loạn, lại nghe “Bùm” một tiếng, có người cứ nhiên nhảy xuống! Ta kinh ngạc nhìn theo, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng rất nhanh lướt qua. Thanh Tư cũng như ta lo lắng nhìn về phía trước, nhưng lại vẫn như cũ bưng bình giữ chặt tay của ta, nhất quyết không cho ta bước qua nửa bước. Lại qua một lát, nghe thấy đám người ở phía trước phát ra một hồi tán thưởng. Sau đó, lại có tiếng người quỳ khóc tạ ơn. Ta cùng với Thanh Tư rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, xem ra đã cứu được người về rồi. Thanh Tư hướng ta cười nói:

“Như vậy tiểu thư có thể yên tâm rồi chứ?”

Nha đầu kia quả thực hiểu ta. Cho dù chính mình chẳng thể giúp được gì, nhưng nếu lỡ có xảy ra chuyện, trong lòng ta vẫn là hội khổ sở. Hướng nàng gật đầu cười, nhìn bên kia thấy đám người đã chậm rãi tản ra.

Thanh Tư kéo kéo tay ta, nhẹ giọng nói:

“Đã không còn sớm nữa, chúng ta sớm hồi phủ đi”.

“Ừ.”

Ta đáp lại, liền theo tay nàng xoay người rời đi. Xe ngựa vẫn đang chờ chúng ta ở chỗ cũ, xa phu thấy chúng ta đi qua, liền nhảy xuống xe, nâng tay mở màn xe ra, kính cẩn cúi đầu khiêm tốn nói:

“Tiểu thư, hồi phủ ạ?”

“Đừng vậy, trở về thôi”.

Thanh Tư đỡ ta lên xe, hướng xa phu cười nói.

Hai người ngồi vào bên trong xe, xe ngựa liền vững vàng thông dong mà chạy. Mới vừa rồi còn hưng trí bừng bừng, tâm tình trong nháy mắt đã hạ xuống. Hồi phủ – không biết phải đến khi nào mới lại có thể trở ra. Nâng tay vén mở rèm cửa sổ, giờ phút này đưa mắt nhìn ngắm sông Tần Hoài cảnh sắc hợp lòng người. Khi đầu ngón tay chạm đến cửa kính xe lại nghe bên ngoài tiếng xa phu dồn dập.

“Hu ——”,

Xe ngựa rung lắc dữ dội. Ta thu thế không được, hô nhỏ một tiếng, cả người lao về phía trước.

“Tiểu thư!”

Thanh Tư vội vàng ôm lấy ta, quay đầu lại, cách màn xe liền lên tiếng trách mắng.

“Đánh xe như thế nào vậy? Nếu như tiểu thư bị thương thì phải làm sao, người tự mình có đảm đương nổi không?”

“Thanh Tư...”

Nha đầu này, mỗi khi tức giận mở miệng ra liền không có lời hay. Ta hơi nhướn mày trừng mắt nhìn nàng một cái, nàng lại không đổi sắc mặt liền xoay người dùng sức mở màn xe ra, đang muốn nói gì đó, đột nhiên lại nhìn thấy một người xa lạ đang đứng ở bãi cỏ phía trước mặt. Đó là một thiếu niên, một thân thanh y, vạt áo trước ngực giống như bị dính bết lại ẩm ướt, loang ra từng mảng từng mảng lớn những khoảng thâm màu. Hắn nhìn thấy màn xe bị nhắc lên, thần sắc khẩn trương nhìn vào bên trong xe, gương mặt thoáng nhiễm một tầng xấu hổ, hẳn là không ngờ ngồi bên trong xe lại là hai vị nữ tử đi?

“Chuyện gì?”

Thanh Tư hỏi, ngữ khí đều đều, lạnh băng, ngữ điệu hoàn toàn vô vị. Ta âm thầm cười, nha đầu này, còn muốn bộc phát tiểu tính khí của nàng nha. Nhưng cũng mặc kệ nàng, một thiếu niên đột nhiên ngăn xe ngựa của ta lại, không biết đến tột cùng là có chuyện gì.

Thanh y thiếu niên liếc mắt nhìn qua Thanh Tư một cái rồi đưa ánh mắt hướng đến phía ta, mở miệng năn nỉ:

“Tiểu nhân mạo phạm tiểu thư, mong tiểu thư thứ tội. Chính là... Chỉ là công tử nhà ta cả người ướt đầm, trước mặt lại không có chỗ để thay y phục, cho nên tiểu nhân mới cả gan cản lại xe ngựa của tiểu thư.”

Hắn nói xong, không tự giác quay đầu nhìn lại. Nhìn dáng vẻ của hắn, hẳn là gia giáo được dạy dỗ vô cùng tốt đi. Nhưng thật ra, ta có chút tò mò, “công tử” trong miệng hắn đến tột cùng là người như thế nào?

Không đợi ta mở miệng, Thanh Tư đã liền cự tuyệt:

“Y phục công tử nhà người ướt thì liên quan gì đến tiểu thư nhà chúng ta?”

Nói rồi liền hướng về phía xa phu,

“Chúng ta đi.”

Vừa nghe Thanh Tư nói đi, thiếu niên kia nóng nảy vội la lên:

“Vị tỷ tỷ này, người nghe ta...”

“Ai là tỷ tỷ của người!”

Thanh Tư mặt đỏ lên trách mắng. Ta rốt cục nhìn không được cười ra tiếng, nàng quay đầu bất mãn nói:

“Tiểu thư!”

Ta hướng nàng lắc đầu, cũng là nhìn về phía thiếu niên kia:

“Ý tứ của người ta hiểu được, nhưng chúng ta đây cũng không có y phục cho công tử nhà người có thể thay được”

Hắn cũng nên nhìn thấy, ta đây, bên trong xe, trừ bỏ một cái nhuyễn đệm ra thì không còn gì khác.

Nghe vậy, trung mâu hắn lộ ra một tia vui sướng, vội hỏi:

“Y phục chúng ta tự dẫn theo, khăn cầu tiểu thư đem xe ngựa cho công tử nhà ta mượn dùng một chút!”

Ta mới phát hiện, trên lưng hắn còn công theo một gánh nặng, nghĩ hắn là y phục để thay rửa đi. Ta nghĩ nghĩ, liền mở miệng nói:

“Vậy được rồi.

“Tiểu thư!”

Thanh Tư tròn mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói,

“Đối phương là loại người nào cũng không biết, sao người có thể dễ dàng đáp ứng như vậy chứ?”

Ta biết nàng là muốn tốt cho ta, nhưng chính là vào thời khắc này, ta cũng không biết vì sao lại gạt đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ (Hạ)

Nhận được sự đồng ý của ta, thiếu niên thân mang thanh y liên tục nói lời cảm tạ, sau đó liền vội vàng xoay thân rời đi.

Chẳng bao lâu sau, hắn liền đỡ một nam tử trẻ tuổi trở lại. Quả nhiên, hắn cả người ướt đẫm, từng giọt nước lạnh trong lặng lẽ rơi xuống từ mái tóc của hắn. Ôm chặt hai cánh tay, cả người run lên lợi hại. Ta cùng với Thanh Tư xuống xe, thế nhưng hiện tại đang là đầu mùa xuân, thời tiết vẫn còn rất lạnh, lại càng không cần phải nói đến cả người đều ướt nước.

“Tiểu thư, hắn...”

Cho đến khi màn xe bị buông xuống, ta mới giật mình hoàn hồn, cúi đầu đáp lại:

“Có lẽ mới vừa rồi nhảy xuống nước cứu người, chính là hắn.”

“Hắn?”

Thần sắc Thanh Tư lộ ra vài phần kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp lát sắc mặt đó tan ra, trở nên mơ hồ, tựa như được thay thế bởi một vẻ ngờ ngẫm. Thật là, ngày lạnh như thế này, có thể can đảm mà tự mình nhảy xuống làn nước lạnh như băng, không phải ai cũng có thể làm được. Xem bộ dạng hắn, hắn cũng là công tử con nhà giàu, tính cách có thể chịu khổ như thế này, thực là hiếm có.

Ta cùng với Thanh Tư ở bên ngoài xe đứng chờ một lát liền thấy màn xe được nhấc lên. Thấy ngón tay thanh mảnh bám vào cửa xe, sau đó gặp được một nam tử tuấn nham. Khuôn mặt cương nghị phi phạm, lộ ra khí chất bất phàm không thể coi thường. Mày kiếm đưa ngang khê nhướn lên, con người thâm thúy của hắn điểm tựa tựa như một mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng, mặc sắc trong suốt. Đây là lần đầu tiên ta ngưng thần khi gặp một nam

tử. Cũng là lần đầu tiên để cho mâu thuẫn của một nam nhân nhìn ngắm chính mình. Thực tại cảm thấy có chút lấp bắp kinh hãi, có chút sùng sốt, cuống quýt vuốt vuốt mái tóc che giấu đi.

“Tại hạ Giang Nam, đa tạ cô nương ra tay tương trợ.”

Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai, trộn lẫn với chút giọng khàn khàn. Giang Nam. Hẳn cư nhiên được gọi là Giang Nam, chính là mảnh đất mà ta muốn đến từ lâu...

“Tiểu thư.”

Thanh Tur ở bên tai ta nhẹ giọng gọi. Ta xem ra đã để bản thân thất thố rồi, vội nói:

“Khách khí rồi, cũng chỉ là chút việc nhỏ mà thôi.”

Thế nhưng Thanh Tur đã thật nhanh tiến lên cười, mở miệng hỏi:

“Vị công tử này, mới vừa rồi nhảy xuống nước đi cứu người... chính là công tử sao?”

Giang Nam chưa mở miệng liền đã bị thiếu niên bên cạnh hấn cướp lời:

“Thật không phải, ngày lạnh lẽo như thế này! Ta đã ngăn cản mà không ngăn nổi! Thật làm ta sợ muốn chết!”

“Thư Nghiên!”

Hắn nhẹ giọng chặn lời Thư Nghiên, chuyển hướng về phía chúng ta, lại ôn hòa nho nhã cười,

“Phật dạy, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, ha ha.”

Con người say lòng người nhẹ nhàng nháy mắt, hàng lông mi dài đen láy khẽ run run. Ta nhìn không được bật cười “Xì” một tiếng, thật không nghĩ tới một người nhìn vào ôn trọng như vậy, thế mà lại biết nói giỡn. Thư Nghiên miệng mím lại, thở ra một hơi, bộ dáng vô cùng bất mãn. Thanh Tur cười nói:

“Công tử vừa mới rồi xuống nước cứu người, mà tiểu thư nhà chúng ta lại giúp đỡ công tử, đây xem như tiểu thư nhà chúng ta đã làm được một việc thiện thật lớn nha!”

Nàng bỗng nhiên chuyển hướng tới ta, khuỷu tay nhẹ nhàng huyếch vào thân thể ta, lộ ra nụ cười giảo hoạt,

“Tiểu thư, có đúng không?”

“Quý nha đầu!”

Ta nhỏ giọng mắng nàng một tiếng, không biết vì sao, hai má lại nóng bừng lên. Thanh Tur tựa như thật cao hứng, ngữ khí cũng rất vui vẻ:

“Tốt lắm, chúng ta phải về phủ rồi, công tử, mời người xuống xe!”

“A.”

Trên mặt của hắn nổi lên một tia xấu hổ, vội vàng cùng Thư Nghiên xuống xe. Ta hướng hắn thi lễ, liền vịn tay Thanh Tur bước lên xe ngựa. Bỗng nhiên nghe thấy hắn nói:

“Ba ngày sau sắp xếp ổn thỏa, tại hạ sẽ đến tận cửa để nói lời cảm tạ, chính là không biết cô nương quý phủ phải...”

Đột nhiên nghe hỏi như thế, ta thật có chút giật mình, đang cân nhắc nên trả lời như thế nào thì tiểu nha đầu Thanh Tur kia đã nhanh mồm nhanh miệng ứng đáp:

“Thành Nam Phụng phủ.”

Dứt lời, vẫn không quên xoay về phía ta nháy mắt. Nghe vậy, quả nhiên nhìn thấy trên gương mặt Giang Nam hiện chút thần sắc không dễ phát hiện, có chút khiếp sợ, nhưng ngược lại nhiều hơn vẫn là sự bình tĩnh. Phụng phủ, nhân sĩ trong khắp kinh thành có ai là không biết, chính là đương triều Quốc Cữu phủ! Đó chính là một đại danh từ đồng nghĩa với vinh quang, có biết bao người trông mong hy vọng có thể đến đó đặt chút quan hệ. Chính là không biết vị Giang Nam công tử này có phải hay không là dạng nam tử “vàng đỏ nhọ lông son”? Ta có chút ngờ vực nhìn hắn ngắm nghía. Hắn lại nói:

“Không biết cô nương xưng hô như thế nào?”

Thanh Tur lại định vội vã trả lời, lại bị ta âm thầm hung hăng nắm chặt cánh tay, nàng nhẫn nhịn không dám kêu lên. Ta bày ra bộ dạng khiêm tốn khẽ cúi mình cười:

“Gọi ta Phụng cô nương được rồi.”

Dứt lời, cũng không nhìn đến hấn, hạ lệnh Thanh Tư buông màn xe xuống. Xe ngựa chậm rãi rời đi. Thanh Tư xoa xoa cánh tay vừa mới bị tay nắm chặt, bất mãn kêu lên:

“Tiểu thư! Muội là vì muốn tốt cho người, người cũng thật là không có lương tâm!”

“Xú nha đầu phá hoại này!”

Ta trừng nàng liếc mắt một cái,

“Muội chỉ mới vài câu đã đem hết chuyện của ta nói cho một người xa lạ, như vậy là tốt với ta sao?”

Nàng tới gần ta hi hi cười:

“Ai nha, tiểu thư của muội ơi! Không phải lão gia vẫn chưa kịp chọn rể cho người sao? Nghĩ đến những công tử vương công quý tộc hấn là người cũng không thích, muội nhìn vị công tử này cũng không tệ đâu. Vốn không quen biết hấn cũng có thể làm việc nghĩa không nhận báo đáp mà cứu người, người như vậy, nhất định là người tốt.”

Mặt ta đỏ lên, cúi đầu khẽ đưa tay nắm lấy chiếc khăn che mặt, cắn môi nói:

“Việc đó cùng ta thì có quan hệ gì chứ?”

“Đương nhiên là có quan hệ nha, có thể kêu lão gia hào hào mà tuyển chọn!”

“Muội làm sao biết cha ta có quen biết hấn chứ?”

Môn đăng hộ đối, thật ra cũng không phải chuyện gì sai hết. Huống chi, thân thể của ta, ngày sau phu quân cũng sẽ phải là người có tài trí hơn người. Thanh Tư híp mắt cười:

“Tiểu thư thật là hồ đồ, vậy mà còn cho là muội ngốc sao? Mới vừa rồi vị công tử kia tuy rằng áo quần giản dị, thanh nhã, nhưng chính là ở cổ tay áo cùng cổ áo là được làm bằng gấm Tô Châu tinh xảo, không phải nhà bình thường có thể dùng được. Cho nên nha, chắc chắn là ‘phi phú tức quý’!”

“Thanh Tư muội...!”

Ta tự biết mình đuối lý, liếc nhìn nàng một cái rồi không thêm đề ý tới nàng nữa, thời điểm hồi phủ cũng đã là cận hoàng hôn. Gia đình thấy ta vào cửa vội ra chào đón, kính cẩn báo lại:

“Bát tiểu thư đã trở về! Lão gia phân phó, khi nào tiểu thư trở về thì liền tới thư phòng gặp người.”

Ta mỉm cười gật đầu, liền cùng với Thanh Tư xoay người hướng thư phòng mà đi đến. Lúc vào cửa tựa hồ nhìn thấy Phụng Hổ vội vàng đem cái gì đó giấu đi, nâng mắt nhìn ta, thấp giọng nói:

“Về rồi sao?”

Ta thừa vâng rồi đi lên phía trước:

“Cha tìm con đến có chuyện gì vậy?”

Người không lập tức nói, chỉ liếc mắt nhìn Thanh Tư một cái rồi mới mở miệng:

“Ta đã cho người chọn mấy xấp vải dệt tốt nhất cho Bát tiểu thư làm xiêm y, người đến chỗ phu nhân bên kia hỏi một chút, phải làm sao cho tốt.”

Đột nhiên nói như thế là muốn cho Thanh Tư rời đi. Nàng là một nha đầu thông minh, nhanh chóng đáp lời “Dạ”, liền cung kính lui xuống.

“Cha?”

Ta nhíu mày nhìn người. Người cúi đầu thờ dài một tiếng, tiện đà hỏi ta:

“Hôm nay Hoàng Hậu tìm con, nói những chuyện gì?”

Ta nao nao, nguyên lai là vì chuyện này. Nhân tiện nói:

“Cha trong lòng đều biết rõ, cần gì phải hỏi con chứ?”

“Loan Phi a!”

Phụng Hổ than thở nói,

“Con là đứa con gái mà cha thương yêu nhất, cha chỉ muốn biết ý tứ của con ra sao thôi?”

“Con?”

Không tự giác xoay người, giờ tay nắm lấy khăn che mặt, mở miệng nói,

“Nếu như muốn con trở thành một quân cờ cho nam nhân tranh quyền đoạt lợi, con đương nhiên là không muốn.”

Phượng Hồ thần sắc không chút biến đổi, hiểu con gái không ai bằng cha, người chính là muốn nghe ta chính miệng nói ra mà thôi.

“Vậy con thực sự không thích Thất Hoàng Tử sao?”

“Ở bên cạnh biểu ca nhiều năm, đương nhiên là có tình cảm, nhưng mà đó cũng không phải là tình yêu nam nữ. Con cho tới bây giờ đều đem huynh ấy đối đãi như với một vị huynh trưởng.”

Ở bên cạnh biểu ca, có cảm giác an lòng, cảm thấy thực thân thiết. Mà ngày hôm nay ở bên bờ sông Tần Hoài lại gặp được một nam nữ, quay mắt nhìn về phía hấn, thế mà trong lòng ta lại có một chút rung động nho nhỏ. Đột nhiên cảm thấy có chút bất ngờ kinh hãi, sao ta lại nghĩ tới hấn chứ? Vội vàng hạ mí mắt xuống, sợ bị cha nhìn ra manh mối. Cách một hồi lâu sau, Phượng Hồ lại cười, khẽ đứng lên:

“Cha sớm biết là con không muốn mà”

“Như vậy, cha dự định dung túng cho con sao?”

Ta khẽ cười ngẩng đầu nhìn người hỏi. Dù sao thì đó cũng là Hoàng Hậu, con trai của người cùng ta thực sự rất xứng đôi. Cha cười, bàn tay to lớn vuốt ve trên đầu ta:

“Ai bảo con là con gái bảo bối của cha cơ chứ?”

“Cha!”

Sống mũi cay cay, nước mắt thiếu chút nữa liền chảy xuống, vội vàng nhào vào trong ngực của người, để mà che dấu. Tất cả mọi người trong triều đều nói Quốc Cữu gia ham thích nhất chính là thanh danh, chấp nhất quyền lợi, ta vốn không tin. Nay liền cũng đã xác minh suy nghĩ của ta, cha ta, người có thể sùng ta đến như vậy, thì làm sao có thể là người như vậy được?

“Cho nên cha sớm đã sắp đặt cho con một mối hôn sự, cũng không cần phải gả nhập vào hoàng thất.”

Thế ra là vì điều này! Bất ngờ ngẩng đầu lên:

“Vậy phía cô cô bên kia phải làm sao?”

Thần sắc Phượng Hồ có chút giằng co, lại lập tức giãn ra, vỗ nhẹ lên tay ta an ủi nói:

“Con yên tâm, cha dù sao cũng là thân ca ca của nàng, nàng cùng lắm cũng chỉ tức giận, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Ta nửa tin nửa ngờ gật đầu. Gả nhập hoàng thất, đến cuối cùng, cả đời đều vì bị cuốn vào vòng lốc xoáy tranh quyền đoạt lợi, ta muôn vàn lần không muốn. Chính là, lại không biết cha sẽ vì ta mà tuyển một vị hôn phu như thế nào. Cảm thấy không khỏi đứng ngồi không yên. Lặng yên đưa mắt nhìn Phượng Hồ, khỏe môi khẽ giết, lại không biết phải mở miệng như thế nào. Từ xưa đến nay, lời cha mẹ đã nói ra chính là mệnh lệnh, ngay cả chính mình có suy nghĩ đi chăng nữa, cũng khó có thể nói cha hội sẽ nghe lời ta nói. Đang trong lúc thất vọng suy nghĩ, lại nghe Phượng Hồ bỗng nhiên nói:

“Cha tính ba ngày sau sẽ mời vài vị thiếu niên công tử đến nhà chơi, đến lúc đó, con hãy đến xem một chút, như thế nào?”

“Cha!”

Ta xấu hổ đến đỏ mặt. Người lại cười ha ha:

“Ha ha, con gái của Phượng Hồ ta sao có thể tùy tiện như vậy mà gả đi cơ chứ? Nếu là đợi đến tận đêm tân hôn, nhìn mặt chú rể lại thấy không thích thì biết làm sao?”

Ta cắn môi xoay người rời khỏi. Ba ngày sau. Bỗng nhiên nhớ tới lời nói của cha, hấn nói, ba ngày sau, sẽ đến tận cửa nói lời cảm tạ...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tài Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tình Cảm Tỷ Muội

Ba ngày sau, a —— ta lại ra về cả giận nói:

“Cha vội vã gả con đi đến vậy sao?”

Bỗng nhiên nói muốn sắp xếp hôn sự cho ta, càng không ngờ được đều đã chuẩn bị chặt chẽ đến như vậy. Không lường trước rằng một câu nói của ta lại làm cho người vừa mới rời về mặt còn dạt dào ý cười, mà trong nháy mắt liền sa sầm hẳn. Ta suy nghĩ, đến tột cùng thì mình đã nói sai gì rồi, lại thấy Phurong Hồ trầm giọng nói:

“Cha cũng tưởng việc này có thể chậm một chút, chính là, Hoàng Hậu chờ không được.”

“Cô cô?”

Lại nói đến, hôm nay thực sự trước mặt ta nàng cứ nhắc mãi hôn sự giữa ta và Thất Hoàng Tử. Kỳ quái nhưn mày,

“Vì sao?”

Suốt mười sáu năm qua, cũng chưa từng thấy nàng sốt ruột như vậy. Phurong Hồ khẽ trầm ngâm, nặng nề thở dài mà nói:

“Thập Tam Hoàng Tử trở về rồi?”

“Thập Tam Hoàng Tử?”

Ta kinh ngạc, đó chẳng phải vị Hoàng Tử mà mười năm trước bị đưa đi Biên Quốc làm con tin sao! Nhưng là, vì sao hắn về nước mà một chút động tĩnh cũng không hề có?

“Ba tháng trước, Biên Quốc cho quân công hãm hai thành trì của Đại Tuyên ta. Con cho rằng quân binh Đại Tuyên ta thực sự không đánh lại được hay sao? Tất cả đều là vì Thập Tam Hoàng Tử!”

Không biết có phải ảo giác của ta hay không, cảm giác thời điểm khi người đề cập tới Thập Tam Hoàng Tử trong mắt thoáng hiện lên chút tia sáng như có như không, ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng cũng biết rõ đó tuyệt không phải thiện ý.

“Cha, con không hiểu.”

Ta thực sự không rõ, Thập Tam Hoàng Tử trở về, cùng hôn sự của ta thì có quan hệ gì.

“Hoàng Hậu là muốn con gả cho Thất Hoàng Tử, sớm ngày sinh con thừa tự, giúp cho Thất Hoàng Tử tranh đoạt hoàng vị”

Ta nhú mày:

“Cô cô hiện là Hoàng Hậu của Đại Tuyên, biểu ca lại là con vợ cả, thế lực của bọn họ ở trong triều chẳng lẽ không bằng một Thập Tam Hoàng Tử đã xa nước hơn mười năm hay sao?”

Tuy rằng Thập Tam Hoàng Tử kia từ nhỏ đã được đưa đến cho Hoàng Hậu làm con thừa tự, nhưng Hoàng Hậu cũng sẽ không vì hắn mà suy tính bất cứ điều gì, đây là chuyện mà bất kỳ ai đều có thể dự đoán được. Cha lại lắc đầu nói:

“Loan Phi à, con mới là nói đúng về thứ nhất. Phải biết rằng mẫu thân của Thập Tam Hoàng Tử từng là phi tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, chính là cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, sủng ái của người đối với Thập Tam Hoàng Tử tất nhiên là điều không thể xem thường. Cho nên Hoàng Hậu mới có chỗ băn khoăn”.

Ta trầm mặc không nói, kỳ thật ta muốn nói Thập Tam Hoàng Tử kia có lẽ căn bản là khinh thường cái vị trí Thái Tử kia. Nhược bằng như thế, cha hẳn sẽ nói người muốn thành đại sự phải biết lo lắng chu toàn. Qua giây lát, Phurong Hồ lại mở miệng:

“Con đi ra ngoài cả một ngày cũng mệt mỏi rồi, sớm trở về nghỉ ngơi đi”

“Dạ vâng”.

Ta hướng người cúi mình hành lễ, liền đi ra khỏi thư phòng.

Mới đầu xuân, thế nhưng vạn vật cũng đã lộ ra những chồi lộc xanh biếc, lẽ dĩ nhiên cũng khiến cho cả mảnh vườn trở nên dạt dào hương vị. Đạo bước trên cây cầu cửu khúc, phía dưới lại là sóng nước lăn tăn, thỉnh thoảng có mấy chú cá nhỏ nhảy lên, khiến bọt nước tung lên như những chiếc đèn thủy tinh, sáng đẹp đến chói mắt. Đưa tay ngắt lấy vài chiếc lá cây đang đong đưa bên trên, lòng bàn tay lặng lẽ buông xuống dưới, những phiến lá xanh biếc liền bay lên tựa bướm bướm, tung bay lên giữa không trung, bay bay vòng vòng rồi lại chậm rãi rơi xuống mặt nước theo hướng gió. Mấy con cá nhỏ giống như nhìn thấy chuyện gì kỳ lạ, tất cả đồng loạt xông lên, chỉ nghe thấy tiếng “Ào ào” của bọt nước văng khắp nơi. Ta cúi đầu nhìn, khóe miệng khẽ cười, bỗng nhiên nghe một người nói:

“Bát tỷ, thì ra tỷ đã trở về rồi!”

Thanh âm không che dấu được sự vui sướng. Nàng mắt nhìn thấy cửu muội của ta Phụng Khanh Ca, chân thành nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp đang hướng phía ta đi tới. Nàng hôm nay mặc một bộ váy màu đậm phớt, tôn lên làn da trắng trẻo xinh xắn. Ta cười nói:

“Đúng vậy, vừa mới trở về”.

Khinh Ca chậm rãi tiến đến, đem ta kéo qua một bên, thấp giọng hỏi:

“Bát tỷ, muội nhờ tỷ đưa túi hương cho biểu ca, tỷ đã đưa chưa?”

Sắc mặt ta cứng đờ, né tránh con người sáng lấp lánh của nàng, xấu hổ nói:

“Đã đưa rồi”

Trong lòng không khỏi một phen nghĩ tới tình cảnh lúc trong cung. Túi hương xinh đẹp tinh xảo đến như vậy, nhưng lại bị Hoàng Hậu cười lạnh nói:

“Cũng chỉ là nữ nhi con vợ lẽ, sao xứng gọi hoàng nhi là biểu ca!”

Ta tất nhiên cũng không gặp Thất Hoàng Tử, nhưng cũng biết Hoàng Hậu sẽ không định đem túi hương chuyển giao cho hắn. Nhìn bộ dáng mong chờ của Khinh Ca, thật sự không đành lòng khiến cho nàng phải khổ sở, nên đành phải nói như vậy. Khinh Ca vô cùng thân thiết kéo tay ta, cười ngọt ngào:

“Cám ơn Bát tỷ!”

Ta thực tại cười đến có chút chột dạ, nàng lại hỏi:

“Cái kia... Biểu ca có nói qua điều gì không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bỗng chốc trở nên đỏ rực, nhiễm sắc xấu hổ.

“Hắn...”

Cảm thán một tiếng, ta bịa chuyện nói,

“Hắn đương nhiên là nói thích rồi”

“Thật sao?”

Con người trong suốt của nàng tựa như lóe lên tia sáng. Chui vào lòng ta kêu lên,

“Thật tốt quá! Bát tỷ, Khinh Ca biết tỷ tốt nhất, ha ha!”

Ta cũng ôm lại nàng, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“Nhìn xem, đúng là quân giáo không nghiêm mà, tôn ti trật tự cũng không biết phân cho rõ, ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì nữa?”

Thanh âm bén nhọn, ẩn dấu trong đó vài tia trào phúng. Quay đầu, nhìn thấy Lục phu nhân và nhị tỷ Vân Lan đang đứng cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía này. Mỗi lần gặp Vân Lan hay cùng với nàng ở một chỗ, trong lòng ta liền thấy không vui. Lục phu nhân xuất thân từ chốn thanh lâu, ở Phụng cung phủ nổi danh là một nữ tử có tài dụ dỗ. Không phải là ta nhìn không vừa mặt một kỹ nữ, kỳ thực là bởi vì Vân Lan. Nàng cùng ta là tỷ muội ruột thịt cùng cha cùng mẹ, chung quy lại luôn cùng với nữ tỷ kia hợp làm một đạo, đối với ta cùng mẫu thân luôn có nửa phần xa lạ, lạnh lùng. Ta lạnh lùng nói:

“Xem Lục nương nói, đều là tỷ muội một nhà, tại sao lại phải câu nệ nhiều như vậy chứ?”

Ta nhìn Vân Lan mà gằn giọng nói từng chữ. Lục phu nhân che giấu sự tức giận, cười quyến rũ nói:

“Loan Phi, Lục nương cũng không dám nói người!”

Rồi lại chuyển hướng về phía Vân Lan,

“Chúng ta vẫn là đi nơi khác thôi, khỏi làm cái gai trong mắt người khác.”

Nói xong, vút nhẹ khăn lụa trong tay, khoe miệng hàm ẩn mà cười, thướt tha tránh đi nơi khác. Vân Lan bỗng nhiên hướng ta liếc mắt một cái, cũng là tràn ngập oán hận. Ta cả kinh, nàng cũng đã xoay người rồi đi.

“Bát tỷ...”

Khinh Ca thấp giọng gọi ta. Thu hồi tâm tư, ta cười yếu ớt một tiếng nói:

“Không có việc gì. Lục nương vẫn luôn lạnh mồm lạnh miệng, muối không cần phải để ý.”

Khinh Ca hiểu chuyện gật đầu. Đang cùng nàng dắt tay đi dạo một lát thì thấy Thanh Tư bỗng nhiên chạy tới, nói là bộ đồ mới đã chuẩn bị tốt, chờ ta đi thử.

Cùng Thanh Tư hướng đường trở về Huyền Anh Các, trên dọc đường đi nàng lưu lo nói không ngừng. Đơn giản là y phục mới đẹp như thế nào, Phụng Hổ thương ta ra sao. Ta chỉ cười trừ. Đã lớn như vậy rồi, lần này là lần Phụng Hổ đặt mua cho ta nhiều y phục nhất.

Ở trong phòng ước chừng thử gần một canh giờ, ta mệt đến nổi đầu đầy mồ hôi. Ngược lại nha đầu Thanh Tư kia vẫn không ngừng loay hoay hào hứng. Ta cười:

“Xú nha đầu này, nếu muối thích, ta tặng cho muối mặc”

Thanh Tư đem y phục cầm trong tay sắp xếp gọn gàng, chuyển hướng ta nói:

“Lão gia nếu như biết y phục người phi tâm tư chuẩn bị cho tiểu thư lại bị tiểu thư đem tặng cho một nha đầu mặc, không thể không tức chết!”

“Muội”

Nha đầu Thanh Tư kia từ nhỏ đã bị ta làm hư, ở trước mặt ta, làm sao còn có bộ dáng nha đầu nữa chứ? Nhưng mà, ta lại thích Thanh Tư như thế này.

Hai người ở trong phòng vui đùa ầm ĩ, liền có nha hoàn đến truyền lời, bữa tối đã đến giờ. Ta cho Thanh Tư ở lại thu thập sạch sẽ một phòng đầy y phục, rồi đứng dậy đi ra ngoài. Lúc đi qua hoa viên, lại gặp phải Vân Lan. Lúc này chỉ thấy một mình nàng, ta đang cảm thấy kỳ quái Lục phu nhân sao không ở đây, lại thấy nàng không có ngay lập tức quay đầu đi ngay, mà bước tới bên này. Ánh mắt thẳng tập nhìn ta, lộ ra nụ cười không rõ...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Căm Hận Của Nàng

“Nhị tỷ.”

Ta cười nhạt chào nàng. Bất kể như thế nào, thì đến cuối cùng nàng vẫn là chị ruột của ta. Vân Lan đến gần ta, chầm chọc nói:

“Ngươi thật là đặc ý, Thất Hoàng Tử Phi tương lai!”

Lời nói của nàng lạnh như băng, lòng ta theo đó mà cả kinh, nhưng trên mặt vẫn như cũ không biến sắc:

“Nhị tỷ, tỷ hẳn không phải muốn nói lời vô nghĩa đấy chứ!”

Cái ngôi vị Thất Hoàng Tử Phi, ta đây căn bản cũng chẳng ham. Nàng có chút giật mình, rồi chợt cười, trên gương mặt mỹ lệ lộ ra thần sắc chán ghét, ngạo nghễ nhìn ta mở miệng nói:

“À, theo ta nhìn thì thực sự là như vậy đi. Ngươi hẳn muốn là đến thời điểm sẽ cho mọi người một cái kinh hi chẳng? Chờ đến cái giây phút phút chốc được nhập cung, mới đột ngột thông báo cho bên ngoài sao? Ha ha, cái ý nghĩ này quả thực rất hay!”

Nàng cắn răng nghiền lợi mà nói từng từ, nghe không ra có chút ghen tỵ nào, chỉ thấy ngập tràn oán hận. Ta than thở, cũng không muốn tính toán với nàng. Cát bước đang muốn rời đi, cổ tay đột nhiên bị nàng bóp chặt, giọng nói của nàng cũng tràn đầy oán khí, tức giận:

“Đều là con gái con vợ cả ở Phụng gia, ta đến tột cùng thua kém ngươi ở điểm nào chứ?”

Mặt trời lặn về hướng Tây, sắc trời dần giăng đầy một vẻ âm lãnh, mà lời nói trong giờ phút này của Vân Lan, khiến lòng ta không khỏi rét lạnh.

“Nhị tỷ...”

Hóa ra là bởi vì như thế. Thì ra, nàng đối với ta không phải là không có ghen tỵ, chỉ là nàng không phải ghen tỵ tình cảm Thất Hoàng Tử dành cho ta. Cái nàng ghen tỵ là vì ta là đứa con gái cha yêu thương nhất, ghen tỵ cùng là con gái chính thất ở Phụng gia mà lại bị đối xử khác biệt, ghen tỵ ánh hào quang của ta ở Phụng gia.

“Ta hận ngươi!”

Nàng hung hăng nói, con mắt mở ra thật lớn mà trừng nhìn ta, như muốn tóe ra tia máu. Ta chỉ cảm thấy nơi lồng ngực tựa như gặp phải một đả kích nặng nề, đau đến nỗi ta không thể thốt thành lời. Chết ruột của ta, nàng nói nàng hận ta.

“Nhị...”

Ta vừa định mở miệng, nàng đã hừ lạnh một tiếng, dùng sức hất tay ta ra, rồi bước thật nhanh, tiến thẳng về phía trước. Cổ nén bị thương trong lòng, ta lặng lẽ đi theo phía sau nàng.

Khi đi tới sảnh trước, âm thầm chỉnh sửa lại xiêm y, khoe miệng khẽ nâng lên, nở nụ cười đi vào trong. Tất cả mọi người đã ngồi xuống, ta cùng Vân Lan cũng ngồi về chỗ của mình, ầu ơ còn nhỏ liền tiến lại gần lấy ta, ngây thơ hỏi:

“Bát tỷ, Hoàng Cung có đẹp không? Để nghe người ta nói, nơi đó phòng đều rất lớn rất đẹp nha, so với phòng ở Phượng phủ nhà chúng ta cũng lớn hơn sao?”

Ta bị hấn chọc cho cười rộ lên, cung chiều chà xát cái mũi của hấn:

“Dĩ nhiên rồi, Hoàng Cung là nơi lớn nhất trong thiên hạ mà.”

“Thật sao?”

Con người hấn sáng ngời lóe quang, bàn tay nhỏ ôm lấy ta nói,

“Vậy Bát tỷ lần sau khi nào vào cung có thể đem đệ đi cùng được không?”

“Trẻ con thật phiền phức!”

Vân Lan sắc mặt âm trầm quát lên một tiếng, dọa hấn sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên trắng bệch, mím mím môi, bộ dáng như muốn khóc. Tứ phu nhân vội vươn tay ôm lấy hấn, gấp rau đặt vào trong bát của hấn, thấp giọng nói:

“Được rồi, ngoan nào, mau ăn cơm thôi.”

Ta hướng Vân Lan liếc nhìn một chút, nàng lại giống như không thèm quan tâm, đem mặt quay qua.

Buổi tối nằm ở trên giường, nhớ tới lời Vân Lan nói với ta ở trong hoa viên, chính mình cứ trần trọc mãi, làm thế nào cũng không ngủ được. Ở ngay bên ngoài, Thanh Tư ước chừng cũng là nghe thấy động tĩnh bên trong, lúc tiến vào còn xoa con mắt mộng lung buồn ngủ:

“Tiểu thư, sao còn chưa ngủ?”

Ta chỉ đơn giản ngồi dậy, lắc đầu nói:

“Trong lòng có chút phiền muộn, không ngủ được.”

“Phiền muộn chuyện gì?”

Nàng ngồi ở mép giường của ta hỏi. Ta liền đem chuyện xảy ra hồi ban ngày kể lại cho nàng nghe, Thanh Tư trầm mặc chốc lát, tùy tiện nói:

“Lão gia có nhiều con gái như vậy, duy có tiểu thư nhận được nhiều sủng ái nhất, tự nhiên sẽ khiến cho người khác đố mắt. Chúng ta ngay thẳng thì còn sợ gì chứ?”

Tuy là nói như thế, ta không có quan tâm tới việc tranh thủ tình cảm, nhưng vẫn là khiến cho người khác nghi kỵ. Huống chi, là thân tỷ muội ruột thịt, bảo ta làm sao có thể suy nghĩ đơn giản, không lo nghĩ được đây? Thấy ta vẫn còn đáng vẻ mặt mày ủ dột như cũ, Thanh Tư chợt khẽ cười lên:

“Cho nên nha, muội cũng là cảm thấy tiểu thư nên mau mau chóng chóng mà gả ra bên ngoài, càng tránh cho người phải cá ngày phiền lòng.”

“Thanh Tư!”

Nha đầu này, chung quy vẫn là không quên giễu cợt ta. Đưa tay muốn đánh nàng, nàng lại mau lẹ mà thoát được, hướng ta làm một cái mặt quỷ cười to, chọc cho ta vừa tức vừa buồn cười. Nàng lại quay trở lại, khẽ ôm lại vai ta, giọng nói nhẹ nhàng:

“Cười rồi, ha ha, cười một cái, phiền não gì cũng là bay đi mất.”

Ta không nhịn được vỗ vỗ vào nàng, hạ giọng mắng:

“Nha đầu chết tiệt này.”

Nàng dí dõm cười:

“Đạ, muội ở trong mắt tiểu thư, cho tới giờ cũng chưa từng tốt nha!”

Hướng ta, nàng le lưỡi một cái, ta thuận tiện cũng liếc xéo nàng một cái. Có chỗ nào chưa từng tốt chứ, là bởi vì thật quá tốt...

Huyền nào một mối, rốt cuộc trăm trăm ngũ thiếp đi. Quả thật giống như Thanh Tư nói, cười một cái, phiền não gì cũng sẽ quên đi hết.

Mấy ngày kế tiếp, những lúc rảnh rỗi, ta một mực ở lại trong Huyền Anh Các, trừ lúc ăn cơm ra, nửa bước cũng không đi ra bên ngoài. Thời điểm nhìn thấy Vân Lan ở trên bàn ăn, nàng vẫn như cũ không nói với ta một câu.

Ba ngày sau, Phượng Hồ quả nhiên mời mấy vị Quý Công Tử. Ở tại vườn hoa bày ra tiệc rượu vô cùng náo nhiệt. Ta cùng với Thanh Tư trên đường đi tới, lại gặp phải Vân Lan, nàng giả vờ làm bộ dạng kinh ngạc, cười khẩy nói:

“Ngươi là muốn xem xem các vị công tử khác so với Thất Hoàng Tử là ai ưu tú hơn sao?”

Ta không muốn cùng nàng đôi co, cãi cọ, chỉ nắm tay Thanh Tư vội vã đi qua. Cứ cho là có giải thích, nàng cũng chưa chắc sẽ tin. Nàng làm sao biết được, ta căn bản không muốn gả vào hoàng thất.

Phượng Hồ thật rất hiểu tâm tư của ta, hôm nay mời tới, bất luận là thư sinh nho nhã, hay thiếu hiệp cương nghị, đều không phải con em quan lại. Ta ngồi ở một bên, suy nghĩ lại hoàn toàn không ở tại chỗ này. Thực chất là đang nghĩ tới vị công tử tên gọi Giang Nam kia khi nào sẽ đến?

Lặng lẽ đưa mắt quan sát mỗi một vị đang ngồi, lại vô tình nhìn thấy một người tướng mạo khá giống với Giang Nam. Một phen nhìn nhau, nhưng thực ra chẳng có ai có thể bị kịp được với hắn. Trong bụng không khỏi chấn động, ta là điên rồi sao?

Thanh Tư cảm giác được ta vừa rồi có hơi nóng này, liền hướng ta cười thật rạng rỡ. Thật là một nha đầu thông minh, chỉ nhìn một cái liền hiểu thấu tâm tư của ta.

Dù sao ngồi mãi cũng nhàm chán, ta liền lựa tình hình tìm cơ hội rời đi. Vừa đúng lúc này, xa xa nhìn thấy một gia đình vội vàng chạy tới. Theo hướng kia... Chẳng biết tại sao, trong lòng chợt trở nên mừng rỡ. Gia đình chạy tới gần, hướng về phía Phượng Hồ cung kính nói:

“Lão gia, bên ngoài có vị công tử nói tìm Bát tiểu thư.”

Hắn vừa nói xong, ta liền cả kinh bỗng nhiên đứng dậy.

“Tiểu thư.”

Thanh Tư vội nắm kéo lấy ống tay áo của ta. Phượng Hồ nhìn ta, ta vội vàng xoay người, lại nghe người hỏi:

“Là ai?”

“Hắn không có nói, nô tài không biết.”

Ta cảm thấy kỳ quái, hẳn tại vì sao không muốn tiết lộ tên họ của mình, lại mơ hồ nhìn thấy gia đình kia trình cho Phượng Hồ thứ gì đó. Liếc nhìn, thấy sắc mặt người khề biến, lại nói:

“Loan Phi, con đi ra ngoài xem một chút.”

Thế nhưng lúc đó, ta cảm thấy hưng phấn dị thường, khăn trương xoay người, liền theo gia đình đi ra ngoài.

“Tiểu thư, xem ra ngày đó muội thực sự nhìn trúng rồi sao! Nhìn người thực vui vẻ nha!”

Thanh Tư ở bên tai ta cười nói. Ta cũng không có đáp lời, cảm thấy thực kỳ quái, ta thật sự cảm thấy rất vui vẻ. Đi được một đoạn, ta tựa hồ loáng thoáng nhìn thấy Khinh Ca vội vàng chạy qua ở phía xa xa, không biết nha đầu kia có chuyện gì, lại có thể chạy gấp gấp đến vậy. Gia đình đưa ta tới cửa, cũng không có theo ra bên ngoài nữa. Ta hào hứng ra cửa, quả nhìn là trông thấy ở bên ngoài một chiếc xe ngựa đang đứng đó, thân ảnh cao to đưa lưng về phía ta. Lúc này, ta mới há miệng đã thấy hắn xoay người lại. Mà ta, đột nhiên giật mình...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoàng Tử Quân Ngạn

Không phải là Giang Nam, không phải là nam tử từng nói ba ngày sau sẽ tới tận cửa để nói lời cảm tạ. Hắn lại Đại Tuyên Thất Hoàng Tử, Quân Ngạn. Gia đình kia là người mới tới, cho nên không nhận ra hắn. Ta mới nhớ đến thần sắc kinh ngạc của Phụng Hổ, người là không ngờ tới Quân Ngạn lại đột ngột viếng thăm, lựa ngay thời điểm người vì ta chọn rể mà đột nhiên tới. Mà Quân Ngạn lại không muốn bại lộ thân phận của mình, mới để cho gia đình chuyển giao vật kia cho Phụng Hổ. Cho nên, Phụng Hổ mới vội vàng muốn ta đi ra ngoài, chính là không muốn để cho hắn lúc này vào phủ mà thôi.

Ta đem từng chi tiết cẩn thận suy nghĩ lại một lần, Quân Ngạn đã cười mà đi đến trước mặt ta. Một bên Thanh Tư vội vàng hành lễ nói:

“Bái kiến Thất Hoàng Tử.”

Quân Ngạn phát phát tay, ý bảo nàng miễn lễ, rồi xoay lại kéo tay ta, hàng lông mày tuấn nhan hơi nhíu lại:

“Hôm trước muội vào cung, vậy mà cũng không có đến thăm ta.”

Giọng nói tựa như có chút bất mãn, nhưng cũng không nghe ra mùi vị tức giận. Ta lúng túng rút tay ra, thế nhưng lại bị hắn nắm lại thật chặt.

“Biểu ca, nơi này là đại môn!”

Ta nhỏ giọng nói.

“Ha ha.”

Hắn khẽ cười, lại càng siết chặt lấy tay ta, dậm bước vài bước, mở miệng,

“Vậy chúng ta liền đi vào rồi nói.”

“Khoan đã, biểu ca!”

Ta vội vàng kéo hắn lại, nếu như để cho hắn nhìn thấy bên trong, không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào, liền hốt hoảng mà nói,

“Suốt mấy ngày liền cứ ở mãi bên trong phủ, muội thật muốn ra ngoài đi hóng mát một chút.”

Nghe vậy, tròng mắt của hắn sáng lên, cười nói:

“Vậy liền lên xe, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Kỳ thực ta không muốn đi, nhưng cũng miễn cưỡng đồng ý. Bên trong xe, ta mượn cơ né tránh tay của hắn, thế nhưng hắn lại càng ngồi sát lại gần, nhanh chóng dán vào thân thể ta. Hắn cười, hơi thở ấm áp đều phả thẳng vào cổ ta.

“Muội có biết, mỗi ngày ta đều rất nhớ muội, nghĩ muội có khỏe hay không, vậy mà khi muội tới cũng chỉ đến thăm cùng mẫu hậu trò chuyện, cũng không muốn đến thăm ta một chút.”

Hắn vẫn bám riết mà nói, nhất quyết không buông tha, tựa như một đứa trẻ vậy. Ta chỉ nói:

“Muội là bởi vì cô cô triệu kiến mà tiến cung, không đến thăm huynh là vì sợ huynh công việc bận rộn.”

Không nghĩ tới hắn không những không tức giận, mà còn nhẹ điểm vào chóp mũi ta mà cười lên. Cúi đầu gỡ xuống túi hương thất ở bên hông, đưa tới trước mặt ta lay nhẹ, vui vẻ nói:

“Vốn là ta còn tức giận, nhưng mà nể tình muội tự tay may cái túi hương này cho ta, vậy nên ta bỏ qua. Về sau, ngày nào ta cũng sẽ mang.”

Nói xong, lại thật tỉ mỉ đo trở lại. Ta đang kinh ngạc, ta khi nào làm cho hắn một cái túi hương, chợt, cả người run lên, đoạt lấy túi hương trong tay hắn, quả nhiên... Trước mắt lại thoáng qua thấy dáng vẻ Khinh Ca vội vã chạy đi mất, nàng nhất định là hiểu lầm!

“Loan Phi, sao thế?”

Hắn cau mày hỏi ta. Ta vội la lên:

“Là cô cô nói cái này là do muội đưa? Huynh vừa rồi có thấy Khinh Ca không?”

Hắn hơi giật mình, gật đầu nói:

“Làm sao muội biết? Ta đang cảm thấy kỳ quái, mới nói mấy câu, nàng liền nghiêng đầu chạy đi.”

Lòng ta chìm xuống, hôm đó nói dối chỉ là vì không muốn Khinh Ca phải thương tâm. Nhưng ta nào đâu biết, Hoàng Hậu vậy mà không hề vứt bỏ túi hương này, lại còn dùng danh nghĩa của ta mà đưa cho Quân Ngạn! Lần này phải làm sao mới tốt? Quân Ngạn tựa như không rõ chân tướng, nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt của ta, lo âu hỏi:

“Loan Phi, đã xảy ra chuyện gì?”

Ta mới đột nhiên khôi phục thần sắc, ánh mắt nhìn túi hương trong tay, mở miệng:

“Muội đang nghĩ, chắc là cô cô nghe lầm, túi hương này vốn là của Khinh Ca nhờ muội tặng cho huynh.”

Hoàng Hậu tất nhiên là có ý, nhưng ta cũng không thể nào nói thẳng ra. Nghe vậy, trên mặt Quân Ngạn tựa hồ thoáng qua chút thất vọng, lại chỉ sau một cái chớp mắt, sắc mặt liền trầm xuống:

“Thì ra là như vậy.”

Ta gật đầu. Chỉ trong giây lát không khí chợt trở nên lúng túng, cả hai người đều trầm mặc không nói. Trong lòng ta tính toán phải giải thích với Khinh Ca như thế nào, nhưng cũng biết bây giờ mà trở về thực sự không đúng lúc. Nếu như Quân Ngạn cố ý muốn cùng ta trở về phủ, lại nên làm thế nào cho phải. Trong buồng xe không khí trầm hẳn, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người. Mà hần, nặng nhọc thở ra, phảng phất mùi vị ản ỉn cùng tức giận.

Sự ản ỉn, tức giận đó từng chút lan tràn trong không khí, thật giống như đang từ từ tích tụ, thế nhưng cũng không có bộc phát ra. Chẳng biết tại sao, ta bỗng nhiên run sợ. Hần là Hoàng Tử, ta với hần vẫn giữ lễ nghi, quy củ, cũng không dám có với hần nửa điểm sai lầm. Cho nên, ta chưa bao giờ thấy hần phát hỏa. Thì ra ta đã quên mất, hần cũng là người, cũng sẽ có lúc tức giận. Cúi đầu siết chặt chiếc khăn trong tay, ta lặng lẽ quay mặt đi.

Xe ngựa vẫn như cũ chạy đi bằng bằng, lại nghe bên ngoài tiếng “Ah!!” ồn ào sớm đã đi xa. Trong không khí xen lẫn hương thơm nhàn nhạt của bùn đất. Từng cơn gió lạnh thổi tung rèm cửa sổ lên, tạo ra âm thanh “Phù phù”. Thật không ngờ đã ra khỏi thành tự lúc nào. Lại qua một hồi lâu, Quân Ngạn chợt mở miệng, giọng nói đều đều:

“Đợi ta hồi cung, liền cầu xin phụ hoàng ban hôn, chọn ngày lành, chúng ta liền thành hôn.”

Chỉ một câu nói, hần nói xong, sóng nước chẳng xao động, mà lòng của ta, chợt trở nên nóng nảy bất an. Cầu xin Hoàng Thượng ban hôn, hần là muốn cứng rắn sao? Ngày thường, hần nhiều lần nhắc tới, đều bị ta lấy lý do từ chối, hần cũng chưa từng như vậy. Nhưng vì sao lần này lại...

Cho dù là Hoàng Hậu cũng còn phải bận tâm mối quan hệ huynh muội với Phượng Hồ, chỉ tìm ta nói chuyện thêm lần nữa mà thôi. Cuối cùng, ngược mắt lên nhìn hần, ta cố gắng trấn định:

“Biểu ca, sao huynh lại không hiểu cho tâm tư của muội như thế?”

Thà làm một chút xanh biếc giữa muôn hoa, cũng không muốn học nụ cười của những phi tử chốn cung cấm thâm sâu!

“Vậy tại sao muội không hiểu cho ta?”

Nâng đôi mắt đen thẳm nồng đượm tâm tư khóa chặt lấy ta, hần hỏi ngược lại. Lòng của hần đối với ta, ta làm sao không hiểu? Chẳng qua, về phương diện tình yêu, ta hy vọng mình ích kỷ một lần. Lắc đầu nói:

“Muội không thể cho huynh tình yêu mà huynh muốn, huynh cũng không có cách nào cho muội cuộc sống mà muội muốn cả.”

Hần cười lớn:

“Ta là Đại Tuyên Hoàng Tử, có cái gì không thể cho muội cơ chứ? Ngay cả nếu muội muốn giang sơn vạn dặm này, ta cũng có thể vì muội mà tranh đoạt!”

Giang sơn... Cuối cùng hần cũng nói tới chuyện mà trong lòng ta không mong muốn nhất, cả đời phải tranh đoạt quyền lợi, là chuyện cuối cùng mà cả đời ta cũng không đòi hỏi. Ta chán nản cười nói:

“Nhưng là huynh nào có biết, cái muội muốn chính là một cuộc sống đơn giản. Cùng với người mình yêu ở một chỗ, cùng đi trên một con thuyền lá nhỏ ở vùng sông nước Giang Nam, dạo chơi khắp nhân gian.”

Ngược mặt nhìn, ngơ ngác, cho ta được sao? Hần khẽ nén tức giận, cười ra đến càn rỡ. Chợt bắt lấy tay của ta, ta giùng giàng, hần lại định đem ta ôm vào lòng, khẽ hôn lên trán ta.

“Loan Phi của ta, muội đến cuối cùng vẫn là quá mức ngây thơ. Muội thanh cao, nhưng phải là ở dưới sự che chở của quyền lực. Không có quyền, cũng sẽ không có gì cả. Muội có hiểu không?”

Hần nhìn ánh mắt ta, giống như đang nhìn một đứa trẻ không biết trời cao đất rộng. Lời hần nói ra, vô cùng bá đạo và cuồng ngông, cũng là dùng tới giọng nói mà ta chưa từng nghe qua. Ta vẫn như cũ vùng vẫy:

“Huynh nói bậy!”

Ta không tin. Tất nhiên không tin. Thấy khóe mắt trái của hần giật giật, thế nhưng hần lại như không hề tức giận. Chỉ vì hần cảm thấy, ta phản kháng hần, chẳng qua là vì đối với chuyện thế đạo vẫn chưa hiểu rõ, mà cũng không phải vì tình. Thực ra là hần đúng. Rất nhiều năm về sau, ta mới biết, năm đó mình chẳng qua chỉ là một tiểu thư con quan ngây thơ quá đáng mà thôi. Cho là có cốt khí ngạo nghễ thanh cao liền không có ai bì nổi, lại quên mất hiện thực tàn khốc, cũng sẽ không bởi vì thấy ta ngu ngốc mà sinh lòng thương hại...

Ta không gãy giữa nửa, ngược lại thân thiện. Quân Ngạn vẫn như cũ ôm lấy ta, trầm mặc thật lâu không nói. Quanh người hần nộ khí từ từ tản đi, giọng nói lại trở về êm ái:

“Loan Phi, ở bên cạnh ta, ta có thể che chở cho muội cả đời. Vùng sông nước Giang Nam, ta cũng có thể đáp ứng muội, hàng năm cùng muội đến đó du ngoạn, dạo chơi.”

Hần đến cuối cùng vẫn là không thể vứt bỏ được quyền lực. Có thể nói đến mức này, cũng coi như là làm khó hần rồi.

“Vậy huyênh còn cầu xin Hoàng Thượng ban hôn sao?”

Ta hỏi. Hần không chút nghĩ ngợi nói:

“Như vậy cũng là bởi vì quan tâm muội.”

“Đó là ép muội.”

Ta nhắm mắt lại nói. Hần sùng sốt một chút, nhàn nhạt thờ dài một tiếng:

“Cũng được, thời gian này còn có một việc cấp bách. Chờ xử lý xong, có lẽ lúc đó muội cũng đã suy xét kỹ càng.”

Ta trầm mặc không nói. Trong lời nói của hần, lộ rõ ý định không cho ta phản kháng. Đợi đến khi đó, nếu ta còn không đáp ứng nữa, chắc chắn hần sẽ có biện pháp mạnh bạo. Nhưng mà ta cũng cảm thấy mình may mắn, ta còn có thời gian. Ta bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như khi đó, chờ hần biết ta đã gả cho người khác, thì sẽ tức giận đến thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hiểu Hần

Trở về phủ, thấy Thanh Tư đang ngóng cổ chờ ở cửa, ta mới nhớ tới chuyện kia, vội vàng nâng làn váy tiến lên, hỏi:

“Hần đã đến rồi sao?”

Thanh Tư giật mình sùng sốt, sau đó tựa như bừng tỉnh hiểu ra, rút cuộc lại là lắc đầu. Ta có chút thất vọng, cùng với nàng cùng nhau vào phủ. Trực tiếp thẳng hướng Đào Vân Hiến của Khinh Ca mà đi tới. Chưa kịp vào bên trong, liền nghe thấy tiếng khóc bi thương. Về mặt Thanh Tư tràn ngập nghi hoặc, ta lại chỉ có thể thờ dài.

Ở mãi phía trong, thấy bọn nha hoàn tất cả cúi đầu đứng ở bên ngoài phòng ngủ, ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám.

Ta ra dấu, ý bảo bọn họ không cần hành lễ, bảo Thanh Tư lui xuống, một mình đẩy cửa phòng đi vào.

“Đi ra ngoài!”

Khinh Ca hét to, tiếp đến là một ly trà hướng ta bay tới, ta che ngực kêu khẽ một tiếng mới chịu dịch bước chân, nhưng cuối cùng lại cứng rắn dừng lại, cắn răng chịu đựng mà không tránh đi. Ly trà nện vào người ta, vừa trượt xuống, chỉ sau một tiếng “Pằng” liền biến thành mảnh vụn.

Thật may là trong chén không có nước, ta chỉ là bị ly cứng đập vào làm bị đau một chút. Khinh Ca chợt quay đầu lại, thời điểm nhìn thấy ta, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, muốn tới đây đỡ ta, nhưng lại kìm nén xuống. Nàng cắn môi đứng dậy, đi tới ngồi ở trên giường, cũng không có lại khóc lên thành tiếng, chỉ lặng lẽ lau nước mắt.

Ta hiểu rõ nha đầu này quả thực rất thiện lương, nhất định là rất hối hận vừa rồi ném ra ly trà kia, chẳng qua là nàng vẫn còn đang tức giận, nên mới không muốn nói chuyện với ta.

“Khinh Ca.”

Ta cất tiếng gọi nàng. Nàng không để ý tới, nước mắt từng giọt rơi xuống tấm khăn lụa, nhanh chóng loang ra tựa như đóa hoa nở rộ trên đó.

“Khinh Ca.”

Ta kéo tay của nàng, nàng lại rút ra. Ta cảm than một tiếng, chạm vào người nàng rồi ngồi xuống.

“Tức giận sao?”

Nàng vẫn như cũ không nói lời nào. Ta cũng không có trách nàng, cho dù là ai cũng sẽ tức giận. Bản thân mình khổ cực làm quà tặng, lại bị người khác tước đoạt đi công lao, danh hiệu. Ta suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng nói:

“Ta muốn nói xin lỗi muội, không phải ta cố ý gạt muội đâu. Túi hương kia, thật ra ta không có giao đến tận tay của hấn, chỉ là thật sự ta không có biết, thời điểm cô đưa cho hấn lại đi nói như vậy. Khinh Ca, bát tử không phải cố ý. Đừng tức giận nữa, được không?”

Nàng không có lên tiếng trả lời, nước mắt lại bộc phát mãnh liệt. Ta sợ tới mức có chút không biết phải làm sao. Ta cùng với Vân Lan có quan hệ ác liệt như vậy, ở Phụng phủ này, chỉ có mình Khinh Ca là thân thiết nhất. Ta không muốn ngay cả nàng cũng sẽ đối với ta xa lạ.

“Đừng khóc, là ta không tốt, thật xin lỗi.”

Cầm khăn tay đưa lên lau đi gương mặt đầy lệ của nàng. Lần này, nàng lại không có tránh né, ánh mắt còn chút cự tuyệt, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền xoay người nhào vào trong lòng của ta mà khóc thành tiếng.

“Bát tử, muội là tức giận chính mình, thực sự rất giận!”

“Khinh Ca...”

“Cho dù là Hoàng Hậu có nói như vậy, thế nhưng người thông tuệ như biểu ca làm thế nào lại không biết chứ? Hấn kì thực là không muốn thừa nhận, cho nên mới đối với Khinh Ca nói ra những lời như vậy. Hôm nay muội mới biết, thì ra là biểu ca chung tình với bát tử, cũng chưa bao giờ đối với ta có đến nửa phần tình yêu nam nữ. Muội chỉ là tức giận, vì sao muội không thể lọt vào trong mắt hấn, vì sao không thể trở thành nữ nhi hấn yêu thương. ô...”

Nàng vừa nói vừa khóc, thật là thương tâm. Mà trong một khắc kia, ta mới sững sốt kinh hãi. Thì ra Quân Ngạn cũng biết, hấn cũng biết! Khó trách khi ta nói túi hương là của Khinh Ca đưa, hấn bắt chợt tức giận. Hấn chỉ là không muốn nói toác ra, cũng hy vọng ta cũng như thế. Chẳng qua, ta lại hết lần này tới lần khác không biết điều như vậy...

Ta làm sao có thể quên chứ, Khinh Ca mới là người thích hoa sen, cho nên mới muốn thêu hoa sen trên túi hương tặng cho nam tử mà mình yêu mến. Mà ta, cho tới bây giờ chỉ thích Bồ Công Anh, thích bộ dạng của nó tung bay giữa không trung, thật là đẹp. Vô nhệ lung của nàng, ta an ủi:

“Khinh Ca, đừng khóc. Thế gian, chắc chắn sẽ có một nam tử đem muội nâng niu trong lòng bàn tay, yêu thương muội từ tận đáy lòng.”

Lúc nói ra câu này, chẳng biết tại sao, ta bỗng nhiên nghĩ tới nam tử tên gọi Giang Nam đó. Tựa như ở trên người hấn, có quá nhiều điều tốt đẹp mà ta hằng khao khát. Ta cũng biết suy nghĩ như vậy thật sự có chút điên rồ, chỉ lại không thể nhịn được mà rất muốn gặp hấn. Khinh Ca chợt ngẩng đầu lên:

“Bát tử, tỷ yêu biểu ca sao?”

Ta không chần chờ, kiên quyết lắc đầu:

“Ta chỉ xem hấn như huynh trưởng.”

Nàng chợt cười, thần trí có chút mê mẩn:

“Này xem như thiên ý trời người đây? Ta yêu biểu ca, biểu ca yêu người, nhưng người cũng không yêu.”

“Phải chăng đây chính là ý trời trời gạt lòng người? Muội yêu biểu ca, biểu ca yêu tỷ, nhưng tỷ lại không có yêu hấn.”

Ngừng một chút, nàng bỗng nhiên lại hỏi,

“Bát tử, vậy tỷ yêu người nào?”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tài Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nhất Ngôn Cử Đỉnh

Ta yêu người nào? Dường như vấn đề này nói bây giờ hãy còn quá sớm. Ta xoa tóc nàng, thấp giọng nói:

“Ngày sau chờ ta tìm được, nhất định nói cho muội biết.”

Nàng cười khỏ một tiếng, rồi nói:

“Nhưng Khinh Ca vẫn là yêu thương hấn, mãi mãi, không thay đổi.”

“Khinh Ca.”

Ta thương tiếc nâng lên gương mặt nhỏ nhắn đã khóc đến tiêu tụy của nàng, đau lòng vạn phần,

“Không đáng giá.”

Nếu như hấn đã không thương, tại sao không gỡ xuống gánh nặng tình cảm, mà còn ngoan cường nhảy vào bên trong? Nàng chậm rãi cúi người, vòng tay ôm chặt lấy ta, thanh âm khàn khàn:

“Bất tử, đến cuối cùng sẽ một ngày, chờ đến khi tử gặp được người mình yêu, tử sẽ hiểu những gì Khinh Ca nói hôm nay.”

Ta ngơ ngẩn, cửu muội của ta, Khinh Ca của ta, tựa như trong khoảnh khắc đó, thoát cái trưởng thành. Mà ta, tựa như một đứa trẻ không hiểu chuyện, ở trước mặt nàng, hay ở trước mặt Quân Ngạn đều là như vậy.

Từ trong phòng Khinh Ca đi ra ngoài, ta vẫn mãi trầm tư suy nghĩ về vấn đề này. Yêu, thực sự có thể bỏ qua tất cả hay sao? Khẽ vuốt cằm, khẽ nhìn sắc trời xanh biếc, có lẽ trong tương lai không xa, ta cũng sẽ tự mình được thể nghiệm. . .

Giang Nam nuốt lời, ba ngày sau như lời chính miệng hấn nói cũng đã qua đi nửa tháng. Dần dần, ta cũng đã quên mất nam tử tao nhã từng một lần gặp mặt bên sông Tần Hoài khi đó. Đó chẳng qua là một lần vô tình gặp được, một lần vô tình thoáng qua mà thôi. Điều đã qua rồi, chúng ta lại trở về với quỹ đạo của từng người, tựa như chưa từng gặp qua nhau vậy.

Quân Ngạn thực sự không hề tìm ta nữa, mà Phượng Hồ vẫn giúp ta tìm kiếm một đức lang quân như ý, nhưng ta vẫn thủy chung không nhìn trúng được một người.

Rốt cuộc Khinh Ca cũng không dỗi dãi xa lạ với ta, đây là điều khiến ta vui mừng nhất. Quan hệ giữa ta và Vân Lan vẫn như cũ, không nóng, không lạnh, không chút nào cải thiện.

Tháng ba cũng là lúc mùa xuân bắt đầu nở rộ. Bờ Công Anh mà ta trồng trong sân đã bắt đầu nở hoa, những quả cầu nhỏ màu trắng, từng đoàn từng đoàn, tạo thành từng cụm. Ở trong gió xuân, rung rinh như đang ở trong một dạ vũ long trọng, bông bành rập rờn nhảy múa, tựa đang khoác trên mình những bộ váy áo thuần sắc đẹp như tiên tử.

Ta ngồi bên cửa sổ, nghiêng đầu tựa má vào bàn tay, nhìn ra cảnh sắc mê người ở phía bên ngoài đến ngẩn người. Thanh Tư đột nhiên xông tới, lôi kéo ta nói:

“Tiểu thư, mau tới nhìn một chút, người xem là ai đã tới này.”

Ta còn chưa kịp phản ứng, người đã bị Thanh Tư kéo đi. Dẫn ta đến hậu viện, đưa ngón tay chỉ về tường rào phía bên trái, nàng cười:

“Người mau nhìn xem!”

Ta theo hướng tay nàng chỉ mà nhìn theo, thấy một người thiếu niên đang nằm ở đầu tường nhìn ta cười rạn rờ. Trong lúc nhất thời, ta ngơ ngẩn. Đây không phải Thư Nghiên thì là ai!

“Thư Nghiên?”

Ta kinh ngạc ra tiếng, sau đó lại cau mày, hấn như thế nào lại ở chỗ này? Còn nằm ở trên tường rào, nếu như để cho bọn gia đình nhìn thấy, chắc chắn không tránh được bị côn hình, nghĩ vậy ta mới chịu mở miệng kêu hấn xuống, lại thấy hấn thân thể khẽ nhúc nhích, xoay người đã thấy nhẹ nhàng đáp xuống dưới đất.

Ta vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng hấn lại có thể biết võ công, trong lúc nhất thời, lại quên mất làm sao nói chuyện. Thư Nghiên cười nói:

“Phượng cô nương, tìm được người rồi!”

Ngay lúc đó kinh ngạc trên mặt ta được thay thế bằng bất mãn, nói vậy là ý gì chứ? Chẳng lẽ bọn họ đi tìm ta mất hơn nửa tháng? Trong bụng không khỏi cười lạnh, lý do này, thật buồn cười. Hấn không để ý tới sắc mặt ta, vẫn như cũ cười nói:

“Vốn là muốn từ cửa chính đi vào, mà công tử nhà ta lại nói, sợ làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của cô nương. Vì vậy, ta mới dọc tường rào để tìm, thực may mắn, lại gặp được Thanh Tư tỷ tỷ!”

“Này, ai là tỷ tỷ của người!”

Thanh Tư vừa nghe hấn gọi “tỷ tỷ” liền mặt mày giận dữ, thở phì phò quát. Ta hơi ngẩn ra, thì ra hấn nói tìm là ý này? Ta xoay người đi, lại cố ý nói:

“Tìm ta có việc gì?”

“Công tử nhà ta đã từng nói muốn tới tạ ơn cô nương.”

“Ba ngày đã sớm qua từ lâu.”

Ta lạnh lùng mà nói. Lúc mới gặp gỡ, ấn tượng thực rất tốt, nhưng cũng bởi vì hấn nuốt lời mà sớm đã phai nhạt. Nam nhân, đắt nhất ở Nhất Ngôn Cửu Định (quan trọng nhất là phải giữ lời). Mà hấn, thậm chí ngay cả điều cơ bản nhất cũng làm không được, thật làm cho ta thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giang Nam Tới

Nghe được trong giọng nói của ta có điểm tức giận, Thư Nghiên dường như có chút kinh hoàng, vội tiến đến trước mặt ta nói:

“Cô nương hiểu lầm rồi. Công tử nhà ta sau khi trở về bị nhiễm phong hàn, vốn thân thể xưa nay không tốt, lại thêm mấy ngày trước lại cứ một mực nôn ba, cho nên rốt cuộc bệnh trở nặng, vì thế mới thất hẹn với cô nương.”

Cuối cùng ta cũng nhúc nhích. Vốn chỉ nghĩ rằng hấn thất hẹn, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến việc là hấn không thể tới. Đợi chờ đã lâu, khiến ta hơi nổi giận, nhưng hôm nay nghe lời nói của Thư Nghiên, trong lòng bất giác cảm thấy áy náy.

Thanh Tư quả thực vẫn là hiểu lòng ta nhất, vội hỏi:

“Vậy công tử nhà người đâu?”

“Công tử hiện tại đang ở bên ngoài, sai ta tới hỏi một chút xem cô nương có tức giận hay không? Công tử người hỏi, người còn có tư cách gặp mặt cô nương nữa không?”

Thư Nghiên nhìn ta, vẻ mặt có chút e sợ, sợ rằng ta sẽ cự tuyệt.

Tay không tự chủ mà nắm chặt chiếc khăn. Hấn cư nhiên hỏi ta còn có... tư cách... Khẽ cắn môi, Thanh Tư kéo kéo tay của ta nói:

“Tiểu thư, người cũng đã đến, vậy thì gặp mặt một chút đi! Thanh Tư cùng người đi!”

Nói xong, liền muốn kéo ta đi ra ngoài.

“... Ta...”

“A!”

Thanh Tư đột nhiên kêu lên một tiếng, cười đùa quay đầu lại,

“Muội quên mất, tiểu thư từ cửa chính đi ra hấn là không hay, chúng ta đi cửa hông vậy!”

Ta bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng, nha đầu này, thật giống con giun trong bụng ta!

Ba người từ cửa hông đi ra ngoài, Thư Nghiên dẫn chúng ta đưa tới một bên, xa xa trông thấy một chiếc xe ngựa dừng sát ở ven đường, một thân ảnh bạch y tựa vào bên cạnh xe ngựa. Thư Nghiên mừng rỡ chạy lên phía trước:

“Công tử, Phụng cô nương đến rồi!”

Chẳng hiểu tại sao, nghe hấn kêu lên như thế, mặt ta thật giống như bị lửa đốt qua, lập tức nóng bừng lên.

Giang Nam xoay người, thời điểm nhìn theo hướng ta đang đi tới con người sáng bừng lên, khóe miệng chậm rãi tràn ra một nụ cười tựa như đóa sen nở ra khoe sắc.

“Phượng cô nương.”

Hắn nhẹ giọng gọi ta, thanh âm dễ nghe tan ra hòa lẫn vào trong gió xuân, giọng nói trẻ trung bỗng trở thành thứ thanh hương say mê lòng người... Ta cảm thấy có chút lúng lúng, lại nói:

“Không phải nói muốn tới cửa nói cảm ơn sao?”

Lén gọi ta ra bên ngoài như thế này, rốt cuộc là tính toán chuyện gì đây?

Đến gần mới phát hiện hắn thực gầy đi rất nhiều, lại nghĩ đến trận gió lạnh kia thực sự đã hành hạ hắn hồi lâu. Dưới thời tiết lạnh như thế mà nhảy xuống nước đi cứu người, cho dù là ai thì cũng sẽ bị bệnh. Hắn cũng không vì thấy ta vô lý mà tức giận, ngược lại còn cười nói:

“Tại hạ là sợ lúc trước thất hẹn, cô nương sẽ đem tại hạ đuổi đi.”

Ta thực có nổi giận, nhưng cho dù có tức giận cũng không thể làm những chuyện như vậy!

“Ta... Khụ khụ ——”

Hắn muốn nói chuyện, lại ho mãi không dứt, tay chặn ở trên môi, lông mày tuấn nhan nhíu lại. Ta chỉ cảm thấy bản thân mình điên rồi, nếu không sao lại cảm thấy hắn, ngay cả dáng vẻ lúc ho cũng đẹp mắt đến như vậy?

“Công tử!”

Thư Nghiên dậm chân một cái, vội vã từ trong xe lấy ra cái áo choàng cẩn thận đem thân thể hắn bọc kín lại, vừa trách nói,

“Lúc ra ngoài lão gia đã dặn dò người chú ý thân thể, nếu như còn có sơ xuất, ta đây sẽ thảm rồi!”

Trong lòng lo lắng, thực không nhịn được nói:

“Nếu bệnh đã không tốt, còn ra ngoài làm gì?”

Nghe khẩu khí của Thư Nghiên, nói vậy ở nhà, hắn cũng là một thiếu gia công tử được nâng niu trong lòng bàn tay, người người đều sẽ đau lòng, làm sao có thể chịu được khi thấy hắn chịu khổ? Ho một hồi, hắn lại cười:

“Tại hạ không sao, chẳng qua lo rằng nếu không tới, sợ cô nương sẽ cho tại hạ là kẻ không giữ lời.”

Ta khẽ giật mình, hắn là để ý đến cái nhìn của ta sao? Thế nhưng hắn lại không có tránh né, ánh mắt nhu hòa, nụ cười kia làm cho chút gió lạnh của mùa xuân trong nhất thời trở nên ấm áp, tựa như được sưởi dưới ánh mặt trời đang chiếu rọi, khiến hơi ấm lan tràn. Nhìn ta một lát, bất chợt hắn đứng né sang nửa bước, làm tư thế mời, mở miệng nói:

“Cô nương mời lên xe.”

“Đi nơi nào?”

Ta bật thốt lên hỏi.

“Dẫn người đi nhìn một chỗ.”

Ta có điểm giật mình, Thanh Tư ở một bên khẽ cười đùa, đẩy ta:

“Tiểu thư, còn lo lắng cái gì? Lên xe mau!”

“Nha đầu chết tiệt!”

Ta trừng mắt nhìn nàng, lúc này mới biết chẳng qua bao lâu thời gian nàng đã như bị người ta mua chuộc.

“Phượng cô nương mời lên xe thôi.”

Thư Nghiên cũng đứng ở một bên híp mắt nhìn ta cười. Ba người cùng nhìn, làm cho ta cực kỳ quần bách, đành cúi đầu lên xe. Giang Nam cũng vào trong xe, mỉm cười ngồi xuống đối diện với ta. Thanh Tư rất thức thời không có đi vào cùng. Nghe Thư Nghiên nói:

“Thanh Tư tỷ tỷ, ngồi cho vững nhé!”

Tiếp đến nghe thấy thanh âm thúc ngựa chạy đi. Xen lẫn trong đó nghe giọng nói tức giận của Thanh Tư:

“Ta cảnh cáo ngươi lần đầu, cũng là lần cuối cùng, không cho phép gọi ta là tỷ tỷ nữa!”

Nghe bọn họ ngươi một câu ta một câu, ta nhìn không được, liền che mặt mà cười. Giang Nam chỉ ngồi, không có nói lời nào, chỉ là bản thân nhìn ta, con

người thâm thụy tựa như mặt nước nhẹ nhàng bị khuấy động, rồi trong nháy mắt lại trở về an tĩnh tựa như không hề có những xao động đó...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nó Gọi Là Anh Vườn (1)

ng hề có ý định này. Tránh né, cũng là vô dụng. Tựa như có cái gì đó đang điên cuồng nhảy loạn trong lòng ta, khiến ta khẩn trương, hận không thể ngay lập tức nhảy xuống xe. Thế nhưng thật kỳ quái, giống như bị cái gì đó chặn miệng, trói chân, ta đến nửa điểm cũng không thể nhúc nhích.

Xe không biết đi được bao lâu mới chậm rãi dừng lại. Thư Nghiên nhắc mành xe lên cười nói:

“Phượng cô nương, xe ngựa chỉ có thể đi tới đây, không thể đi lên phía trước được nữa. Làm phiền người cùng công tử xuống đi bộ về phía trước.”

Ta hơi ngần ngại một chút, công tử nhà hần ở đây, vậy mà lời nói lại là nói với ta. Nghĩ đến bọn họ thường là như vậy. Ta liền bắt đầu tò mò, đến tột cùng là nơi nào, lại có thể thần bí đến như vậy?

Giang Nam đã xuống xe, ta vội vàng đứng dậy đi xuống.

Trước mặt là một ngọn núi nguy nga, ở giữa chừa lại một lối đi nhỏ, nhiều lắm cũng không rộng quá nửa trượng, cũng khó trách Thư Nghiên nói xe ngựa không đi qua được. Đuổi theo hần mấy bước đi về phía trước cũng đã vào đến bên trong. Ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một cửa động sáng chói, dài hẹp. Trong bụng thoáng chấn động, thì ra là một linh nam (hang núi)!

Theo truyền thuyết, linh nam là do Đào Hoa Nữ Tử Hoa Châm khai mở, cho nên có tên là Nhất Tuyến Thiên (đường lên trời). Đường mòn lâu năm không được ánh sáng chiếu tới nên có chút trở nên trơn trượt.

Ta dùng tay vịn men dọc theo vách tường, cẩn thận đi mới có thể tránh khỏi không bị trượt chân. Giang Nam thỉnh thoảng quay đầu lại dặn dò ta cẩn thận, hướng ta nhìn, hần lạnh nhạt cười. Nhưng chỉ đi khoảng chừng ba mươi trượng, chúng ta liền từ trong linh nam đi ra bên ngoài.

Cảnh tượng ở đầu bên kia rộng mở, sáng bừng, tựa như nằm mộng thấy một thế giới thần bí hoàn toàn hiện ra ngay trước mắt, làm cho ta vô cùng kinh ngạc! Bò Công Anh bay múa đầy trời!

Trong thoáng chốc, ta còn cho rằng, ở nơi này, trong gió lạnh đầu mùa xuân, có muôn vàn bông tuyết rơi xuống, tung bay tựa như lông ngỗng. Dương quang phổ chiếu (ánh mặt trời chiếu rọi), tuyết cũng không tan. Dù thế nào cũng càng cảm thấy khoan khoái thích thú mê ly.

Không nhận được, đưa tay đón lấy một hai đoá hoa, cẩn thận nhìn mới phát hiện chúng không giống với những đoá hoa thuần sắc tựa tuyết trắng trong viện nhà ta, ngược lại, có dính chút màu tím nhạt. Trong lòng không khỏi chấn động, Bò Công Anh tìm trong truyền thuyết, thì ra là có thực...

Cực kỳ kinh ngạc, mới chịu xoay người định hỏi hần như thế nào biết được ta thích Bò Công Anh, lại nghe hần nhàn nhạt cười, khẽ vuốt cằm, nhẹ khép hai mắt, âm sắc dễ nghe:

“Rất đẹp, có phải hay không?”

“A... Ừm”

Cúi đầu ứng tiếng, giống như chỉ cần nhiều lời thêm chút nữa sẽ làm giảm hạ không khí trong giờ phút này, không phải là khí tức cao quý ung dung, mà là sự thanh nhã, tươi mới. Lại giống như rượu Trầm Hương lâu năm, từng giọt từng giọt thấm vào ruột gan.

“Ha ha.”

Hần cười, khoe miệng cong cong, vẫn như cũ không có mồ hôi,

“Ta thích Bò Công Anh, thích bọn chúng tự do tự tại tung bay trong gió.”

Ta ngưng thần, hần nói, hần thích Bò Công Anh...

Thì ra, hần cố ý dẫn ta tới nơi này, không phải vì biết ta thích, mà là vì hần cũng thích.

Đáy lòng bỗng xẹt qua một cảm giác lạ kỳ hư ảo, cảm giác thực kỳ quái. Nghiêng mình nhìn người bên cạnh, hơi thở nhàn nhạt quanh vây đến, cảm giác ban đầu quả nhiên không hề sai. Trên người hần, có rất nhiều điều tốt đẹp mà ta hằng khao khát. Ta không biết phải làm sao để giải thích được, có lẽ đây chính là câu nói cửa miệng trong miệng người đời – duyên phận. Ta cùng với Giang Nam là duyên phận.

Ta ngây người bàn thần mà nhìn, một nam tử đẹp như thế, tốt như vậy, tại sao trải qua mười sáu năm ta cũng chưa từng gặp qua? Khẽ lắc đầu, thôi thì, ngày hôm nay quen biết cũng không muộn!

Giang Nam chậm rãi mở mắt, nụ cười trong sáng, hần nhìn ta, rõ ràng nói từng chữ:

“Phượng cô nương, cô nương là người thứ hai tới nơi này, cũng là nữ tử đầu tiên.”

Lời nói của hần có ý gì, ta làm sao không biết? Chẳng qua là, trong nháy mắt, mặt ta tựa như bốc cháy, hơi nghiêng người, ta hỏi:

“Thư Nghiên đâu?”

Nghe ra được trong lời nói của Thư Nghiên, bọn họ là thường tới nơi này.

“Hần chưa từng theo ta tiến vào.”

Hần nói xong lại bình thản như chuyện không có gì lạ. Ta mới phát hiện, Thư Nghiên cùng Thanh Tư cũng không có đi theo vào, nơi này, chỉ có ta cùng với hần, hai người mà thôi.

“Vì sao?”

Ta hỏi. Thế nhưng hần lại không trả lời, khom lưng hái lấy một đoá Bồ Công Anh, khẽ đặt vào trong lòng bàn tay ta, ho nhẹ một tiếng, cười nói:

“Nơi này gọi là ‘anh vườn’.”

“Anh vườn...”

Ta cúi đầu nhìn Bồ Công Anh trong tay, chậm chạp thăm thì. Anh vườn, anh vườn... Đầu ngón tay khẽ run lên, ta có chút kinh hoảng ngẩng đầu nhìn hần, chẳng lẽ hần có ám chỉ gì khác? Anh vườn, nhân duyên! ...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tài Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nó Gọi Là Anh Vườn (2)

Khẽ rung rinh run rẩy, Bồ Công Anh trong lòng bàn tay theo gió mà rơi xuống, tựa như chiếc ô nhỏ nhỏ tung bay khắp chung quanh.

Hần không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của ta, cười một tiếng không màng danh lợi, mở miệng nói:

“Về Bồ Công Anh tím, có một truyền thuyết thực hay, thực đẹp, Phượng cô nương có hứng thú muốn nghe hay không?”

Truyền thuyết về Bồ Công Anh tím? Ta đương nhiên là rất có hứng thú. Hướng hần gật đầu. Giang Nam mỉm cười dịu dàng, cời áo choàng trên người xuống, trải trên mặt đất:

“Chúng ta ngồi xuống trước đã.”

“Thân thể của người...”

“Không việc gì.”

Ta chần chờ một lát, cuối cùng cũng cùng hần ngồi xuống. Hần tự tay hái một đoá hoa, nhẹ nhàng thổi bay rồi nở nụ cười hạnh phúc đứng lên:

“Rất lâu trước đây, trên thế gian này chỉ có Bồ Công Anh màu trắng. Ở trong một làn gió mùa xuân, có hai hạt mầm Bồ Công Anh yêu thương nhau sâu nặng. Bọn họ tung tăng nhảy múa trong gió, cùng nhau trôi nổi vượt biển khơi, nương theo làn gió mà ngao du. Hần nói muốn cùng nàng cả đời cũng không bao giờ chia xa. Thế nhưng, thực tế vẫn luôn là tàn khốc. Gió không tiếp sức cho nàng nữa, thế nên nàng chỉ có thể đành hạ xuống. Ở dưới là một mảnh tảo biển màu tím. Thời khắc chia ly cuối cùng cũng tới, nhưng mà hần nói, hần sẽ không rời đi. Hần bỏ qua cơ hội được một mình đi xa, theo nàng cùng nhau rơi xuống.”

“Bọn họ rơi vào trên mặt biển?”

Như vậy sẽ không thể mọc rễ nảy mầm, trong lòng ta không khỏi dâng lên một cổ tiếc hận. Tuy chỉ là một truyền thuyết, thế nhưng tâm trạng ta chợt bị ảnh hưởng thật sâu, bị đắm chìm trong đó. Hần cười khê:

“Vốn là bọn họ ở trong nước biển ngâm mình bảy ngày bảy đêm, nước biển làm ướt đầm nhưng mao (lông mượt) của bọn họ, thân thể bọn họ dính vào trên tảo biển màu tím. Có một câu nói rất hay, ‘trời không tuyệt đường người’.”

Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, thời điểm hắn nói tới ‘trời không tuyệt đường người’, con ngươi chợt nhấp nháy ánh quang. Trong nháy mắt đó, ta có cảm giác nhầm lẫn rằng, thật ra hắn nói không phải là chuyện xưa, mà là câu chuyện của chính hắn.

“Có một bầy chim biển bay thấp rồi xà xuống, mang bọn họ từ trong biển đi lên.”

“Là chim biển cứu bọn họ!”

Trong lòng cảm thấy vui vẻ, người có tình sẽ thành thân thuộc, so với điều này còn có cái gì có thể làm cho người ta cao hứng hơn được nữa? Giang Nam gật đầu:

“Sau đó, bọn họ mọc rễ nảy mầm, mà đến khi lớn lên lại trở thành Bồ Công Anh màu tím.”

Chuyện xưa thật hạnh phúc, nhưng không hiểu vì sao ta lại cảm thấy bất an? Kinh ngạc nhìn dõi theo khuôn mặt anh tuấn của hắn cho đến khi hắn xoay người qua, trong nháy mắt mới đột nhiên hồi phục thần sắc.

“Phượng cô nương?”

Thần sắc hắn kinh ngạc. Ta ngượng ngùng cúi đầu:

“Truyền thuyết thực đẹp. Nhưng vì sao ngươi lại biết được câu chuyện này?”

Thật kỳ lạ, cảm giác câu chuyện này không phải chuyện mà một nam tử lại chú ý đến. Mà hắn, thế nhưng lại biết đến rõ ràng như vậy. Giang Nam trầm mặc, ánh mắt yên lặng nhìn về phía xa, một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói:

“Đó là mẹ ta nói cho ta nghe. Nàng còn nói, ai có thể tìm được Bồ Công Anh màu tím thì có thể có được tình yêu hoàn mỹ.”

Thời điểm hắn nói xong câu nói cuối cùng, đột nhiên xoay người lại, thâm tình khản thiết mà nhìn ta. Trái tim bỗng nhảy loạn một hồi, lời nói của hắn, đến tột cùng là ý gì đây? Nhưng mà, vì sao đầu óc của ta vẫn nhộn nhạo một câu nói. Tình yêu hoàn mỹ, tình yêu hoàn mỹ...

“Loan Phi.”

Hắn đột nhiên thấp giọng gọi tên ta. Ta sợ hết hồn, vội la lên:

“Ngươi... Ngươi như thế nào biết được tên của ta?”

Đang khi nói chuyện, hai má đột nhiên nóng rực tựa như bị lửa đốt cháy, cứ thế lan tỏa đến vô tận. Ánh mắt của hắn chớp chớp, ngay sau đó lại nở nụ cười dịu nhẹ:

“Bất tiểu thư Phượng phủ, tùy tiện hỏi thăm một chút, tự nhiên sẽ biết ngay thôi.”

“Vì sao phải hỏi thăm ta?”

Biết rõ rồi còn hỏi, chỉ là ta cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, tựa hồ hết thảy đều xảy tới quá nhanh.

Kinh Ca nói, một khi đã yêu, nàng sẽ luôn luôn yêu, yêu mãi mãi. Nếu có một ngày, ta gặp được tình yêu chân chính của chính mình, cũng sẽ như nàng yêu không chùn bước, quyết không quay đầu. Đối với Giang Nam, ta đã động tâm, là vừa thấy đã yêu sao? Có lẽ không phải. Nhưng là, trên người nam nhân này có một vẻ đẹp kỳ lạ. Hắn nói cho ta biết hắn tên gọi Giang Nam, hắn dẫn ta tới nơi này ngắm Bồ Công Anh màu tím...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bị Bắt Cóc (1)

Ngồi trên mặt đất, khẽ đưa tay vuốt cằm, để cho làn gió xuân lành lạnh thổi qua khuôn mặt, trước mắt là một biển Bò Công Anh tím rục rờ.

“Khụ khụ ——”

Tiếng ho khan nho nhỏ của Giang Nam truyền đến, ta gò má nghiêng đầu nhìn, thấy hắn cũng hơi nghiêng thân thể hướng về phía ta, vòng tay đặt ở trên môi, lông mày tuấn nham khẽ nhăn lại.

Ta vậy mà có thể quên mất hắn còn đang mang bệnh! Vội vàng đứng dậy, mở miệng nói:

“Chúng ta trở về đi thôi.”

Hắn gạt đầu một cái rồi đứng lên. Ta thấy áo choàng kia vẫn còn ở trên mặt đất liền xoay người cúi xuống nhặt. Lại không nghĩ đến, hắn cũng giống như ta, đồng thời cúi người xuống, đầu ngón tay chạm vào nhau.

Ta có chút kinh hoàng muốn thoát ra, ngón tay thon dài của hắn đã quán lấy tay ta, ta kêu lên một tiếng, muốn kéo tay ra, thế nhưng lại bị hắn nắm lại chặt hơn. Mặt ta đỏ au lên, rũ mĩ mắt xuống không dám nhìn hắn. Chỉ cảm thấy tay hắn thật là nóng, trong bụng cả kinh, bật thốt lên:

“Ngươi đang sốt.”

“Ta không sao, đi thôi.”

Dùng tay kia nhặt áo choàng lên, hắn kéo ta đi về phía linh nham. Ta để mặc cho hắn dắt đi, giờ phút này tay của hắn cũng không có dùng lực quá lớn, ngón tay lạnh băng của ta được lòng bàn tay nóng rục bọc lại, dần dần trở nên ấm áp.

Khi chúng ta đi ra, thấy xe ngựa vẫn còn đậu ở bên ngoài, lại không tìm thấy bóng dáng Thanh Tư cùng Thư Nghiên ở đâu. Ta có chút kinh ngạc, nhìn về phía Giang Nam, thế nhưng hắn lại giống như ý thức được điều gì, kéo ta chạy về phía trước, nhắc mành xe lên.

“Ừm ——”

“Ừm ——”

Thanh Tư và Thư Nghiên cả người bị trói lại nhét vào trong xe ngựa, miệng cả hai đều bị người chặn lại, nhìn thấy chúng ta, hai người lộ ra thần sắc kinh hoàng. Khóe miệng Thư Nghiên xuất hiện vài vết thương màu xanh tím, dường như đã bị người ta động thủ.

Ta chân động sợ hãi, vội vã vươn tay muốn giúp bọn họ cởi trói. Đúng lúc ấy, chợt nghe có người hét lên

“Lên”, liền thấy xung quanh xuất hiện khoảng năm sáu tên nam nhân vạm vỡ.

“Người nào?”

Giang Nam kéo ta vào trong ngực, nhìn người trước mặt trầm giọng hỏi. Một gã nam nhân trán rộng, mập mạp cộc cần nói:

“Thức thời thì tránh ra, chúng ta chỉ cần nâng!”

Ngón tay hướng về ta mà chỉ, khóe miệng hiện lên ánh cười. Ta kinh ngạc nhìn thẳng vào hắn, muốn ta? Muốn ta làm cái gì? Một tên nam nhân khác râu ria rậm rạp ở bên cạnh hắn nói:

“Đại ca, các huynh đệ chờ đợi cũng đã lâu, xem ra Phụng Bất tiểu thư này là cùng người ta ra ngoài vụng trộm rồi! Không nên mất thời gian nói lời vô nghĩa nữa, nhanh một chút bắt trở về.”

Nghe hắn nói hai chữ ‘vụng trộm’, ta không nhịn được mà kêu lên:

“Ngươi nói bậy!”

Phụng Loan Phi ta từ xưa đến giờ vẫn luôn trong sạch, sao có thể vụng trộm như lời hắn nói chứ?

Giang Nam vẫn không nhúc nhích, âm sắc vững vàng:

“Các vị nếu là cầu tài*, muốn gì thì liền cầm lấy đi.”

(Cầu tài*: cần tiền, muốn tiền)

“Ha ha ha ——” đối phương tựa hồ nghe được chuyện gì đó cực kỳ buồn cười, mở miệng nói,

“Nhìn khắp cả kinh thành này, còn có ai tiền tài hơn được Quốc Cữu đây?”

Lòng ta ngập tràn khiếp sợ. Thì ra bọn chúng là nhắm vào tiền bạc của Phụng phủ mà đến. Đương kim Hoàng Hậu là muội muội ruột của Phụng Hồ, mà Phụng Hồ cũng rất được Hoàng Thượng tín nhiệm. Có thể đứng ở trên cao hô mưa gọi gió, đương nhiên là chuyện không cần phải bàn tới.

Hơn nữa, Phụng gia ở trên thương trường cũng là vị trí độc tôn. Lục ca của ta Phụng Lê Mạch cơ hồ mỗi lĩnh vực ở Đại Tuyền đều đã từng góp mặt qua, có thể nói, ở trên thương trường, hắn là một truyền kỳ. Nam nhân kia đưa tay vuốt vuốt bộ râu, nhếch miệng nói:

“Phụng Lục thiếu gia còn thiếu tiền công của huynh đệ chúng ta chưa thanh toán! Vậy, trước phải để cho Bát tiểu thư chịu uất ức rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bị Bắt Cóc (2)

Lời hắn nói ra trầm giọng cứng rắn, người ở bên đồng loạt xông lên, đem ta cùng Giang Nam đè chặt lại.

“Buông ta ra!”

Ta kêu to lên. Nói Lục ca của ta thiếu nợ tiền công của bọn họ? Thật buồn cười! Đây quả thực là lời nói vô căn cứ. Những người này chính là muốn nhân cơ hội mà kiếm chác lấy một khoản, bọn họ cho là ta đây không biết?

“Buông nàng ra!”

Giang Nam ra sức đẩy kẻ đang bắt giữ hắn, nắm chặt lấy tay của ta, thùy chung cũng không chịu buông lui. Một gã đàn ông tiến lên, một quyền đánh thẳng vào bụng hắn,

“A!!!”

Hắn đau đến cúi gập người xuống, thế nhưng bàn tay nắm lấy tay ta vẫn không một chút buông lỏng.

“Đừng mà!”

Ta kinh sợ mà kêu lên. Bọn họ là muốn bắt cóc ta, thế nhưng lại làm liên lụy đến hắn. Những kẻ bên cạnh cười có chút hả hê, nắm chặt cằm của ta nâng lên, mĩa mai, châm chọc mà mở miệng:

“Thế nào, đau lòng?”

Ta cắn chặt môi không nói, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Giang Nam ở bên cạnh. Hắn khôi phục thần sắc, hướng ta lắc lắc đầu, ý muốn nói cho ta biết hắn không làm sao. Một người bắt được ta nói:

“Đại ca, ta nhìn tên tiểu tử này cũng không giống thiếu gia nhà có gia cảnh tầm thường, chi bằng thuận tiện... Ha ha ——”

Ta liếc mắt khinh thường nhìn lướt qua hắn. Tên nam nhân mặt mũi béo phi kia cười nói:

“Cũng tốt, mang cả đi.”

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã lập tức nhảy lên xe ngựa, đem hai người Thanh Tư cùng Thư Nghiên đẩy xuống, lại đem ta cùng với Giang Nam nhét vào bên trong xe, hét lớn một tiếng, liền vội vã cho xe ngựa rời đi.

“Ummmm ——”

Thanh Tư cùng Thư Nghiên liều mạng kêu.

“Thanh Tư ——”

Ta quay đầu lại gọi nàng, đột nhiên có một cánh tay lớn đưa qua, che miệng mũi của ta lại, lòng bàn tay tựa hồ có thoa đồ gì đó, một hồi ta liền ngất xỉu, cái gì cũng không biết nữa.

Mơ hồ cảm giác có âm thanh tiếng nước nhỏ nhỏ, tiếp đến lại nghe thấy tiếng người nào đó nhẹ giọng ho khan. Ta mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện chính mình được Giang Nam ôm ở trong ngực, theo bản năng muốn giãy giụa, lại nghe thanh âm khàn khàn của hắn:

“Đừng động, rất ướt.”

Lúc này ta mới phát hiện, chúng ta bị giam trong một căn phòng rách nát, bên ngoài trời đang đổ mưa, nước mưa theo khe mái ngói đã vỡ mà chảy xuôi xuống. Trên mặt đất lênh láng là nước, nước dâng lên cao, thậm chí cao đến nửa tấc.

Giang Nam ôm ta vào trong ngực, mà áo bào của hắn đều đã ướt đầm hết cả. Tựa vào trong lồng ngực của hắn, lại cảm thấy thân thể hắn nóng bỏng lạ thường, gương mặt hắn không tự nhiên nhiễm hồng, làn môi mỏng cũng tái nhợt không chịu nổi. Đưa tay chạm vào hắn, ta kêu “A!” lên một tiếng, quả nhiên là bệnh tình của hắn lại nặng thêm!

“Mau đứng lên đi.”

Trên mặt đất ẩm ướt đến như vậy, hắn vốn mắc bệnh thương hàn vẫn chưa chữa lành, tiếp tục như vậy thì biết phải làm sao? Thế nhưng hắn lại lắc đầu:

“Không được, trên mặt đất ướt như vậy, ôm nàng, ta không có hơi sức mà đứng.”

Trái tim khẽ run lên, hắn nói, là bởi vì ôm ta, cho nên đứng không vững. . . Trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, lắc đầu nói:

“Ta không sao, chàng buông ta ra.”

Thân thể hắn đã không chịu nổi, lại còn cứ như vậy mà lo nghĩ cho ta. Hắn không chịu, muốn mở miệng, nhưng nhẹn không được lại ho khan.

“Chàng. . . Chàng làm sao vậy?”

Ta nhân cơ hội thoát ra khỏi lồng ngực của hắn, bàn chân ngâm trong nước, nước mưa lạnh như băng, hơi lạnh bay thẳng lên. Hít vào một ngụm khí lạnh, hắn thế nhưng. . .

“Loan Phi, khụ khụ, lạnh quá!”

Hắn cố gắng ngăn ta lại, nhưng lại kinh ngạc phát hiện ra giày của ta cũng đã ướt đầm. Đưa tay đỡ lấy hắn, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Bị Bắt Cóc (3)

“Chàng làm sao vậy?”

Ta run giọng hỏi. Thế nhưng hắn lại kịch liệt ho khan, nói không ra lời.

Đưa tay giúp hắn xoa nhẹ ở trên lưng, cố gắng giảm bớt đau đớn cho hắn. Hắn ho thật lâu, khóe miệng đã muốn thấy tia máu, ta sợ hãi không ngớt, vậy mà hắn lại đột nhiên kéo tay của ta, an ủi:

“Không có sao, khụ khụ, cho tới bây giờ đều như vậy.”

Ta không biết câu nói “Cho tới bây giờ đều như vậy” của hắn là có ý tứ gì, đang muốn hỏi lại thì nghe thấy ồn ào tiếng mở cửa, sau đó lại thấy hai gã nam tử cao lớn đi vào, tiếng chân đạp vào trong nước phát ra âm thanh “bồm bồm”. Không nói lời nào, liền muốn tiến lên đây kéo ta. Trước khi ta kịp phản ứng đã bị một vòng tay khóa chặt lấy ta. Ta cực lực giãy giụa kêu lên:

“Làm gì vậy, buông ta ra!”

“Loan Phi, khụ khụ. . .”

Tay Giang Nam vẫn như cũ giữ chặt lấy tay của ta, cảm giác nóng bỏng, lan ra khắp cả đáy lòng, càng ngày càng dữ dội.

“Còn không buông tay!”

Nam tử xa lạ hô to lên một tiếng, đưa tay hung hăng nắm chặt lấy bàn tay tái nhợt của Giang Nam. Nhìn ra được, hắn là dùng sức thực lớn, ta thật không biết khi đó, Giang Nam hừ nhọc yếu ớt dùng sức lực ở đâu ra mà như thế nào cũng nhất quyết không chịu buông tay ta ra.

Cổ tay bị nắm chặt đến phát đau, nhưng mà trong lòng ta lại cảm thấy thực vui vẻ. Nam nhân kia hừ một tiếng, nói:

“Cũng được, vậy mang các người cùng đi.”

Ta cùng với Giang Nam bị dẫn đi ra ngoài.

Thì ra đã là buổi tối, trăng lạnh như nước. Xem ra mưa cũng là vừa mới ngừng, gió lạnh thổi đến làm cho hơi ẩm trên cơ thể càng thêm nặng. Ta không nhận được mà run rẩy, không khỏi nhìn về phía Giang Nam, hắt lạnh đến môi cũng đã tím ngắt, vẫn còn hướng ta miễn cưỡng cười.

“Làm càn!”

Một tiếng mắng to, tiếp theo là đến thanh âm chiếc chén bị đập bể, giọng nói cực cần của nam nhân truyền đến:

“Kêu các người đem Bát tiểu thư mang đến, các người mang hấn theo để làm gì?”

Ta ngược mắt nhìn lại, thấy một tên nam nhân khuôn mặt đầy râu mà bọn họ gọi là Đại ca.

“Đại ca, không phải là lỗi của chúng ta, thật sự là do tên tiểu tử này nắm tay nàng quá chặt!”

Nam nhân phía bên phải nói, trong giọng nói đầy vẻ oan uổng. Mà người bên kia khinh miệt cười nói:

“Đại ca, nếu như hấn đã nắm chặt đến như vậy, theo ta thấy, không bằng chém tay của hấn xuống, đem nấu chín nhấm rượu, như thế nào?”

Lời nói của hấn vừa mới dứt, tất cả những người xung quanh đồng loạt la ó, vỗ tay không ngớt.

“Đừng mà!”

Ta sợ hãi mà kêu lên. Thật là biện pháp quá sức tàn nhẫn! Cả thân thể lẫn trái tim đều kịch liệt run rẩy, ta cũng không biết, bọn họ đã từng thực sự đem người nấu chín nhấm rượu? Chỉ là đùa không thể, ngàn vạn lần, đừng động tới Giang Nam!

Người phía trên nhìn ta, tựa hồ dần thêm hứng thú, đưa tay vuốt chòm râu trên mặt, cười nói:

“Xem ra Bát tiểu thư thật coi trọng tiểu tử này! Ha ha ——”

“Chỉ là không biết, Bát tiểu thư vẫn là hoàn bích chi thân*?”

(Hoàn bích chi thân*: tâm thân như ngọc, ý là vẫn còn trong trắng)

Hấn nói xong, đưa tay chạm vào ta.

Ta sợ hết hồn mà Giang Nam trong mắt cũng đã nhiễm giận. Nhưng vào lúc này, lại nghe tên đại ca kia quát lên:

“Làm càn! Chờ Lục thiếu gia thấy muội muội bảo bối của hấn không còn hình người, như vậy, chúng ta làm sao ăn nói?”

Hấn mắng, lại đem chén nhỏ bên tay ném tới, thẳng tắp ném trúng vào thân thể kẻ kia. Hấn lộ ra biểu tình đau đớn, vội cúi đầu nói:

“Dạ. Đại ca nói đúng...”

“Ha ha ha!”

Đột nhiên hấn cười lớn, dáng vẻ cực kỳ đắc ý, trong thoáng chốc, đợi cho tiếng cười dứt hẳn, hấn ta nhướn mày mở miệng,

“Kỳ thực... Chơi đùa lộng thoáng nho nhỏ, hấn cũng là không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bị Buộc Uống Rượu

Đáy lòng ta ngập tràn kinh hãi, lại nghe tất cả những người chung quanh đắc ý cười lớn, rất nhiều cánh tay duỗi về phía ta:

“Bát tiểu thư, hôm nay có may mắn được người bồi vài chén nhỏ rồi!”

“Chắc chắn, Bát tiểu thư ngày thường quả thật tuyệt sắc.”

“Bát tiểu thư, không biết phải chờ tới khi nào người Lục ca kia mới tới chuộc người đây?”

.....

“Các người, dừng tay!”

Thân thể bị gắt gao ôm lấy, ta biết rõ, là Giang Nam.

“Tiểu tử thôi không biết sống chết, Bát tiểu thư là để cho người đụng vào hay sao?”

Trong lúc nói chuyện, đã thấy một quyền đánh vào thân thể mỏng manh của Giang Nam.

“Loan Phi...”

Hắn ôm ta, sống chết không chịu buông ra. Ta chảy nước mắt, cảm giác lòng đau đến tan nát. Ta thực sự không biết, nếu như chỉ một mình ta bị bắt đi thì bây giờ ta biết phải làm sao? Lúc này, lại bỗng nhiên nghe tên đại ca kia nói:

“Dừng tay lại!”

Hắn đứng dậy, đi về phía chúng ta, trong mắt nhuộm ý cười, mang theo mùi vị trên cọt.

“Xem ra tên tiểu tử này thật đã yêu Bát tiểu thư rồi hả? Ha ha, đừng nóng vội, các huynh đệ chẳng qua là muốn mời Bát tiểu thư uống vài chén mà thôi. Có phải hay không?”

Hắn vừa hỏi, tất cả những người chung quanh đều ồn ào lên nói:

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Ta cười lạnh, thế nào lại không phải đây? Dù không phải thì cũng là phải. Cánh tay trắng kiện của nam nhân đưa qua, cầm chặt ở cổ tay của ta, muốn kéo ta lại, tiếng cười tục tũn:

“Không bằng Bát tiểu thư tới đây bồi đại gia ta uống vài chén!”

Lời nói của hắn vừa mới dứt, liền có người bung ly rượu đi tới, cười nói:

“Đại ca, rượu đến rồi!”

Mùi vị rượu mạnh tràn ngập đến gay gay sống mũi, chọc cho ta tức giận, không tự chủ mà nhũn mảy, ta đã khi nào uống qua rượu mạnh như vậy đâu.

Trước kia ở nhà, cha luôn nói nữ nhi ở nhà không phải uống rượu mạnh như vậy. Cho dù là uống rượu, cũng là Lục ca ta cố ý chuẩn bị cho ta rượu trái cây. Nói có một chút là rượu, nhưng thực ra đều là hương vị nước trái cây.

Ly rượu bị cứng rắn ép tới, suýt chút nữa chạm đến bờ môi. Ta cũng biết, nếu như ta không muốn, bọn họ cũng sẽ ép buộc ta mà đổ xuống. Ta không biết Giang Nam dựa vào sức lực nào mà thoát khỏi được giam cầm của bọn họ, xông lại đây, hắn đem ly rượu trong tay ta đoạt lấy, lạnh lùng nói:

“Ta thay nàng uống... uống...!”

Ta khiếp sợ nhìn hắn, thế nhưng hắn lại hướng ta nhẹ nhàng cười một tiếng, là muốn nói cho ta biết, không cần phải lo lắng. Tên nam nhân kia cười lạnh, mở miệng nói:

“Xem ra vị công tử này tửu lượng cũng không tồi! Đã như vậy, người đâu, đổi cái ly sang bát lớn đi!”

Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên, bộ dáng rất là đắc ý.

“Dùng mà!”

Ta sợ hãi kêu lên. Giang Nam đang bệnh, không thể nào uống rượu, như thế còn có thể dùng bát lớn bắt hắn uống? Ta kháng nghị cũng không tác dụng, cái ly được đổi thành bát lớn. Ta chỉ nghe thấy tiếng rượu được rót từ trong bình ra “lóc tóc”, trái tim không khỏi nảy lên một cái, xót xa không thôi. Giang Nam đón lấy, không một tia do dự, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Khụ khụ khụ...”

Hắn cúi người xuống, nín nhịn không nổi mà ho khan. Người phía bên trên bắt đầu ồn ào, tên nam nhân cầm đầu vẫn như cũ không chịu buông tha cho hắn, cười lớn:

“Tốt! Tửu lượng thực cao! Còn không mau rót đầy cho công tử?”

Ta vùng vẫy kêu to:

“Đừng mà! Đừng uống...uó...ng nữa!”

Chúng ta cũng lắm mới chỉ gặp mặt có hai lần mà thôi, hấn làm sao có thể vì ta như vậy chứ! Rượu lại được rót đầy. Cứ một lần rót đầy, lại một lần uống cạn...

Cứ như thế cũng không biết lặp lại bao nhiêu lần. Qua đôi mắt mông lung đắm lệt, ta tựa hồ nhìn thấy bộ dạng Giang Nam miệng đã phun ra máu tươi, mắt nhìn thấy như vậy, cõi lòng ta chấn kinh...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trở Lại Phượng Phủ

Chúng ta lại bị nhốt vào căn phòng rách nát kia. Bên ngoài, mặc dù trời đã hửng sáng, nhưng bên trong vẫn như cũ ẩm ướt. Trên mặt đất, trên tường đều là nước. Khí trời trong vắt đầu xuân giống như chìm vào trong hầm băng lãnh, lạnh đến thấu xương.

Giang Nam đã hôn mê. Ta đỡ lấy thân thể hấn tựa vào bên tường. Chân ngâm ở trong nước lạnh tựa hồ như không phải là của mình nữa, đã sớm lạnh cóng đến chết lạng. Chẳng biết tại sao ta không cảm thấy sợ hãi nhiều. Có lẽ, là nam nhân này đã cho ta dũng khí.

“Giang Nam...”

Ta thì thầm gọi tên của hấn. Ta thế mà chưa từng phát hiện ra, thì ra ta còn chưa từng gọi tên hấn lần nào. Giang Nam, Giang Nam... Địa phương mà từ lâu ta đã muốn đặt chân đến, vùng sông nước Giang Nam, sao có thể biết sự đời lại trùng hợp đến như thế?

Thật nhiều lần, ta thậm chí muốn hỏi, Giang Nam, người thật gọi Giang Nam sao?

Cúi đầu, tỉ mỉ nhìn gương mặt nam tử tuấn tú, tinh xảo ở ngay trước mặt, đáy lòng khẽ chấn động. Dường như từ gương mặt của hấn, ta có thể nhìn thấy một vùng tiên cảnh.

“Loan Phi.”

Hấn đột nhiên gọi tên ta, thật làm cho ta cảm thấy kinh hãi, cánh tay đang đỡ lấy hấn, có chút xẩu hổ, thật không biết nên để vào đâu.

Ta chẳng qua lần đầu có tiếp xúc với tình cảm như thế này, thực có chút ngượng ngùng. Có lẽ về điểm này, ta thậm chí còn không bằng Cửu muội còn nhỏ kia của ta. Hấn không có tính lại, chỉ nhẹ giọng kêu:

“Lạnh... quá...”

Lạnh —— Ta chỉ có thể dùng sức mà ôm lấy hấn. Gương mặt ta cơ hồ sắp chạm vào gương mặt hấn, chỉ còn chút khoảng cách nho nhỏ, tuy vậy, ta vẫn có thể cảm giác được trán hấn nóng lên.

Ta thực không biết, đó là bởi vì hấn phát sốt, hay là do nhiệt độ của rượu. Thế nhưng, thân thể của hấn thực sự rất lạnh. Ôm hấn thật chặt, cũng chỉ có thể nghe thấy âm thanh trái tim mình đang điên cuồng nhảy loạn. Ôm sát hấn vào thân thể chính mình, thật chặt, thật lâu, thật lâu.

Ta không biết vì thân thể Giang Nam làm ta có cảm giác lạnh như băng, hay là do cảm giác ẩm ướt trong không khí truyền tới, chỉ là cảm giác lạnh lẽo càng ngày càng đậm nét, bao trùm lên toàn thân.

Từ nhỏ ở Phượng phủ đã được ăn sung mặc sướng, được cha mẹ nuông chiều, là tiểu nha đầu được nhất mực yêu thương, ta đâu đã từng chịu khổ như vậy?

Vòng tay ôm lấy thân thể Giang Nam, dần dần, ta rốt cuộc cũng không kiên trì nổi nữa. Cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy thật lạnh, rất lạnh.

Thân thể ta cảm thấy rất khổ sở, nóng quá! Ta cũng bị phát sốt rồi sao? Nếu thật như thế thì phải làm sao?

Cảm giác như có vật gì đó đè ở trên người mình, giống như là được chăn nệm phủ lấy. Thế nhưng, làm sao có thể chứ? Muốn giơ tay lên đẩy thứ ở trên thân ra, nhưng cả người tựa như bị rút hết sạch hơi sức, đến bàn tay cũng không nhấc lên nổi.

“Ừm.”

Không tự chủ được mà rên lên một tiếng. Cảm giác bên cạnh lập tức có người tiến đến, thanh âm vui sướng.

“Tiểu thư! Tiểu thư!”

Cái đó... chẳng phải là giọng Thanh Tư sao? Đúng rồi, nhất định là ta đang nằm mơ. Nếu không, như thế nào lại nghe được thanh âm của Thanh Tư được đây?

Mí mắt nặng nề mở ra. Nếu là mơ sao lại có thể dễ dàng mở mắt ra được?

“Tiểu thư! Tiểu thư!”

Thanh Tư vẫn cứ như cũ mà gọi ta. Thì ra ta còn rất yếu ớt, hư nhược sao? Nếu không vì sao, Thanh Tư ngay cả ở trong mơ cũng có thể chân thực đến như vậy? Nhớ nhà quá! Ta muốn rời khỏi nơi quý giá này...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lục Ca Lê Mạch (1)

Làm nũng nịu miệng:

“Thanh Tư, ta... Thật là khó chịu...”

“Nơi nào khó chịu?”

Thanh Tư thanh âm giống như có chút nóng nảy,

“Tiểu thư nhìn một chút, muội lập tức đi tìm đại phu!”

Nghe tiếng bước chân của nàng rời đi, đột nhiên ta nghĩ đến Giang Nam đâu rồi? Hay là bởi vì hần đang ở bên cạnh ta, cho nên ta mới không có mơ thấy hần ở đây? Khóe miệng khẽ nhúc nhích, thật xin lỗi, làm liên lụy tới hần rồi.

Chỉ chớp lát sau, lại nghe thấy thanh âm Thanh Tư đã trở lại. Bên cạnh nàng quả thực còn có tiếng bước chân của một người khác.

A, nàng thật tìm đại phu tới sao? Thật là một giấc mộng sinh động, thú vị!

Tay người nào đó thăm mạch cho ta, một lát sau, liền đứng lên nói:

“Yên tâm! Bát tiểu thư chẳng qua là thân thể suy yếu, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian thì không còn gì đáng ngại nữa!”

“Đại phu, thật vậy chứ?”

Thanh Tư cẩn thận lại hỏi một câu.

“Yên tâm đi.”

Sau đó, ta nghe thấy thanh âm có người đi ra ngoài. Thanh Tư thở phào một hơi nhẹ nhõm. Trong lòng ta bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, giấc mộng như vậy, thực sự là quá mức chân thật rồi!

“Tiểu thư, người nhất định phải mau mau khỏe lại nha!”

Thanh Tư ở bên cạnh ta lẩm bẩm.

Chẳng lẽ... Đem hết khí lực toàn thân cố gắng sức nắm tay lại thành nắm đấm, khó khăn mở hai mắt ra. Nha đầu ở trước mặt vẫn dõi mắt nhìn ta, rồi chỉ trong nháy mắt, đột nhiên ngưng. Ngay lập tức, nước mắt vui sướng hoen tràn bờ mi nàng, cúi người ôm lấy ta, nức nở nói:

“Tiểu thư! Thật tốt quá, người rốt cuộc cũng tỉnh lại!”

Ta mở to mắt nhìn, gian phòng quen thuộc, chiếc giường gỗ khắc hoa văn tinh xảo, màn che màu tím nhạt, trong không khí còn mơ hồ thoang thoảng hương thơm của bunn đất.

Ta đã về nhà! Nhưng là, Giang Nam đâu? Toàn thân chấn động, cổ hết sức đẩy Thanh Tư ra, ta vội vã hỏi:

“Giang Nam đâu?”

Không nghĩ tới Thanh Tư cư nhiên sững sờ, cau mày nói:

“Tiểu thư, người nói ai?”

“Giang Nam! Giang Nam đâu?”

Ta lo lắng cho hắn, lo lắng thân thể của hắn. Liều lĩnh nắm chặt lấy tay Thanh Tư, vội vàng hỏi. Thanh Tư lại như cũ làm ra vẻ mặt mờ mịt không hiểu, ngón tay đưa lên tựa vào gò má, nghiêng đầu hỏi:

“Giang Nam là ai vậy?”

Ta giật mình, Thanh Tư nàng... Đến tột cùng là thế nào đây?

Nàng yên lặng nhìn ta, khiến cho lòng ta gấp rút, khẩn trương. Chẳng lẽ Giang Nam đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Chỉ mới nghĩ tới đó, lại nghe thấy Thanh Tư đột nhiên cười lên ha hả, ta kinh ngạc:

“Thanh Tư...”

Nàng chợt thu lại nụ cười, nghiêm trang mở miệng:

“Xem ra Cửu tiểu thư nói đúng, tiểu thư người thật đã động tâm với Giang Nam công tử rồi!”

Nàng vừa nói xong, lại hướng ta nháy mắt một cái. Lúc này ta mới biết, thì ra là ta vừa mới bị nàng lừa. Gương mặt nóng lên, có chút cáu gắt, nhưng cũng không muốn so đo với nàng.

Nếu như ngay cả Khinh Ca cũng biết Giang Nam, chẳng lẽ là hắn cũng đang ở trong phủ sao? Nghĩ thế, ta liền nhắc chần lên muốn xuống giường. Thanh Tư sợ hết hồn, vội vàng ngăn ta lại, cau mày nói:

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?”

“Ta... Ta muốn đi xem hắn một chút, xem hắn thế nào rồi.”

Nói xong, lại muốn đẩy tay nàng ra. Thanh Tư lắc đầu nói:

“Trời ơi, tiểu thư! Giang Nam công tử không có ở trong phủ!”

“Không có ở đây?”

Ta kinh ngạc nhướn mắt lên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nạn Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lục Ca Lê Mạch (2)

“Vâng.”

Thanh Tư gật đầu,

“Muội cùng với Thư Nghiên tháo được dây thừng định vội chạy về trong phủ cầu viện. Không nghĩ tới những kẻ xấu kia lại đưa tín vật truyền đạt, muốn Lục thiếu gia cầm ngân lượng đi chuộc người về. Lục thiếu gia đem hai người cứu ra, Giang Nam công tử liền bị Thư Nghiên đón đi.”

Thì ra là như vậy, ta không khỏi có chút thất vọng. Như vậy, Khinh Ca biết được chuyện của Giang Nam hẳn cũng là nghe Thanh

Tư nói mà thôi.

“VẬY, LỤC CA TA ĐÂU?”

Ta chỉ muốn hỏi tình hình của Giang Nam, lại nghĩ, Phụng Lê Mạch nhất định là đã gặp qua hắn.

Ta vừa mới dứt lời liền thấy cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Thân ảnh một nam tử cao lớn tiến vào, mắt ta sáng lên, mừng rỡ mà gọi hắn:

“LỤC CA!”

Phụng Lê Mạch lại không nhìn ta, chỉ hướng Thanh Tư nói:

“NGƯỜI RA NGOÀI TRƯỚC ĐI.”

Không biết có phải là do ảo giác của ta hay không, ta cảm thấy ngữ khí của hắn lạnh như băng. Thanh Tư cũng ngăn người ra, nhìn ta một chút rồi mới đứng dậy, khom người nói:

“THANH TƯ CÁO LUI TRƯỚC.”

Ta khẽ động môi, nhưng vẫn như cũ không có lên tiếng. Ngoài đầu nhìn người nam tử đang đứng thẳng ở trước mắt, có chút không hiểu.

Đội Thanh Tư đóng cửa lại, Phụng Lê Mạch mới tiến đến, vịn vai của ta, âm thanh nhạt nói:

“MỚI VỪA NHÌN THẤY ĐẠI PHU TỪ HUỖN ANH CÁC ĐI RA, HẠI CHO LỤC CA LO LẮNG. HIỆN GIỜ THẤY MỤI KHÔNG SAO MỚI THẤY YÊN TÂM.”

Ta lắc đầu:

“MỤI ĐÃ KHÔNG SAO.”

“NÓI BẬY!”

Hắn có chút cau giận, mu bàn tay sờ nhẹ trán của ta, cau mày nói,

“SẮC MẶT KHÓ COI NHƯ THẾ NÀY, CÒN CÓ CHÚT PHÁT SỐT, LÀM SAO CÓ THỂ NÓI KHÔNG CÓ SAO?”

Nói xong, trên tay khẽ dùng sức, muốn đẩy ta nằm xuống. Không thể kháng cự được hắn, ta chỉ còn biết ngoan ngoãn nằm xuống, cầm lấy tay hắn hỏi:

“LỤC CA, VỊ CÔNG TỬ BỊ GIAM CÙNG MỤI Ở TRONG CĂN PHÒNG RÁCH NÁT KIA, HẮN KHÔNG SAO CHỨ?”

Ở trước mặt Phụng Lê Mạch, ta thật không quen gọi hắn là ‘Giang Nam’.

Trong mắt Phụng Lê Mạch tựa hồ thoáng qua một chút ánh sáng nhân nhật khác thường, ngay sau đó mở miệng nói:

“KHÔNG CÓ SAO.”

“CÓ THẬT KHÔNG?”

Ta không kịp chờ đợi lại hỏi. Hắn mỉm môi nói:

“NHA ĐẦU, NẾU KHÔNG TIN LỤC CA, VẬY THÌ LÔI TA RA HỎI LÀM GÌ?”

“LỤC CA...”

Ta nào có không tin hắn? Chỉ là bởi vì ta vui vẻ, cho nên muốn hỏi lại một lần nữa mà thôi.

Hôm nay, Phụng Lê Mạch có chút gì đó rất kỳ quái. Hắn cũng không có thực sự tức giận ta, lại có chút che dấu tâm tư mà nói:

“SAU NÀY NGHIỆM CẢM KHÔNG ĐƯỢC TÙY Ý ĐI RA NGOÀI, NẾU CÓ MUỐN ĐI, CŨNG PHẢI NÓI CHO CHA HOẶC BÁO CHO TA MỘT TIẾNG. NHA ĐẦU, MỤI CÓ BIẾT Ở BÊN NGOÀI CÓ BIẾT BAO NHIÊU NGƯỜI, BAO NHIÊU CON MẮT CHÚ Ý PHỤNG PHỦ NHÀ CHÚNG TA HAY KHÔNG?”

Đáy mắt hắn từ từ tràn ra vẻ ngưng trọng mà ta chưa từng thấy qua. Trong lòng âm thầm kinh hãi, lời nói của hắn, khiến cho ta một chữ cũng không thể thốt lên lời. Cho nên Lê Mạch chưa bao giờ tán thành cho ta đi ra ngoài dạo chơi. Cho dù là thỉnh thoảng Hoàng Hậu triệu kiến, cũng là dặn dò ta sớm trở về phủ. Mà Khinh Ca cùng với Vân Lan, cơ hồ chưa bao giờ ra khỏi Phụng phủ nửa bước.

Nhớ lần đó Vân Lan ra cửa, có thể nói là trọng binh bảo vệ. Lúc đó ta còn cho là, làm thế thật quá mức khoa trương, kinh động quần chúng, hóa ra, là do ta quá mức ngây thơ. Ta vẫn cứ cho rằng ở bên ngoài Phụng phủ cũng là yên ổn, an bình. Rũ mí mắt xuống, cắn môi nói:

“LỤC CA, THẬT XIN LỖI.”

Phượng Lê Mạch nhẹ nhàng cầm tay của ta, thấp giọng nói:

“Lục ca chẳng qua là không muốn muối gặp chuyện không may thôi.”

Hung hăng gạt đầu, ta đều hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lục Ca Lê Mạch (3)

Cách hồi lâu, hấn bỗng nhiên lại nói:

“Chuyện tình vị công tử kia, cha còn chưa biết. Bởi vì Lục ca không biết, trong lòng nha đầu muối đã thật sự dứt khoát hay chưa.”

Hấn nhìn ta, đáy mắt tất cả đều là dò xét. Khuôn mặt ta đột nhiên nhiễm hồng, rút tay ra khỏi lòng bàn tay của hấn, rúc vào trong chăn, xoay người đi, ta nhỏ giọng mở miệng:

“Muội không biết lời nói của Lục ca là có ý gì?”

Hấn đương nhiên biết rõ là ta hiểu, chỉ là không có cùng ta đôi co mà thôi. Ta hiểu rõ, từ nhỏ, hấn luôn là người hiểu ta nhất. Hấn chỉ nói:

“Nha đầu, hấn cũng yêu muối sao?”

Lục ca ta, lại có thể trần trụi, thẳng thắn như vậy mà hỏi ta. Thâm tâm không ngừng nhảy loạn, ta cắn môi nói:

“Lục ca hỏi cái này làm cái gì?”

Hấn không có trả lời, rồi lại ngoan cường hỏi:

“Hấn cũng yêu muối sao?”

Trong lòng rung động, yêu sao? Giang Nam yêu ta sao?

Hấn nói, ai có thể tìm thấy được Bồ Công Anh màu tím, sẽ có thể có được tình yêu hoàn mỹ. Hấn nói, nơi được gọi là ‘anh vườn’ kia, trừ hấn ra, thì ta chính là người thứ hai đi vào, cũng là nữ tử đầu tiên. Hấn nói, nặt đất rất ướt, ôm ta, không có hơi sức để đứng vững...

Nghĩ đi nghĩ lại, thế nhưng không tự chủ gạt đầu.

“Hấn là thật lòng sao?”

Không biết có phải hay không là ảo giác của ta, cảm giác như giọng nói của Phượng Lê Mạch có chút gay sự. Hoi hoi nhú lông mày, ta bật thốt lên:

“Vâng”

Thân thể hấn bị bệnh như vậy, nhưng vẫn có thể vì ta mà đỡ lấy một ly rượu mạnh. Nam nhân che chở cho ta như vậy, còn chưa đủ thật lòng sao?

Ta cũng là hiểu rõ, Phượng Lê Mạch là suy nghĩ hộ lòng ta mà thôi, nhưng là, Giang Nam như vậy, làm sao có thể hoài nghi được đây?

“Nha đầu, muối biết thật chứ?”

“Lục ca!”

Ta rốt cuộc không nhịn được, xoay người nhìn ánh mắt của hấn, tay đặt lên ngực,

“Bởi vì muối cảm nhận được.”

Trong mắt hấn, tựa hồ có chút gì đó chán nản tiêu tán.

“Vậy muối đối với hấn thì sao?”

Hắn nhìn ta, tiếp tục hỏi. Không tự chủ được, thân thể đột nhiên căng thẳng, ta không hiểu nhìn hắn:

“Lục ca, huynh làm sao vậy?”

Hắn nên là người hiểu ta nhất, vì sao còn phải hỏi? Tâm tư của ta, hắn chẳng lẽ còn phải hỏi ta mới biết hay sao? Ta không tin. Ánh mắt của hắn chợt rời khỏi gương mặt ta, thấp giọng ho một tiếng, nói:

“Không có gì. Chẳng qua là, Thất Hoàng Tử bên kia làm sao bây giờ?”

Cõi lòng căng thẳng cũng chậm rãi thanh tĩnh lại, thì ra là hắn lo lắng điều này! Thờ phào một hơi, nói:

“Về việc này, cha đã sớm nói với muội rồi. Muội đối với biểu ca, căn bản không phải là tình yêu nam nữ. Cha cũng nói, chuyện này, toàn bộ đều cho muội tự làm chủ.”

Ta không muốn gả vào hoàng thất, không thích phải hao tổn tâm cơ đi tranh đấu.

Phượng Lê Mạch vẻ mặt có chút ngốc trẻ, chốc lát mới nói:

“Nếu như chờ đến khi Thánh Chi hạ xuống, tất cả cũng đã muộn. Nha đầu, nếu như trong lòng muội đã có đối tượng, Lục ca hi vọng muội sẽ không phải cả đời hối tiếc.”

Nặng nề gật đầu:

“Lục ca, muội hiểu.”

Thật may là Quân Ngạn còn cho ta suy tính, mà thời gian này, hắn cũng có nhiều chuyện gấp, cho nên ta còn có chút thời gian tới để mà chuẩn bị.

Phượng Lê Mạch đột nhiên trầm mặc, hồi lâu cũng không có chuyện gì để nói. Ta cũng có chút cảm thấy bất ổn, động khốc môi, lại nghe hắn nói:

“Nha đầu, thật ra thì Lục ca...”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Khinh Ca Nhận Lỗi (1)

Cách hồi lâu, hắn bỗng nhiên lại nói:

“Chuyện tình vị công tử kia, cha còn chưa biết. Bởi vì Lục ca không biết, trong lòng nha đầu muội đã thật sự dứt khoát hay chưa.”

Hắn nhìn ta, đáy mắt tất cả đều là dò xét. Khuôn mặt ta đột nhiên nhiễm hồng, rút tay ra khỏi lòng bàn tay của hắn, rúc vào trong chăn, xoay người đi, ta nhỏ giọng mờ mờ:

“Muội không biết lời nói của Lục ca là có ý gì?”

Hắn đương nhiên biết rõ là ta hiểu, chỉ là không có cùng ta đôi co mà thôi. Ta hiểu rõ, từ nhỏ, hắn luôn là người hiểu ta nhất. Hắn chỉ nói:

“Nha đầu, hắn cũng yêu muội sao?”

Lục ca ta, lại có thể trần trụi, thẳng thắn như vậy mà hỏi ta. Thâm tâm không ngừng nhảy loạn, ta cắn môi nói:

“Lục ca hỏi cái này làm cái gì?”

Hắn không có trả lời, rồi lại ngoan cường hỏi:

“Hắn cũng yêu muội sao?”

Trong lòng rung động, yêu sao? Giang Nam yêu ta sao?

Hắn nói, ai có thể tìm thấy được Bồ Công Anh màu tím, sẽ có thể có được tình yêu hoàn mỹ. Hắn nói, nơi được gọi là ‘anh vườn’ kia, trừ hắn ra, thì ta

chính là người thứ hai đi vào, cũng là nữ tử đầu tiên. Hấn nói, mặt đất rất ướt, ôm ta, không có hơi sức để đứng vững. . .

Nghĩ đi nghĩ lại, thế nhưng không tự chủ gật đầu.

“Hấn là thật lòng sao?”

Không biết có phải hay không là ảo giác của ta, cảm giác như giọng nói của Phụng Lê Mạch có chút gây sự. Hoi hoi nhú lông mày, ta bật thốt lên:

“Vâng”

Thân thể hấn bị bệnh như vậy, nhưng vẫn có thể vì ta mà đỡ lấy một ly rượu mạnh. Nam nhân che chở cho ta như vậy, còn chưa đủ thật lòng sao?

Ta cũng là hiểu rõ, Phụng Lê Mạch là suy nghĩ hộ lòng ta mà thôi, nhưng là, Giang Nam như vậy, làm sao có thể hoài nghi được đây?

“Nha đầu, muội biết thật chứ?”

“Lục ca!”

Ta rút cuộc không nhịn được, xoay người nhìn ánh mắt của hấn, tay đặt lên ngực,

“Bởi vì muội cảm nhận được.”

Trong mắt hấn, tựa hồ có chút gì đó chán nản tiêu tán.

“Vậy muội đối với hấn thì sao?”

Hấn nhìn ta, tiếp tục hỏi. Không tự chủ được, thân thể đột nhiên căng thẳng, ta không hiểu nhìn hấn:

“Lục ca, huynh làm sao vậy?”

Hấn nên là người hiểu ta nhất, vì sao còn phải hỏi? Tâm tư của ta, hấn chẳng lẽ còn phải hỏi ta mới biết hay sao? Ta không tin. Ánh mắt của hấn chợt rời khỏi gương mặt ta, thấp giọng ho một tiếng, nói:

“Không có gì. Chẳng qua là, Thất Hoàng Tử bên kia làm sao bây giờ?”

Cõi lòng căng thẳng cũng chậm rãi thanh tĩnh lại, thì ra là hấn lo lắng điều này! Thờ phào một hơi, nói:

“Về việc này, cha đã sớm nói với muội rồi. Muội đối với biểu ca, căn bản không phải là tình yêu nam nữ. Cha cũng nói, chuyện này, toàn bộ đều cho muội tự làm chủ.”

Ta không muốn gả vào hoàng thất, không thích phải hao tổn tâm cơ đi tranh đấu.

Phụng Lê Mạch vẻ mặt có chút ngốc trẻ, chốc lát mới nói:

“Nếu như chờ đến khi Thánh Chi hạ xuống, tất cả cũng đã muộn. Nha đầu, nếu như trong lòng muội đã có đối tượng, Lục ca hi vọng muội sẽ không phải cả đời hối tiếc.”

Nặng nề gật đầu:

“Lục ca, muội hiểu.”

Thật may là Quân Ngạn còn cho ta suy tính, mà thời gian này, hấn cũng có nhiều chuyện gấp, cho nên ta còn có chút thời gian tới để mà chuẩn bị.

Phụng Lê Mạch đột nhiên trầm mặc, hồi lâu cũng không có chuyện gì để nói. Ta cũng có chút cảm thấy bất ổn, động khước môi, lại nghe hấn nói:

“Nha đầu, thật ra thì Lục ca. . .”Lời hấn vừa mới nói được một nửa, đã nghe thấy tiếng Thanh Tư từ bên ngoài truyền vào:

“Thanh Tư bá kiển Lão gia, bá kiển Phu nhân, bá kiển Tứ phu nhân, Lục phu nhân, bá kiển Cửu tiểu thư.”

Phụng Lê Mạch cũng không nói tiếp nữa, vừa lúc đứng dậy cũng là lúc cửa bị mở ra.

“Loan Phi!”

Mẹ nhào tới trước giường ta, kéo tay của ta, nước nỏ nói,

“Con rút cuộc cũng tỉnh! Thật sự hù chết mẹ!”

Nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của mẹ, trong lòng ân ân đau. Phụng Lê Mạch nói rất đúng, ta không nên tự ý một mình đi ra ngoài. Viên mắt hồng lên,

an ủi nàng:

“Mẹ, con không sao rồi. Khiến người lo lắng, là Loan Phi là không ngoan”

“Đứa nhỏ ngốc, con không có việc gì là tốt rồi.”

Mẹ vuốt đầu ta nói. Phụng Hổ tiến lên vài bước, hướng Phụng Lê Mạch căn dặn:

“Sau này phải thêm vài tên hộ vệ đi theo bên cạnh bảo vệ Loan Phi, chuyện như vậy, không thể xảy ra nữa.”

“Hài nhi biết.”

Phụng Lê Mạch gật đầu đáp lời.

“Ồi chào!”

Lục phu nhân kêu khẽ một tiếng, dùng khăn che miệng, ngón tay nhỏ nhắn chỉ về phía này,

“Nhìn xem Loan Phi nhà chúng ta đã bị hành hạ thành cái dạng gì rồi? Trời ạ, kia là bang Thiên Dao đó!”

Nhìn bộ dạng nàng rất chi là tức giận, chẳng qua là, từ trong lời nói của nàng, một chút tâm ý quan tâm ta cũng không nghe ra được. Tứ phu nhân vẫn là người hiền hậu nhất trong phủ, chưa bao giờ nói hơn một câu, đi nhiều hơn một bước, giờ này cũng chỉ an tĩnh đứng ở một bên.

“Bát tỷ...”

Khinh Ca đứng ở phía sau bọn họ, đôi mắt đỏ hồng cả lên, nhẹ nhàng gọi ta. Ta nhìn nàng lắc đầu một cái, nói cho nàng biết ta không sao. Thế nhưng Vân Lan thực sự không có đến thăm ta. Nói không khổ sở, đó là gạt người. Khẽ nhắm mắt lại, nàng thật sự hận ta như vậy sao?

Bàn tay nắm tay mẹ có hơi run run, Vân Lan, nhị tỷ của ta, ta vốn tưởng rằng nàng chỉ là ghen tỵ với địa vị của ta ở Phụng phủ, thế nhưng lại không biết rằng, thật ra nàng cái gì cũng hận ta. Có hay không, lần này ta không trở về được, ngược lại sẽ khiến cho nàng thỏa ý mãn nguyện?

Chẳng qua là, vì sao lòng ta không hề cam? Ta có được sự yêu thương của cha mẹ, cũng có huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ nhất mực yêu mến lẫn nhau, duy chỉ có chị ruột của ta, lại đối với ta như thế!

“Loan Phi, làm sao thế?”

Mẹ ân cần hỏi ta. Phụng Hổ thấp giọng nói:

“Thôi, chúng ta cũng đi ra ngoài, để Loan Phi nghỉ ngơi thật tốt.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Lão gia nói đúng lắm, chúng ta cũng trở về đi thôi. Ở chỗ này sẽ quá rầy Loan Phi nghỉ ngơi!”

Lục phu nhân vội vã nhất, muốn rời đi ngay. Quan hệ của ta với nàng xưa nay chưa từng tốt. Cho nên việc nàng đến đây, tất cả cũng chỉ là giả vờ giả vịt trước mặt Phụng Hổ mà thôi. Có điều những thứ này, ta trước giờ cũng chưa bao giờ để ý.

Mẹ thương tiếc mon tron gương mặt của ta, nhẹ giọng nói:

“Nghỉ ngơi cho tốt, có muốn ăn gì không thì nói với mẹ, để mẹ cho người đi chuẩn bị?”

Lắc đầu một cái, ta chỉ cảm thấy thật mệt mỏi, cái gì cũng ăn không vào. Phụng Lê Mạch nói:

“Phu nhân, ra ngoài thôi.”

Mẹ đẻ của hần là Ngũ phu nhân, khi hần còn rất nhỏ đã qua đời. Có thể nói là hồng nhan bạc mệnh. Phụng Hổ vốn là muốn đem hần làm con thừa tự cho mẹ ta, thế nhưng hần lại nhất mực không chịu. Thậm chí là, một câu ‘Đại nương’ hần cũng chưa từng gọi qua. Vì thế, Phụng Hổ còn hung hăng đánh hần, phạt hần. Nhưng cũng không có kết quả. Chỉ có điều, ta tựa hồ như mơ hồ có chút hiểu, hần như thế là giữ vững tình yêu kiên định dành cho mẹ ruột mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nạn Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Khinh Ca Nhận Lỗi (2)

Cuối cùng mẹ cũng chịu gật đầu ưng thuận. Mọi người xoay người đi ra ngoài, thế nhưng Khinh Ca vẫn đứng yên bất động. Nàng cắn môi nhìn Phượng Hồ nói:

“Cha, con muốn... muốn ở lại chăm sóc cho Bát tỷ.”

Thanh âm của nàng hơi run run, tựa hồ xen lẫn một tia cảm giác hồ thẹn. Ta có chút giật mình. Phượng Hồ không có xoay người, chỉ nói:

“Chờ Bát tỷ của con thân thể tốt hơn một chút rồi quay lại cũng được.”

“Cha...”

Ở trong mắt nàng tựa như không có cam lòng. Ta vội nói:

“Cha, con cũng muốn để cho Khinh Ca ở lại chăm sóc con.”

Nói xong, hướng nàng mỉm cười, lại thấy trên mặt nàng, chợt dâng lên vẻ lúng túng. Hơi nhíu lông mày, Khinh Ca nàng làm sao vậy?

Nghe ta nói như thế, Phượng Hồ rút cuộc cũng không có nói gì nữa. Cửa được mở ra rồi khép lại. Trong phòng chỉ còn lại hai người là ta và Khinh Ca.

“Khinh Ca, làm sao vậy? Ừm...”

Ta chống thân thể ngồi dậy, lại phát hiện đầu thật nhức, thật đau.

“Bát tỷ!”

Nàng sợ hãi kêu lên, bước tới đỡ ta, nước mắt đã như thác lũ chảy xuống, khóc ròng nói,

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi Bát tỷ. Muội thật sự không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy.”

Ta bị nàng nói đến mức hồ đồ, ngược nhìn gương mặt khóc tới đầm lệ của Khinh Ca ở trước mặt, mờ mịt hỏi:

“Vi sao nói xin lỗi?”

“Bát tỷ.”

Nàng đột nhiên buông ta ra, ở trước mặt ta quỳ xuống, cắn môi,

“Khinh Ca biết sai rồi.”

“Khinh Ca!”

Nàng khóc ròng nói:

“Hôm đó rõ ràng muội nhìn thấy tỷ cùng với một vị công tử rời đi, nhưng mà đến khi trời tối muộn, cha hỏi tỷ đi nơi nào, muội... Muội lại nói không biết.”

Hơi chấn động một chút, thì ra là Khinh Ca biết ta cùng ra ngoài với Giang Nam, nàng biết Giang Nam không phải là bởi vì Thanh Tư nói cho nàng biết sao?

“Muội biết rõ, nhất định là tỷ rất thích vị công tử kia, muội đã may mắn nghĩ, nếu cứ như vậy, đối với tỷ biểu ca sẽ chết tâm. Cho nên, muội không muốn nói tỷ đã cùng đi với ai, muội... Muội chỉ... Bát tỷ, muội thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy. Bát tỷ, thật xin lỗi...”

“Khinh Ca...”

Cúi người kéo nàng đứng lên. Chuyện này, làm sao có thể trách nàng được đây? Có lẽ, tình cảm của nàng đối với Quân Ngạn, ta có thể đồng cảm được một chút. Loại ánh mắt mà trong mắt chỉ nhìn thấy một người ấy, cảm giác thật kỳ diệu... Nàng ngược mắt, viền mắt hồng hồng mở ra nhìn ta, lẩm bầm:

“Bát tỷ, tỷ... Tỷ không phải trách muội sao?”

Khẽ cười lắc đầu, chuyện này cũng đâu thể tính là chuyện gì lớn được cơ chứ?

“Bát tỷ!”

Nàng nhào vào trong lòng của ta, đem ta hung hăng ôm lấy, nước nở nói,

“Thời điểm nghe tin tỷ bị bắt cóc, đột nhiên muội rất thống hận chính mình. Nếu như tỷ có xảy ra chuyện gì, nếu như muội dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy

mà có được biểu ca, nhất định cả đời này muối cũng sẽ không an lòng được. Bởi vì tình yêu của Khinh Ca, cần nhất lời chúc phúc của Bát tỷ mà muối yêu quý nhất. Chỉ có như vậy, Khinh Ca mới có thể hạnh phúc.”

Vỗ nhẹ lưng nàng, ta chợt thấy đau lòng. Như vậy làm sao có thể coi là thủ đoạn hèn hạ được đây? Cừu muối thiện lương của ta! Ở bên tai nàng nỉ non:

“Sẽ, một ngày kia, Bát tỷ nhất định sẽ chúc phúc cho muối, chúc phúc cho Cừu muối mà ta thương yêu nhất.”

Ta vô cùng hi vọng nàng có thể đợi được người nàng yêu, mà ta cũng vậy. Cuối cùng nàng cũng chịu lau nước mắt, cười. Lòng ta cũng trùng xuống, thì ra nàng khác thường là bởi vì chuyện này.

Ta bỗng nhiên nhớ tới Vân Lan, nàng không có mục đích cố ý như Khinh Ca, trái tim ta càng thêm băng giá.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Khinh Ca Nhận Lỗi (3)

Thờ dài một tiếng nói:

“Nhị tỷ đâu?”

Có lẽ thấy ta đột nhiên đề cập đến Vân Lan, làm nàng có chút không thích ứng, nhưng mà rất nhanh, nàng liền mở miệng:

“Nhị tỷ hôm qua nhiễm phong hàn, hiện ở Vân Hiên Các tĩnh dưỡng.”

Nhiễm phong hàn! Cho nên mới không có tới thăm ta sao? Không biết tại sao, nghe tin tức như thế, không ngờ ta lại cảm thấy vui vẻ.

“Bát tỷ.”

Khinh Ca đột nhiên thấp giọng kêu ta.

“Ừ?”

Ta hồi thần. Nàng hít mũi một cái, cười hỏi:

“Khinh Ca muốn biết, trong lòng Bát tỷ, vị công tử kia đến tột cùng thì có vị trí như thế nào đây?”

Mặt của ta đỏ lên. Nha đầu này! Ở phương diện này rõ ràng so với ta hoàn toàn quen thuộc, thấu đáo, nàng thậm chí còn cùng Thanh Tư nói tới qua tâm tư của ta, vậy mà bây giờ còn tới hỏi ta!

Khẽ đánh nhẹ lên người nàng một cái, xoay người hướng vào phía trong, ôm chặt nói:

“Ta không biết!”

Khinh Ca bật cười “khanh khách”, cũng cời giày rồi nhảy lên giường cùng ta, nằm xuống bên cạnh ta, thấp giọng nói:

“Bát tỷ, tỷ thật sự rất may mắn, Khinh Ca thật ra rất hâm mộ tỷ.”

Ta chấn động, có chút sợ hãi khi nàng nói ra lời ghen tỵ. Nàng lại nói:

“Muội thực sự rất muốn ghen tỵ, nhưng mà Bát tỷ lại cứ tốt như vậy, khiến Khinh Ca ngay cả dũng khí đi ghen tỵ cũng không có.”

“Khinh Ca.”

Nàng nghiêng mặt nhìn ta cười:

“Bát tỷ, hắc đối với tỷ có tốt không?”

Tốt không? Tất nhiên rồi. Ta gật đầu. Nàng lại hỏi:

“Bát tỷ, nói cho muội nghe một chút về hắc đi, được không?”

Ở con người nàng sáng ngời chớp động, lộ ra ánh sáng nhu hòa lan tỏa tận trong đáy mắt. Ta hiểu rõ, đó chính là xúc cảm mong đợi cùng chúc phúc. Vậy nên ta gật đầu.

Thật kỳ lạ! Ta cùng với Giang Nam, quen biết cũng không quá nửa tháng, mà gặp mặt cùng lắm cũng chỉ hai lần. Thế nhưng ta lại giống như có chuyện nói mãi không hết, thao thao bất tuyệt. Khinh Ca mỉm môi cười, thỉnh thoảng đỏ mắt, đôi lúc lại gật đầu. Nàng kéo kéo tay ta, kích động mở miệng:

“Đó thực sự là do trời cao ban cho tỷ phải không, Bát tỷ?”

“Giang Nam, Giang Nam”

Nàng lăm bầm. Ta ngỡ ngàng, rất lâu, ta cũng là mong như thế. Nếu không, một nam tử hoàn mỹ đến như vậy, sao lại đối tốt với ta đến thế

Giang Nam. Gió nổi lên, Bò Công Anh trong vườn bị cuốn tung lên, tung tăng bay múa. Thỉnh thoảng có bông bay vào trong phòng ta, lảng lảng lưu luyến, thế nào cũng không chịu rơi xuống. Ta tựa như lại nhìn thấy ‘anh vườn’, nhìn thấy hấn . . .

Khinh Ca ở lại trong phòng ta đến rất khuya mới trở về. Lúc Thanh Tư tiến vào có chút không vui, khi mở miệng nhất quyết không chịu buông tha người:

“Tiểu thư, người hăng hái đến như vậy sao?”

Nha đầu này, rõ ràng là đau lòng ta, rõ ràng là đang trách Khinh Ca không nên quần lấy ta nói chuyện lâu tới như vậy, nhưng lại cố ý muốn dùng giọng điệu như vậy mà nói ra. Trong lòng thoáng động, ta cố ý đưa một tay lên nâng trán, cau mày nói:

“Thanh Tư, ta thật là khó chịu.”

“Tiểu thư!”

Nàng vội xông lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ta làm cho sợ hãi tới mức trắng bệch, phờ phạc. Trong lòng biết đùa giỡn như vậy có chút quá trớn rồi, ta chỉ ‘khanh khách’ cười.

“Tiểu thư!”

Quả nhiên! Nàng tức giận đến mức sắc mặt tím lại, lông mày chau lên, vịn ở một chỗ, đôi tay chống nạnh, có hơi tức giận nhìn ta,

“Tiểu thư, như thế nào có thể đùa giỡn như thế chứ?”

Ta cười:

“Muội cũng đã lừa ta mà lại còn trách cứ, ta chẳng qua chỉ đáp lại một chút thôi mà”

Nhìn sắc mặt giận dữ của nàng, bộ dạng vẫn như cũ, ta le lưỡi, thức thời mà không nói thêm gì nữa. Rốt cuộc Thanh Tư cũng đều là bởi vì quan tâm ta mà thôi. Nhìn dáng vẻ của ta, nàng rốt cuộc bắt đầu dĩ thử dài, mở miệng nói:

“Nhưng mà nhìn dáng vẻ tiểu thư như vậy, muội cũng yên tâm.”

Nàng tiến lên, chợt cười thần bí,

“Người đoán xem, hôm nay ai tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Một Quyển Tấu Chương (1)

Ta hơi ngần ra, trong đầu thoáng hiện ra chính là gương mặt của Giang Nam. Nhưng mà hấn bệnh nặng đến như vậy, nhất định không phải là hấn tới. Nếu như vậy —

“Thư Nghiên!”

Kích động bật thốt lên. Nàng hí mắt cười, hung hăng gật đầu. Ta vội vã bắt lấy tay của nàng hỏi:

“Công tử nhà hắc ra sao rồi?”

Thanh Tư chột che miệng cười lên. Ta không hiểu, nàng lại nói:

“Tiểu thư, người cùng công tử, hai người thật tâm đầu ý hợp.”

Nghi hoặc nhìn nàng, nàng vẫn như cũ cười nói:

“Thư Nghiên thấy mọi câu nói đầu tiên chính là hỏi người như thế nào, nói đó là do công tử nhà hắc giao phó.”

Trái tim âm ập, khóe miệng không tự chủ cười lên.

“Bệnh tình của Giang Nam công tử cũng đã ổn định. Thư Nghiên nói vẫn cần nghỉ ngơi thêm chút nữa, chờ thân thể công tử nhà hắc khá lên, liền sẽ tới thăm người.”

Nghe lời nói của Thanh Tư, tâm tình của ta rốt cuộc hoàn toàn buông xuống. Cầu nguyện cho bản thân mau khỏe lại, cầu nguyện cho Giang Nam mau lành bệnh. Ta biết rõ, hắc nói đến thì nhất định sẽ đến. Cũng giống với lần trước. Giang Nam, ta thật có rất nhiều điều muốn nói với hắc.

Suốt một thời gian dài, ta cứ vậy ở lại Huyền Anh Các dưỡng bệnh. Thời điểm Phượng Lê Mạch đến thăm ta có nhắc tới những chuyện đã xảy ra khi còn nhỏ, hắc nói đến chuyện dạy ta tập võ, không vì điều gì khác, chính là giúp ta có một thân thể khỏe mạnh, tốt hơn rất nhiều so với cơ thể nhu nhược, yếu đuối hiện tại. Ta chỉ đơn giản cười nhạt. Chuyện cầm đao múa thương, ta thực sự không thích.

Trong lúc đó, Thư Nghiên có lên tới đây hai lần, nói rằng biết ta khỏe lại, công tử nhà hắc rất cao hứng. Còn nói thân thể Giang Nam vẫn chưa khỏe hắc, còn phải chờ thêm chút thời gian nữa mới có thể đến thăm ta. Ta hiểu rõ, bệnh tình của hắc so với ta nặng hơn rất nhiều, biết vậy trong lòng không khỏi lại cảm thấy lo lắng.

Ta có vài lần đi tới Vân Hiên Các đều bị ngăn ở bên ngoài. Vân Lan cũng không muốn gặp ta.

Dường như Phượng Lê Mạch mới nhận được một mồi làm ăn buôn bán lớn, mấy ngày gần đây, thời gian ghé qua Huyền Anh Các của ta cũng ít đi nhiều. Nhưng mà chuyện của hắc, ta chưa bao giờ hỏi tới. Ở Phượng phủ, cũng không còn có ai quản được chuyện của hắc.

Nghe nói chiến sự ở biên cảnh giữa Đại Tuyên và Biên Quốc lại bắt đầu. Ta cau mày, nơi đó, hàng năm đều xảy ra chiến tranh, mãi mà không dứt. Liêu Hộ phía Đông, Tường Lĩnh phương Nam, từ xưa vốn là những vùng đất có nhiều giao tranh. Người Biên Quốc nói đó là quốc thổ của bọn họ, mà Đại Tuyên cũng vậy.

Việc tranh giành lãnh thổ, ta thực không biết là do vùng đất cổ của tổ tiên, hay vẫn là do dã tâm của những kẻ đế vương? Nghe nói Biên Quốc vừa mới có Tần Hoàng Đế, tự mình thống lĩnh quân binh, dẫn binh hành quân đánh giặc, rất kiên quyết.

Ngày hôm đó, sau khi Phượng Lê Mạch mang ta trở về Phượng phủ, là lần đầu tiên ta bước ra khỏi Huyền Anh Các. Lúc ăn trưa, cũng không có thấy Phượng Hồ xuất hiện. Hỏi mới biết, gần đây người thường ở lại thư phòng, đến ngủ cũng ngủ lại đó. Dùng bữa xong, sai người chuẩn bị một phần cơm canh, ta mang theo Thanh Tư đi tới thư phòng.

“Cha.”

Gõ cửa gọi người.

“Vào đi.”

Từ bên trong truyền ra thanh âm mệt mỏi của Phượng Hồ. Ta hướng Thanh Tư liếc mắt nhìn, ý bảo nàng lui ra, đưa tay nhận lấy hộp đựng thức ăn, rồi liền đẩy cửa đi vào.

Thời điểm nhìn thấy Phượng Hồ, ta thoáng giật mình. Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, có thể khiến cho người mệt mỏi mà không để ý đến mệt nhọc như vậy? Đặt đồ ở trên bàn, nhẹ giọng nói:

“Cha, trước ăn ít đồ đã.”

Nghe đến, là việc chính sự liên quan đến tiền triều, đó cũng không phải việc mà ta nên quan tâm. Cho dù người có nói đi chăng nữa, ta đây nghe cũng không hiểu, cho nên liền thức thời không hỏi.

Phượng Hồ gật đầu một cái, đứng dậy đi tới. Ta đã vì người mà chuẩn bị thức ăn ngon, thế nhưng người lại nói:

“Loan Phi, thân thể đã khỏe hắc chưa? Cha thời gian này bề bộn nhiều việc, cũng không có tới thăm con được.”

Sống mũi đau xót, có chút cay cay, ta cười nói:

“Cha, con đã khỏe rồi. Ngược lại, người cũng nên chú ý chăm sóc thân thể chính mình mới đúng.”

Người gạt đầu, không có nhìn ta, chỉ cúi đầu ăn. Ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt rơi trên án kỷ phía sau lưng, thấy trên đó có đặt một vật, nhìn giống như là tấu chương.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Một Quyển Tấu Chương (2)

Ta biết rõ, Phụng Hổ rất được Hoàng Đế tín nhiệm, có rất nhiều tấu chương có nhiều tranh cãi, cũng sẽ gọi người đến cùng xem. Những chuyện thế này, vốn không phải, cũng không nên là chuyện mà ta cần quan tâm.

Trong lúc lơ đãng thoáng nhìn, lại nhìn thấy bên trên đó ghi —— Quân Lâm khai tấu. Đáy lòng không biết vì sao, có chút chấn động, lại có chút ngạc nhiên. Thập Tam Hoàng Tử trong truyền thuyết kia, người có thể khiến cho cả Hoàng Hậu cùng Phụng Hổ phải toàn lực cẩn thận phòng bị, Thập Tam Hoàng Tử, đến tột cùng là người như thế nào đây?

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Phụng Hổ, thấy người vẫn như cũ cúi đầu dùng bữa. Bước chân khẽ nhúc nhích, ta dịch chuyển thân mình, lặng lẽ tiến đến. Chỉ thấy trên đó viết ——

Thần xin khởi tấu:

Quốc gia sẽ kiệt quệ nếu vận chuyển lương thực cho quân lính viễn chinh, vận chuyển lương thực đi xa sẽ khiến cho dân chúng bần cùng., gần nơi đó vật giá sẽ tăng cao, mà giá cả tăng cao sẽ khiến cho tiền của của bách tính cạn kiệt, tiền của cạn kiệt càng phải nóng vội để thu thêm sưu thuế.

Sức lực thì tiêu hao, tiền của lại cạn, nhà nhà trong cả nước đều trống rỗng. Tiền tài của bách tính, mười phần thì mất đi bảy. Ngân khố của quốc gia, xe hư, ngựa hỏng, quân lính bị thương, áo giáp, cung, nỏ, kích, khiên chắn, kiếm, trâu thồ, xe lớn, mười phần mất sáu.

*Cho nên thần cho rằng, người giỏi dụng binh, thì không cần nhắc lại việc vận chuyển quân lương đến nơi biên thùy nữa, mà phải biết tận dụng lương thực của địch quân. Lợi dụng quân địch, lấy lương thực từ địch quân, đem làm quân lương, như vậy quân lương cũng coi như đủ dùng.

Cuộc chiến với Liêu Hộ, việc cung ứng lương thực, thật ra là không cần. Lui binh cũng chỉ là cách làm thất sách. Khẩn xin Thánh Thượng! Thập Tam Hoàng Tử – Quân Lâm, mừng bốn tháng ba năm Thánh Đức thứ 48.

Quyển tấu chương này rất rõ ràng, là thuật dụng binh tác chiến.

Trước đó đã sớm nghe nói quân lương trống không, nhưng không nghĩ đó lại là sự thật! Chẳng qua là, Thập Tam Hoàng Tử này vậy mà lại không tán thành việc áp tải quân lương ra tiền tuyến, cũng không tán thành việc hạ lệnh lui binh! Hẳn như vậy, chẳng phải là muốn đem binh lính, quân sĩ ép đến đường chết hay sao?

Ta thật giật mình, thâm tâm lang sói, cứng rắn tựa sắt, trái tim của hắn, đến tột cùng được làm bằng gì đây?

Ta âm thầm trầm tư, lại phát hiện, thì ra lời nói của hắn không phải không có lý.

Triều đình mở kho xuất lương, nếu như vận chuyển đường dài, sẽ là tiêu hao nhân lực, tài lực; nếu như ngay lúc này xuất lương, chỉ khiến cho giá cả tăng cao, từ đó sẽ dẫn đến nhiều loạn lòng dân. Vật giá một khi tăng lên, dân chúng tất nhiên khánh kiệt. Dân chúng khánh kiệt, việc thu thuế sẽ vô cùng khó khăn. Như thế đến cuối cùng, hao tổn vẫn là sức mạnh quốc gia của Đại Tuyền mà thôi.

Xác thực, trang bị quân binh được vận chuyển từ quốc nội, quân lương được trưng dụng từ địch quốc, quả thực là một phương pháp xử lý hay.

Chẳng qua là, muốn lấy quân lương của địch quân mà dùng, lại có thể nói dễ dàng vậy sao? Huống chi nhìn tình huống lúc này, hắn có không ít người sẽ thỉnh cầu lui binh. Vậy mà, hắn lại dám vào lúc này đem những ý tưởng như vậy nói ra, dũng khí như thế, đã không phải người bình thường có thể so sánh.

Mơ hồ trong lòng ta đối với Thập Tam Hoàng Tử chưa từng gặp mặt này nổi lên một cỗ tò mò.

“Loan Phi.”

Phụng Hổ đột nhiên gọi ta, khiến cho ta chợt giật mình kinh hãi, xoay người lại, thấy người chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở ngay phía sau ta, ánh mắt rơi vào quyển tấu chương trên án kỷ, yên lặng nhìn. Ta vội vàng lui lại mấy bước, cúi đầu nói:

“Cha...”

Ngưng đọng chốc lát, người vậy mà lại hỏi ta:

“Con cảm thấy lời của hấn như thế nào?”

Ta kinh ngạc, là hỏi ta cảm thấy như thế nào về những lời Quân Lâm nói trong tấu chương sao? Cẩn môi, không dám tùy tiện nói ra khỏi miệng. Dù sao, Phụng gia trong mắt người đời, vẫn là ủng hộ cho Thất Hoàng Tử.

“Rất tốt, tốt vô cùng!”

Thật không nghĩ tới, thế nhưng Phụng Hồ lại tự mình nói rằng rất tốt, trên gương mặt người, không có chút nào bởi vì cái chữ “rất tốt” đó mà có thần sắc hưng phấn, ngược lại, cái cảm giác căng thẳng đó, làm trong đầu ta thoáng hiện lên chút cảm giác không ổn, bất an. Người lại nói,

“Hấn thật sự là một nhân tài, chỉ tiếc là...”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đạo Dùng Binh (1)

Nhưng mà làm sao ạ?”

Ta không tự chủ mà hỏi ra tiếng. May mắn, Phụng Hồ cũng không có bởi vì ta tùy tiện lên tiếng mà ngưng nói chuyện, người trầm giọng nói:

“Lần này, tướng quân lãnh binh là thân tín của Hoàng Hậu Nương Nương, Tiết Thanh. Nếu như cuộc chiến này thắng, Hoàng Thượng cùng với hấn sẽ phải lau mắt mà nhìn. Nhưng nếu là thua, hấn cũng nhân cơ hội mà trừ đi một người quan trọng ở bên cạnh của Hoàng Hậu.”

Trong bụng cả kinh, đối với việc nhận thức chính sự, ta thực sự là còn quá nông cạn rồi. Hôm nay nghe những lời Phụng Hồ nói với ta, ta càng phát giác ra Thập Tam Hoàng Tử kia thực là người lợi hại.

Một nam tử có tâm cơ kín đáo như vậy, đến tột cùng phải có một tâm địa lạnh lùng đến như thế nào đây? Ta thậm chí mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy, vô luận có chiến thắng hay không, thì hấn cũng sẽ là người dành phần thắng trong cuộc chiến này.

Phân tích của hấn thực chu đáo, cẩn thận, tỉ mỉ, từ những điều căn bản của đất nước, ta nghĩ, Đại Tuyên Hoàng Đế, thực khó mà không bị hấn thuyết phục đi.

Nhìn sắc mặt khó coi của Phụng Hồ, ta lấy dũng khí nói:

“Cha, nếu Hoàng Thượng muốn người xem thêm bản tấu chương này, hấn là vẫn còn muốn nghe lời nói của người...”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng đang có ý đó. Chẳng qua là.”

Người thờ dài nói,

“Ta không có phương pháp phá giải!”

Khuôn mặt có chút động, xem ra lần này người thực sự gặp phải đối thủ rồi, thậm chí đến mức không tìm ra cách đối phó. Nắm chặt chiếc khăn trong tay, ta đang cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy Phụng Hồ ho nhẹ một tiếng, nói:

“Con trở về đi, cha còn có chút chuyện phải xử lý.”

Ta gật đầu một cái, gọi Thanh Tư đem đồ trên bàn dọn dẹp sạch sẽ, liền cúi mình, xoay người đi ra ngoài.

Trên đường trở về, Thanh Tư thấy ta không nói lời nào, liền cau mày hỏi:

“Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Lắc đầu, ta cũng không có nói ra, cảm thấy có một cảm giác gì đó thực kỳ quái, từ bàn chân vọt lên tới ngực.

Buổi nói chuyện cùng với cha hôm nay làm ta cảm nhận được mùi vị thấm đẫm máu tanh. Cho dù đang trong lúc đối chiến với ngoại quốc, vẫn có thể trong chốc lát này mà bạo phát nội chiến. Không phải là hiển hiện rõ ràng, mà là một trận sóng ngầm thực lớn mà mãnh liệt, so với cuộc chiến khốc

liệt nơi sa trường cũng không hề thua kém nửa phần.

Ta nghĩ hử Quân Ngạn cũng là vì chuyện này cho nên mới lâu như vậy cũng chưa có đến tìm ta? Khẽ cười khổ, quyền lực đối với hử mà nói quan trọng như vậy, có lẽ, ta nên hiểu hử.

Đang cúi đầu nghĩ tới, đột nhiên nghe có người kêu ta:

“Loan Phi.”

Ngước mắt lên, lại thấy Quân Ngạn đang đứng ở phía trước, cách ta không xa. Ta giật mình, cảm thấy thực lạ kỳ, vừa mới nghĩ đến hử, liền thấy hử thực sự xuất hiện!

Hử sai bước đi tới, đưa tay đem ta ôm vào lòng, trầm giọng nói:

“Muội như thế nào mà chuyện lại trở thành như vậy? Những người đó thực to gan lớn mật, lại dám đối với muội...”

Hử bỗng nhiên buông lỏng thân thể ta ra, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen, chân mày đang nhíu chặt rốt cuộc chậm rãi giãn ra,

“Hoàn hảo muội không có sao.”

Nói xong, lại đem ta ôm lấy.

Thì ra, hử là vừa mới biết sự tình xảy ra với ta liền vội vàng chạy tới đây? Ta có chút lúng túng muốn đưa tay đẩy hử ra, lại bị hử ôm vào rất chặt, cánh tay muốn duỗi ra cũng không được.

“Biểu ca.”

Ta hốt hoảng gọi hử. Đây đang là ở trong sân, bọn nha hoàn, gia đình lui tới thực nhiều đi. Dù cho bọn họ cũng không dám ăn nói nọ kia, ta cũng cảm thấy như vậy thật không tốt. Hiện giờ đều đã trưởng thành, nam nữ thụ thụ bất thân. Mặc dù hử đối với ta là hữu ý, nhưng có điều ta đối với hử lại vô tình.

Rốt cuộc là Thanh Tư cơ trí, vội vã lớn tiếng nói:

“Nô tỳ bái kiến Thất Hoàng Tử!”

Thanh âm của nàng thực lớn, rõ ràng mà vang dội ghé gớm, nàng là đang cố ý nhắc nhở Quân Ngạn, ở bên cạnh còn có người.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đạo Dùng Binh (2)

Quả nhiên, Quân Ngạn nhíu chặt tuấn nhan lông mày, không vui mà buông ta ra. Hướng Thanh Tư nói:

“Người lui ra trước đi.”

“Cái này...”

Thanh Tư nhìn ta. Ta đang định mở miệng nói, lại bị Quân Ngạn kéo đi, hướng một bên hành lang mà đi tới.

Nghiêng đầu nhìn theo, Thanh Tư đứng nguyên tại chỗ nhìn ta, trong mắt tràn đầy lo lắng. Ta nhìn nàng khẽ lắc đầu, Quân Ngạn là Hoàng Tử, lời nói của hử, Thanh Tư làm sao có thể dám làm trái?

“Biểu ca.”

Tay không rút ra được, ta cau mày kêu hử. Hử lại không có để ý tới ta, kéo ta đi một hồi lâu, tới một nơi yên tĩnh mới dừng bước, xoay người lại, vịn lấy hai vai của ta, cau mày nói:

“Muội có biết hay không, khi nghe nói muội xảy ra chuyện, ta thực sự suýt chút nữa phát điên!”

“Muội... Muội không sao.”

Lắc đầu nói.

“Loan Phi.”

Hắn ấn ta vào trong ngực của hắn,

“Về sau hãy ở lại bên cạnh ta, ta sẽ bảo vệ cho muội.”

Ta cười:

“Biểu ca, cuộc đấu giữa huynh và Thập Tam Hoàng Tử cũng vừa mới bắt đầu, làm sao có thể an tâm mà đi bảo hộ cho muội chứ?”

Ta thừa nhận, một khắc kia, ta là có ý kích hắn. Ta đã rất nhiều lần nói ra rằng ta không muốn cùng hắn ở chung một chỗ, cũng biết, hắn cũng không thèm nghe lọt vào tai.

Giang Nam, nam tử mà ta lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm trong lòng còn chưa có gặp lại. Ta chỉ là muốn vì mình mà tranh thủ nhiều thời gian hơn mà thôi, cho nên Quân Ngạn, thật xin lỗi.

Quả nhiên, thần sắc của hắn cứng đờ, âm sắc tiếp theo trở nên lạnh như băng:

“Là Quốc Cữu nói cho muội biết?”

Ta lắc đầu:

“Cha gần đây luôn ở trong thư phòng, đến việc ăn cơm cũng đều không nhớ. Là lúc muội vào đưa cơm cho người, lơ đãng mà nhìn thấy ở trong thư phòng.”

Ta sợ hắn sẽ bởi vì chuyện này giận chó đánh mèo ở trên đầu Phượng Hồ, cho nên cũng chỉ có thể nói như thế.

Quân Ngạn cuối cùng cũng chậm rãi buông ta ra, cắn răng, quay lưng lại. Hồi lâu, hắn rút cuộc mở miệng:

“Phụ Hoàng chỉ cho là hắn là bị bắt làm con tin giam lỏng ở Biên Quốc mười năm, trong tâm oán hận, cho nên nhất định phải đem trận chiến này dứt khoát kết thúc. Thế nhưng người lại không biết, hắn kì thực là bởi vì... bởi vì...”

Hắn đột nhiên không có nói tiếp nữa, hắn là không muốn cho ta biết cuộc chiến tranh giành đế vị giữa bọn họ. Ta lại đột nhiên hỏi:

“Hắn thật cũng dòm ngó ngôi vị Hoàng Đế?”

Nhớ tới khi đó, ta còn hướng về phía cha mà nói, có lẽ Thập Tam Hoàng Tử kia căn bản cũng không coi trọng cái ngôi vị đó. Hóa ra, nam tử hoàng gia, đều là như vậy cả sao? Cho nên, đó từ đầu cũng không phải là lựa chọn của ta. Hắn không có ngay mặt trả lời, chỉ nói:

“Phượng pháp dụng binh, kì thực bao vây, năm đạo tấn công, phải biết phân chia. Hôm nay ở trên triều, tin rằng ai cũng có thể hiểu được đạo lý này!”

“Địch nhân ngang sức thì có thể đấu, nếu kém hơn thì có thể trốn, bằng không thì nên tránh né.”

Thanh âm trầm ổn từ phía sau truyền đến, ta không tự chủ quay đầu lại nhìn, thấy Phượng Lê Mạch đang tiến về phía chúng ta, bước chân vững vàng. Ta thăm giạt mình, hắn làm sao bỗng nhiên lại tới? Quân Ngạn cũng có chút kinh ngạc, lại lập tức thay bằng bộ dạng nhàn nhạt cười:

“Mạch, đã lâu không gặp.”

Phượng Lê Mạch cũng nở nụ cười, cúi đầu nói:

“Là Điện Hạ đã lâu rồi không có đến phủ. Gia phụ nghe nói người tới, muốn mời người qua thư phòng nói chuyện.”

Quân Ngạn cau mày:

“Quốc Cữu muốn gặp ta?”

Phượng Lê Mạch gật đầu. Quân Ngạn chần chờ một lát, rút cuộc cất bước rời đi, không quên quay đầu lại hướng ta nói:

“Một lát ta lại tới thăm muội.”

Dứt lời mới xoay người rời đi. Đợi hắn đã đi xa, ta mới nhìn Phượng Lê Mạch nói:

“Lục ca, cảm ơn huynh.”

Ta nghĩ, nhất định là Thanh Tư nha đầu kia đi gọi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cuộc Hội Thoại Gián Đoạn

Hắn giờ tay xoa trán của ta, ôn hòa cười:

“Cám ơn cái gì, trở về đi thôi.”

“Vâng.”

Gật đầu ứng tiếng. Hắn rất tự nhiên nâng tay dắt tay ta, đi ở phía trước. Bỗng nhiên ta ngước mắt nhìn, nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi:

“Lục ca, huynh đọc qua binh thư từ khi nào vậy?”

Vì sao ta chưa bao giờ từng biết đến, Phụng Lê Mạch cũng thông hiểu binh pháp? Tay của hắn có hơi căng thẳng, cũng ngoái đầu lại nhìn ta cười cười:

“Thương trường như chiến trường, đương nhiên là phải thông hiểu rồi. Nha đầu, những chuyện phức tạp như vậy, muội không cần phải để tâm.”

Sau đó, ánh mắt của hắn nhìn về hướng Quân Ngạn vừa mới rời đi, thấp giọng nói,

“Kẻ thù nhỏ không có gì phải sợ, mà kẻ cả đại địch cũng là như vậy.”

Hắn là đang nói... việc buôn bán cũng giống với việc hành quân đánh giặc, binh yếu nếu như cố chấp giao chiến, tất sẽ bị cường địch bắt. Nếu như muốn dành thắng lợi, trước cần phải củng cố sức mạnh. Chẳng qua là, không biết tại sao, lời nói của hắn, mơ hồ giống như là đang nói Quân Ngạn?

Ta cũng vì vậy, không tự chủ mà theo ánh mắt của hắn nhìn lại, thấy thân ảnh Quân Ngạn đã biến mất ở góc tường. Hai người đi được một đoạn đường, đột nhiên Phụng Lê Mạch chậm rãi lên tiếng:

“Nha đầu, nếu như muội nguyện ý gả cho Thất Hoàng Tử, có lẽ Lục ca...”

“Tiểu thư!”

Hắn đang nói, lại vì Thanh Tư bỗng nhiên gọi to một tiếng mà đứt đoạn.

Thanh Tư vội vàng hướng về phía ta chạy tới. Thật ra, ta có chút trách cứ nàng, lại chọn ngay đúng thời điểm này. Chỉ vì ta cảm thấy được, Phụng Lê Mạch vào lúc đó, có lời rất quan trọng phải nói cho ta biết.

“Lục ca, huynh định nói gì?”

Ngước mắt hỏi hắn. Hắn có chút xấu hổ hồi thần, ánh mắt nhìn về phía Thanh Tư đang chạy tới, vòng tay chặn ở trên môi ho nhẹ

một tiếng, nói:

“Không có gì, Lục ca chẳng qua là hi vọng muội có thể tìm được một người mà mình thích.”

Ta có chút kinh ngạc, thế nhưng hắn lại nhẹ nhàng buông tay ta ra. Thanh Tư chạy tới, thờ hồng học nhìn ta ở phía trước, cười đùa:

“Tiểu thư! Tiểu thư!”

Nàng kéo tay của ta, vui vẻ rời chân đi tựa như muốn bay,

“Thư Nghiên đến rồi!”

Ta đang ngạc nhiên, lại thấy nàng hét lên:

“Không đúng! Không đúng! Là Giang công tử đến rồi!”

Vội vàng nắm chặt tay của nàng hỏi:

“Hắn đang ở nơi nào?”

Từ ngày hôm đó tới nay cũng có đến mười ngày rồi, không thể phủ nhận, ta đối với hắn, có chút nhớ nhung.

“Đang ở bên ngoài, Thư Nghiên vừa mới nằm ở trên tường rào nói với muội xong.”

Thanh Tư cười nói. Ta đi về phía trước một bước, chợt lại nghĩ tới lời nói của Phụng Lê Mạch. Hắn bảo ta không được đi loạn. Mà ta hiện tại, không ngờ đã muốn xuất phủ đi gặp Giang Nam rồi. Thế nhưng, nếu như muốn hắn vào phủ, thực sự là không ổn. Huống chi hôm nay, Quân Ngạn cũng ở đây.

Đương lúc trên mặt ta lộ ra vẻ khó xử, Phụng Lê Mạch chợt xoay người lại, nhàn nhạt cười nói:

“Đi ra ngoài đi.”

“Lục ca.”

Ta giật mình nhìn hắn.

“Không cần phải lo lắng.”

Hắn xoa xoa tóc của ta,

“Lục ca sẽ đứng từ xa nhìn muội”

“Lục ca.”

Biết hắn làm như vậy là vì muốn giúp ta, khiến cho mặt ta đỏ lên. Thanh Tư nắm lấy tay ta, quay đầu lại liền nhấc bước:

“Đi nhanh đi tiểu thư, người xem Lục thiếu gia cũng nói như vậy rồi!”

Nàng tựa hồ rất là hưng phấn, so với ta còn hưng phấn hơn. Cúi đầu, mặc cho nàng nắm tay dắt đi, chọn một bên thiên môn, chạy chậm đi ra ngoài.

“Thanh Tư tỷ tỷ!”

Từ xa đã nghe thấy thanh âm của Thư Nghiên. Ta không tự chủ quay đầu nhìn lại, quả thật không có nhìn thấy thân ảnh của Phụng Lê Mạch. Cái câu nói “đứng từ xa nhìn” kia, kì thực là muốn âm thầm bảo vệ cho ta. Đây lòng cảm thấy thật ấm áp, có Lục ca ở đây, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giang Nam Thổ Lộ (1)

Thanh âm của Thanh Tư đầy vẻ tức giận:

“Này, nói bao nhiêu lần rồi, ai cho phép ngươi gọi ta là tỷ tỷ chứ!”

“Phụng cô nương.”

Thư Nghiên hướng ta hành lễ, vừa nhìn về phía Thanh Tư,

“Cũng chỉ là kêu ngươi một tiếng tỷ tỷ, như thế nào lại hẹp hòi như vậy chứ!”

Thanh Tư hừ một tiếng, không khách khí nói:

“Vậy được, cái tiếng “tỷ tỷ” này cũng không phải là nói suông. Sau này gặp ta, phải cẩn thận chuẩn bị phần bột thượng hạng, còn phải nhớ tỷ tỷ của ngươi thích ăn vải thiều nha!”

“Ngươi!”

Thư Nghiên cắn răng nói,

“Còn chưa tới mùa hạ, lấy đâu ra vải thiều chứ?”

Thanh Tur tựa hồ rất là đặc ý:

“Cho nên người đừng có mà gọi ta là tỷ tỷ nữa đi.”

Nàng chợt quay sang ta,

“Có phải hay không, tiểu thư?”

“Một thân cười ngửa mồm cười với hồng trần, chẳng ai biết rằng thì ra là vài thiều.”

Thanh âm nhàn nhạt truyền đến, xen lẫn một tia ấm áp,

“Vài thiều, dù cho là lúc chín mùa cũng không phải người bình thường có thể ném thử.”

Thanh Tur cũng không có tức giận, nhưng lại cố ý cau mày, sung mặt lên nói:

“Công tử là đang nói Thanh Tur chẳng qua cũng chỉ có thân phận một nha đầu mà thôi phải không?”

Nam tử trước mặt nhàn nhạt cười, lắc đầu nói:

“Tại hạ không có ý đó.”

Ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào ta, trong mắt lóe quang. Ta cảm thấy có chút xấu hổ, không biết làm gì khác hơn, nên nói:

“Thanh Tur không hiểu chuyện, để cho chàng chê cười rồi.”

Nói xong, khẽ nắm lấy ống tay áo Thanh Tur kéo nhẹ. Nàng tuy là nha hoàn của ta, thế nhưng trên dưới mọi người ở Phụng phủ đều biết, nàng là được cha ta dự định cưới làm thiếp thân cho Lục ca ta, Phụng Lê Mạch. Cho dù còn chưa có làm hôn lễ, nhưng tự dung thân phận cũng không đồng dạng với những nha hoàn khác. Cho nên, đừng nói là vài thiều, dù cho có là cống phẩm trong cung, nàng cũng là đã ném thử, dùng qua. Giang Nam không có để ý, hướng ta đi tới, thấp giọng hỏi:

“Thân thể đã khỏe hẳn chưa?”

Trong lòng rung động, người nên lo lắng rõ ràng phải là hắn mà.

Thanh Tur cùng Thư Nghiên chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ lui ra, lúc này, chỉ còn lại ta cùng với Giang Nam, hai người. Liếc xéo nhìn hắn, phát hiện hắn gầy đi thật nhiều, áy náy mở miệng:

“Thật xin lỗi.”

Những người đó rõ ràng là muốn nhắm vào ta, nhưng không nghĩ lại làm liên lụy tới hắn phải cùng ta chịu khổ. Hắn tựa hồ ngẩn ra, lắc đầu nói:

“Vì sao lại nói như thế? Người nên nói xin lỗi phải là ta mới đúng. Nếu không phải do ta dẫn nàng đi ra ngoài, thì làm sao có thể xảy ra chuyện?”

Ta chợt ngước mắt, lại nghe hắn lại nói,

“Chẳng qua là, nếu không có chuyện như vậy, ta làm sao hiểu rõ được trái tim mình...”

Hắn nhìn ta, nghiêm túc, chậm rãi nói. Trái tim điên cuồng nhảy loạn. Lời nói của hắn, đến tận cùng là có ý gì đây? Không nhìn thấy hắn, thật sự nhưng nhớ. Gặp được rồi, thế nhưng lại chẳng biết nên nói cái gì cho phải. Cảm giác mơ hồ, thực sự kỳ quái.

“Loan Phi.”

Hắn chợt nhẹ giọng gọi ta. Ta hồi thần, thấy hắn ôn hòa nở nụ cười, nghiêng người nói:

“Vào trong xe ngựa ngồi một chút, được chứ?”

Lần này, hắn không có nói sẽ mang ta đi nơi nào, hắn là sợ ta lại xảy ra chuyện gì. Gật đầu, theo hắn trở vào bên trong xe. Lên xe ngựa, hắn ngoái đầu lại nhìn, đưa tay qua, chìa lòng bàn tay về phía ta.

“Ha ha”

Ta ngượng ngùng cười lên một tiếng, kìm lòng không đặt mà cầm lấy tay của hắn. Vào tới bên trong mới phát giác nhiệt độ bên trong xe so với bên ngoài chênh lệch khá xa. Ta cẩn thận nhìn, cũng không thấy có lò sưởi nào cả, nghĩ mãi cũng không ra là cái gì làm cho bên trong xe ấm áp như vậy. Giang Nam kéo ta ngồi xuống, cười nói:

“Không cần tìm, lò sưởi ở dưới xe.”

Ta kinh ngạc. Là ở dưới xe? Hắn lại cười:

“Khí lạnh là ở phía dưới chân đi lên, đem lò sưởi đặt ở dưới xe, vừa thuận tiện, càng không cần lo lắng vô ý làm đổ.”

Đúng là một ý kiến hay. Ta khẽ cười nói:

“Là chàng nghĩ ra sao?”

Thế nhưng hắn lại lắc đầu:

“Là Thụ Nghiên nghĩ ra được. Ta từ nhỏ, nhiệt độ cơ thể đã có chút lạnh, nhiều năm qua đều là nhờ vào hắn.”

Hơi ngần ra, không trách được, hắn bị gió rét lại bệnh nghiêm trọng đến vậy. Lại càng khó tránh khi mà hắn, vào thời điểm trời lạnh như thế còn dám nhảy xuống nước đi cứu người.

Giang Nam, người nam tử này, không giống với những thiếu gia nhà giàu mà ta từng biết... Càng đáng quý, trong lòng hắn, lại hiền hòa đến như thế.

“Giang Nam.”

Không tự chủ khẽ gọi tên của hắn. Thấy thân thể hắn khẽ run, sắc mặt cũng là có chút khác thường, lại chỉ trong nháy mắt, ngược mắt nhìn ta:

“Cho tới bây giờ, không có ai gọi ta như thế.”

Không biết có phải do ảo giác của ta hay không, có cảm giác ánh mắt hắn vào giờ phút này, có chút lập lờ bất định.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giang Nam Thổ Lộ (2)

Ta không hiểu hỏi:

“Vậy còn mẹ của chàng?”

Tên của hắn, như thế nào lại chưa từng có người gọi qua? Trong mắt một tia mặt quang âm đậm chậm rãi trầm xuống, thế nhưng hắn tựa hồ hết sức miễn cưỡng, cười một tiếng, mở miệng:

“Mẹ ta vào thời điểm ta sinh ra liền qua đời, nàng thậm chí... còn chưa kịp nhìn ta một cái.”

Tay của hắn khẽ nắm chặt thành hai quả đấm. Đó là sự kìm nén của nỗi đau. Nhưng ta chẳng biết phải làm gì cho hắn, nên lựa chọn mở miệng:

“Thật xin lỗi, ta.”

“Không sao.”

Thế nhưng hắn lại lắc đầu,

“Nàng nhất định ở trên trời dõi theo ta, nhìn theo con đường mà ta đi. . .”

Câu nói kế tiếp, hắn nói ra rất nhỏ, rất nhẹ, ta căn bản không nghe rõ được hắn nói cái gì. Hắn giơ tay, vén màn xe lên, ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời. Tựa như trong một khắc kia, hắn nhìn thấy mẹ hắn, đúng như lời hắn nói, cũng đang dõi theo mà nhìn hắn.

Ta chợt cảm giác có cái gì đó không đúng. Hôm đó ở anh vườn, rõ ràng hắn có nói, câu chuyện xưa về Bồ Công Anh màu tím là do mẹ hắn kể lại cho hắn. Vì sao hiện giờ, hắn lại nói, mẹ hắn thậm chí còn chưa kịp nhìn mặt hắn một lần đã qua đời?

Khẽ cắn môi, giằng giằng đắn đo có nên hỏi hay không, lại thấy Giang Nam đã buông xuống màn xe, cười nhạt:

“Cái chuyện xưa đó, là nhũ nương nói cho ta biết. Nàng nói, đó là câu chuyện tình yêu mà cả đời mẹ ta tin tưởng.”

Ở trong lòng, khẽ thở nhẹ một tiếng, nam tử trước mặt, tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của ta. Hắn biết ta muốn hỏi, lại không đợi ta mở miệng mà đã trả

lời.

Không tự chủ đưa tay lên ngực, đó là loại cảm giác gì, ta không nói ra được. Kinh ngạc mà nhìn hấn, hấn chợt mở mắt nhìn thẳng vào ta, âm thanh trầm thấp:

“Loan Phi, nàng có tin vào duyên phận hay không?”

Duyên phận? Ta tất nhiên tin. Ta cùng với hấn quen biết, chính là duyên. Ta chưa mở miệng, đã thấy hấn nhìn ta chăm chú, yên lặng nói:

“Ta còn tin tưởng hơn vào cái gọi là ‘vừa thấy đã yêu’.”

Chỉ một câu nói làm cho trái tim ta nhảy nhanh nửa nhịp! Vừa thấy đã yêu... Hấn đưa ngón tay khẽ lướt qua gương mặt ta, mà ta lại sững sờ quên cả tránh né. Hấn cười nhẹ:

“Nhã nhặn lịch sự tựa như làn gió trong lành nhẹ thổi, uyển chuyển thuần khiết tựa như nước suối nguồn trong. Chỉ tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?”

Ta không kịp chờ đợi đã bật thốt lên hỏi. Rút bàn tay trở về, hấn lắc đầu nói:

“Ta và nàng, thân phận cách nhau thực xa.”

Thân phận? Nỗi lo lắng trong lòng tựa hồ buông xuống. Phượng Hổ đã đáp ứng đề cho ta tự mình chọn lựa vị hôn phu tương lai, chuyện thân phận, vốn cũng không phải vấn đề khó khăn. Ta đang định mở miệng lại nghe hấn nói:

“Mới vừa vào phủ nhà nàng, chắc hấn chính là Thất Hoàng Tử? Phục sức như vậy, chắc là không sai rồi.”

Ta khẽ giật mình, hấn là ... vì chuyện đó mà phiền não sao? Trong lòng bỗng nhiên vui vẻ, lắc đầu nói:

“Ta đối với Thất Hoàng Tử, không có tình yêu nam nữ.”

Chỉ một câu nói này thôi, tin tưởng Giang Nam cũng đã hiểu tâm ý bên trong. Quả nhiên, trông mắt của hấn sáng lên, khóe miệng cười cười, kích động nắm lấy tay ta hỏi:

“Loan Phi, thật vậy sao?”

Động tác đột ngột, làm cho ta sợ hết hồn, nhưng mà ta cũng không muốn thoát ra. Rũ mí mắt xuống, đỏ mặt nói:

“Là thật.”

“Loan Phi.”

Nắm tay của ta, hấn cúi đầu gọi. Ta vẫn như cũ cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Ta vốn không mong muốn cuộc sống chốn hoàng gia, ta chỉ muốn tìm được người mình yêu thương, bình thản sống trọn bên nhau cả một đời.”

Ở trước mặt hấn, ta lại có thể đem những lời này nói ra, có lẽ là bởi vì, ta thực sự ... yêu hấn. Vừa thấy đã yêu! Ta thực cũng tin tưởng vào điều đó. Không có sợ hãi, chẳng có bàng hoàng, chỉ có hạnh phúc ngập tràn.

“Không thích cuộc sống hoàng gia.”

Giang Nam thì thầm nhắc lại, khẽ mỉm cười, nói:

“Loan Phi, nếu ta tới cửa cầu hôn, nàng có bằng lòng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lòng Có Người Khác (1)

Ta đột nhiên hồi tỉnh, tròn mắt nhìn nam tử trước mặt, hấn nói... Tới cửa cầu hôn. Hấn là ... nghiêm túc sao?

Đồn dập thở hổn hển, trong lòng vừa hưng phấn vừa lo lắng.

“Loan Phi, ta muốn cưới nàng.”

Hắn lại kiên định nói.

“Chàng Chàng không phải sợ Thất Hoàng Tử gây phiền toái cho chàng sao?”

Ta nhìn hắn hỏi. Hắn không có trả lời, chỉ hỏi:

“Nàng nguyện ý chứ?”

Trong mắt hắn hoàn toàn là ý chí kiên định. Hắn chỉ hỏi ta có nguyện ý hay không. Hắn chỉ quan tâm tới ý nghĩ của ta. Hắn không sợ Quân Ngạn.

Nhắm mắt lại, ta thận trọng gật đầu. Nguyện ý, ta nguyện ý.

Làn môi mềm mại của hắn nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay của ta, ta giật mình kinh ngạc, lập tức mở mắt nhìn hắn. Trong tình thế cấp bách muốn rút tay ra, hắn lại nhẹ giọng nói:

“Đừng sợ, trước khi cưới nàng về, ta sẽ không làm gì hết.”

Trái tim ngập tràn ấm áp. Ngay trong khoảnh khắc kia, ta nhận định, Giang Nam, hắn chính là nam nhân mà ý trời đã định cho ta.

Thì ra tư vị của tình yêu lại ngọt ngào như thế. Trong lòng trừ bỏ cao hứng vẫn cứ là cao hứng. Nếu không phải Thanh Tư đột nhiên nhắc màn xe lên, ta sẽ vẫn để cho hắn nắm bàn tay ta không buông.

“Tiểu thư, muội nhìn thấy Nhị tiểu thư!”

Nha đầu Thanh Tư kia không chút nào để ý tới sắc mặt nhuốm hồng của ta, cau mày kêu to.

Vân Lan? Ta lấy làm kinh hãi, thò đầu ra nhìn lại, thấy Vân Lan đã ngồi lên kiệu. Chung quanh nàng, đều là những hộ vệ võ công cao cường. Ta cùng với nàng, cũng đã thật lâu không có gặp nhau. Nàng hoàn toàn cho rằng cha mẹ thiên vị ta, thực ra có chỗ lại trở thành như thế này chứ?

Chỉ nhìn vào số tùy tùng theo nàng ra khỏi cửa, chẳng phải là cha đối với nàng nhất mực coi trọng sao? Sợ nàng gặp chuyện không may, cho nên mới phải tìm nhiều người bảo vệ cho nàng như vậy!

“Nàng là.”

Ánh mắt Giang Nam nhìn về nữ tử ở cách đó không xa, nhẹ giọng hỏi. Ta thờ dãi nói:

“Là Nhị tỷ của ta.”

Hắn cười nói:

“Sao không giới thiệu, sau này, rồi cũng trở thành thân thuộc mà.”

“Quan hệ của ta với nàng xưa nay chưa từng tốt.”

Ta nói rất bất đắc dĩ, kì thực không muốn thừa nhận sự thật này.

“Vì sao?”

Hắn hỏi. Vì sao? Thực sự có quá nhiều. Hắn nhìn ta, mở miệng:

“Rõ ràng, nàng cũng không muốn xa cách với nàng ấy.”

Ta gật đầu. Nhưng là ta không muốn thì có tác dụng gì đây? Ta mà nói. . . Vân Lan một câu cũng không muốn nghe. Mỗi lần nói chuyện, nàng đều cùng ta phân tranh cao thấp. Nàng cực kỳ ghét ta.

“Cùng là một cội sinh ra, hà cớ gì phải hiềm khích nhau như vậy.”

Giang Nam thấp giọng nói,

“Loan Phi, nếu nàng tin tưởng ta, ta nguyện ý thử một lần. Để cho quan hệ tỷ muội các nàng hòa hoãn lại.”

Ta mở to con mắt nhìn, hắn thật sự. . . có thể chứ?

‘Chờ giải quyết xong chuyện Nhị tỷ của nàng, ta sẽ tới cửa cầu hôn. Sau đó, sẽ cưới nàng về làm vợ.’ Đây là lời nói mà Giang Nam để lại, đã sớm khắc sâu vào tận đáy lòng ta.

Theo đường cũ, từ cửa hông vào phủ, liền thấy Phụng Lê Mạch đứng ở cửa chăm chăm nhìn ta.

“Lục ca.”

Ta khẽ gọi hắn, lại quay đầu lại phân phó nói,

“Thanh Tư, muội trở về trước, ta cùng với Lục ca đi dạo một chút.”

“Vâng”

Thanh Tư đáp một tiếng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Phụng Lê Mạch, liền xoay người rời đi. Phụng Lê Mạch nhìn ta, hỏi:

“Muốn cùng Lục ca nói gì?”

Tâm tình vẫn chưa thoát khỏi những lời nói bình tĩnh cùng kiên định của Giang Nam, ta quay đầu lại nói:

“Lục ca, huynh cảm thấy hắn như thế nào?”

Tin tưởng hắn mới vừa rồi cũng là thấy rất rõ ràng tất cả về Giang Nam.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lòng Có Người Khác (2)

Phụng Lê Mạch trầm mặc chốc lát, mới chậm rãi lên tiếng:

“Hắn là con trai độc nhất của Giang viên ngoại Thành Tây, sinh ra trong một gia đình thương nhân bình thường, không phải con em quan lại.”

Lời nói của hắn vô cùng cứng nhắc, giống như chỉ là tường thuật những gì hắn biết về Giang Nam. Mà ta ngẩn ra, ngập ngừng, không nghĩ tới hắn lại phải người đi điều tra qua gia thế của Giang Nam. Phải chăng từ thời điểm lần đó chúng ta bị bắt cóc, hắn đã bắt tay vào làm rồi?

“Lục ca.”

Hắn là bởi vì quá quan tâm ta, cho nên cho dù làm, cũng như vậy không biến sắc. Hắn khẽ cười một tiếng, hỏi:

“Tính toán khi nào nói cho cha biết?”

Ta ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Muội muốn hòa hảo với Nhị tỷ trước đã rồi mới nói đến chuyện này.”

Giang Nam nói có biện pháp, thì nhất định sẽ có biện pháp, ta tin tưởng hắn.

Phụng Lê Mạch gật gù khoe môi, nhưng không có nói nữa. Lúc này, một gia đình chạy tới, cúi đầu nói:

“Lục thiếu gia, lão gia tìm ngài.”

Phụng Lê Mạch gật đầu, xoay người muốn đi, ta bỗng nhiên nói:

“Lục ca, cảm ơn huynh.”

Hắn hơi ngẩn ra, ngoái đầu nhìn lại cười nói:

“Trở về đi thôi.”

Nói xong, liền trực tiếp đi về phía trước. Tâm tình tốt khác thường, ta cảm thấy ta thật may mắn. Những gì ta muốn có, đều có được; mà những gì không có, cũng rất mau mà có được.

Trở về Huyền Anh Các, xa xa, liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn.

“Loan Phi.”

Quân Ngạn gọi ta, giọng nói xen lẫn chút tức giận,

“Muội đi đâu vậy?”

Không tìm được ta liền đưa ra chất vấn.

Nhìn khắp nơi một lượt, ở trong sân lại không thấy một bóng người. Nghĩ chắc chắn là hắn đã cho tất cả mọi người lui ra đi? Trong lòng than một tiếng, đúng là Hoàng Tử, tính khí quật cường, bá đạo như vậy.

Thấy ta không nói lời nào, hắn tựa hồ càng thêm tức giận, bước nhanh đến phía trước đem ta ngăn ở trong ngực, cau mày nói:

“Không phải đã nói chờ nói chuyện với Quốc Cửu xong liền sẽ tới thăm muội sao? Sao lại không tìm thấy bóng dáng muội đâu?”

Ta gãy giữa nhưng không thể thoát ra được, đành nói:

“Biểu ca, buông muội ra!”

“Vì sao?”

Hắn từng bước tiến tới gần, trong mắt bỗng nhiên hiện lên sự bồn chồn bất an, thanh âm trầm thấp nói,

“Vì sao đột nhiên muội lại kháng cự lại ta như vậy? Loan Phi, muội trước kia... chưa từng như vậy.”

Đúng vậy. Ta thừa nhận, ta chỉ muốn rời xa hắn. Từ ngày đó hắn nói muốn tìm Hoàng Thượng ban hôn, từ ngày đó, vào thời điểm ở bên sông Tần Hoài gặp được Giang Nam, ta đã chân chính hiểu rõ trái tim mình. Nơi đó, không có chỗ dành cho Quân Ngạn.

Ngước mắt, nhìn hắn, ta mở miệng cười:

“Bởi vì ở trong lòng của muội, đã có người khác.”

“Không thể nào!”

Cánh tay đang ôm lấy ta bỗng chợt run lên, hắn lạnh lùng nói,

“Là ai? Đến tột cùng là người nào!”

Ta lắc đầu, ta tất nhiên sẽ không nói cho hắn biết. Ta làm sao có thể để cho hắn đi tổn thương Giang Nam đây?

“Muội đang gạt ta, có phải hay không?”

Hắn nắm chặt cánh tay ta, giọng nói hung dữ, hỏi. Con người hắn đổi sắc, lông mày nhíu chặt. Ta hiểu rõ, thật ra hắn không phải là không tin, hắn chỉ là không muốn tin tưởng mà thôi. Hắn cũng là hiểu rõ ta, ta sẽ đem chuyện như vậy ra để nói đùa.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Lòng Có Người Khác (3)

Lòng ngực của hắn phập phồng, kịch liệt thờ dốc, một hồi lâu sau, mới lại nói:

“Loan Phi, muội như thế này là đang ép ta.”

Ta hiểu rõ, hắn là đang muốn uy hiếp ta. Chẳng qua là hiện tại, ngay cả ông trời cũng đang giúp đỡ ta.

“Đại Tuyền cùng với Biên Quốc đang giao chiến, nếu như lúc này biểu ca muốn tìm Hoàng Thượng ban hôn, tin rằng cô cũng sẽ ngăn cản.”

Huống chi, hắn cùng Thập Tam Hoàng Tử kia tranh chấp lẫn nhau, cũng là vừa mới bắt đầu. Lúc này bọn họ đều nên cẩn thận hơn mới đúng.

Trong mắt hắn nhiễm màu tức giận. Ta không biết, hắn là đang nghĩ tới Thập Tam Hoàng Tử, hay là bởi vì lời nói của ta. Ta than một tiếng:

“Huynh không nên lúc nào cũng nhìn có một mình muội.”

Lời nói này nói ta, là ta nghĩ tới Khinh Ca, Cửu muội của ta một lòng yêu thương hắn.

Quân Ngạn cười lạnh một tiếng, xoay trở thân thể ta đối diện với hắn, nói:

“Ta hôm nay nói cho muội biết, trong mắt của ta, cho tới bây giờ chỉ có một mình muội, Về sau, cũng sẽ không có ai khác. Một ngày nào đó, ta sẽ mang kiệu hoa tới đại môn Phụng hương phủ. Mà muội, cuối cùng cũng sẽ trở thành thê tử của ta!”

Hắn nói ra lời thề son sắt, rõ ràng từng câu từng chữ. Mà ta lại bởi dự kiến định này của Quân Ngạn làm cho có chút rung động.

“Biểu ca.”

“Không cần gọi ta là biểu ca, gọi ta là Ngạn.”

Hắn có chút nóng nảy thiếu kiên nhẫn, nhìn ta găm nhẹ.

“Biểu ca.”

Ta vẫn như cũ không sửa miệng.

“Muội!”

Hắn nhíu chặt lông mày, tức giận, nhưng ta vẫn như cũ không chịu khuất phục. Ở trong lòng ta, hắn xưa nay vẫn luôn là ca ca của ta, cũng giống như Phụng Lê Mạch vậy.

Nhắm mắt lại, ta chậm rãi cười. Có lẽ, ta nên cảm ơn hắn đã cho ta ngày càng tin tưởng vào cảm giác của chính mình. Thời điểm ở bên cạnh Giang Nam, ta không hề có cảm giác muốn kháng cự như vậy. Ta chỉ nghĩ làm thế nào ở bên cạnh hắn lâu thêm một chút, lâu thêm một chút. Cuối cùng, Quân Ngạn buông ta ra rồi nắm chặt lấy tay của ta, lạnh lùng nói:

“Một ngày nào đó muội sẽ biết, người muội yêu chân chính chỉ có ta!”

Ta lắc đầu, ta tất nhiên không tin. Hai người, ai cũng giữ vững quan điểm của mình.

Quân Ngạn đến lúc đi, mang theo cả sự tức giận cùng không cam lòng. Ta hiểu rõ, hắn sẽ không chịu buông tha, bởi vì hắn là Quân Ngạn. Thế nhưng, ta không sợ, bởi vì có lời nói của Giang Nam, ta cái gì cũng không sợ.

Thời điểm Vân Lan trở về phủ cũng đã rất trễ. Ta đến tìm nàng, nàng cũng đều đóng cửa không gặp. Liên tiếp vài ngày trôi qua đều là như thế. Ta là thật lòng mong muốn cùng nàng hòa hảo, đối với nàng tốt hơn một chút, nhưng là, ngay cả cơ hội gặp mặt, nàng cũng không cho ta.

Nghe nói Hoàng Thượng vẫn không hạ lệnh lui binh, cũng không có mỗ kho cấp phát quân lương. Thay vào đó, ngài hoàn toàn thông qua tấu chương khuyến nghị của Thập Tam Hoàng Tử.

Thế nhưng, bảy ngày sau, đại binh bại trận. Sắc mặt Phụng Hồ hết sức khó coi. Chuyện xấu nhất rốt cuộc cũng bị người nói trúng. Hoàng Hậu tổn thất mất một viên Đại tướng. Tiết Thanh tử trận, sau đó nghe nói, con trai hắn là Tiết Tùng Ninh kế nhiệm chức Đại Tướng Quân.

Đại quân của Đại Tuyền từ Liêu Đông phía đông, rút tới Tường Lĩnh phương Bắc. Quân Ngạn cũng nhiều ngày không có tới Phụng hương phủ, thế nhưng hộ vệ của hắn, Thập Hạ, cũng đã tới mấy lần, còn nói là thay mặt chủ tử hắn đến thăm ta. Phụng Lê Mạch cũng bận rộn tất bật. Nhưng mà ta vẫn thực cao hứng, rốt cuộc Vân Lan cùng bằng lòng gặp mặt ta.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Vân Lan Mất Tích (1)

Mang Thanh Tư tới Vân Hiên Các, nói thật, trong lòng ta vẫn thấy thật khản trương. Khinh Ca sợ Vân Lan sẽ hương ta buông ra ác ngôn nên muốn theo ta cùng đi, nhưng lại bị ta cản lại. Ta với Vân Lan cũng đã đến lúc nên hòa hảo thực sự mà nói chuyện một lần.

Dặn dò Thanh Tư ở ngoài cửa chờ, ta một mình đẩy cửa phòng đi vào. Vân Lan ngược mắt lên nhìn, đáy mắt vẫn như cũ lộ ra màu sắc kiệt ngao. Cúi đầu nhẹ hóp một ngụm trà, nàng lạnh lùng nói:

“Mấy ngày nay đổi tính rồi sao? Sao không đi cùng với nha đầu không quy củ kia mà tự dung lại chạy tới nơi này.”

Ta hiểu rõ, thấy ta cùng với Khinh Ca thân thiết, nàng cảm thấy không thoải mái. Thế nhưng, ta cũng muốn cùng nàng thân cận như vậy, chẳng qua nàng đối với ta... Ai nha —

“Nhị tỷ.”

Ta nhẹ giọng kêu nàng. Nàng hừ nhẹ một tiếng, không nhìn ta, chỉ chăm chú uống trà, cũng không bảo ta ngồi xuống. Ta hít một hơi thật sâu, nói:

“Đều là tỷ muội ruột thịt, làm sao có thể cứ như thâm thù đại hận vậy?”

Nghe vậy, tay cầm ly trà của nàng khẽ run, rót cuộc cũng ngừng đầu lên, trong mắt thoáng qua một tia cười, lẩm bẫm:

“Không có hận.”

Ta gật đầu, muốn đưa tay ra, cuối cùng lại nhìn được, sợ nàng không muốn. Giang Nam từng nói qua, không thể nóng vội. Ta cùng với Vân Lan tranh chấp so đo như vậy cũng đã nhiều năm, không phải chỉ một sớm một chiều mà có thể vui vẻ kết giao được. Hắn còn nói, chỉ cần Vân Lan bằng lòng gặp ta, chuyện ắt sẽ có cơ hội thay đổi. Có lẽ là, ta thật sự không thể giải thích với Vân Lan rồi. Vân Lan đột nhiên mở miệng:

“Vị công tử hôm đó, là người yêu của ngươi?”

Hôm đó? Ta giật mình nhìn nàng, thì ra, nàng đã nhìn thấy... Nàng khẽ cười một tiếng:

“Ngươi không sợ Thất Hoàng Tử biết được, sẽ làm thịt hấn sao?”

Trong giọng nói của nàng, khẽ xen lẫn khinh thường cùng hưng phấn. Lòng ta đột nhiên căng thẳng, vội nói:

“Nhị tỷ, đừng!”

Nàng lạnh lùng nhìn ta một cái, ta bỗng nhiên suy nghĩ thông suốt. Nếu nàng thực sự muốn cho Quân Ngạn biết, thì hẳn đã sớm nói ra rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ? Chẳng qua là, đột nhiên đề cập tới Giang Nam với ta, không biết nàng là có ý gì?

“Quả nhiên, yêu sao?”

Nàng..., giống như đang hỏi ta, cũng có lẽ tựa như đang hỏi chính nàng. Ta lặng người trong chốc lát, cuối cùng gật đầu.

“Nhị tỷ, ta đã sớm nói, ta sẽ không gả cho biểu ca.”

Chỉ có điều khi đó nàng vẫn không tin. Nàng vẫn cho là, ta cũng chỉ là loại người “thấy người sang bắt quàng làm họ”. Vân Lan trầm mặc hồi lâu mới mở miệng:

“Cho ta gặp mặt hấn, được chứ?”

Trong lòng chợt thấy vui vẻ. Giang Nam từng nói, nếu như có thể gặp mặt Vân Lan, hẳn có lòng tin có thể giúp ta thuyết phục nàng. Hiện tại, nàng lại chủ động nói muốn gặp Giang Nam, ta sao lại không cao hứng cho được?”

Gọi Thanh Tư đi vào, kêu nàng đi Thành Tây Giang phủ tìm hẹn Giang Nam ra ngoài. Thanh Tư tươi cười mà đi xuống. Quay đầu lại, ghé mắt nhìn Vân Lan, thấy nàng cũng đang nhìn ta, vẻ mặt không rõ biểu tình, đột nhiên lại nhẹ nhàng cười lên một tiếng.

Không quá nửa canh giờ, Thanh Tư đã trở lại, nàng nói Giang Nam tạm thời bận chút việc, làm xong liền sẽ tới quán rượu Bồng Lai ở kinh thành gặp mặt chúng ta, mà ngay lúc này, Thư Nghiên đã ở bên ngoài chờ chúng ta rồi.

Bởi vì sự cố lần trước, trong lòng ta không tránh khỏi vẫn còn chút sợ hãi, liền sai Thanh Tư nói lại với Phụng Lê Mạch. Phụng Lê Mạch sai Thanh Tư truyền đạt lời nói, bảo ta cứ yên tâm mà đi ra ngoài, hẳn sẽ phái người âm thầm bảo vệ ta.

Rời khỏi Vân Hiên Các, ba người lặng lẽ đi tới cửa hông, nhẹ nhàng rời đi. Vân Lan thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, trên gương mặt nàng là một vẻ thanh thản, nhẹ nhõm mà ta chưa từng thấy qua.

“Nhị tỷ.”

Ta nhìn không được mà lên tiếng gọi nàng. Thật chấn động trời đất, nàng không có cùng ta nói lời lạnh lẽo, trái lại, chỉ thấy nàng nhặt giọng nói:

“Cho tới bây giờ, ta chưa từng đi ra ngoài như vậy. Mỗi lần, hộ vệ đi theo đều ép bức tới mức khiến ta không thờ nổi.”

Ta nhân cơ hội tiếp lời:

“Đó là bởi vì cha quan tâm người nha, cho nên lúc nào cũng phải phái người đi theo bảo vệ an toàn của người.”

“Phải không?”

Giọng nói của nàng có chút không vui, liếc mắt nhìn ta một cái nói,

“Như vậy người thì sao?”

Dứt lời, cũng không đợi ta trả lời, tự mình trực tiếp đi đến phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Vân Lan Mất Tích (2)

Ta bị nàng làm cho nói không ra lời. Thì ra ta chưa từng chú ý đến, quả thật rất kỳ lạ. Mỗi lần ta xuất môn đều không có giống như nàng hưng sư chấn động như vậy. Chính là luôn có hộ vệ âm thầm đi theo bảo vệ cho ta.

“Tiểu thư.” Thanh Tư kéo góc áo của ta khẽ gọi, ta mới giật mình hoàn hồn, nhìn thấy Vân Lan đã vịn tay Thư Nghiên đỡ mà lên xe ngựa. Lúc đó, ta cũng không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, nâng bước đi tới.

Lên xe ngựa, Thanh Tư nhíu mày hỏi: “Công tử nhà người rốt cuộc là bận việc gì vậy?”

Thư Nghiên vùng roi quất ngựa, xe ngựa chậm rãi lăn bánh. Bỗng nhiên nghe Thanh Tư hỏi như vậy, hần nhân tiện nói: “Chuyện làm ăn thương trường, có nói thì người cũng không hiểu, Thanh Tư tỷ tỷ.” Hần hướng nàng làm một cái mặt quỷ lớn, khiến cho Thanh Tư đánh mắt không dứt.

Vân Lan kinh ngạc nhìn bọn họ, trong lúc nhất thời mà ngây người ra. Thật lâu sau mới thấy nàng nhẹ giọng nói: “Thì ra các người quen thuộc như vậy!” Trong giọng nói của nàng, ta nghe được tràn đầy hâm mộ, mà ánh mắt nàng vẫn nhìn theo bọn họ đều là một vẻ cô liêu.

Ta khẽ động khóe môi, nhưng vẫn như trước không nói một câu.

Bất giác ta mới nhớ tới, ở Phụng hương phủ, thân cận với nàng chỉ có duy nhất Lục phu nhân. Trong một khắc đó, cõi lòng ta nổi lên áy náy, thì ra xưa nay ta chưa từng chú ý tới sự tịch mịch cô đơn của nàng!

Rất nhanh xe ngựa đã đi vào khu náo nhiệt, một lát sau lại thấy xe ngựa dừng lại.

Ta nhắc lên màn xe lên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ở bên ngoài Thanh Tư quay đầu lại nói: “Tiểu thư, phía trước hình như có biểu diễn xiếc, ảo thuật! Người vây lại xem rất đông, đều đã đem đường chặn lại! Xe ngựa không qua được!” Giọng nói của nàng rất bất mãn, nghe ra được, nàng thực sự nóng vội.

Ta nâng mắt nhìn lại, quả nhiên, rất nhiều người vây quanh ở nơi đó. Thình thoảng từ trong đám người phát ra từng đợt âm thanh ủng hộ cổ vũ, tựa như tiếng sấm ở bên tai.

Thư Nghiên cũng quay đầu nói: “Làm phiền hai vị cô nương xuống xe đi, quán rượu Bồng Lai đã ở ngay phía trước rồi. Nhìn một chút là thấy.” Hần nâng ngón tay chỉ phía trước.

Ta nhìn theo, thực sự quán rượu đã ở phía trước mặt, cùng lắm cũng chỉ hơn mười trượng đi bộ mà thôi. Hướng Vân Lan nhìn thoáng qua, nàng không nói chuyện, chỉ đứng dậy, xuống xe ngựa.

Thư Nghiên lại nói: “Phụng hương cô nương, mọi người hãy đi trước, ta đem xe ngựa tìm một chỗ đậu, lập tức sẽ tới.”

Ta gật đầu.

Thanh Tư tiến lên nói: “Tiểu thư, nhị tiểu thư, đi bên này.” Nàng thật cẩn thận đẩy đám người phía trước ra, thỉnh thoảng xoay đầu lại nhìn chúng ta.

Ta cùng với Vân Lan đi theo phía sau người nàng, xuyên qua đám đông.

Bỗng nhiên cảm giác những người đang vây đứng xem xiết òn ào một trận, một dòng người thật đông hướng về phía chúng ta đi tới. Không biết khuỷu tay ai hung hăng đụng trúng bụng của ta khiến ta đau đến gấp cả thất lưng lại.

“Tiểu thư!” Thanh Tư vội vã lớn tiếng gọi ta, liều mạng rẽ đám đông mà chạy lại đây, đỡ lấy ta nói, “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Ta cắn răng nói: “Không biết ai đâm vào ta, đau quá.”

“Làm sao đau! Đau thế nào?” Thanh Tư lo lắng hỏi, ánh mắt đều đã đỏ cả lên.

Ta lắc lắc đầu, mới nhớ tới, Vân Lan đâu?

Xoay đầu nhìn lại cũng không thấy bóng dáng của nàng. Cổ nhin đau đớn, ta gấp gấp đến độ sắc mặt đều thay đổi, vịn tay Thanh

Tư mà hỏi: “Không thấy Nhị tỷ của ta! Thanh Tư, mau tìm nàng!”

“Nhị tiểu thư!” Thanh Tư nâng khoeo mắt, nhìn hồi lâu, lại nói, “Tiểu thư, làm sao bây giờ, nhìn không thấy nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vân Lan Mất Tích [3]

Nguy rồi! Nhất định là mới vừa rồi bị dòng người tách ra.

Thanh Tư cố hết sức đỡ ta xuyên qua đám người, đến một bậc thang lại đỡ ta ngồi xuống, sau đó trở lại chạy đi tìm Vân Lan. Ta hoảng hốt lại gấp gấp đến độ nước mắt đều đã rơi xuống. Không thấy Vân Lan thì biết làm sao bây giờ?

“Loan Phi.” Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của Giang Nam từ phía sau truyền đến, ta vội vã quay đầu, nhìn thấy con người của hấn căng thẳng, mau chóng chạy tới đỡ ta dậy, hỏi: “Làm sao thế, sao sắc mặt nàng lại khó coi như vậy?”

“Ta không sao.” Bắt lấy tay hấn, run giọng nói, “Không thấy Nhị tỷ của ta ! Mau, mau giúp ta tìm nàng.”

Không tìm thấy Vân Lan.

Đợi đến khi những người mãi mê làm xiếc ảo thuật thu dọn, những người vây lại đứng xem cũng đã tản ra, vẫn như cũ không nhìn thấy thân ảnh của Vân Lan đâu. Ta thực sự nóng ruột, cho dù mới vừa rồi bị dòng người tách ra thì lúc này cũng nên trở lại rồi chứ.

“Nhị tỷ! Nhị tỷ!” Ta một lần lại một lần nữa gọi nàng, lại vẫn như cũ không có nghe được thanh âm của nàng.

Thanh Tư cùng Thư Nghiên đi dọc theo cả con phố mà tìm, cũng không có tìm được.

Giang Nam giúp đỡ ta, tìm hỏi từng nhà, từng nhà bên đường, cũng là không có kết quả.

Ta gấp đến độ bật khóc, vốn cho rằng hôm nay sẽ là một ngày thực vui vẻ, thực cao hứng, cũng không hề nghĩ đến như thế nào lại có thể xảy ra chuyện như vậy. Bỗng nhiên, lại nghĩ tới Phụng Lê Mạch bố trí cho người bí mật bảo hộ chúng ta, có lẽ, Vân Lan đã được bọn họ mang trở về?

Nghĩ như vậy, cũng không biết làm gì khác hơn, cùng Thanh Tư vội vàng trở về Phụng Lê phủ.

Thẳng hướng Vân Hiên Các đi tới, bọn nha hoàn đều là lắc đầu mà nói không có thấy Vân Lan. Ta lập tức vội vã đi tìm Phụng Lê Mạch, hấn thấy ta, có chút kinh ngạc nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Ta nghĩ, sắc mặt ta lúc này, nhất định rất khó xem. Nhưng là ta cố nhin cũng không được, bắt lấy tay của hấn, vội la lên: “Lục ca, Nhị tỷ, nàng đã trở lại chưa?”

Hấn nhíu mày: “Nàng không phải cùng muội đi ra ngoài hay sao?”

Cảm thấy tâm can trầm xuống, những vắn cổ ôm lấy một tia may mắn mà mở miệng: “Những người huynh phải tới bảo hộ bọn muội không có đem nàng trở về sao?”

Phượng Lê Mạch rốt cuộc nhận thấy đã xảy ra sự việc trọng yếu, đứng lên, cao giọng nói: “Người đâu! Hôm nay là ai đi ra ngoài bảo hộ Nhị tiểu thư cùng Bát tiểu thư?”

Trong lời nói của hắn là mười phần tức giận, mà tâm của ta, lập tức mà trầm xuống. Theo như lời nói của Phượng Lê Mạch, ta cũng biết, thực sự là không tìm thấy Vân Lan.

Phượng phủ phải rất đồng người ra ngoài đi tìm, nhưng là, thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, cũng không có ai trở về nói tìm được rồi. Ta ngo ngắc ngồi ở trong phòng, Thanh Tư ở một bên an ủi ta, chính là ta lúc này, dù nói gì cũng đều nghe không vào.

Phượng Hồ sáng sớm đã vào cung, thẳng đến chạng vạng mới trở về.

Đến tận lúc này, Vân Lan mất tích cũng đã gần một ngày. Mọi người trong Phượng phủ đều ở tiền sảnh lo lắng chờ đợi.

Phượng Hồ hồi phủ, nghe nói Vân Lan mất tích, giận tím mặt, hung hăng ném cái chén đang cầm trong tay, lạnh lùng nói: “Đang êm đẹp, Vân Lan làm sao có thể mất tích?”

“Lão gia.....” Mẹ vốn dĩ là muốn dịu tay của người nhưng mà vội rút lại, nàng là bị dọa đến sợ hãi.

Ta cũng sợ tới mức không nhẹ, ta chưa bao giờ gặp qua Phượng Hồ tức giận như thế, chưa bao giờ gặp qua.

Lục phu nhân cố tình không sợ chết nói: “Ai nha lão gia, tức giận làm cái gì? Cẩn thận bị thương chính mình thân mình, nhẫn nại một chút, Vân Lan đi ra ngoài chơi, lập tức sẽ trở lại.”

“Vô liêm sỉ, nguoi câm miệng cho ta!” Phượng Hồ một phen đẩy nàng ra, hướng Phượng Lê Mạch cả giận nói, “Còn không tăng thêm người đi ra ngoài tìm!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cưới Nàng Làm Chính Thất [1]

Lục phu nhân rốt cuộc cũng nhận ra tính chất nghiêm trọng của vấn đề, tay nắm khăn run cả lên, không dám nói thêm câu nào nữa.

“Đã phái người ra ngoài tìm kiếm rồi ạ.” Phượng Lê Mạch cúi đầu nói.

Ta biết, hắn đã tận lực rồi, nhưng chính là vẫn như cũ không tìm thấy tung tích của Vân Lan.

Khinh Ca nắm chặt tay của ta, ánh mắt hồng hồng đứng ở phía sau ta.

Ánh mắt sắc bén của Phượng Hồ đảo một vòng nhìn xuống, cái khí tức âm lãnh như thế này, trước đây, ta chưa từng được nhìn thấy. Trong mắt của người, ta tựa hồ nhìn thấy một tia gì đó khác thường, nhưng đến tận cùng đó là cái gì, ta không sao nói ra được.

Khí thế của người thật khiến người khác cảm thấy bức bách, ngồi xuống, dùng sức một chưởng đánh mạnh trên bàn trà, cả giận nói: “Nói! Nàng là như thế nào lại mất tích!”

Mọi người trong đại sảnh đưa mắt nhìn nhau, giờ phút này, cho dù là ai cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ bị người giận chó đánh mèo. Ta cũng cảm thấy cực kỳ sợ hãi, Phượng Hồ như vậy, không phải là người cha mà bấy lâu nay ta vẫn quen thuộc.

Một lát sau, vẫn không có ai dám nói chuyện. Ta định lên tiếng, lại thấy Phượng Lê Mạch hướng ta lắc đầu, ý bảo ta đừng nói. Ta chần chờ một chút, sau lại nghe lời mà ngậm miệng.

Bầu không khí trong đại sảnh lập tức nặng nề mà trầm xuống, ai cũng không dám nhiều lời.

Lại qua một chút thời gian, nghe Phượng Hồ trầm giọng nói: “Đem tất cả hạ nhân trong Vân Hiến Các đánh chết hết cho ta!”

Ta chỉ cảm thấy đầu óc “ong” lên một tiếng, người nói, tất cả đều đem đánh chết...

Ta không biết gọi đó là cảm giác gì, nghĩ đến thời điểm lúc trước khi ta bị bắt cóc, người cũng không từng tức giận như vậy. “Thiên vị” của Phụng Hồ đối với Vân Lan tựa hồ ... quá mức. Thực sự có chút quá đáng sợ!

Phụng Lê Mạch sợ hãi mà khẽ run lên, cuối cùng gật đầu nói: “Dạ, con đi làm ngay.” Nói xong, hắn nâng bước lui ra khỏi cửa.

Ta quá sợ hãi, liền tiến lên ngăn hắn lại: “Lục ca!” Phụng Hồ nói như vậy, mà hắn cũng có thể nghe theo sao? Tiếc đã, chuyển hướng về phía Phụng Hồ, ta mở miệng nói, “Cha, là do con mang Nhị tỷ ra ngoài, mới có thể ... mới có thể cùng nàng chia tách mà thất lạc nàng. Chuyện không liên quan tới người khác!” Ta không thể để cho Vân Hiến Cách, nhiều người như vậy bị chết oan được.

“Loan Phi!” Phụng Lê Mạch than nhẹ. Hắn chưa bao giờ gọi thẳng tên của ta, mà lần này, lại là ngoại lệ. Trong giọng nói của hắn, tất cả đều là giọng điệu cảnh báo. Nhưng là, cho dù như vậy, ta vẫn là muốn nói ra sự thật. Họa do ta gây nên, không thể để người khác thay ta gánh chịu.

Phụng Hồ dường như bị chấn động, chậm rãi đứng dậy, hướng ta đi tới: “Con nói cái gì?”

“Là..... Là con một mình đem nàng mang đi ra ngoài, mới có thể.....”

“Ba —” Lời ta còn chưa kịp nói xong, người đã vung tay, một chưởng thật nặng hạ xuống bên má ta, cả giận nói: “Ta nói bao nhiêu lần rồi! Con sao không chịu nghe!”

“Loan Phi!”

“Bất tỷ!”

Mẹ cùng với Kinh Ca chạy vội tới xem xét thương thế của ta, ta bịt mắt, để mặc cho nước mắt cứ thế chảy xuống. Đúng, ta biết sai rồi. Ta ngàn vạn lần không nên tự mình làm ra sự tình như vậy, còn mang Vân Lan đi ra ngoài, hại nàng mất tích.

Tất cả đều là lỗi của ta.

“Cha!” Phụng Lê Mạch đem ta ngăn ở phía sau, “Cả hai đều là con gái của người, người như thế nào có thể..... Như thế nào có thể đánh nàng?” Thân mình hắn khẽ run, nhìn ra được là cực độ ảm đạm tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cưới Nàng Làm Chính Thất [2]

“Lục ca.” Ta kéo tay áo của hắn, không muốn hắn cầu tình thay cho ta.

Phụng Hồ lại càng thêm tức giận: “Các người... Các người biết cái gì chứ! Ai...” Người nặng nề mà thờ dài, lại trầm giọng nói, “Tiếp tục tìm! Nhất định phải tìm được nàng!”

Ánh mắt người bỗng nhiên chuyển hướng nhìn về phía ta, tựa hồ trong đó mang theo sự đau lòng, còn có bất đắc dĩ. Đột nhiên lòng ta cảm thấy trùng xuống, từ trong ánh mắt của người, ta ảm ảm nhìn thấy một chút thần sắc sợ hãi. Ta không rõ, đến tận cùng thì người đang lo lắng điều gì.

Dường như sự việc Vân Lan mất tích còn ảm ảm một điều gì đó.

Phụng phủ thường ngày luôn có không khí an hòa, nhưng vì Vân Lan mất tích mà không khí đó cũng chậm rãi tan biến chẳng còn chút dấu vết, thay vào đó là sự áp lực cùng khản trương.

Đã suốt năm ngày trôi qua, mà vẫn không hề tìm thấy tin tức của Vân Lan. Số người được phái đi tìm nàng không hề giảm bớt, mà là từng ngày đều có tăng thêm, thậm chí, ngay cả Hoàng Hậu cũng đã phái người ra ngoài tìm kiếm. Nhưng tiếc là, thủy chung vẫn không tìm ra tung tích của nàng.

Trong thời gian đó, Thư Nghiên đã tới vài lần, đều là do Giang Nam phái hắn đến để hỏi thăm tình hình của ta. Nhưng trước sau cũng không hề chuyển lời hẹn ta ra ngoài, cho dù hắn có nói, sợ rằng lúc này ta cũng không có tâm tư mà ra ngoài.

Chuyện của Vân Lan còn chưa giải quyết Phụng phủ lại xảy ra một việc khác.

Phụng Lê Mạch muốn kết hôn với Thanh Tư.

Như đã định, Thanh Tư sẽ được gả cho hắn làm thiếp thất, điều đó không có gì đáng trách. Chính là, Phụng Lê Mạch lại muốn cưới nàng làm chính thất. Phụng Hồ đương nhiên không đồng ý, mẹ cũng nhiều lần khuyên răn. Mà Phụng Lê Mạch lần này thực sự quyết tâm, cắn chặt răng cũng không

chịu buồn tha.

Nếu nói không chán kinh, đó là giả.

Cho tới bây giờ, Phụng Lê Mạch đối với Thanh Tư không hề chán ghét, nhưng muốn nói hẳn làm trái ý tứ của Phụng Hồ, cố ý muốn cưới nàng làm thê, sợ là còn chưa tới trình độ như thế.

Người trên kẻ dưới ở trong phủ nhìn thấy Thanh Tư đều ở sau lưng nàng chỉ chỉ trỏ trỏ. Nói cái gì mà, nàng như thế nào mà không biết điểm dừng, như thế nào lại có thể dùng thuật hồ ly mà dụ dỗ Phụng Lê Mạch cam tâm tình nguyện muốn cưới nàng làm thê. Còn nói, thủ đoạn của nàng cao minh không phải dạng thường, có thể khiến cho Phụng Lê Mạch vì nàng mà làm trái ý Phụng Hồ. Tất cả cũng là vì Phụng Lê Mạch chưa từng làm chuyện gì trái ý tứ của Phụng Hồ.

“Thanh Tư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ta nhủ vậy hỏi nàng, ta thật sự không nghĩ ra, sự tình vì sao lại đột nhiên biến thành như vậy?

Nàng đỏ hồng mặt, cúi đầu nói: “Tiểu thư, muội thật sự không biết. Tất cả đều là... đều là ý tứ của Lục thiếu gia.” Cho tới bây giờ nha đầu luôn ở trước mặt ta làm mặt vui vẻ, rốt cục cũng có lúc không cười nổi, run run, nghẹn ngào mà nói.

Nhẹ nhàng cầm tay nàng, lời của nàng, ta tất nhiên tin tưởng. Chính là Lục ca ta, đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì?

“Thanh Tư, muội nguyên ý sao?” Ta nâng mắt hỏi nàng.

Nàng hoảng sợ nhìn ta, không nói nguyên ý, cũng không có nói không muốn, chỉ thấp giọng nói: “Tiểu thư, người cũng cho rằng muội là người như vậy sao?”

Lòng ta bỗng cảm thấy nao nao, nghĩ đến, lời đồn nhảm mấy ngày nay được đồn đại trong phủ hẳn nàng cũng nghe qua không ít.

Cũng thật khó cho nàng, mỗi ngày đều phải ở đây đối mặt với cuộc sống như vậy. Ta biết, chỉ có khi nàng thực sự trở thành Lục thiếu phu nhân, những người lo sợ thiên hạ không đủ loạn khi mới không dám loạn ngôn nói láo nữa.

Chính là, ai nha –

Riêng cửa ải của Phụng Hồ, bọn họ đã không vượt qua được.

Phụng gia tốt xấu gì cũng là Quốc Cữu phủ, Phụng Hồ nhất định sẽ không đồng ý cho Phụng Lê Mạch cưới một nha hoàn làm chính thất.

Trầm mặc thật lâu sau, ta mới mở miệng nói: “Thanh Tư, ta đương nhiên hy vọng muội có thể hạnh phúc. Chính là....”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Cưới Nàng Làm Chính Thất [3]

“Bát tỷ! Bát tỷ!” Lời của ta còn chưa kịp nói xong, đã bị Khinh Ca vội vàng xông vào mà đánh gãy, nàng thở phì phò, bắt lấy ống tay áo của ta nói, “Không hay rồi! Cha phạt Lục ca quỳ gối trước mặt liệt tổ liệt tông, nói nếu huyênh ấy còn không biết nhận sai, thì cứ quỳ ở đó. Còn hạ lệnh, bất cứ ai cũng không được phép mang đồ ăn cho huyênh ấy. Bát tỷ, phải làm sao bây giờ?”

“A, Lục thiếu gia người....” Thanh Tư sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thân mình run lên, ngay cả đều nói không được đầy đủ.

Ta cũng bị chấn động, xem ra lúc này đây, cho dù là Phụng Hồ hay Phụng Lê Mạch, đều không cách nào xoay chuyển. Tính tình của Phụng Lê Mạch, ta đây hiểu rõ nhất, chẳng lẽ thật muốn hẳn quỳ mãi ở từ đường hay sao?

Sợ Thanh Tư làm ra việc đại đột, cản dận Khinh Ca ở lại Huyền Anh Các trông nom Thanh Tư, ta vội vàng chạy tới từ đường. Trên đường, bắt gặp vài nha hoàn cùng nhau ghé vào một nơi khe khẽ nói nhỏ, nhìn thấy ta đi qua, lập tức cúi đầu, im miệng. Kỳ thực, cho dù không nghe thấy, ta cũng đều đoán ra được các nàng đang nói chuyện gì.

Dừng lại cước bộ, lạnh lùng liếc mắt nhìn các nàng một cái. Bọn nha hoàn sợ tới mức đầu cúi thấp đến gần cả xuống, tất cả không ai dám hó hé lấy một tiếng, ngay cả đại khí cũng phải nín nhịn. Ta khẽ cắn môi, cuối cùng mở miệng: “Ở dưới nghị luận chuyện của chủ tử, cần thận cái đầu của các người!”

“Dạ, dạ, Bát tiểu thư, chúng nô tỳ không dám!” Bọn nha hoàn quỳ xuống dập đầu nói.

Ta hừ một tiếng, phát tay áo xoay người. Ta nếu bỏ qua cho các nàng, chuyện tình không biết còn biến thành cái dạng nào nữa.

Đến từ đường, thấy cửa lớn mở rộng, Phụng Lê Mạch thẳng tắp đưa lưng về phía ta quỳ ở đó.

“Lục ca.” Ta chạy tiến lên gọi hắn.

Thân mình hắn khẽ run, nhưng cũng không có quay đầu lại, chỉ thấp giọng nói: “Muội tới làm cái gì? Còn không mau trở về, đừng lại chọc cha tức giận.”

Lời nói của hắn, tất cả đều là muốn tốt cho ta. Thế nhưng, hốc mắt ta lại đỏ cả lên. Cổ nén không để bản thân khóc ra, vòng tới trước người hắn, nói: “Huynh còn biết không muốn chọc cha tức giận sao? Vậy huynh tại vì sao phải làm như vậy?”

Người bên cạnh cúi đầu, nắm tay khẽ nắm chặt lại thành hai nắm đấm, hắn cắn môi, tuấn nhan lông mày khẽ động.

Ta lại nói: “Hiện nay Phụng phủ xảy ra chuyện, Nhị tỷ đến nay mắt tích nơi nào không rõ, tâm tình của cha vốn dĩ đã thực không tốt, huynh vì sao lại đúng lúc này lại nhất quyết đòi cưới Thanh Tư chứ? Lục ca, đến tột cùng là vì sao?”

Hắn thông minh như vậy, làm sao không hiểu ý tứ trong lời nói của ta chứ?

“Muội không biết đâu!” Trong lời nói dường như ẩn giấu sự tức giận, nghiêng răng, nghiêng lợi mà nói.

“Đúng vậy, chính bởi muội không hiểu, cho nên mới muốn tới hỏi huynh một chút.” Cúi người xuống, bắt lấy bờ vai của hắn, ứa lệ mà nói, “Lục ca, huynh làm việc, vẫn luôn cẩn thận thận như vậy, như thế nào mà bây giờ lại ngỗ nghịch mà làm trái ý tứ của cha chứ!”

Con người của hắn, hiện lên một chút thần sắc ảm đạm, lại xoay mặt đi, cố ý không nhìn đến ta. Thật lâu, thật lâu sau đó, hắn lại bỗng nhiên nói: “Nha đầu, muội đang trách ta sao? Tức giận Lục ca sao?”

Ta bị hắn hỏi đến mơ hồ, đang êm đẹp, vì sao đột nhiên hỏi ta như vậy.

Ngẩn ra, không biết nên mở miệng như thế nào.

Hắn thở ra một tiếng thật dài, hạ giọng nói: “Muội trở về đi.”

“Lục ca.....”

“Haha.” Hắn khẽ cười một tiếng, lắc đầu, ý bảo ta không cần nói nữa. Hắn lại nói, “Muội nhất định là không hiểu rõ, từ nhỏ ta đều không có làm trái ý tứ của cha, vì sao lúc này lại quyết tâm như vậy? Nha đầu, rất nhiều chuyện, kỳ thật cũng không giống như những gì ngoài mặt mà muội thấy được. Lục ca kỳ thực... cũng là một người ích kỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Nghi Ngờ Dầy Đặc [1]

“Muội trở về đi. Lúc này, hãy để cho Lục ca kiên trì một lần.”

Hết sức cố gắng để cho tâm tình của mình trầm ổn trở lại, ta hỏi hắn: “Lục ca, huynh là bởi vì thích Thanh Tư sao?” Làm như vậy, hắn khiến cho chính mình lâm vào nguy cơ, cũng là đem Thanh Tư ra đứng nơi đầu sóng ngọn gió. Nếu như không thành công, về sau Thanh Tư làm sao có thể đối mặt với mọi người ở trong Phụng phủ được nữa đây?

Kỳ thật trong tiềm thức, ta vẫn là hy vọng bọn họ có thể cùng một chỗ. Một người với ta tình nghĩa như tỷ muội, một người là ca ca mà ta hiểu rõ nhất, cũng yêu thương ta nhất.

Con người của hắn tựa hồ xẹt qua một tia do dự, thế nhưng chỉ trong chớp mắt liền biến mất, cuối cùng vẫn gật đầu.

Mà tâm tình của ta, ngay tại trong nháy mắt kia hoảng hốt vô cùng. Ép cho chính mình quên đi giây phút chần chừ, do dự của hắn, bắt buộc chính mình phải tin tưởng hắn.

Xoay người đi ra ngoài.

Từ chỗ bọn người dưới biết được giờ này Phụng Hồ đang ở trong thư phòng, ta liền vội vã chạy quá đó.

Thật kỳ lạ! Ở bên ngoài, vậy mà đến một hạ nhân cũng không hề nhìn thấy. Nhưng mà ta cố không nghĩ nhiều đến như vậy, chạy tới cửa thư phòng, đang

lúc đưa tay lên định gõ cửa, lại nghe được âm thanh từ bên trong truyền ra.

“Vẫn không có tin tức sao?” Là Phụng Hồ thanh âm.

“Dạ.”

“Liên Vân cũng không có gì tin tức?”

Trong lời nói của Phụng Hồ là hỗn loạn và vô cùng phần nộ.

Ta bỗng nhiên cảm thấy khiếp sợ, Liên Vân không phải trước kia làm quân gia trong Phụng phủ sao? Hẳn không phải đã cáo lão hồi hương từ rất lâu rồi hay sao? Phụng Hồ bỗng nhiên tìm hấn làm gì?

Ta kinh ngạc đến cực điểm, đã quên mất muốn đến tìm Phụng Hồ vốn là vì chuyện của Phụng Lê Mạch.

Nín thở, ngừng cả hô hấp, thật cẩn thận vòng tới sườn cửa sổ đứng lên nghe lén, tim đập thật nhanh, ta rốt cuộc cảm thấy sự tình không hề đơn giản như vậy. Vân Lan mất tích, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ, đúng là do ai đó cố ý hay sao?

Trong lúc suy nghĩ, không tự giác mà cắn tay chính mình, tránh cho bản thân vì quá khiếp sợ mà kêu ra tiếng.

Nghe thấy tiếng động người bên trong đứng dậy, sau đó là giọng nói của Phụng Hồ truyền đến: “Phía bên Thất Hoàng Tử nói sao?”

Quân Ngạn!

Trái tim đập đến cuồng loạn, ta thực sự không biết phải làm sao.

Người trong phòng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe Phụng Hồ hét lớn một tiếng: “Ai ở bên ngoài?”

Ta chấn động, không biết bị người phát hiện sẽ như thế nào.

Nghe thấy tiếng mở cửa lách cách, sau đó là tiếng bước chân ai đó nặng nề đi ra, nghe thấy, ta có chút sợ hãi. Căn môi, đang trong lúc chần chừ không biết có nên đi ra hay không, lại nghe thấy tiếng khóc của trẻ con truyền đến.

Là ấu đệ nhỏ nhất của ta!

Liều mạng che miệng, vụng trộm nghiêng nửa bên mặt tìm hiểu, tiểu hài tử nhất định là ham chơi, mới có thể xuất hiện ở trong này.

Quả nhiên, người nọ mở miệng nói: “Quốc Cữu gia, là tiểu thiếu gia. Đây.”

Phụng Hồ nhíu mày nhìn hấn một cái, đột nhiên đem ánh mắt nhìn về phía xa xa. Ta theo đó mà nhìn lại, thấy Tứ phu nhân vội vàng chạy tới, thở gấp nói: “Lão gia... là thiếp không trông nom con cẩn thận, phiền nhiễu chính sự của lão gia. Thiếp dẫn nó trở về. Tự Nhi, đi mau.” Nàng hoang mang rối loạn, khăn trương dắt bàn tay bé nhỏ của ấu đệ, tiểu hài tử bị sợ hãi, khóc mãi không dứt.

Phụng Hồ mím môi, lạnh lùng nhìn, cũng không nói một câu.

Đội bọn họ đi xa, Phụng Hồ mới mở miệng nói: “Sai người canh phòng cẩn mật. Ai cũng không được đến gần thư phòng nửa bước!”

“Dạ, thuộc hạ hiểu!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Nghi Ngờ Dầy Đặc [2]

Thật cẩn thận xoay người, hướng lối ra mà chạy.

Người mới vừa rồi gọi Phụng Hồ là “Quốc Cữu gia”, hiển nhiên, hẳn không phải là người trong Phụng phủ. Như vậy, là người của Quân Ngạn?

Hoàn toàn quên mất mục đích của việc tới đây, chỉ cảm thấy trong đầu tri độn, không biết mình muốn làm cái gì.

Lao ra ngoài, không cẩn thận đụng trúng một gia đình, đối phương nhìn thấy ta, sợ tới mức vội vàng quỳ xuống: “Nô tài đáng chết, không biết là Bát tiểu

thư. Xin Bát tiểu thư thứ tội! Bát tiểu thư thứ tội!”

Ta cũng không có tâm tình đi cùng hấn so đo, khoát tay bảo hấn lui rồi liền đi về phía trước.

Ta kì thực không biết chính mình sắp sửa đi đến nơi nào, bất tri bất giác đã nhìn thấy đại môn Phụng hoàng phủ. Áo choàng hoa lệ gấm vóc óng ánh đập vào tầm mắt, lại nghe thanh âm cung kính của gia đình truyền đến: “Nô tài thỉnh an Thất Hoàng Tử!” Gia đình nghiêng nửa người, lại nói, “Lão gia đợi người đã lâu, mời đi bên này.”

Hấn gật gật đầu, nâng khước mắt, ở thời điểm nhìn thấy ta có chút do dự, sau đó liền lập tức cười yếu ớt tiến đến: “Loan Phi, muội như thế nào lại ở chỗ này?” Hấn nói xong thân thủ liền vươn đến kéo ta.

Ta giống như trốn tránh mà nghiêng người.

Rõ ràng thấy cánh tay ở trên không của hấn khẽ run lên, nhũn mảy nhìn theo ta, bạc môi khẽ mở: “Muội làm sao vậy?”

Ta làm sao vậy? Hấn sao còn có thể hỏi ta?

Lui lại mấy bước, giận dữ trừng mắt nhìn hấn, quát: “Huynh đem ta Nhị tỷ đến nơi nào rồi? Đến tốt cùng thì huynh muốn làm cái gì đây?”

“Loan Phi!” Hấn đột nhiên đi nhanh tiến lên, nắm chặt lấy cổ tay của ta, cả giận nói, “Muội đang nói cái gì?”

“Muội nói cái gì, chẳng lẽ huynh còn không biết sao? Buông ra! Buông ra!” Hấn bị giật mình, ta nhân cơ hội giãy tay hấn ra, liền xoay người mà chạy.

“Loan Phi!”

Quần Ngạn muốn đuổi theo, lại nghe gia đình vội la lên: “Điện hạ, lão gia còn đang chờ ngài!”

Hấn cuối cùng không có đuổi theo, ta nghĩ, nhất định là đối với bọn hấn cái gọi là chính sự so với ta trọng yếu hơn đi. Đó là quyền thế cùng tiền đồ của bọn họ, nha –

Sau một hồi trở lại Huyền Anh Các.

Khinh Ca cùng Thanh Tư thấy ta đỏ hồng mặt trở về, đều nhất thời hoảng sợ. Tiến lên vây lấy ta, Khinh Ca vội la lên: “Bát tỷ, đã xảy ra chuyện gì? Có phải hay không Lục ca huynh ấy...” Nàng bỗng nhiên sợ hãi không nói thêm gì nữa, thật cẩn thận nhìn về phía ta.

Thanh Tư đã ở một bên khăn trương không biết nên làm như thế nào cho phải.

Ta lắc lắc đầu, suy sụp vịn vào bàn mà ngồi xuống, hướng Khinh Ca nói: “Ta cảm thấy, chuyện Nhị tỷ mất tích, không có đơn giản như vậy.”

“Tiểu thư!” Thanh Tư suy sụp kinh hô một tiếng, con ngươi ngập tràn bối rối, “Sao... Làm sao có thể?”

“Bát tỷ, rốt cuộc là làm sao vậy?” Khinh Ca cũng nóng nảy.

Ta như trước lắc đầu, ta không biết, thật sự không biết.

Hai người các nàng bám theo ta truy hỏi hồi lâu, đã nghĩ muốn nói, nhưng vẫn là không có đem những lời nói ta nghe được nói lại cho các nàng. Ta chỉ là, không muốn làm cho sự tình càng thêm phức tạp. Bỗng nhiên lại nghĩ tới Giang Nam, có lẽ có hấn ở đây, có thể giúp ta điều tra một chút. Hoặc là, giúp ta đưa ra chủ ý.

Chính là.....

Thời điểm Khinh Ca trở về cũng đã rất khuya, ta cũng thúc giục Thanh Tư đi nghỉ ngơi, ta muốn một mình yên tĩnh một lát.

Cửa sổ chưa đóng lại, ta liền tựa vào cửa sổ phía trước, nhìn chằm chằm vào những đóa Bò Công Anh xinh đẹp.

Giữa bầu trời ngập tràn sắc trắng, ta tựa hồ như thoáng nhìn thấy chút sắc tím khẽ bay. Tựa như có chút hoảng hốt không yên. Bò Công Anh kia bị gió cuốn đi, xoay tròn từng vòng, từng vòng, chậm rãi bay cao rồi biến mất phía sau hàng tường rào, ở chỗ sâu nhất.

Cách một lúc lâu, nghe thấy có tiếng bước chân của người nào đang tới. Đột nhiên hoàn hồn, nhìn thấy Quần Ngạn đã vào đến cửa, ngưng mắt nhìn ta. Ta hơi sững sờ, ban ngày đối với hấn nói những lời như vậy, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ.

Chương 40: Hai Tin Dữ [1]

Nhưng thật ra hắn không có cùng ta so đo, nhẹ phui y bào rồi ngồi xuống, chăm chăm nhìn ta rất lâu.

Ta không biết đến tột cùng ý tứ của hắn ra sao, nên vẫn như trước tựa vào cửa sổ, không tự giác mà tay nắm chặt ở bệ cửa sổ.

Hắn đột nhiên hỏi: “Gần đây có ai tiếp cận muội hay không?”

Cảm thấy kinh ngạc, trong lời nói của hắn, là ý tứ gì đây?

Có ai tiếp cận ta?

Lời nói của hắn vừa dứt, ngay lập tức ta liền nhớ tới Giang Nam. Nhưng là, vì sao đột nhiên hắn lại hỏi vấn đề này? Lặng yên nắm chặt hai nắm đấm, chẳng lẽ vì lời nói lần đó ta nói trong lòng đã có người khác, cho nên hắn đã nhận ra điều gì đó?

“Loan Phi!” Hắn đứng dậy, đi về phía ta, giữ chặt tay ta ấn vào bức tường phía sau, giọng nói bình tĩnh: “Rốt cuộc là ai? Tốt nhất muội hãy nói thật cho ta biết!”

Đây tính là... uy hiếp sao?

Haha, ta cười lạnh lắc đầu: “Không có.”

Biểu ca cùng ta lớn lên từ nhỏ, vì sao, chỉ qua có mấy ngày ngắn ngủi, đột nhiên ta lại không thể hiểu nổi hắn như vậy? Tất cả về hắn, đối với ta bất chợt đều trở thành bí ẩn. Những gì hắn nói, những việc hắn làm, ta hoàn toàn không thể nào lý giải nổi...

Kỳ thật, ta không muốn xa lánh hắn. Mà thực ra, ở giữa khoảng thời gian đó, chúng ta đã là bỏ lỡ nhau.

“Loan Phi.” Hắn thờ dãi, lo lắng mở miệng, “Muội có biết hay không, Phượng phủ sợ là... sợ là sẽ xảy ra chuyện!”

“Xảy ra chuyện gì?” Nghe hắn nói Phượng phủ xảy ra chuyện, ta thấy thực lo lắng.

Quân Ngạn lại im lặng, thật lâu sau, mới càn tiếng nói: “Muội đừng lo, chỉ cần muội nói cho ta biết, là ai tiếp cận muội!” Do dự qua đi, ngữ khí của hắn, lại là trước sau như một lạnh như băng.

Ta đột nhiên kinh hãi, Quân Ngạn, huynh vẫn muốn gạt ta sao?

Quân Ngạn ở trong phòng ta đợi hồi lâu, ta lại như trước không chịu nói ra. Chỉ vì, trong lời nói của hắn, nửa thật nửa giả. Ta không biết có nên tin tưởng hay không. Cũng là, Phượng Lê Mạch đã sớm điều tra qua bối cảnh của Giang Nam, hắn là hoàn toàn vô tội, cũng coi như không thể có ý định mà đi tiếp cận ta.

Thời điểm hắn rời đi, bóng lưng kia bỗng nhiên cho ta cảm giác kiên quyết.

Quân Ngạn, có chuyện gì, không nên gạt ta? Huynh đến tột cùng có chuyện gì, không thể cùng ta thẳng thắn mà nói ra chứ?

Đêm xuống, từng hạt mưa tí tách rơi trên mặt đất. Không khí dường như trở nên lạnh lẽo hơn.

Ta cuộn mình ở trên giường, khẽ nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng mà ngủ. Cho đến nửa đêm, bên ngoài tựa hồ có tiếng ồn ào, náo nhiệt vang lên không ngừng. Ta chống thân mình dậy đưa mắt nhìn xem, nghĩ nghĩ một chút, lại nằm xuống. Đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta cũng không có ý định đi quản.

Một đêm, không ngủ.

Khi ánh sáng bắt đầu chiếu vào, ta dĩ nhiên không thể nằm được nữa. Đứng lên, gọi “Thanh Tư”, một lúc lâu sau cũng không thấy nàng đi đến. Nhưng lại thấy một tiểu nha đầu vội vàng chạy vào, thấp đầu nói: “Tiểu thư, có chuyện gì ạ?”

Ta nhíu mày: “Thanh Tư đâu?”

Nha hoàn vẫn cúi đầu như trước, sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Lục thiếu gia mang theo Thanh Tư... bỏ trốn rồi ạ.”

Cái gì?!

Ta chỉ cảm thấy tất cả máu trên người tựa như bị rút cạn, sắc mặt trắng bệch nhìn nàng, cắn răng hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Phượng Lê Mạch mang theo Thanh Tư bỏ trốn, chuyện này... có thể sao?

“Dạ... là đêm hôm qua.” Nha hoàn run run nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hai Tin Dữ [2]

Ta mới nhớ tới đêm hôm qua bên ngoài có động tĩnh, chính là ta không nghĩ tới có thể là bởi vì chuyện như thế này! Xốc chấn lên, vội vàng nhảy xuống khỏi giường, cũng không kịp rửa mặt chải đầu, liền lao ra ngoài.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Nha hoàn vừa đuổi theo phía sau ta vừa gọi.

Lúc chạy tới từ đường, thấy cửa lớn vẫn mở rộng như cũ. Chính là, không nhìn thấy thân ảnh cao lớn vui vẻ kia đâu. Tâm tình chợt căng lên, ta thực sự không muốn tin, không nghĩ tới chuyện đó lại là sự thật?

Thời điểm tiến lên phía trước, thiếu chút nữa thì đụng trúng Khinh Ca. Nàng vội vàng kéo tay ta lại, hỏi: “Bát tỷ! Là thật sao? Thật sự sao?” Ánh mắt của nàng đã hồng cả lên, vô cùng mong chờ mà nhìn ta.

Ta biết, nàng muốn hỏi là cái gì.

Cẩn rằng, ta cũng không nói một câu. Ta cũng tưởng là giả, nhưng mà, thoát nhìn xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta cũng không thể không quên tính đến phương diện tồi tệ nhất. Cùng Khinh Ca đi tới thư phòng, lại nhận được thông báo rằng Phượng Hồ không có ở đó.

Ta kinh ngạc, gia đình cúi đầu nói: “Lão gia hôm qua đi ra ngoài đến giờ vẫn chưa trở về.”

“Bát tỷ...” Khinh Ca khó hiểu nhìn ta.

“Loan Phi.” Bỗng nhiên nghe được tiếng mẹ gọi ta, vội vàng quay đầu, thấy nàng vịn tay nha hoàn đứng ở cách đó không xa, thẳng tắp nhìn chúng ta.

Bước lên phía trước hỏi: “Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Phượng phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, vậy mà Phượng Hồ lại không ở trong phủ! Chẳng lẽ người còn có chuyện gì khác trọng yếu hơn nữa sao? Thực sự làm người ta khó hiểu.

Mẹ thở dài, đuổi hạ nhân đi xuống cả rồi mới đưa ta cùng với Khinh Ca mang tới một mái đình, lắc lắc đầu nói: “Văn Lan còn chưa tìm về, Mạch nhi lại làm ra chuyện như vậy. Thực sự làm ta thất vọng cùng đau lòng!”

“Mẹ.” Ta thấp giọng gọi nàng.

Trong phủ nhiều huynh đệ tỷ muội, mẹ đều xem như là con ruột của mình. Cho nên, vẫn luôn gọi Lục ca là “Mạch nhi”, chính là Phượng Lê Mạch đường như vẫn không hề cảm kích. Nay xảy ra chuyện như vậy, mẹ cũng không có tức giận, mà lại càng thương tâm.

“Ta đã dặn dò mọi người trong phủ không được phép đem tin tức truyền ra bên ngoài, cũng đã phái người đi tìm. Cha con bên kia, trước tiên cứ giấu đã. Bằng không, không biết hấn sẽ tức giận đến thế nào.”

Mẹ nhìn ta cùng với Khinh Ca, nói ra có chút bất đắc dĩ.

Ta và Khinh Ca liếc nhìn nhau, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

Mẹ vịn vào lan can ngồi xuống, ngữ khí, tràn đầy bi thương: “Nó nếu là thích Thanh Tư như vậy, sao không kiên nhẫn từ từ đợi, tội tình gì phải làm như thế?” Trong lời nói của mẹ, pha trộn phiền muộn vô hạn cùng khó hiểu.

Ta ngây ngẩn cả người, khẽ nắm chặt hai nắm đấm. Phượng Lê Mạch thật là thích Thanh Tư đến vậy sao? Như vậy Thanh Tư thì sao, cũng là nguyện ý cùng hấn bỏ trốn? Vì sao ta cho tới bây giờ, chưa từng nhìn ra hai người bọn họ có tình cảm thâm thiết đến như vậy?

Lục ca, Thanh Tư, đến tận cùng là vì cái gì?

Khẽ gật đầu, nhìn về phía xa xa, mây trắng chậm rãi trôi qua, che khuất vầng thái dương, ánh sáng dần tối.

Một làn gió lạnh thổi qua, đem quần áo chúng ta tung bay phấp phật, làn váy hồng nhạt của Khinh Ca cũng bay lên, xẹt qua trán nàng, nhưng nhìn thần

sắc nạng lại âm ậm, dường như chẳng hề phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hai Tin Dữ [3]

Ở dưới mái đình ngồi một lát, liền thấy Lục phu nhân từ phía xa đi tới. Nhìn thấy chúng ta, dường như càng cười đến sáng lạn rạng rỡ. Bước chân nhanh hơn tiến lại đây, đầu tiên là hướng mẹ hành lễ, tiện đà mở miệng nói: “Tỷ tỷ, Lê Mạch thật sự dẫn theo nha hoàn trong phòng Loan Phi bỏ trốn đi rồi sao?”

Rõ ràng đã biết rõ, lại giả vờ mà đi hỏi. Ở trong lời nói của nàng, nhìn ra dáng vẻ vô cùng vui sướng khi thấy người gặp họa.

Nàng biết rõ là Thanh Tư, lại cố ý nói thành là nha hoàn trong phòng của ta, ta làm sao lại không nhận ra dụng ý của nàng chứ?

Ánh mắt sắc bén nhìn nàng, ta cười lạnh một tiếng nói: “Vậy thì đã làm sao? Thanh Tư tuy rằng chính nha hoàn của ta, nhưng cũng là xuất thân sạch sẽ!” Ta trực diện mà nói với nàng, chính nàng chẳng qua cũng chỉ một nữ tử trốn thanh lâu, còn muốn chửi bới xuất thân thấp hèn của Thanh Tư sao?

Nghe vậy, sắc mặt của nàng đều thay đổi. Bàn tay siết chặt chiếc khăn trong tay, nếu không phải có mẹ ở đây, sợ rằng nàng cũng sẽ nhịn không được đi?

Mẹ đứng lên, đưa mắt nhìn nàng, trầm giọng nói: “Việc này ai cũng không được phép nhắc lại, nếu để cho lão gia biết được, ta định sẽ không bỏ qua!”

Lục phu nhân rốt cục sùng sốt, nàng đại khái là muốn thừa dịp chuyện này, có thể làm ra một chút sóng gió đi? Cũng không nghĩ rằng, thế nhưng mẹ lại muốn giấu diếm chuyện này đi. Nhưng là, ngại vấn đề thân phận, ở trước mặt mẹ, nàng cũng không dám quá mức làm càn. Căn môi, bộ dáng rất là không cam lòng.

Mà trong lòng ta, chậm rãi trùng xuống. Ta càng phát giác mà cảm thấy, Phụng phu nhìn vào tựa như rất bình an, đã muốn chậm rãi trở nên không hề an hòa nữa. Hơn nữa, lại là sóng ngầm.

Cho nên, mới có thể làm người ta khản trương cùng sợ hãi.

Mỗi ngày, vẫn giống như lúc trước có rất nhiều người được phái đi tìm tung tích của Vân Lan. Nhưng cũng vẫn không có gì tin tức truyền đến. Ta mỗi ngày đều an ủi chính mình, không có tin tức, coi như là tin tức tốt.

Mẹ vẫn âm thầm, phái người đi tìm Phụng phu Lê Mạch. Dựa vào uy nghiêm của mẹ, trong phủ thật sự không ai dám loạn ngôn. Từ lúc Phụng Hổ trở về đến nay, cũng không từng biết được chuyện Phụng Lê Mạch cùng Thanh Tư bỏ trốn. Người lúc nào cũng rất bận rộn, ta không biết, đến tận cùng là việc quan trọng đến cỡ nào.

Nghe nói Quân Ngạn đã tới quý phủ vài lần, làm ta cảm thấy kỳ lạ là, hắn vậy mà chưa từng tìm đến ta. Thật không giống hắn trước đây.

Ta chỉ có thể nghĩ đến là, hắn nhất định có chuyện rất quan trọng, ít nhất so với ta quan trọng hơn. Cho nên hắn mới có thể không đến thăm ta.

Không có Thanh Tư, ta cơ hồ cùng Giang Nam mất đi liên hệ. Trong phủ xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta cũng không thể lại đi ra ngoài. Trong lòng, lại vì khản trương mà chuyện gì cũng đều làm không nên. Chỉ có thể cứ hy vọng như vậy, rằng thời gian có thể qua đi nhanh một chút. Ta hoài niệm khoảng thời gian trước kia.

Ta có cảm giác tựa như là, khoảng thời gian như vậy, vĩnh viễn cũng không trở lại nữa.

Lại qua mười ngày, đã gần đến tháng ba.

Thời tiết cùng tiết trời cũng đã dần ấm lại.

Bỗng nhiên, một đạo thánh chỉ, đem tất cả hy vọng của ta đều đánh vỡ.

Thái giám đứng ở cao đường phía trên, ngạo mạn mở ra đạo thánh chỉ màu vàng, cao giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết. Có người khai báo Quốc Cữu Phụng Hổ, ngày chín tháng tư năm Thánh Đức thứ hai mươi tám đã bày mưu sát hại Nhã phi. Nay đã điều tra rõ là sự thật, những người liên can đến Phụng phủ, tất cả đều giam vào thiên lao chờ ngày tra hỏi. Khâm thủ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Không Có Thiên Lý [1]

Ngay lúc đó, hết thảy xung quanh tựa hồ đều trở nên trong suốt, hợp với âm thanh áp giải tới thiên lao. Ta chỉ nhìn thấy miệng của tên thái giám khê hê ra rồi ngậm lại, quý gối ở bên dưới, quên cả hô hấp. Nói Phụng Hồ mưu hại Nhã phi? Phải chăng ... là nói giỡn?

Chính là, thánh chỉ đều cũng đã ban xuống, như thế nào là giả được đây?

Bên ngoài, đột nhiên rất nhiều thị vệ dừng mãnh tiến vào. Ai đó giữ chặt lấy tay của ta, ta không biết.....

Tiếng thét chói tai, liên tiếp vang lên.

Chính là Phụng Hồ, từ đầu đến cuối cũng không hề vì chính mình mà biện giải lấy một câu. Nhưng là ta không tin, cha ta làm sao có thể là người như vậy?

Thẳng tắp nhìn người, cho đến khi thị vệ đưa người áp giải đi.

Ta muốn gọi người, lại không phát ra được thanh âm.

Nhã phi, Nhã phi.

Ta nhớ rất rõ, đó là mẫu phi của Thập Tam Hoàng Tử, chính là tuyệt thế phi tử mà hai năm trước đã hương tiêu ngọc vẫn*. Thế nhưng, chuyện kia sao có thể cùng Phụng Hồ có liên quan được chứ? Nhã phi là vì khó sinh mà chết, cho nên mới có chuyện đem Thập Tam Hoàng Tử làm con thừa tự của Hoàng Hậu! Chẳng lẽ sự tình không phải như vậy hay sao?

*hương tiêu ngọc vẫn = qua đời

Trừ bỏ Phụng Lê Mạch đã mang theo Thanh Tư bỏ trốn, tất cả mọi người trong Phụng phủ đều bị nhốt vào trong thiên lao. Mà Phụng Lê Mạch, nghe nói cũng bị Hoàng Thượng hạ lệnh truy nã. Ta từng nghĩ đến, hần hần là không nghĩ đến, sau khi bỏ trốn, lại đột nhiên biến thành đào phạm. Phần tài sản mà hần có được khi bốn ba trên thương trường rộng lớn cũng theo đó mà tiêu giảm, nghe nói đã rơi vào tay một bang hội thần bí. Đó là môn phái thần bí lớn nhất trong giang hồ, không ai biết rõ lai lịch.

Khi nghe được tin tức này, ta không khỏi cảm thấy tiếc hận, đó là phần đầu suốt gần mười năm sự nghiệp của Phụng Lê Mạch!

Nhóm nữ quyến bị nhốt lại cùng nhau. Kinh Ca cuộn thân mình tựa vào trong lòng của ta, sắc mặt trắng bệch. Đưa mắt nhìn về xa xa, Giang Nam, đợi đến khi hần biết được sự tình của Phụng phủ, sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?

Mà ta, còn có thể tái kiến hần sao?

Nghĩ đến, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống. Ta vốn cứ nghĩ hết thảy đều tốt đẹp, vậy mà chỉ trong chốc lát đã mất hết.

“Người đâu! Người đâu!” Lục phu nhân từ khi bị giam vào đây, vẫn la hét không ngừng, thanh âm của nàng đã muốn khàn đến không chịu nổi, thực không biết nàng lấy khí lực từ đâu ra, mà cứ một hồi lại một hồi la hét.

“Àm ỹ chết đi được!” Đến lúc ngục tốt ở bên ngoài nhịn không được mà hét lớn một tiếng.

Lục phu nhân vẫn cứ cầm chặt lấy cọc gỗ, khóc lóc kêu to: “Quan gia à quan gia, các người không phải là nghĩ sai rồi chứ? Lão gia nhà chúng ta làm sao có thể làm chuyện như vậy được? A đúng rồi! Tim Hoàng Hậu nương nương! Lão gia là ca ca ruột của Hoàng Hậu nương nương mà! Hần là Quốc Cữu, là Quốc Cữu!”

Hoàng Hậu nương nương...

Không tự giác đem ánh mắt hướng ra phía ngoài tìm kiếm. Nghĩ đến, có thể nói, cô cô đều nói hết đi? Ta nghĩ, vô luận như thế nào, nàng cùng Quân Ngạn cũng sẽ không mặc kệ không lo. Ta chỉ là không biết, đến tột cùng là ai oan uổng Phụng Hồ. Rốt cuộc thì đã dùng thủ đoạn như thế nào?

Chậm rãi thu hồi tâm tư, đưa mắt nhìn Lục phu nhân vẫn ghé ở cửa như cũ, thán một tiếng, kéo Kinh Ca đi tới bên người của mẹ.

Miền cường cười nói: “Mẹ, đừng lo lắng. Hết thảy đều sẽ tốt thôi! Cha không có làm chuyện như vậy, không phải sợ.”

“Đúng vậy. Kinh Ca không tin cha lại là người như vậy.” Kinh Ca ở một bên kiên định nói.

Mẹ rốt cục ngừng đầu, đưa tay đem ta cùng với Kinh Ca kéo vào trong lòng, giật giật khoe môi nhưng cũng không nói một lời.

Ta tin tưởng, người trong sạch, nhất định sẽ đòi lại công đạo. Bởi vì ta biết, cô cô sẽ cố gắng, Quân Ngạn sẽ cố gắng. Hơi hơi nắm chặt hai nắm, kẻ oan uổng cho cha kia, thật đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không Có Thiên Lý [2]

Trong lúc rũ mắt xuống, lơ đãng nhìn thấy Tứ phu nhân lui ở trong góc, thân mình run rẩy thì thào gọi tên ấu đệ: “Tự nhi! Tự nhi! Tự nhi...”

Biết nàng là lo lắng cho con, dù sao đứa nhỏ vẫn là còn nhỏ như vậy. Nghĩ đến hiện tại, nhất định cũng rất sợ hãi đi? Nhẹ nhàng thoát khỏi vòng ôm của mẹ, đi qua nhẹ đỡ lấy thân mình đang run của nàng, an ủi nói: “Cha cùng các ca ca sẽ chiều cố cho đệ ấy thật tốt, đừng lo lắng.”

Nàng đưa mắt nhìn ta, nước mắt loang đầy hai bên má, lệ quang sáng lên, khẽ gật đầu.

Liên tục bị giam giữ ba ngày, nghe nói Phượng Hồ mỗi ngày đều bị mang ra bên ngoài tra hỏi, thế nhưng, kết quả như thế nào ta cũng không biết rõ.

Thời gian trôi qua càng lâu, càng làm người ta hoảng hốt.

Đối mặt chúng ta, ngực tốt trở nên càng ngày càng không kiên nhẫn gì, đồ ăn cũng dần đơn sơ, đạm bạc hơn. Nếu như chúng ta có bất mãn, còn có thể khiến bọn họ buông lời thóa mạ. Từng lời cay nghiệt, không chút nể mặt lưu tình.

“Cũng chỉ tù nhân, một đám tù nô mà thôi, cũng xứng ăn thức ăn con người sao?”

Sự châm chọc trong lời nói, luôn hết sức rõ ràng. Nghe vậy, lửa giận trong lòng càng khó có thể kìm nén.

Phía sau, Lục phu nhân vẫn luôn ồn ào cũng thực sợ hãi đến mức không dám nói tiếp nữa. Chẳng qua là đám người hiếp đáp kẻ yếu mà thôi, được cho cái gì liền ăn cái đấy. Nhưng là ta nhịn không được, âm thanh lạnh lùng nói: “Các ngươi không cần khinh người quá đáng! Thánh chỉ giáng tội một ngày còn chưa có hạ xuống, Phượng phù chúng ta vẫn là trong sạch!”

Ta thủy chung không tin, việc mưu hại hoàng phi là sự thật.

Ngực tốt khinh thường cười: “Haha, đúng là éch ngồi đấy giềng! Thánh chỉ hạ xuống chẳng qua cũng chỉ là việc sớm muộn mà thôi, còn ra vẻ phản kháng, thanh cao nổi gì!”

“Quốc Cữu làm ra chuyện như vậy cũng không có gì kỳ lạ, thấy hấn người sang bắt quàng làm họ, chung quanh cũng đường rất nhiều chó săn đi?”

“Thánh Đức năm hai mươi bảy, chuyện Dương đại nhân bị giáng chức, ai nói không phải Quốc Cữu gây nên? Chính là lúc trước hấn có địa vị như vậy, ai cũng không dám đứng ra nói chuyện mà thôi! Chỉ tiếc cho Dương đại nhân vị quan thanh liêm!”

“Chuyện Thập Tam Hoàng Tử đi Biên Quốc làm con tin, hấn cũng là chủ ý của hấn đi!”

.....

Bọn họ ngơ ngác một câu ta một câu, càng nói càng hăng say.

Ta cũng chỉ cười lạnh mà nhìn mà nghe. Thì ra khi một người thất thế, người bỏ đá xuống giếng, còn nhiều hơn kiến! Haha, thật sự là buồn cười, bọn họ nghĩ rằng ở trước mặt ta chửi bới Phượng Hồ như vậy, ta sẽ tin sao?

Ta cười nói: “Sợ là đến lúc cha ta đắc thế, các ngươi muốn làm chó cũng không được đâu!”

“Loan Phi.”

“Bát tỷ!”

Mẹ cùng Khinh Ca kéo ta lại, không muốn để cho ta nói tiếp nữa.

Nhưng ta vì sao phải ngậm miệng?

“Cái gì Dương đại nhân, cái gì Thập Tam Hoàng Tử! Phụng Loan Phi ta đời này khinh thường nhất chính là những người như các ngươi, bỏ đá xuống giếng*, thật là dơ bẩn không chịu nổi, cũng thật chỉ có thể sống trong ngục tối cả đời mà thôi!”

*bỏ đá xuống giếng = thêm dầu vào lửa

Đại nhân kia ngay cả tên đều không nói ra cũng muốn giá họa của Phụng Hồ? Như vậy thì ngục tốt cùng với phạm nhân có gì khác nhau?

“Ngươi! Đừng tưởng rằng ngươi bộ dạng xinh đẹp đại gia ta cũng không dám động tới ngươi!”

Vừa dứt lời, liền nghe được “Ầm” một tiếng, khóa cửa bị mở ra. Bàn tay to lớn với vào, ý muốn kéo lấy ống tay áo của ta. Lại đúng lúc này, nghe một người quát to: “Ai dám động nàng?” Ngay sau đó, là tiếng bước chân dồn dập chạy đến.

Vui sướng quay đầu, thật sự là Quân Ngạn!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Không Có Thiên Lý [3]

Trên gương mặt Quân Ngạn phủ kín sắc thái lo lắng, nhưng ta lại nở nụ cười. Hẳn nhất định là đến đây để thả chúng ta ra, muốn gán tội cho người khác, cuối cùng cũng được phơi bày,

“Thuộc hạ tham kiến Điện Hạ!” Đám ngục tốt vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Quân Ngạn thẳng hướng ta đi đến, một cước đá văng ra tên ngục tốt kéo tay ta, sắc nhọn trừng hấn liếc mắt một cái, nghiêng răng nói: “Không muốn sống, ta sẽ thanh toán ngươi!”

“Điện Hạ tha mạng, Điện Hạ tha mạng!” Ngục tốt khúm núm dập đầu cầu xin tha thứ.

Giữ chặt ống tay áo Quân Ngạn, ta khẽ lắc đầu. Không nên giết hấn, ta muốn làm cho hấn nhìn cho kỹ, người của Phụng phủ chúng ta hôm nay ra khỏi thiên lao với khí thế như thế nào! Rồi sau đó, sau đó giáo huấn cũng không muộn.

Quay đầu đưa mắt nhìn ta, Quân Ngạn rốt cục cũng không có xuống tay. Lại kéo tay của ta, hướng lối ra mà đi.

“Biểu ca!” Giật mình nhìn hấn.

Khinh Ca ở phía sau chúng ta tỉnh táo gọi hấn “Biểu ca”, mà hấn lại giả mù giả điếc, như trước lời kéo ta đi ra ngoài.

“Điện Hạ!”

Ngục tốt rút dao giắt ở thắt lưng ra đứng chắn ở trước mặt: “Nàng là tù phạm, Điện Hạ không thể mang nàng đi!”

Ta cũng kinh ngạc nhìn hấn, không phải đến thả chúng ta ra sao? Như thế này, lại tính là cái gì đây?

“Lui ra!” Hấn hét lớn, hai mắt vằn tia máu.

Thấy một người dựa lưng ở chỗ góc tường, ánh sáng quá mờ, căn bản không nhìn rõ gương mặt hấn. Hấn mỉm cười mở miệng:

“Thất Điện Hạ tốt nhất đừng khiến cho bọn thuộc hạ khó xử.” Hấn là cười nói, nhưng thực chất là một sự uy hiếp khôn cùng. Ta ngay cả không có nghe ra, thì theo sắc mặt của Quân Ngạn cũng nên là nhìn ra.

Hấn lại gọi “Thất Điện Hạ”, chẳng lẽ là...

Lại nghe Quân Ngạn cất giọng lạnh lùng nói: “Động tác của hấn thật là mau lẹ! Nhưng là hấn lo lắng quá nhiều rồi, ta thế nào lại ngu ngốc mà đến cướp ngục chứ!”

Khi nghe đến hấn nói hai chữ “cướp ngục”, trong lòng ta hung hăng chấn động. Hấn không phải đến thả chúng ta ra ngoài sao?

Như thế nào còn có thể nói đến cướp ngục đây?

Đang định hỏi, hần lại cúi đầu hướng ta cười: “Loan Phi, ta sẽ quang minh chính đại đem muội ra ngoài!” Lời nói của hần rất kiên định, ta biết, đó là sự hứa hẹn của hần.

Ta tin, có một câu của hần, ta liền yên tâm.

Phượng phủ, như thế nào gặp chuyện không may đây?

Nghe vậy, người đứng ở chỗ tối kia thực sự cũng không nói gì nữa. Quân Ngạn đem ta kéo đến chỗ thoáng ở một góc xa mới dừng lại. Đưa tay giữ chặt lấy thân thể của ta, nhìn ta chăm chú. Thật lâu sau, thấp giọng nói: “Loan Phi, ta sẽ tâu với Phụ Hoàng, nói muội có cốt nhục của ta! Phụ Hoàng người nhất định sẽ không để cho huyết mạch hoàng gia gặp an nguy!”

Hần nói ra từng tiếng rất nhẹ, chỉ cho một mình ta nghe rõ.

Đúng vậy, ta nghe thấy được.

Cũng chán kinh rồi.

Quân Ngạn hần, là có ý tứ gì đây!

Hoàng sợ nhìn nam tử trước mặt, ta biết, hần là thật sự muốn mang ta đi ra ngoài. Cũng... chỉ có thể mang ta một mình đi ra ngoài. Chẳng lẽ...

Phượng phủ thật sự xảy ra chuyện!

“Biểu ca...”

“Muội trước hết nghe ta nói hết đã.” Hần cắt ngang lời nói của ta, đề thấp thanh âm nói, “Việc này không thể xoay chuyển được nữa, Phượng gia... xong rồi.”

Hần cắn răng nói xong, lại vội nói: “Nhưng mà Loan Phi, muội hãy nghe ta nói! Vô luận như thế nào, ta đều sẽ bảo toàn cho muội!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Tội Danh Xác Lập

Bảo toàn ta?

Hần chẳng lẽ không biết rằng, cho dù Hoàng Thượng thật sự bởi vì ta mang cốt nhục của hần mà buông tha ta, thì hần mang tiếng là một Hoàng Tử cười phải một tội thân chi nữ* mà sẽ có ngày khó có thể xuất đầu lộ diện sao? Ngay tại khoảnh khắc đó, ta sợ hãi đến ngây người. Không phải hần luôn nỗ lực để vì chính mình mà tranh danh quyền lực hay sao? Tại sao lại có thể vì ta mà nguyện ý từ bỏ?

*tội thân chi nữ = nữ nhân mang trọng tội

Nhưng là, cho dù có như thế, ta cũng sẽ không sống tạm! Phượng phủ chúng ta, rõ ràng là vô tội, trong sạch, hà cớ gì lại phải ngậm bò hòn làm ngọt, gánh vác chuyện oan khuất nhất trần đời như vậy?

“Là ai?” Cẩn rách môi hỏi, mùi máu tươi từng chút lan tràn, đau đớn khiến cho ta càng thêm thanh tỉnh.

Con người Quân Ngạn cũng căng kín tức giận, day nghiêng nói: “Liên Vân.”

Hai chữ, là được nghiêng rằng nghiêng lợi mà thốt ra.

Ta chấn động, đó không phải là quân gia cũ của Phượng phủ hay sao? Bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy, ở trước cửa thư phòng của Phượng Hổ, cũng nghe thấy qua người phái người đi điều tra tin tức của Liên Vân. Nhưng là ta cảm thấy khó hiểu, Liên Vân vì sao phải vu oan cho Phượng Hổ, vu oan cho Phượng gia?

“Gạt người!” Ta cuối cùng nhìn không được mà la hoảng lên, “Hoàng Thượng không tra xét hay sao? Ngài không điều tra rõ ràng mọi chuyện hay sao?” Như thế nào có thể qua loa như vậy liền nhận định vụ việc là do Phượng Hổ gây nên chứ? Huống hồ Liên Vân làm sao biết được chuyện tình xảy ra trong cung năm đó?

Nghe thấy tiếng ta kêu to, đám ngục tốt vội vàng chạy tới, nghĩ có chuyện gì đó xảy ra. Quân Ngạn vội vàng đè chặt bả vai của ta, nhủ mảy nói: “Loan

Phi, ta hiện tại không có thời gian giải thích cho mọi người chuyện như vậy. Mọi người chỉ cần nhớ rõ những gì ta nói, nhất định phải nhớ rõ!”

Ta biết, có rất nhiều điều, trước mặt nhiều người như vậy hẳn không tiện nói ra. Cho nên ta vẫn cứ vững chắc tin tưởng, chúng ta thực sự bị oan uổng. Nhưng mà, thật sự không thể sao? Thật sự, không thể lật lại bản án sao?

Ưu lễ mà nhìn hẳn, ta vô cùng hy vọng hẳn nói không phải, hẳn nói còn có cơ hội, còn có biện pháp! Nhưng là, hẳn vẫn như vậy, trước sau đều không nói gì.

Cho đến lúc rời đi, hẳn vẫn không có nói gì cả.

Ta lại bị quan binh áp giải vào trong ngục. Quân Ngạn đã tới, đám ngục tốt cũng không dám động thủ với ta nữa.

Người bên trong thấy ta đi vào, ai nấy đều khần trương vây lại, đại đa số đều là hỏi Quân Ngạn tìm ta đi ra ngoài có sự tình gì. Nhưng mà, ta làm sao có thể nói cho các nàng biết Phurong gia tiêu rồi? Không, không thể!

Lắc đầu cự tuyệt, bởi vì ta còn không có từ bỏ, ta không thể dao động lòng người!

Thế nhưng, phần tin tưởng cuối cùng lại, ngay ngày hôm sau lại bị thánh chỉ giáng tội ban xuống mà tan biến hết thấy! Ta rốt cục tin tưởng vì sao Quân Ngạn lại trước một ngày vội vàng như thế báo cho ta phải dựng chuyện mà nói, thì ra hẳn đã biết từ sớm.

Nhất định là hẳn không muốn ta tuyệt vọng, cho nên mới giấu diếm không nói.

Nhưng là, chung quy giấy chẳng tề gói được lửa. Nhất là khi liệt hỏa tràn đầy như thế. Mà tâm của ta, cũng đã theo đó mà vỡ nát.

Nam nhân Phurong gia đều bị kết án tử hình. Còn nữ tử bị đầy bị biên cương, vĩnh viễn không được phép bước vào Trung Nguyên nửa bước. Tước đi họ “Phurong”, ban cho từ “Trư”

*Trư: Lợn

Vốn là muốn chém cả nhà, nhưng mà niệm tình là nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu, cho nên mới giảm bớt hình phạt. Nhưng vẫn như cũ, đã kích trên dưới Phurong gia, nhưng lại không có tư cách mà kháng cự!

Lục phu nhân gào khóc thảm thiết, tát thấy nữ luyện đều run rẩy thân mình, phần đông đều khóc lóc cầu xin tha thứ. Đầy đi biên cương, nói là có thể bảo toàn tính mạng. Nhưng không ai biết, đi tới cái nơi lạnh khủng khiếp đó, có thể sống sót, còn được mấy người?

Mẹ nghiêm nghị, sắc mặt trắng bệch, nhưng thủy chung cũng không nói một lời. Kinh Ca ôm ta, run rẩy không biết phải làm sao bây giờ, chính là lệ cứ ứa ra không ngừng.

Ta ngồi ngơ ngác, như thế nào cũng không tin tưởng Phurong gia sụp đổ như vậy.

Thái giám tuyên đọc xong thánh chỉ, liền có thị vệ tiến đến đem ta áp giải đi.

“Bát tử!”

“Loan Phi!” ...

Phía sau có người liều mạng bảo vệ ta, nhưng mà bản thân ta, ngay cả khí lực để quay đầu cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Áp Giải Biên Cương [1]

Ta không biết bọn họ muốn dẫn ta đi làm gì, giờ phút này, linh hồn dường như không còn tồn tại trong thân xác nữa, đến tột cùng, ta nên làm gì đây?

Thị vệ đem ta đến bên ngoài của một căn phòng trống, đột nhiên buông tay ta ra. Ta đứng không nổi, tê liệt mà ngã xuống mặt đất.

Có tiếng bước chân bước tới, có mùi vị son phấn hỗn độn khác thường, ta nhìn thấy mũi giày thái giám đứng ở ngay trước mặt ta. Nhìn lên, thấy phát trần trên tay hẳn vung lên, khiến cho ngọn đèn khẽ lay động.

Giọng nói của hẳn bén nhọn mang theo sự châm chọc trong đó: “Hoàng Thượng muốn chúng ta tới hỏi xem, người là thực sự hoại thai cốt nhục của Thất

Hoàng Tử sao?”

Ta biết, Quân Ngạn có thể làm cho Hoàng Phụng phái người tới hỏi như thế, cho dù có cho thái ý đến nghiệm thân, nhất định cũng là bị hấn mua chuộc được. Nhưng mà, thứ ta quan tâm không phải là tính mạng của chính mình!

Nâng mắt, cắn răng nói: “Ta muốn gặp Hoàng Thượng! Cho ta gặp Hoàng Thượng! Cha ta bị oan! Phụng phủ vô tội!” Ta muốn Hoàng Thượng điều tra cho rõ! Ta cũng không tin bọn họ có thể đem trắng nói thành đen!

“Làm càn!” Thái giám dất cổ họng nói, “Hoàng thượng là người mà người nói gặp thì có thể gặp? Chúng ta chỉ hỏi người, có mang cốt nhục của Thất Hoàng Tử hay không?”

Ta âm ỉ, Hoàng Thượng.....

Đúng vậy, ta cũng chỉ là từ lúc còn rất nhỏ ở ngự hoa viên có mơ hồ gặp qua ngài một lần. Hoàng Hậu không được ân sủng, cho dù ta có cùng cô cô đi qua đó thì cũng chưa bao giờ gặp qua Hoàng Thượng. Đối với ngài mà nói, hiện tại ta chẳng qua chỉ là một tội nhân chi nữ, người làm sao có thể gặp ta cơ chứ?

Chính là, ta rất không cam tâm!

“Bát tiểu thư, người mau trả lời đi, để chúng ta còn đi chuyển lời!” Ta biết, lúc này hấn còn gọi ta là Bát tiểu thư, thực sự là do lo sợ ta thực hoài thai cốt nhục của Quân Ngạn, sau này hấn có gặp ta, dù muốn hay không vẫn phải gọi ta một tiếng “Chú từ”.

Đúng là một tên cáo già thận trọng, vẫn khôn khéo để lại cho chính mình một đường lui!

Nhưng mà, ta là con gái của Phụng Hồ, không phải hạng người sợ chết! Nếu như Phụng gia thực sự tiêu tòng, ta không phải là không muốn sống, ta chỉ là không muốn mang danh là kẻ tham sống sợ chết!

Trùng mắt nhìn hấn, ta cười lạnh nói: “Các người nghe rõ ràng cho ta, cha ta là trong sạch! Tội danh oan khuất bị gán lên người kia, một ngày nào đó nhất định sẽ được rửa sạch!” Thấy hấn có dáng vẻ thiếu kiên nhẫn, ta gần từng chữ, “Còn có, thân thể ta vẫn còn trong sạch!” Như vậy, hấn đã vừa lòng rồi chứ?

Ở đây mắt tên thái giám thoáng qua một chút khó hiểu, tựa như một sự tiếc hận sâu sắc, lắc đầu nói: “Đem nàng giải đi!” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Quân Ngạn, hấn chắc chắn là rất thất vọng đi?

Cúi đầu, bỗng nhiên lại nghĩ đến Giang Nam. Đã lâu rồi chưa có gặp hấn, chắc hấn hấn cũng đã biết Phụng phủ xảy ra chuyện.

Chính là, hấn là người trong thương giới, có năng lực làm gì chứ?

Ta cùng với hấn, chung quy vẫn là, hữu duyên vô phận.

Quân Ngạn sau khi biết ta không có thừa nhận, giống như ngày hôm qua phát điên lên mà lao đi tìm ta. Nhưng mà, ta không gặp hấn, không muốn gặp hấn. Hấn muốn nói gì, ta đều biết. Ta làm như vậy, tin tưởng hấn cũng hiểu.

Ngày sáu tháng tư năm Thánh Đức thứ bốn mươi tám, Hoàng Đế hạ lệnh hành hình.

Ta không nhìn được mà run rẩy, cha ta, các ca ca của ta, đều bị xử trảm.

Lúc buổi trưa, vào khoảng khắc thời điểm kia đến, mẹ cứ nhìn ra bên ngoài nhà lao, miệng thì thảo gọi tên cha. Đó là lần đầu tiên ta nghe thấy người gọi thẳng tên cha, trước đây mẹ vẫn luôn gọi cha là “Lão gia”.

Ta nhìn thấy mẹ cười mà lệ tuôn rơi, sau đó, đem đầu hung hăng đập mạnh vào vách tường cứng rắn trong nhà lao. Máu đỏ thẫm giữa nhà lao u ám tạo nên một cảnh chói mắt, mẹ không muốn lìa xa nơi có cha, cho nên lựa chọn tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tài Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Áp Giải Biên Cương [2]

Đám nữ quyền kinh hãi thét lên chói tai, ta biết, các nàng không dám, các nàng sợ chết.

“Mẹ...” Quý gối trước thi thể của mẹ, ta để mặc cho nước mắt chảy xuôi xuống. Ta cũng sẽ không lựa chọn đi tìm cái chết. Không phải vì sợ. Chỉ vì ta biết, chỉ có còn sống, mới có cơ hội đòi lại sự trong sạch cho Phượng gia.

Liên Vân!

Ở trong lòng ta khắc sâu nhớ kỹ hai chữ này, mùi vị của cừu hận cứ thế mà dâng lên.

Ngày bảy tháng tư, cuối cùng ta cũng ra khỏi thiên lao sau gần một tháng bị giam cầm, bị áp giải đến nơi biên cương xa xôi lạnh lẽo đến kinh người.

Chúng ta bị bắt phải cùm gông xích rất to, rất nặng, ép tới khiến ta thiếu chút nữa không thể đứng thẳng được thất lưng. Kinh Ca xếp hàng ngay sau ta, cẩn rằng chịu đựng, không hề kêu khổ một tiếng. Khi đó, trong tiềm thức, ta có chút vui mừng. Chúng ta từng là những thiên kim tiểu thư khuê các, đến tay trời gả còn không chặt. Hiện tại, dù cho chúng ta có bị nhốt trong lao hình, vẫn hiền ngang kiêu ngạo, không khiến cho Phượng gia phải mất mặt.

Đến lúc ra khỏi thành, không được gặp mặt Quân Ngạn lần cuối, trong lòng không khỏi có cảm giác thật mất mát, thế nhưng khóe miệng vẫn cười. Có lẽ cô cô biết Phượng gia thực sự xong rồi, tại thời điểm này, nàng quả thực không nên để cho Quân Ngạn còn có bất cứ quan hệ gì với chúng ta.

“Bát tỷ!” Kinh Ca thấp giọng gọi ta, ta nhìn thấy con người nàng trong suốt, lóe quang, thực có sức lay động lòng người. Ta biết nàng muốn nói gì, ta đều biết cả. Hướng nàng gật gật đầu, chúng ta đều phải cố gắng sống sót. Cho dù có phải chịu khổ, chịu mệt, đều phải cố gắng sống sót!

Thị vệ áp giải ngũ khí hung ác quát tháo chúng ta bước đi, gian nan nhắc chân rồi đi được vài bước, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một chút cảm giác khác thường, tựa như ở phía sau lưng ta có đôi mắt đang thẳng tắp mà nhìn ta chăm chăm. Không tự giác mà dừng lại, ngoái đầu nhìn xem

Quả thật nhìn thấy một người rất nhanh xoay người ẩn thân vào một bên tường. Nhưng là ta vẫn nhìn thấy rõ ống tay áo khẽ lay động. Cùng với bộ quần áo của người nói chuyện với Quân Ngạn ở trong thiên lao ngày hôm đó, giống nhau như đúc. Ta đã sớm biết, đó là người của Thập Tam Hoàng Tử.

Khóe miệng cười lạnh, hần nhất định là rất vui mừng đi? Lại còn đánh hạ một người quan trọng ở bên cạnh Hoàng Hậu. Chính là tất cả nam đinh của Phượng phủ đều đã bị xử trảm, chúng ta cùng lắm cũng chỉ một đám nữ tử chân yếu tay mềm, hần còn muốn phái người tới giám thị!

Xem ra Thập Tam Hoàng Tử kia quả nhiên là người thận trọng hơn người, không chấp nhận có đến nửa điểm sai lầm xuất hiện.

“Còn không đi!”

Ta đang ngơ ngác nhìn, đột nhiên nghe được một tiếng quát to, tiếp đó là tiếng trường tiên (roi dài) xé ngang không khí, hung hăng đánh mạnh vào sau lưng ta. Tiếng xé toạc vang lên, trang phục trên người đã bị xé rách một đường thật dài. Cảm giác đau đớn chỉ trong nháy mắt lan tỏa cùng khắp, ta nhũn chặt lông mày, nhện không được mà hừ đến ra tiếng.

“Bát tỷ!” Kinh Ca vội vã kêu lên, vội vàng đỡ lấy thân thể của ta, cầu xin nói, “Không! Đừng đánh tỷ ấy! Van cầu các người! Không cần đánh.”

“Không muốn ăn đòn thì mau đi đi!” Một nam tử khác tiến lên, hướng chúng ta nhìn qua một chút, quát lên.

Ta không nói gì, chỉ cùng Kinh Ca, cùng nhau đi về phía trước. Ta đã không còn gì cả, phần còn lại chỉ còn duy nhất đức tin cố gắng sống sót kia mà thôi.

Trên người đau, cũng không bằng vết thương trong lòng.

Đi ở bên cạnh, bên khóc, bên cười

Hết thấy hết thấy, thực như bùng tình giấc mộng. Một tháng trước, ta đã từng hạnh phúc đến như vậy. Cái gọi là thế sự khó lường, sợ rằng chính là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Áp Giải Biên Cương [3]

Xung quanh, tất cả đều là thanh âm của xiềng xích, thanh thanh chói tai.

Ngẩng đầu, cái bóng của cửa thành cao lớn thẳng tắp chiếu xuống dưới, đọng lại ở trong lòng của ta, lay động chút gợn sóng rất nhỏ. Đây là nơi ta đã sống suốt mười sáu năm, mà nay, rốt cuộc lại phải rời khỏi. Ta từng nghĩ đến, ta sẽ đi từ nơi này đi đến Giang Nam, vùng đất mà ta vẫn luôn mong ngóng kia. Chính là không nghĩ tới, sự thực lại là như vậy.

Khinh Ca vẫn gắt gao kéo lấy tay của ta, nhỏ giọng hỏi: “Bát tỷ, chúng ta... Còn có thể trở về không?”

Ta biết, nàng định là nhớ Quân Ngạn. Chính là, còn có thể trở về sao? Mím môi, ta không có trả lời nàng. Ta chỉ là sẽ cố gắng, cố gắng trở về.

Nước mắt chảy khô, liền sẽ phải kiên cường đứng lên, bởi vì, không còn nữa cơ hội cho chúng ta có thể yếu đuối.

Ít nhất, bên cạnh ta còn có Khinh Ca. Ít nhất, ta còn có người thân sống nương tựa lẫn nhau.

Dọc theo đường đi, quất roi, nhục mạ, nhìn mãi cũng đã thành quen. Ta thậm chí còn bắt đầu tập mãi thành thói quen, chính là ta phải tự mình nín nhịn xuống, ta không thể chết được.

Suốt một tháng trên đường đi, vất kiệt sức con người không còn chống cự được, một đám người đã ngã gục. Ấu đệ của ta, chung quy không thể chịu được hoàn cảnh khắc nghiệt, ở ban đêm rét lạnh ngủ một giấc cũng không tỉnh dậy nữa. Tứ phu nhân tựa như phát điên, ôm lấy thân thể gầy gò của ấu đệ không chịu buông tay, nàng khóc lóc nói với những người áp giải, Tự nhi còn sống, hần còn sống.

Ngực đau đến buốt nhói, ta che miệng để ngăn cho lệ rơi xuống. Ta chưa từng hận bản thân mình vô dụng như giờ khắc này, ta thế nhưng... cái gì cũng không thể làm. Chỉ có thể trở mặt nhìn, chỉ có thể nhìn...

“Hỗn đản!” Roi dài lập tức vung đến, trên người Tứ phu nhân xé toạc những mảnh lỗ hồng đỏ máu, tiếng mắng chửi không ngừng: “Chẳng lẽ còn muốn ông day mang theo đi một cái thi thể hay sao? Nếu không buông tay, ngay cả người ta cũng sẽ đánh chết!”

Tên còn lại hừ một tiếng nói: “Thực chẳng hay ho gì, tự dừng lại phải chịu khổ sai như vậy. Cả đám đều chết hết, cang đỡ phải thực sự áp giải các người tới tận biên cương!”

Ta sợ ngây người, thì ra, đây chính là hy vọng trong lòng của bọn họ! Chẳng trách, thời điểm có người sinh bệnh, có người gục ngã, bọn họ có thể vui sướng như vậy khi thấy người gặp họa. Ngực tràn lửa giận, ta xông lên phía trước, thực mong muốn có thể chạm đến bàn tay của Tự nhi, quát lên: “Thật không có nhân tính, các người ngay cả đến so với súc sinh cũng không bằng!”

Trong mắt tên nam nhân ánh lên tia kinh ngạc, lập tức cười lạnh nói: “Tức giận sao? Còn nghĩ rằng người là thiên kim tiểu thư của Quốc Cữu gia?” Hần nói xong, rất nhanh tiến đến, dùng sức nhéo đầu ta, “Người bây giờ còn có tư cách gì mà quát mắng bọn đại gia?”

“Úm...” Cẩn rằng, ta liều mạng giãy dụa, nhưng mà khí lực của đối phương thực sự rất lớn, mặc cho ta cố gắng như thế nào đều không thể giãy ra.

Khinh Ca sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lại vẫn cố lấy dũng khí xông lên, cạy mở tay hần kêu lên: “Buông ra! Buông Bát tỷ ra!”

Mắt thấy roi da trong tay tên còn lại sắp đánh xuống người Khinh Ca, ta dưới tình thế cấp bách lớn tiếng hô: “Khinh Ca, tránh ra!”

Nhưng là, không còn kịp rồi.

Khinh Ca chỉ kinh ngạc quay đầu nhìn thoáng qua, cây roi da kia đã tựa như lông rắn liên tiếp cấn hạ xuống. Nàng sợ hãi kêu lên, cả thân mình lao đảo, xoay người ngã lăn xuống. Ta mới phát hiện, phía sau chúng ta là một con đường dốc rất dài, không biết dẫn tới nơi nào.

“Khinh Ca!” Tại khoảnh khắc kia, ta không biết chính mình lấy khí lực ở đâu ra, đẩy tên đang cầm tay ta ra, đưa tay vội vã muốn giữ chặt lấy nàng, nhưng mà vô ích. Mà ta, cũng thu thế không được, theo Khinh Ca lăn xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hần Cứu Ta

Ta không biết chúng ta lăn xuống bao lâu, tới khi hoàng hôn buông xuống, mặt đất ẩm đậm, tối đen. Kéo Khinh Ca lại, tay của ta, vô tình mà bắt được một cái gì đó, ngoái đầu nhìn xuống mới đột nhiên phát hiện, phía dưới là dòng nước chảy xiết.

Ta rất rõ ràng, ta cùng với Khinh Ca sẽ không đại đột mà nhảy xuống nước. Đi xuống đó, chắc chắn là chết.

“Bát tỷ!” Khinh Ca hồng cả hốc mắt nhìn ta, thanh âm khẽ run lên nhẹ nhẹ. Ta biết, nàng là đang sợ hãi, kỳ thực, ta cũng sợ hãi. Ngoái đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một góc quần áo của thị vệ, xem ra bọn họ vẫn chưa phát hiện ra chúng ta.

Chỉ nghe tiếng một người nói: “Đừng nhìn nữa, phỏng chừng đã ngã xuống dưới rồi. Trở về báo với cấp trên, nói rằng bọn chúng trên đường bị bệnh chết rồi, chúng ta đi!”

Sau đó là tiếng bước chân rời đi. Cười khổ một tiếng, là mạng người mà bọn họ nói muốn bỏ lại là bỏ lại.

“Aaa...” Cấn răng liềm mạng giữ chặt tay Khinh Ca, nếu như nhất thời buông tay, chắc chắn sẽ là tiếc nuối cả đời. Chính là, càng lúc ta càng cảm thấy tay của nàng đang dần tuột khỏi tay ta. Ta biết, hiện tại nếu ta hô lên một tiếng, đám thị vệ chưa đi xa chắc chắn sẽ nghe thấy. Nhưng mà ta không định kêu lên, mà Khinh Ca cũng vậy. Nàng nhìn ta, gian nan lắc đầu nói “Không cần”.

Ta khóc, nước nở ra tiếng.

Khinh Ca, hiện giờ bên cạnh ta chỉ có một mình nàng mà thôi. Nếu như ngay cả nàng cũng mất đi, ta còn có thể làm sao bây giờ? Còn có thể sống sót sao?

Tay của nàng trượt xuống. Theo đó, thân thể của nàng cũng dần dần rơi xuống.

“Khinh Ca, Khinh Ca...”

Rốt cuộc, ta cũng không thể giữ chặt lấy tay nàng.

“Bát tử, tử nhất định phải.....” Nàng muốn nói một câu dặn dò ta chuyện mai này, chưa kịp nói hết thân mình đã rơi vào giữa dòng sông. Bột nước bắn lên thật cao... Thực giống với một tiếng nổ thật lớn khoét thủng trong lòng ta một lỗ sâu hoắm.

Ta biết, lời nàng chưa kịp nói hết, nhất định là muốn ta sống sót, nhất định phải sống sót.

Nhưng mà ...

Ta cũng đã không còn sức lực để mà chống đỡ, lực đạo trên tay ngày một yếu đi. Khinh Ca, thực xin lỗi, ta không thể thực hiện được lời hứa với muội.

Trong nháy mắt, đầu ngón tay buông ra, đã thấy một bàn tay rất nhanh lao đến, gắt gao bắt lấy cổ tay của ta.

Ngước mắt, mơ hồ ngước nhìn lên.

Điên rồi sao, ta tựa hồ nhìn thấy...

Gió thổi vù vù bên tai, thật lạnh quá!

Ta khẽ ưm hừ một tiếng, chậm rãi mở mắt. Ai, là ai ôm ta?

Khó khăn ngẩng đầu, chăm chú nhìn hồi lâu, rốt cục thấy rõ ràng người trước mặt. Là ... Thụ Nghiên!

Vì sao lại nhìn thấy Thụ Nghiên? Nếu như ta đã chết, nên nhìn thấy phải là Phụng Hộ, là mẹ, là Khinh Ca, còn có Giang Nam... Nhưng mà, vì sao lại là Thụ Nghiên?

“Phụng Hộ cô nương, người tỉnh rồi!” Hắn cúi đầu nhìn vào mắt ta nói, gương mặt bừng sáng tựa như hiện lên chút vui sướng, lại ở trong nháy mắt liền trở nên ảm đạm, “Thực xin lỗi, Thụ Nghiên đã tới chậm!”

Đáy lòng hung hăng chấn động, hắn nói... Đã tới chậm!

Cả người run rẩy, cuối cùng vì sức lực thực không chống đỡ nổi, lại một lần ngã xui đi.

Khi tỉnh lại, phát hiện chính mình đã nằm ở trong xe ngựa. Mở mắt ra, hiện lên trong mắt là gương mặt của một nam tử tràn đầy lo lắng, đó là Giang Nam, là Giang Nam mà ta vẫn nhớ mong...

“Loan Phi!” Nhìn thấy ta tỉnh lại, hắn cúi người đem ta nhẹ nhàng ôm sát vào trong lòng, động tác hết sức mềm nhẹ, thấp giọng nói, “Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta đã tới chậm, ta đã tới chậm...”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nạn Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Sống Sót Sau Tai Nạn

Hắn cũng nói, đã tới chậm...

Giật giật khóe môi, ta chỉ phun ra hai chữ: “Kính Ca...”

Nhìn thấy trong đáy mắt Giang Nam tựa hồ có chút thờ dài, lại thấy hắn chậm rãi lắc đầu.

Thất vọng nhắm mắt lại, cảm giác đau khổ nặng nề. Ta thực sự hối hận, rất hối hận. Nếu như ta kiên trì thêm chút nữa, thực sự chỉ cần một chút nữa thôi, có lẽ đã có thời gian kịp để cứu nàng. Nhưng mà, ta không kiên trì được....

Nằm trong lòng hắn, ta bật khóc nức nở.

Hắn vỗ nhẹ lên lưng ta an ủi, thấp giọng nói: “Ngày ấy, sau khi cáo biệt nàng, ta vẫn phái người tìm kiếm tung tích nhị tỷ nàng, cho nên mới không có đích thân đến Phụng phủ thăm nàng được. Ai biết được, chờ tới thời điểm ta đi rồi, Phụng phủ bỗng nhiên lại bị niêm phong! Sau đó lại nghe nói Phụng phủ có liên quan tới cái chết năm đó của Nhã phi nương nương, còn tìm được chứng cứ kết tội, ta thực sự gấp gáp. Đã tìm rất nhiều cửa, nhưng vẫn không được vào trong thiên lao thăm người. Ta thậm chí... thậm chí còn phái người đi cướp ngục, nhưng mà, đều thất bại.”

Lời nói của hắn làm cho ta kinh ngạc vô cùng, ta chỉ cảm thấy vô cùng nuối tiếc là không thể nhìn thấy hắn. Lại không biết hắn vì ta, mà làm nhiều chuyện đến như vậy!

“Ta thật không có cách nào, chỉ có thể chờ đến khi nàng bị lưu đày. Cũng phải hỏi thăm rất lâu mới biết được các người là đi qua con đường này. Loan Phi! Ta đến đây rồi. Đừng sợ. Ta đã đến rồi.” Hắn ôn nhu nói xong lại đem ta nhẹ nhàng ôm sát.

Ta rốt cuộc nhìn không được, nằm ở trong lòng hắn gào khóc.

Đó là một loại hy vọng sau khi sống sót sau tai kiếp, ở trong thời điểm ta mất đi tất cả lại làm cho ta gặp lại Giang Nam.

Là ông trời muốn ta còn sống, còn sống để chờ một ngày Phụng gia giải trừ được oan khuất.

Liên Vân. Ta nhất định phải tìm được hắn. Ta muốn gặp mặt hắn hỏi hắn xem, vì sao phải hãm hại Phụng gia?

Nằm ở trong lòng Giang Nam, khẽ xiết chặt hai nắm.

Hắn nắm cảm lập tức phát hiện ta có điểm khác thường, cúi đầu nói: “Làm sao vậy?”

Ngước mắt lên, ta nghĩ, thời điểm đó, trong mắt ta nhất định đã lộ ra hung quang.

“Ta muốn tìm Liên Vân.” Ta biết hắn không biết, lại nói, “Hắn ban đầu là quân gia của Phụng phủ. Là hắn, là hắn oan uổng cha ta, hại Phụng gia chúng ta cửa nát nhà tan!”

“Muốn báo thù?” Hắn hỏi.

Ta ngẩn người ra, Giang Nam tựa hồ thờ dài một tiếng, mở miệng nói: “Liên Vân, ngay khi các nàng rời khỏi kinh thành đã tự sát rồi.”

Ta kinh hãi, bật thốt lên nói: “Chàng làm sao có thể biết?”

“Quốc Cữu bị quân gia cũ lên án mưu hại Nhã phi nương nương, đây đã là chuyện mà tất cả mọi người đều biết. Chính là, Liên Vân vì sao phải tự sát, ta cũng không biết. Chỉ biết có tin tức nói như thế.” Giang Nam nhìn ta, chậm rãi mà nói.

Gương mặt hắn, nhìn không rõ thần sắc, thong dong mà bình tĩnh. Ta lại không biết vì sao, tự nhiên mở miệng hỏi hắn: “Chàng tin sao?”

“Loan Phi?” Ngờ ngẫm vẫn, ta biết, hắn muốn hỏi tin cái gì.

Tin tưởng cha ta là hung thủ sát hại Nhã phi nương nương, hay là, tin tưởng Liên Vân thật sự là tự sát?

Ở trong lòng âm thầm tự hỏi, khóe miệng không khỏi cười lạnh, thật là một cái thiên la địa võng! Thực sự bội phục kẻ đứng sau lưng, cư nhiên có thể khống chế cục diện tốt như vậy, làm cho ta đến tận bây giờ vẫn mơ hồ, mờ mịt. Là ai? Ta hoàn toàn không biết.

Giang Nam ôm chặt lấy ta, ở ngay bên tai ta, đột nhiên nói: “Loan Phi, gả cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tài Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Lại Vào Kinh

Thực sự bị chấn động, kinh ngạc chống con người mà nhìn hần, hần nói... Muốn ta gả cho hần! Trong thời điểm này, sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra, hần vẫn như cũ không bỏ rơi ta. Giang Nam, nam nhân này, ta thật sự không có nhìn lầm hần.

Chính là...

Cau mày nói: “Người nhà chàng... cũng đồng ý sao?” Nếu như bọn họ biết là ta nữ nhân thân mang trọng tội, như vậy cũng sẽ nguyện ý với hôn sự này sao?

“Chỉ cần nàng nguyện ý.” Đôi mắt Giang Nam chăm chú nhìn ta, trịnh trọng nói.

Mặc cho nước mắt âm thầm chảy xuống, ta cắn chặt răng không thốt nên lời, trong lòng là ngàn vạn tâm trạng.

Hần không có đem ta mang vào kinh thành, mà là ở một thôn trang ở ngoại ô tìm một căn nhà của các nông phu thu dọn sạch sẽ, lại phải một nha hoàn ra khỏi thành đến hầu hạ ta. Thế nhưng hàng ngày Giang Nam không có đến thăm ta, mà thường đến là Thư Nghiên. Hỏi thăm công tử nhà hần, hần lại nhỏ tiếng nói ở bên tai ta: “Công tử người đang vội và chuẩn bị hôn sự!”

Mỗi khi hần nói như thế, ta lại sẽ xấu hổ không thôi.

Nửa tháng trôi qua, thân thể của ta cũng đã gần như bình phục hoàn toàn.

Lại cách nửa tháng nữa. Sáng sớm, đẩy cửa đi ra ngoài, lại nhìn thấy rõ ràng kiệu hoa đỏ thắm đến chói mắt xuất hiện ở trước cửa...

Nhìn thấy ta đi ra, hi nương tựa như cười đến sắp nứt cả miệng, tay vò vò khăn tay trong tay tiến đến, nắm lấy tay của ta nói: “Kiệu hoa đã đến rồi, tiểu thư còn không mau vào nhà rửa mặt chải đầu đi?”

Ta có chút khôi phục thần sắc, ánh mắt đang dừng ở trên người Thư Nghiên đứng trước mặt, đột nhiên sáng tỏ. Hai gò má nhuộm hồng cả lên, thoát khỏi bàn tay của hi nương, xoay người vào trong phòng.

Thì ra đây chính là trời không tuyệt đường người.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, để cho tay của nha hoàn tùy ý ở trên đầu ta hoạt động. Nữ tử trong gương, lộ ra gương mặt trắng trong, thuần khiết, khoe miệng chậm rãi cong lên. Đợi chờ nửa tháng, cuối cùng hần không có gạt ta.

Giang Nam...

Ta chắc chắn chính mình yêu hần. Nhưng là, ta cũng cần một nơi nương tựa. Ta nghĩ, Giang Nam có thể cho ta.

Hai tay không tự giác nắm chặt, lặng yên nhắm hai mắt, ta còn có rất nhiều chuyện muốn đi làm. Hít sâu một hơi, thật may mắn khi xưa, Phụng Hổ luôn kiên quyết không cho tỷ muội chúng ta một mình xuất môn, ngay cả kinh thành này, người biết ta là thiên kim tiểu thư của Quốc Cữu gia cũng không có mấy người.

Khi khăn voan hồng được phủ trên đầu, ta đột nhiên, tựa hồ như thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Nha hoàn tiến đến cúi ta, hi nương ở bên tai nhẹ giọng nhắc nhở: “Khăn voan hồng này, trăm ngàn lần cũng không được kéo xuống, nếu không sẽ gặp phải điềm xấu đấy.”

Ta nhẹ nhàng gạt đầu, điềm xấu, ta đây tự nhiên không thể kéo khăn xuống. Tin dữ của ta đã rất nhiều rồi, không nghĩ lại có một lần nữa.

“Cẩn thận cửa.” Nha hoàn ở bên tai ta nhắc nhở.

Đi tới bên ngoài, nghe thấy thanh âm Thư Nghiên truyền đến: “Cô nương mau mau lên kiệu đi, công tử nhà ta hần là đang sốt ruột chờ rồi!” Hần thực thông minh, không hề gọi ta “Phụng cô nương”, chính là, không biết có phải là do ảo giác của ta hay không, từ trong lời nói của hần, ta cảm thấy có chút hoảng hốt không chịu nổi.

Nha hoàn nhắc màn kiệu lên, cúi ta ngồi vào bên trong. Trong nháy mắt lúc ta cúi đầu, nhìn thấy một góc tay áo, vô cùng quen thuộc... Cảm thấy cả kinh. Ta nhất định là bị hồ đồ rồi. Hiện tại như thế nào lại nhớ đến chuyện xảy ra trong thiên lao khi đó?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ặp Gỡ Quân Ngạn [1]

“Tiểu thư?” Nha hoàn nhú mày gọi ta.

Ta mới hoàn hồn, lắc đầu nói: “À, không có việc gì.” Sau đó, mản kiệu từ từ hạ xuống, hoàn toàn che kín tất cả trước mắt. Trong nháy mắt, màu đỏ chói lọi lưu động vào trong óc, thật không dám tin hôm nay chính là ngày đại hôn của ta.

Ngày ta cùng Giang Nam thành hôn.

Cảm giác ngọt ngào này, chỉ trong chốc lát làm cho ta nhất thời quên mất cừ hận. Ngồi ngay ngắn ở bên trong kiệu, hai tay quy củ đặt trên đầu gối, có chút hơi run run, bởi vì kích động cùng với hạnh phúc. Cổ kiệu có chút chấn động, sau đó liền vững vàng mà tiến về phía trước.

Tiếng đàn, loa, kèn như đan vào nhau vang lên khúc hi nhạc ngày một lớn dần, sau đó, ta tựa hồ nghe thấy tiếng ai cười. Tiếng cười ngày một rõ dần.

Hơi hơi nắm chặt hai tay, ta nói nhỏ: “Cha, mẹ, Khinh Ca, ta sắp thành thân rồi.” Một dòng nước ấm áp khẽ trào nơi ra khỏi mắt, ta không kịp lau đi, giống như lúc đó ta không kịp ngăn cản bị kịch xảy ra, khiến cho ta sợ hãi như vậy.

Vân Lan, ta nhất định sẽ tìm được nàng, còn có Lục ca của ta cùng Thanh Từ.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng để cho chính mình có thể buông lỏng tinh thần.

Cổ kiệu tựa như đã vào đến trong thành, kinh thành.

Còn nhớ rõ ngày ấy, thời điểm ta bị thị vệ áp giải đầy đủ, buộc phải rời xa kinh thành này, từng nghĩ tới không biết đến khi nào mới có thể trở về, cũng không dám mơ tưởng, lại có thể trở về nhanh như vậy. Con đường rộn ràng náo nhiệt vẫn giống như sự phồn hoa trong dĩ vãng. Kiệu hoa lúc nhanh lúc chậm mà đi, cũng là chuyện thường tình.

Lại đi được một đoạn đường, bỗng nhiên nghe thấy từ phía trước truyền đến âm thanh ồn ào, phảng phất trong đó còn nghe được tiếng khóc sâu kín của nữ tử. Kiệu hoa tựa như lập tức ngừng gập, ta theo bản năng đỡ lấy kiệu duyên mới không có bị ngã văng ra ngoài.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ta nhin không được nhỏ giọng hỏi.

Nha hoàn tới gần bên cửa sổ, mở miệng nói: “Tiểu thư, có quan binh, hình như muốn kiểm tra cái gì đó!”

Ta vừa nghe thấy hai chữ “quan binh”, tâm tình không khỏi căng thẳng cả lên, sẽ không... xảy ra chuyện gì chứ?

Chỉ cách trong chốc lát, liền nghe giọng nói Thư Nghiên truyền đến: “Cô nương không cần lo lắng, chỉ cần ngồi yên trong kiệu, ta bảo hi nương đi xem thử.”

Ta không có trả lời, chỉ mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái. Vì sao Thư Nghiên không tự mình tiến lên, lại sai hi nương đi qua?

[Quân Ngạn]

Hi nương vặn vẹo thân mình tiến lên, trên mặt là sự hờn giận như có như không, tay vò xoắn chiếc khăn màu đỏ thẫm, nhú mày nói: “Ta nói này quan gia! Hôm nay là ngày thành thân của tiểu thư nhà chúng ta! Các người đem đường chặn cứng cả lại, ta biết phải làm sao đây?”

“Đi đi!” Một người đẩy nàng ra, hung dữ nói, “Không thấy chủ tử của chúng ta đang bận công việc hay sao? Quay đầu đi!”

Hi nương dường như có chút bị đau, nhưng vẫn là nhin lại mà không có mắng ra, dù sao cũng có đạo lý quan là kẻ trên, nàng cũng không đại dột mà chọc vào, chỉ nịnh nọt cười: “Ôi, quan gia thật biết nói đùa, kiệu hoa của tân nương làm sao có thể quay đầu lại chứ? Nếu như lần này mà quay đầu, sẽ không may mắn đâu!”

Quân Ngạn không kiên nhẫn liếc nhìn nữ nhân đối diện, thấy nàng một thân áo quần đỏ chói, tiện đà lại chuyển ánh mắt nhìn tới kiệu hoa ở phía sau lưng nàng. Xuyên qua mản kiệu khẽ phiêu động, có thể nhìn thấy giấy thù của tân nương từ như ẩn như hiện. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng bỗng dưng đau xót, theo bản năng đưa tay đỡ ngực.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 54: Gặp Gỡ Quân Ngạn [2]

[Quân Ngạn]

“Chủ tử!” Thập Hạ nhìn ra hắn có điểm khác thường, vội đưa tay ra đỡ lấy hắn, lo lắng mở miệng, “Thân mình người không khỏe sao? Hay là thuộc hạ...”

Lời của hắn còn chưa kịp nói xong, Quân Ngạn đã đưa tay ý bảo hắn im miệng, mà ánh mắt của Quân Ngạn, vẫn đang sáng quắc nhìn chăm chăm kiệu hoa trước mặt, một khắc cũng không rời đi. Trong lòng hắn ẩn hiện lên một loại cảm giác khó nói rõ, tựa hồ như có điều gì đó dẫn đường cho hắn đi về phía trước.

Cước bộ thật chậm rãi, cũng rất nặng nề. Nhưng là, hắn vẫn từng bước, từng bước đi về phía trước, tiến đến chiếc kiệu hoa.

Hì nương hoảng sợ, vội vã đứng ở phía trước kiệu hoa ngăn cản, giang rộng hai tay mà nói: “Đại nhân! Không được, ngài không đến được!” Hôn sự này, nàng đã nhận rất nhiều tiền, nếu như làm hỏng, thì bạc trắng kia phải chăng cũng sẽ theo đó mà biến mất?

“Đại nhân...” Nha hoàn nhất gan cũng chắn trước kiệu hoa mà nhìn hắn.

Gương mặt hoàn toàn xa lạ. Hắn là làm sao vậy? Người chưa từng gặp qua, hẵn nhiên là người xa lạ. Quân Ngạn nhìn chăm chăm vào chiếc kiệu hoa kia thật lâu, rồi cuộc nâng tay xua xua, ý bảo bọn thị vệ thôi lui.

Trên mặt hì nương rốt cục lộ ra vẻ vui mừng, tiếp đó hô to: “Mau! Đi thôi! Đi mau!”

Hì nhạc lại vang lên, nhóm kiệu phu lại vững vàng tiến bước, kiệu hoa mau chóng đi qua trước mặt Quân Ngạn. Mà ánh mắt Quân Ngạn vẫn chăm chú nhìn vào chiếc kiệu hoa kia, theo nó tiêu sái đi xa mà cũng dần trở nên mờ lung, xa xăm.

“Chủ tử...” Thập Hạ lo lắng nghiêng đầu nhìn gương mặt của nam tử gầy yếu tái nhợt, cúi đầu thờ dài. Từ sau khi chuyện kia phát sinh, hắn dường như phát điên phải người đi khắp nơi tìm Phụng bát tiêu thư, bởi vì hắn thủy chung không tin nàng đã chết! Ngoái đầu nhìn đám nữ tử đang quỳ gối, bọn họ đã nhìn thật lâu, nhưng là vẫn không có nàng.

“A ha...” Quân Ngạn nặng nề cười, tiện đà xoay người, thì thảo mở miệng, “Không phải nàng, không phải nàng.”

Ai không phải nàng?

Ánh mắt Thập Hạ đột nhiên hướng về phía kiệu hoa đã đi xa kia, lại nghe Quân Ngạn thấp giọng nói: “Nàng sẽ không gả cho người khác, nàng chỉ gả cho ta thôi...”

Mà phía sau bọn họ, cách đó không xa, một người phát ra tiếng cười mỉa mai châm chọc, xoay người biến mất ở góc đường.

[Loan Phi]

Ngồi ở trong kiệu hoa, ta chỉ cảm thấy tim đập nhanh như bay. Vì sao mới vừa rồi, ta tựa hồ như nghe thấy thanh âm của Thập Hạ? Chẳng lẽ mới vừa rồi người đến gần cửa kiệu hoa là Quân Ngạn sao? Trong lòng chấn động cả kinh, tay run run vén rèm cửa sổ, ta nhẹ gọi: “Thư Nghiên! Thư Nghiên!”

Nha hoàn nghe tiếng đi lên hỏi: “Tiểu thư có chuyện gì?”

“Thư Nghiên đâu?” Ta hỏi.

Nha hoàn cười nói: “Hắn đang ở phía sau, tiểu thư có chuyện gì cứ nói với nô tỳ.”

Ta vốn không định, nhưng đành phải nói: “Mới vừa rồi ngăn ở phía trước kiệu hoa, là người phương nào?”

Nha hoàn nói: “Tiểu thư hỏi cái này làm gì? Chỉ là một lão đại nhân nhiều tuổi mà thôi.” Nha hoàn tựa hồ có chút trách ta lắm miệng, lời nói ra có chút không tình nguyện.

Ta nghĩ, rốt cuộc thì ta cũng không phải chủ tử chân chính của nàng, cũng khó trách nàng lại đối với ta như thế. Nhưng mà, nghe qua lời nói miêu tả của nàng, liền cũng có thể kết luận không phải Quân Ngạn. Tâm tình vốn đang khấn trương, ngay lập tức trở nên ứ đứ phức tạp không chịu nổi.

Bất đắc dĩ cười, cho dù là Quân Ngạn, thì sẽ như thế nào chứ? Ta còn có thể đi ra ngoài gặp hắn sao? Lúc trước ta không muốn gả hắn, mà hiện tại, Hoàng Hậu cô cô của ta, sẽ để cho tội thân chi nữ như ta đem đến “tai họa” cho con trai của nàng sao?

Chương 55: Cùng Hắc Thành Hôn

Trọng yếu nhất là, ta sắp thành gia lập thất, tân lang cũng không phải hắc, tự nhiên, cũng sẽ không thể cùng hắc có bất cứ liên quan gì nữa.

Ta thậm chí không thể tưởng tượng, ở thời điểm ta đưa ra quyết định, Quân Ngan sẽ có biểu tình thất vọng như thế nào. Hắc hắc là rất hận ta đi? Hận ta thà rằng chết cũng không nguyện ý nói dối thừa nhận có thai cốt nhục của hắc.

Cách bên cửa sổ, ngồi thẳng thân mình.

Khẽ nhắm hai mắt, hết thấy dĩ vãng, chỉ qua hôm nay thôi, đều sẽ hóa thành cát bụi. Đó là Phượng Loan Phi trước kia, mà ta hiện tại, sẽ trân trọng sinh mạng.

Kiệu hoa đi được một đoạn đường, không ngờ lại dừng lại.

Ta có chút khó hiểu, bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm kinh ngạc của Hi nương: “Không phải nói đi Thành Tây Giang phủ sao?”

Là ta nghe lầm sao? Đương nhiên là muốn đi Giang phủ mà.

Ta đang muốn hỏi, lại cảm giác được kiêu hoa tiếp tục đi tới. Gọi vài tiếng không thấy Thư Nghiên đi tới, mà nha hoàn kia cũng không có thấy đi lên. Nâng tay định nhắc khăn voan đội đầu lên, đột nhiên lại nghĩ tới lời nói của hi nương, khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn là từ bỏ.

Tâm tình của ta tựa hồ nổi lên sự bất an không yên.

Ở thời điểm kiêu hoa dừng lại, giữa sự hoảng hốt, chỉ cảm thấy tựa như ta vừa trải qua quang cảnh của cả trăm ngàn năm.

Ta chờ mong nghe được thanh âm của Giang Nam, mà kiêu hoa ngừng lại giây lát, lại bị nâng lên. Nghe một người nói: “Mau mau, nâng vào đi thôi!”

Ta bỗng nhiên kinh ngạc, nâng đi vào? Giang phủ này đến tột cùng lớn đến chừng nào, mà có thể nâng kiêu hoa trực tiếp đi vào?

Nhóm kiêu phu đi được vài bước, tiện đà người nọ lại nói: “Hả? Làm sao có thể đi bên này? Bên kia, đi cửa hông!”

Cửa hông?

Ta chỉ cảm thấy đầu óc “ong” lên một tiếng, ta cho dù chưa từng kết hôn lần nào tự cũng biết hàm nghĩa của đi cửa hông.

Thiếp không có tư cách đi cửa chính, thiếp chỉ có thể đi cửa hông.

Gia đình có phải hay không nghĩ sai rồi, như thế nào có thể bảo ta đi cửa hông?

Thân mình khẽ nhúc nhích, bên ngoài Thư Nghiên tựa hồ là biết ta muốn làm cái gì, đề thấp thanh âm nói: “Cô nương, thỉnh trước không nên cử động, công tử nhà ta chắc chắn sẽ cho người một lời giải thích!”

Chân chò, bởi vì lời nói của Thư Nghiên. Nhưng là, mặc dù ta mang danh là tội nhân chi nữ, ta vẫn là Phượng Loan Phi kiêu ngạo như cũ! Đi cửa hông, chịu nổi nhục như thế, vì sao ta phải bất động?

Bên ngoài, hi nương trầm trồ tán thưởng, cũng khuyên như: “Ôi! Ta nói này tiểu thư. Có thể gần tới nơi này đã là thiên đại phúc khí rồi! Ngài còn cầu gì nữa?”

Ta thừa nhận, thời điểm yếu đuối kia, chỉ vì ta ngóng trông Giang Nam sẽ cho ta một giải thích vừa lòng.

Rất nhiều năm về sau, khi ta hồi tưởng lại thời điểm này, chỉ có thể tự giễu cười chính mình. Nếu như khi đó, ta biết được những chuyện được sắp xếp phía sau, ít nhất còn có thể lưu giữ lại cho chính mình chút tôn nghiêm cuối cùng chăng?

Lúc kiêu hoa theo cửa hông đi vào, ta liều mạng ôm ngực, một lần lại một lần tự an ủi chính mình. Ta nói với bản thân, Gianh Nam, hắc nhất định có thể giải thích tất cả, vì sao ta phải đi cửa hông.

Khi đó ta, vẫn là tín nhiệm hắc như vậy.

Vào phủ, lại đi được một đoạn đường thật dài, kiêu hoa mới rốt cục dừng lại. Chính là, ta cảm thấy tò mò kỳ quái, vì sao chung quanh im lặng đến kì lạ?

Các tân khách đâu?

Ta còn đang suy nghĩ, liền nghe thấy Thư Nghiên mở miệng nói: “Công tử.”

Sau đó, xuyên qua khe hở của màn kiệu, ta nhìn thấy một đôi giày nâu xuất hiện ở trong tầm mắt. Bàn tay trắng nõn phát khai màn kiệu, thân mình hướng về phía ta, hần khẽ cười nói: “Loan Phi.” Sắc đỏ thắm nơi tay áo của hần khẽ chớp lên, đường thêu tinh xảo đâm vào ánh mắt của ta, khiến lòng đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tài Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cừu Hận Lan Trần [1]

Do dự một lát, cuối cùng vẫn đưa tay cho hần. Hần mềm nhẹ nắm lấy, khẽ kéo ta ra khỏi kiệu hoa, dẫn ta đi nhanh về phía trước. Bị chiếc khăn hồng đội trên đầu che khuất tầm mắt, chỉ có thể cúi đầu mới có thể nhìn thấy đường đi dưới chân.

Đá cuội xanh được sắp xếp ngay ngắn mà lát thành đường đi, liếc mắt nhìn, còn có thể nhìn thấy lan can hai bên là dùng cẩm thạch làm thành. Trong không khí, thoang thoảng hương hoa thơm mát, dịu nhẹ khiến tâm tình thanh tịnh.

Tự trong đáy lòng bắt giác xuất hiện cảm giác bất an, là vì khi đó Phượng Lê Mạch từng nói qua, Giang phủ chẳng qua chỉ là gia đình thương nhân bình thường mà thôi. Vậy làm sao lại có thể có được đại bút tích như vậy chứ?

Giờ phút này, mặt trời cũng đã sắp lặn, ta biết chúng ta đã đi vào đến đại sảnh.

Người chủ trì hôn lễ không một chút chần chừ, ta vừa mới đứng vững, đã nghe hần kêu lớn: “Nhất bái thiên địa!”

Ta chấn động, liền thấy Giang Nam xoay người, hần thấp giọng cười nói: “Xem ra có người, so với chúng ta còn sốt ruột hơn.” Vừa nói xong, liền xoay người hành lễ.

Không thể tưởng tượng được, vào giờ phút này hần còn có tâm tình để nói đùa. Sự căng thẳng trong lòng cũng theo đó mà buông lỏng, xem ra là ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Theo hần hành lễ.

Tiếp đó, người chủ trì lại hô to: “Nhị bái cao đường!”

Hai người xoay người, chậm rãi cúi đầu bái hạ.

Bỗng nhiên nghe Giang Nam chậm rãi, khe khẽ nói: “Mẹ, người đang nhìn con phải không? Vậy hãy nhìn thật kỹ nhé...”

Ta nhớ tới hần từng nói qua, mẫu thân ruột của hần ngay sau khi sinh hạ hần đã qua đời. Mà lời nói của hần trong giờ phút này, mơ hồ, ta có chút không hiểu.

“Phu thê giao bái!”

Thanh âm cao vút đột nhiên vang lên, trong khoảnh khắc đó, ta có chút hoảng hốt, thậm chí do dự. Những âm thanh rì rầm mơ hồ ở xung quanh, đột nhiên trở nên chói tai. Mà người ở trước mặt ta, đã hướng ta nghiêng người bái hạ.

Hoi hoai cắn môi, rốt cục cũng theo hần hành lễ.

Buổi lễ kết thúc.

Có nha hoàn đi tới đưa ta tiến lên, ta biết, là để kính trà cha mẹ chồng. Quỳ gối xuống, tiếp nhận ly trà mà nha hoàn đưa qua. Nhìn thấy đôi giày ở trước mặt, ta trần đầy kinh ngạc. Ta nghĩ chỉ phải kính trà cha của Giang Nam, vì sao người ngồi trước mặt ta lại mang hài của nữ tử? Người này rõ ràng là nữ nhân!

“Mời phu nhân kính trà vương phi.” Lời nói của nha hoàn tựa như âm thanh ma quái vang lên bên tai.

Vương phi? Cái gì vương phi! Đầu óc ta tựa hồ như bị dội cho một chậu nước lạnh.

Nữ tử trước mặt đột nhiên cười rộ lên, ngôn ngữ bén nhọn: “Thật tốt! Muội muội cuối cùng cũng đến đây!”

Bàn tay bưng trà run lên dữ dội, vô tình, nước trà sóng sánh tràn cả ra ngoài, không thể nào cầm chắc được. “Àm” một tiếng, chén trà rơi xuống, vỡ nát.

Mà ta, rốt cục nhện không được, có nhện xuống nỗi đau bóng rắt, vén khăn trùm đầu lên.

Gương mặt quen thuộc ta đã nhìn suốt mười sáu năm. Nàng nhìn ta, nở nụ cười như có như không, mang theo niềm vui chiến thắng.

Mười sáu năm qua, nàng chưa bao giờ gọi ta một tiếng “muội muội”.

Ta kinh hoàng quay đầu, Giang Nam, nam nhân mà ta tin tưởng giờ phút này ở ngay phía sau ta, thân mình đứng thẳng. Hắn thân nhiên cười: “Thế nào? Điều bốn vương đáp ứng với nàng đều đã thực hiện rồi.”

Ta gầy dựa muốn đứng lên, lại vì chóng mặt mà nặng nề ngã xuống.

Thì ra, đây chính là lời giải thích mà hắn cho ta. Lời giải thích đáng sợ mà tàn nhẫn.

Nhưng là, vì sao, vì sao...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Cừu Hận Lan Trần [2]

Đây thực sự là trò cười cho thiên hạ, còn muốn hỏi cái gì nữa đây? Dù cho ta có ngu ngốc thì cũng hiểu rõ ràng. Làm gì có Giang Nam? Cho tới giờ, vốn không có Giang Nam. Hắn chính là Thập Tam Hoàng Tử trong truyền thuyết – Quân Lâm!

Thì ra, căn bản là không có cửa sống sót. Cái gì mà trời không tuyệt đường người, cũng chỉ là gạt người mà thôi. Cái gì cũng đều là giả, còn có cái gì là thật đây?

[Quân Lâm]

Quân Lâm lạnh lùng nhìn nữ tử té xỉu trên mặt đất, thấp giọng cười ra tiếng.

Nữ tử vốn đang ngồi yên vị cuối cùng cũng đứng dậy, nàng liếc mắt nhìn qua Loan Phi đang nằm trên mặt đất, đáy mắt chẳng có lấy một tia thương hại, sau đó chuyển hướng nhìn sang Quân Lâm hỏi: “Chàng đáp ứng nàng cái gì?”

Đáp ứng nàng cái gì? A...

Hắn ý vị thâm trường nhìn nữ tử trước mắt, cười đáp: “Ta đáp ứng nàng, sẽ làm tỷ muội các người hòa hợp lại.”

“Haha.” Vân Lan giống như nghe được một câu chuyện cười, che mặt cười ha hả. Tỷ muội hòa hợp? Nàng ta thật đúng là ngây thơ! Nhưng mà hiện tại, nàng là Vương phi, mà nàng ta ... ngày xưa là Phụng bát tiểu thư được hết mực cưng chiều, mà nay chẳng qua cũng chỉ là một ti thiếp (vợ lẽ). Như vậy, nàng ta gọi nàng một tiếng “tỷ tỷ”, tự nhiên cũng là hợp lẽ!

Lúc này, có một người tiến vào, ghé vào bên tai Thư Nghiên nói nhỏ, chỉ thấy Thư Nghiên gật gật đầu, vẫy tay cho hắn lui xuống. Quân Lâm khẽ nhíu mày, đã thấy Thư Nghiên tiến đến, đề thấp thanh âm nói: “Chủ tử, hắn tới đây.”

Hắn không có nói rõ “hắn” là người nào, Quân Lâm tự nhiên vẫn hiểu được. Theo bản năng, hắn quay đầu nhìn nữ tử đang nằm trên đất, liền nghe Thư Nghiên nói: “Chủ tử yên tâm, hắn chưa từng biết.”

Đúng vậy. Thư Nghiên ra ngoài làm việc, làm sao có thể để cho hắn phải lo lắng. Nháy mắt với Vân Lan, nàng liền lập tức phân phó hạ nhân đi Loan Phi vào trong. Chính mình chân chừ một chút, cũng theo đi vào.

“Đi mời.” Hắn, con người căng thẳng, trầm giọng nói.

Chỉ chốc lát sau đã thấy Quân Ngạn rất nhanh tiến vào. Gương mặt mang chút suy yếu đã sớm ánh lên dáng vẻ sắc bén. Sau khi Phụng gia sụp đổ, Hoàng Đế liền phong các Hoàng Tử thành Vương, ban cho phủ đệ. Mà hắn cảm thấy từ sau đó, Quân Lâm tựa hồ càng ngày càng kiêu ngạo. Lúc trước từng nghe nói hắn cưới thê, chẳng bao lâu mà nay lại đã nạp thiếp!

Lúc này, hắn thật sự không ngờ, kiêu hoa mà hắn gặp được đến đường lớn lại chính là thiếp thân mà Quân Lâm cưới về! Nếu không phải sau đó hắn lưu tâm, sợ rằng còn không biết hôm nay là ngày huynh đệ của mình nạp thiếp.

“Thất hoàng huynh.” Quân Lâm ra đón, ôn hoà thi lễ mà tiếp đón.

Ánh mắt Quân Ngạn dừng ở chén trà bị đánh vỡ trong đại sảnh, tâm tình bỗng nhiên căng thẳng, thanh âm lạnh lùng nói: “Hôm nay là ngày vui của Thập Tam đệ, sao lại có thể vắng lạnh như thế?”. Thật kỳ lạ! Dù sao cũng là nạp thiếp, tại sao không hề nhìn thấy một tân khách nào?

Quân Lâm cười yếu ớt một tiếng, nói: “Chẳng qua cũng chỉ là nạp thiếp mà thôi, không cần phải giống trống khua chiêng.”

Quân Ngạn cũng cười: “Có thể được cưới vào phủ, nghĩ hẳn cũng phải là người mà đệ thích, làm sao có thể ủy khuất nàng như vậy?”

“Haha, ủy khuất? Đến Vương phi của đệ còn không có được một hôn lễ trang trọng, nàng chỉ là một tì thiếp thì làm sao xứng chứ?”. Hắn gần từng tiếng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Quân Ngạn vì thế mà giật mình, lại nghe hắn nói, “Đúng rồi, Thất hoàng huynh hình như chưa có gặp qua Vương phi của đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Cừu Hận Lan Trần [3]

[Quân Lâm]

Lời nói của hắn chẳng thể khiến cho Quân Ngạn chấn động lấy một chút, nhìn thấy trong mắt Quân Lâm tràn đầy ý cười: “Nàng ... là người huynh biết.” Không để ý tới dáng vẻ kinh ngạc của Quân Ngạn, hắn xoay người sang một bên, ra lệnh, “Đi mời Vương phi ra đây.”

Khoảnh khắc kia, Quân Ngạn thực sự muốn nói, không, không cần đi.

Nhưng là, trong tiềm thức, hắn lại muốn nghiệm chứng một chút, bức thiết mà khẩn trương muốn xác minh.

Tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, ngày một rõ ràng. Giờ phút này, Quân Ngạn tựa như bị cái gì đó dính chặt lấy thân mình, bước chân trùng lại, một bước cũng không thể đi nổi.

“Thần thiếp bái kiến Ngạn Vương điện hạ.” Thanh âm nữ tử bình thản truyền đến, không nghe thấy một chút phập phồng lo sợ. Mà tâm tình Quân Ngạn, ngay trong lúc đó lập tức buông lỏng, không phải nàng, không phải nàng...

Bình ổn hô hấp, hắn mỉm cười xoay người lại, nhưng nhìn thấy nữ tử nở nụ cười má lúm đồng tiền trước mặt, liền chấn kinh.

“Vân Lan!”

Bọn họ đã phái người đi khắp nơi tìm kiếm, ai có thể nghĩ đến nàng lại có thể trốn tại Lâm Vương phủ!

Đột nhiên quay đầu, hắn chỉ vào Quân Lâm cả giận nói: “Thì ra là đệ!”

Quân Lâm không chút động dung, chậm rãi tiến lên, nắm lấy tay của Vân Lan, đạm thanh nói: “Thất hoàng huynh vì sao lại tức giận như vậy? Đệ chẳng qua là đem sự thật bị quên lãng suốt hai mươi năm nói ra thôi mà.”

“Đệ làm thế nào có thể biết được thân phận của nàng?” Thân phận của Vân Lan vẫn luôn là bí mật của Phượng gia, ngay cả là hắn, cũng đến lúc sự tình xảy ra, thời điểm Hoàng Hậu cùng Phượng Hồ không giấu giếm được nữa mới nói cho hắn biết. Còn hắn là một Hoàng Tử phải đi Biên Quốc tới mười năm, làm sao có thể biết? Chẳng lẽ...

Hắn hoảng sợ, mở lớn con mắt.

Chỉ nghe thấy âm thanh băng lãnh của Quân Lâm truyền đến: “Quốc Cữu có thể đem bí mật này chôn dấu, đệ tự nhiên cũng có bản lĩnh đào lên!”

Trong lòng căng thẳng, quả nhiên...

Đến tận lúc này, hắn không thể không thừa nhận, Quân Lâm quả nhiên rất lợi hại. Nhưng mà, hắn nghĩ mãi cũng không ra, hắn làm sao có thể tìm ra được? Phượng gia trận này, làm sao có thể thất bại thảm hại như vậy, ngay cả một chút phòng thủ giữ lấy đường sống cũng không có. Điều không thể tha thứ là hắn đã hại chết hai trăm ba mươi hai mạng người! Cái này so với tự tay giết người có gì khác nhau! Có lẽ, Quân Ngạn hắn cũng không phải là người nhân từ có thể nương tay, thế nhưng, đối với Phượng gia, hắn nhất định sẽ không xuống tay. Cũng không thể chịu đựng được việc người khác xuống tay với Phượng gia.

Trong đầu hiện lên thân ảnh nữ tử mảnh mai, đột nhiên trong lòng nhói lên đau buốt! Hắn nhíu mày nói: “Đệ không nên hại Phượng gia chết nhiều mạng người như vậy!” Hắn thề, hắn sẽ làm cho Quân Lâm phải trả giá.

“Haha.” Quân Lâm cười to ra tiếng, “Phượng gia có kết cục như thế, đều là hậu quả do Phượng Hồ tự mình gây nên, cùng với đệ có quan hệ gì chứ?

Thất hoàng huynh nếu còn muốn ngôi vị Thái Tử, đệ khuyên huynh nên cách xa Phượng gia một chút!”

Thái Tử.

Nhìn thẳng vào hần, Quân Ngạn cười lạnh: “Cái này không dám phiền đệ nhọc tâm. Thập Tam đệ người thực sự cưới nàng? Đệ là muốn tuyên cáo thối lui khỏi cuộc chiến tranh đoạt danh vị sao?”

Cúi người, khẽ điểm lên hai má Vân Lan một chút, Quân Lâm cười nói: “Thất hoàng huynh nói thế nào, liền coi là như vậy đi.”

Quân Ngạn nặng nề hừ ra một tiếng, cuối cùng phất tay áo rời đi.

Cưới vợ, chẳng qua là cưới thế lực sau lưng nữ nhân mà thôi. Quân Lâm lật ngược thế trận rất hay, vậy mà lại cưới một Vân Lan hoàn toàn vô dụng. Trách không được thời điểm khi đó Hoàng Đế nhắc tới Quân Lâm lại lộ ra biểu tình thương tiếc như vậy. Người nghĩ rằng hần không cưới một người quyền quý thì thật không tồn tại dã tâm tranh đoạt quyền lực hay sao? Không, vĩnh viễn không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Lễ Hợp Cấn Như Thế

[Quân Ngạn]

Thời điểm hần từ Biên Quốc trở về, trong ánh mắt của hần đã ẩn giấu một tia không an phận, ngay lúc đó hần liền biết, Quân Lâm tuyệt không bao giờ là một người chấp nhận an nhàn như hiện tại. Tuyệt không phải!

Chỉ đáng thương cho Loan Phi của hần...

Cất bước đi ra khỏi cửa Lâm Vương phủ, trong nháy mắt, lồng ngực đau buốt, đau đớn hơn bao giờ hết. Theo bản năng nắm chặt lấy vạt áo, hần thực không thể đứng vững được nữa.

“Chủ tử!” Thập Hạ thấy hần đi ra, vội xông lên dìu hần.

Nhớ không rõ hần đã bao lâu rồi không có ngủ, từ sau khi Phượng phủ gặp chuyện không may cho đến giờ, cơ hồ như chưa có đêm nào ngủ qua, cho dù thân mình có làm bằng sắt đi chăng nữa cũng là không chịu nổi! Nhưng mà, bất cứ ai cũng không khuyên được.

Cắn răng mở miệng: “Chủ tử nếu còn không tự biết quý trọng thân thể chính mình, thuộc hạ chỉ còn cách bẩm báo với Hoàng Hậu nương nương!” Hi vọng rằng nếu là lời của Hoàng Hậu, hần có thể còn nghe theo.

Quân Ngạn lại hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Không cần, hồi phủ. Bốn vương muốn nghỉ ngơi.” Hần không thể tiếp tục thụ động như vậy nữa, nỗi đau mất đi Phượng phủ, nỗi đau mất đi Loan Phi, hần sẽ từng chút từng chút đòi lại từ kẻ kia! Cho nên, từ giờ trở đi, hần sẽ không miễn cưỡng chính mình như vậy nữa.

[Loan Phi]

Trong lúc hoảng hốt, cảm giác có bóng người ở trước mắt ta khẽ chớp động. Ta thở nhẹ một tiếng, trong lòng cả kinh nhảy dựng lên. Không biết là ai đã mang ta về phòng. Tất thấy đều xa lạ...

Ta đột nhiên nhớ tới Giang Nam, không, phải là Quân Lâm mới đúng.

“Tĩnh rồi sao?” Thanh âm thân nhiên truyền đến, không chút tình cảm.

Ta kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Quân Lâm ngồi ngay ngắn ở trước bàn, nhìn thẳng vào đáy mắt ta, trong đó không ẩn chứa chút tình cảm nào, thay vào đó chỉ có sự băng lãnh. Ánh mắt sắc bén của hần tựa như muốn nhìn thấu tâm can ta, khiến tâm tư ta đột nhiên kinh hoàng.

Hần đứng dậy, tiến về phía ta.

Ta hoảng sợ, theo bản năng lui vào phía trong. Nhìn thấy hần khéo léo đưa đến một chén rượu, mà hần đã ngồi xuống bên mép giường. Ta nhìn hần, cũng không đưa tay đón lấy.

“Rượu hợp cấn, cũng không uống sao?” Hần nói xong, lại đưa chén rượu qua.

Trong lòng ta cảm thấy chấn động, cắn răng vung tay gạt đổ chén rượu trong tay hắn, lớn tiếng chất vấn: “Vì sao? Đến tốt cùng là vì sao ngươi phải làm như vậy?”

Chuyện Vân Lan mất tích có liên quan đến hắn, hay là lúc đó, khi gạt ta hện Vân Lan đi ra ngoài cũng là do hắn tính kế? Như vậy, tiếp cận ta, từ sớm cũng là âm mưu của hắn?

“Haha...” Cười tự giễu chính mình.

Hắn nói hắn tên Giang Nam, hắn nói hắn thích Bồ Công Anh, thì ra, tất cả đều là gạt ta! Buồn cười là, ta lại hoàn toàn tin tưởng...

Thấy hắn ngửa đầu uống cạn chén rượu của chính mình, rồi bất chợt kéo ta lại, đưa tay giữ chặt lấy đầu ta, hôn lên môi ta. Ta kinh ngạc, muốn đẩy hắn ra, đầu lưỡi của hắn đã tiến vào. Rượu trong miệng hắn, không chút báo trước được đưa vào trong miệng ta.

“Khụ khụ.” Ta nhin không được mà ho khan.

Cuối cùng hắn cũng buông lỏng bàn tay kim giữ ta, tiến lại gần, mở miệng uy hiếp: “Nghe đây! Đừng vọng tưởng nghĩ ta là Giang Nam. Tất cả những chuyện kia chỉ là giấc mộng của chính nàng mà thôi!”

Đúng vậy, đó chẳng qua là giấc mơ của ta mà thôi. Hiện tại tỉnh mộng, ta nên đối mặt với tất cả như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tất Cả Đầu Là Tự Nguyện

Ta chỉ cảm thấy có chút choáng váng, đưa tay chống xuống mới miễn cưỡng không có ngã xuống.

Người trước mặt lạnh lùng cười rộ lên, mở miệng nói: “Sao vậy, chỉ là một ngum nhỏ mà đã say rồi sao? Nhưng mà đêm đó, bốn vương đã thay nàng uống không ít đâu!” Nói xong, hắn lại đem ta gắt gao ôm lấy.

Đêm đó...

Ta nhớ ra rồi, là thời điểm chúng ta bị bắt cóc. Hoảng sợ nhìn vào gương mặt tuấn mỹ của hắn, nước mắt không kiềm nén được mà chảy xuống, chậm rãi khép mắt lại. Thì ra...

“Loan Phi của ta, cuối cùng cũng nghĩ ra rồi.”

Hắn thờ ơ nói.

Mà tâm của ta, ngay tại thời điểm đó, hoàn toàn bị phá nát.

Thật sự là hắn, ngay từ đầu đã bày mưu tính kế? Kỳ thật, không phải là ta liên lụy hắn, bởi vì hắn mới chính là chủ mưu! Thực hay cho một cái khổ nhục kế! Đúng là một âm mưu thâm sâu!

Hắn thực là lợi hại, ngay cả Lục ca của ta cũng hoàn toàn bị hắn lừa gạt. Thành Tây Giang phủ, xem ra xác thực là có phủ này. Nếu không, lúc đi được nửa đường, hi nương kia cũng sẽ không kinh ngạc mà nói: “Không phải nói đi Thành Tây Giang phủ sao?”

Chỉ là vì lúc ban đầu, nàng cũng không biết là đã tiếp nhận hi sự của Lâm Vương phủ.

Thì ra là thế.

Nam tử nhẹ nhàng mon tron khoe mắt của ta, lực đạo mềm nhẹ. Nhưng mà hắn không phải là Giang Nam mà ta quan biết.

Nhất cử nhất động của hắn, đều làm cho tim ta đập nhanh không thôi.

Cảm giác được động tác của hắn thoáng chút do dự, sau đó, đột nhiên siết chặt cổ ta.

“A...” Ta hét lớn một tiếng, kinh hoàng mở to mắt. Bàn năng bắt lấy tay hắn, thế nhưng hắn dùng lực đạo thật lớn, mà trên người ta, dần dần mất đi khí lực.

Muốn giết ta sao? Hắn là muốn giết ta sao?

Trong mắt của hắn nổi lên oán khí, nghiêng răng nói: “Tại thời điểm Phượng Hồ hạ thủ hại chết mẫu phi của ta có từng nghĩ tới, hắn cũng sẽ có ngày hôm nay? Hắn tính toán thật cẩn kẽ, đem ta đưa đi Biên Quốc. Hắn nghĩ ta sẽ chết ở nơi đó. A, hahaha...”

Hắn đột nhiên cười lên một cách ngỗ nghịch, lực đạo trên tay ngày càng mạnh thêm.

Rất nhanh ta đã không thể hô hấp, khó khăn lắc đầu.

Cha ta không phải hung thủ, không phải!

Hắn không nhìn đến thống khổ của ta, tiếp tục nói: “Nàng yên tâm, bốn vương nếu muốn giết nàng, cũng sẽ không đợi tới ngày hôm nay. A, có lẽ nàng nên cảm tạ ta đã cho nàng cơ hội sống sót. Phượng bát tiểu thư, hiện đang trên đường bị áp giải ra biên cương! Sau này, nàng chính là thiếp của bốn vương, sống là người của bốn vương, chết là ma của bốn vương! Nếu như Phượng Hồ trên trời có nhìn thấy được, bốn vương cũng rất hài lòng. Nữ nhi được hắn quý trọng nhất lúc còn sống, Loan Phi...” Một tay kia của hắn chậm rãi mon trón khuôn mặt của ta, cúi đầu cười: “Bốn vương sẽ cho nàng thân phận tôn quý nhất, cũng sẽ cho nàng cuộc sống ti tiện nhất!”

“Người...”

Ta sợ ngây người, người này chính là nam nhân mà ta yêu thương. Người này chính là nam tử ôn nhu nói với ta “Cả cho ta”...

Thân phận tôn quý nhất, cuộc sống ti tiện nhất.

Ha ha, nói thật hay!

Khi đó ta không biết, “tôn quý” trong miệng hắn còn có ý nghĩa khác.

Hắn đột nhiên buông bàn tay kiềm chế ta ra, ta nhìn không được mà kịch liệt ho khan, hắn lại mạnh mẽ cúi người áp xuống.

Ta kinh hoàng đẩy hắn ra: “Khụ, người... làm gì vậy?”

“Nàng nói xem?” Hắn nheo mắt lại, liếc mắt nhìn ta, ngữ khí nặng nề.

“Đừng!” Không nghĩ nhiều, ta liền kêu lên.

Hắn không tức giận, bình tĩnh mở miệng: “Nàng là thê tử được bốn vương cưới hỏi đẳng hoàng, đây chẳng qua là nghĩa vụ lớn nhất của nàng mà thôi! Đừng quên, bốn vương cũng không có bức nàng!”

Hắn gần từng tiếng, đâm vào tim ta, khiến cho ta thương tích đầy mình.

Đúng vậy, hắn không có bức ta. Ta là... tự nguyện. Haha, thật quá buồn cười...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đêm Đầu Tiên

Thân mình hắn ép tới thấp dần, cởi bỏ áo khoác, cách lớp áo lót mỏng, bộ phận mẫn cảm nhất trên cơ thể hắn dán vào bụng của ta, ta bỗng nhiên run rẩy.

Ho khan, bật khóc.

Đôi môi mỏng hôn lên môi ta, mang theo trong đó băng lãnh cùng với hận ý vô tận. Trong mắt hắn, tất cả đều là hờ hững.

“Không cần...” Ta khóc cầu xin hắn.

Hắn nằm xuống, ở bên tai ta khiêu khích mở miệng: “Không cần? A, vậy là muốn bốn vương đem nàng ném cho thị vệ trong phủ sao?”

Ta hoảng sợ, hắn nói muốn đem ta cho nam nhân khác?

Hắn lại cười: “Tiếc là, bốn vương không định làm như vậy.” Lời của hắn vừa mới dứt, lại cúi đầu hôn lên môi ta.

Chưa bao giờ nghĩ tới, đêm tân hôn của ta lại diễn ra như thế, làm cho ta cả đời khó quên.

Giữa mùa xuân thời tiết đã ấm dần lên, một đêm, nóng bỏng đến tận cùng.

Nằm ở bên cạnh ta, Quân Lâm dường như đã ngủ say, mà ta, ngửa mặt nằm, chỉ cảm thấy thân thể chính mình ngày càng lạnh dần. Thân thể đau đớn làm cho ta lần lượt nhớ tới, cùng hân hoan ái kia là sự thật, một lần lại một lần, giống như một cơn ác mộng.

“Huhu...” Cấn rặng, tuyệt vọng kìm nén không cho chính mình khóc thành tiếng, lại không thể ngăn chặn âm thanh rên rỉ từ tận đáy lòng.

Nửa thân trên ở trần, góc chăn đã tụt xuống tới thắt lưng, nhưng ta cũng không có ý định đưa tay kéo lên. Nếu như có thể cứ như vậy chết đi, cũng tốt.

Phượng gia bị đánh đổ, cha, mẹ, Kinh Ca cũng đã không còn nữa. Thế giới này, ta còn có thể lưu luyến cái gì nữa đây?

Người ta yêu...

Cấn môi, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, cánh màn theo gió mà lay động, tựa như đang cười nhạo sự ngu muội của ta.

Run rẩy, hai hàng nước mắt từ khóe mắt chảy xuôi xuống.

Người bên người đột nhiên cử động, giọng nói của hắn vẫn như cũ, lạnh băng đến vô cùng: “Hận sao? Vậy hãy dựa vào phần hận ý này mà sống.”

Ta âm thầm kinh hãi, nghiêng đầu, ngạc nhiên thấy hắn vẫn chưa mở mắt. Gương mặt khiến tịnh cùng với những lời mà hắn vừa thốt ra thật chẳng hợp chút nào, làm cho ta hốt hoảng, vừa rồi ta còn nghĩ hắn chính là Giang Nam ôn nhu như gió.

Sững sốt hồi lâu, ta đột nhiên đưa tay kéo lấy chăn, găt gao đem chính mình bao chặt lại.

Phượng Loan Phi, người hiện tại làm có thể chết được?

Nỗi oan khuất của Phượng phủ còn chưa được cõ, ta làm sao có thể chết?

Cả đêm, đều ngủ thật sự khổ sở.

Ngay khi tảng sáng, Quân Lâm liền thức dậy. Ta nghe thấy tiếng bọn nha hoàn tiến vào hầu hạ hắn thức giấc, tất cả đều là tiếng bước chân, không ai nói một lời.

Hắn không gọi ta, ta cũng giả bộ ngủ say.

Lại qua hồi lâu, mới có nha hoàn tiến vào, ở bên giường ta nhỏ giọng nói: “Phu nhân, nên dậy rồi.”

Ta không để ý tới nàng, vẫn nhắm mắt như cũ.

Cách một lát, nha hoàn lại nói: “Phu nhân, Vương phi phân phó nô tỳ đến hầu hạ phu nhân thức giấc.”

Wương phi!

Nhị tỳ của ta!

Ta bỗng nhiên mở to mắt, ta làm sao có thể quên mất nàng?

Nha hoàn tựa như hoảng sợ, sau một lúc lâu mới nói: “Phu nhân, nô tỳ hầu hạ ngài thức giấc.” Nói xong, đưa tay tới dịu ta.

Ta không nói lời nào, tùy ý để nàng giúp ta mặc quần áo, đỡ ta xuống giường, nha hoàn kia nhìn thấy điểm tinh hồng ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát cái đỏ hồng lên. Nàng tới gần ta, trong lời nói không che dấu được vui sướng: “Phu nhân, Vương gia đối với ngài thật tốt! Phu nhân không biết...”

“Liễu Nhi!”

Lời nàng còn chưa kịp nói hết, đã bị một người chặn lại.

Ta giật mình nhìn về phía cửa, thấy Thư Nghiên ánh mắt sắc bén đứng ngay trước cửa. Nha hoàn tên Liễu Nhi kia vội cúi thấp đầu nói: “Nghiêm thị vệ, ta...”

Thư Nghiên đưa mắt nhìn ta một cái, ánh mắt không còn sắc bén, mà dần dịu xuống.

Chương 62: Giáo Huấn Nha Hoàn

Hắn cười nói: “Đây là nha hoàn mà thuộc hạ chọn riêng cho phu nhân, tên Liễu Nhi. Nếu phu nhân cảm thấy không hài lòng, thuộc hạ sẽ đổi giúp ngài.”

Hắn một thân mặc đồ đen, đã không còn là thiếu niên ngây ngô lúc trước mà ta quen biết nữa. Hắn cũng không còn gọi ta là “Phượng cô nương”, mà đã sửa thành “Phu nhân”. Mà ta, vẫn cứ cảm thấy khiếp sợ. Thì ra, hắn chính là người ẩn thân ở một nơi bí ẩn trong thiên lao ngày đó! Ta rút cuộc đã biết, vì sao thời điểm gặp phải quan binh trên đường ngày hôm qua, hắn không có tiến lên, ngược lại, sai hỉ nương tiến đến.

Ở tận sâu đáy lòng thực sự bị chấn động, phải chăng ngày hôm qua đứng chặn ở trước kiệu của ta, thực sự là Quân Ngạn? Mà hắn, là sợ đi lên sẽ bị nhận ra.

Haha. Trong lòng cười tự giễu. Ta đã từng hơn một lần suy nghĩ người hãm hại Phượng phủ sao có thể kiên nhẫn và lợi hại đến vậy, có thể bất động thanh sắc mà đem Phượng phủ tính kế như thế. Thì ra, kẻ hạ độc thủ lại là người ở bên cạnh ta!

“Phu nhân.” Liễu Nhi nhỏ giọng gọi ta.

Ta quay đầu, nghe Thư Nghiên nói: “Thuộc hạ không quấy rầy phu nhân nữa, xin cáo cúi trước.”

Liễu Nhi hướng ta le lưỡi, cười nói: “Phu nhân, Nghiêm thị vệ rất đáng sợ phải không? Rất nhiều người đều rất sợ ngài ấy! Nhưng mà, phu nhân ngài là chủ tử, cùng với đám nô tỳ không có giống nhau.”

Nghe nha hoàn miên man nói mãi, khiến cho tâm tư của ta trầm hẳn xuống.

Ta cũng được tính là chủ tử sao?

Chẳng qua chỉ là con rối trong tay bọn họ mà thôi!

Liễu Nhi tựa như rất vui vẻ, xoay người cầm lấy cái gì đó trên bàn đưa qua cho ta, mở miệng nói: “Phu nhân người xem, đây là Vương gia phân phó mang đến cho ngài, rất đẹp phải không? Nào, để nô tỳ giúp ngài đeo.”

Nói xong, từ trong hộp lấy ra một chiếc vòng ngọc, giúp ta đeo vào.

Trong lòng lửa giận tràn lan, ta vung tay hất văng vòng ngọc trên tay nàng, lớn tiếng nói: “Ta không cần!” Ta không cần đồ của hắn, không cần!

Liễu Nhi không có giữ chắc, chỉ nghe “choang” một tiếng, chiếc vòng ngọc tinh xảo kia trong nháy mắt vỡ nát. Liễu Nhi kinh hãi kêu to, khó hiểu nhìn ta: “Phu nhân...”

“Lớn mật!” Đột nhiên, một thanh âm từ phía sau vang lên.

Ta quay đầu, nhìn thấy một bàn tay đưa đến, ta chưa kịp phản ứng, Liễu Nhi ở bên người đã bị kéo qua không thương tiếc. Nha hoàn đối diện về mặt hung dữ, đem Liễu Nhi lôi tới trước mặt Vân Lan. Vân Lan vung tay quạt thật nhanh, một cái tát đã hạ xuống trên gương mặt Liễu Nhi, mắng lớn: “Nha đầu chết tiệt kia, người yêu tay sao? Lâm Vương phủ chúng ta không nuôi com những kẻ vô dụng!”

“Vương... Vương phi!” Liễu Nhi cố nhịn xuống đau đớn, quỳ gối xuống, dập đầu nói: “Vương phi tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ biết sai rồi!”

Vân Lan cúi người, mỉm cười nắm lấy cằm của nàng, nheo mắt lại nói: “Người có biết chiếc vòng tay này đáng giá bao nhiêu tiền không?” Trên tay dùng thêm một chút lực, trực tiếp đem nàng đẩy ngã, “Sợ là người cả đời cũng không biết được!”

Ta lạnh lùng nhìn, ta làm sao không biết, lời của nàng, từng chữ từng chữ đều là nói cho ta nghe.

“Nô tỳ biết sai rồi! Xin Vương phi tha mạng!” Liễu Nhi ngay ngắn quỳ gối, vẫn cứ van xin nàng như trước.

Vân Lan sắc mặt không thay đổi, chỉ đạm thanh nói: “Điểm ngọc, đánh cho ta. Đánh một chút để nhớ cho kỹ.”

“Dạ.” Nha hoàn tên Điểm Ngọc kia liền vung tay về phía Liễu Nhi đánh tiếp.

Ta thật sự nhìn không nổi, nói với Vân Lan: “Đủ rồi! Vòng tay là ta làm vỡ, muốn đánh thì cứ đánh ta đây.” Nàng nói nhiều như vậy, làm nhiều như vậy, đơn giản là cho ta xem. Như vậy, sao không rõ ràng một chút, trực tiếp nhắm về phía ta đi?

Ai ngờ Vân Lan khẽ cười, cầm tay của ta, cười nói: “Muội muội, người tuy chỉ là tiểu thiếp của Vương gia, nhưng cũng là thân phận chủ tử, làm sao có thể đánh đồng với đám nha hoàn chứ?”

Chương 63: Thân Thế Của Nàng

Nụ cười của nàng khiến cho ta toàn thân run rẩy. Cấn rắng đẩy tay của nàng ra, nhìn thấy nàng biến sắc, quay đầu nói với Diễm Ngọc: “Kéo ra bên ngoài đánh, đừng làm phiền chúng ta nói chuyện.”

Nàng vừa dứt lời, liền có mấy nha hoàn tiến tới đem Liễu Nhi lôi ra bên ngoài.

Liễu Nhi vẫn nức nở khóc lóc xin tha, nhưng là không có ai để ý đến.

Ta cũng không có ngăn cản. Đó chẳng qua cũng chỉ là nha hoàn mà ta quen biết chưa đến nửa ngày mà thôi. Người tương như thân thiết nhất cũng đã phản bội ta, thì một nha hoàn không có giao tình là không đáng khiến cho ta cùng với Vân Lan đối nghịch. Huống hồ, quả thật ta cũng có chuyện muốn hỏi Vân Lan.

Liễu Nhi bị đem ra bên ngoài, không biết là ai thức thời đem cửa phòng đóng lại, chỉ để lại hai người ta và Vân Lan.

Ta đứng đối mặt với nàng.

Nàng bỗng nhiên cười si ngốc, mở miệng nói: “Phượng bát tiểu thư!”

Ta nhất thời giật mình, lời nói của nàng thật kỳ lạ, bỗng nhiên lại gọi ta là “Phượng bát tiểu thư.”

Vân Lan tựa như nhìn ra sự khó hiểu của ta, cười nói: “Sao vậy, cảm thấy kỳ lạ sao? Chắc chắn! Ai có thể nghĩ đến Phượng bát tiểu thư nổi tiếng khắp trấn khi xưa, mà nay chẳng qua cũng chỉ là một thị thiếp làm ấm giường cho người khác!”

“Nhị tỷ!” Cấn rắng mở miệng, xưng hô này đã lâu rồi không có gọi. Đến nay gọi lên, lại cảm thấy xa lạ đến vậy.

Vân Lan bỗng nhiên cười phá lên, nhìn ta chăm chăm, ánh mắt sắc bén: “Haha, ta không phải nhị tỷ của ngươi!”

Ta lắc đầu, làm sao có thể không phải chứ? Phượng phủ nhị tiểu thư Phượng Vân Lan, chẳng lẽ ta còn có thể hoa mắt mà nhìn nhầm được sao? Huống hồ, mười sáu năm, ta cùng với nàng quan hệ dù có không tốt, cũng không đến nỗi nhận lầm.

“Rốt cuộc vì sao lại thế này? Vì sao tỷ ... lại giả cho hần? Tỷ có biết ngày ấy tỷ mất tích, trên dưới trong phủ đều lo lắng đến phát điên!” Nàng bày ra vẻ mặt khinh thường, nhưng ta vẫn muốn nói: “Tỷ vẫn luôn cho rằng cha không quan tâm tới tỷ, nhưng thời điểm tỷ mất tích, người lo lắng nhất lại chính là cha!”

“Haha.” Nàng bật cười ra tiếng, tới gần ta, thấp giọng nói, “Vậy ngươi có biết vì sao hần sốt ruột như thế không?”

Ta giật mình, không hiểu ý nghĩa trong lời nói của nàng.

Vân Lan lại nói: “Ngươi nhất định không tin, hần năm đó đã làm ra chuyện gì.”

Ta cả kinh lui lại mấy bước, Vân Lan nàng, không có gọi “cha”, mà gọi thẳng là “hần”.

Đến tận cùng, đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết?

Nàng từng bước ép sát tới, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên trở nên vụn vỡ, âm sắc âm lãnh: “Ta chẳng qua chỉ là một con tin trong Phượng phủ các người mà thôi!”

“Nhị tỷ!” Ta hoảng sợ nhìn bộ dạng của nàng, rốt cuộc nàng đang nói cái gì vậy? Nàng có biết chính mình đang nói cái gì hay không?

Vân Lan dường như đã sớm đoán được ta sẽ có bộ dạng này, nàng từng bước tiến đến, cười lạnh nói: “Chỉ sợ ngươi như thế nào cũng không tưởng tượng được, ta chẳng qua chỉ là con gái của quán gia Phượng phủ mà thôi! Haha, cũng khó trách, ở Phượng gia, địa vị của ta và ngươi lại có thể cách biệt một trời một vực như vậy.”

Chương 64: Chân Tướng Tàn Khốc

“Tỷ là... Không. Điều đó là không thể nào!” Ta lùi lại nửa bước, không cẩn thận mà té ngã, đập mạnh lên mặt đất lạnh như băng, đau đớn, cũng không thể nào sánh kịp với nỗi xót xa trong lòng. Đến tận cùng, là chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt sắc bén nhìn gương mặt của ta, Vân Lan khẽ gấp thắt lưng, khoe miệng nàng cười đến quỷ dị: “Không sai, ta là con gái của Liên Vân. Thân phận của ta, chưa bao giờ sánh bằng bát tiểu thư tôn quý như ngươi. Haha...” Nàng khẽ than thở rồi nói tiếp: “Nhưng mà sau này, còn khó mà nói được!”

Trong lời nói đều là những lời hèn mạt, mà ở trong mắt tất cả đều là hận ý.

Nhưng mà ta không tin, ta không tin!

Liều mạng lắc đầu, ta giữ chặt tay nàng: “Không, nhị tỷ, tỷ đang gạt ta, có phải hay không? Là do tỷ hiểu lầm rằng cha thương yêu ta nhất, là do tỷ nghĩ là...”

“Đủ rồi!” Vân Lan rộng giận gạt mạnh tay ta ra, ánh mắt bốc hỏa, “Phượng Loan Phi, ngươi tinh táo có được hay không? Ngươi cho là ngươi làm bộ không biết sẽ thay đổi được chuyện trước đây hay sao? Ta nói cho ngươi biết, đừng si tâm vọng tưởng! Phượng gia đã đổ, Phượng Hổ đã chết! Ngươi cũng không còn là thiên kim tiểu thư của Phượng phủ thừa hưởng ngàn vạn sung sướng nữa!”

“À mà, ta quên mất, ngươi hiện tại là tội nhân chi nữ nha. Nếu Vương gia không khăng khăng thu lưu ngươi, sợ rằng ngươi nay đã thật sự trở thành cô hồn quỷ dã trên đường sương tuyết tới biên giới. Haha...” Nàng bỗng nhiên mê loạn mà cười rộ lên, ánh mắt nhìn ta, là sự châm chọc cùng đắc ý vô tận.

Cô hồn quỷ dã trên đường sương tuyết.

Khinh Ca...

Bên tai phảng phất vang lên tiếng gọi của nàng “Bát tỷ”, trong khoảnh khắc, lệ tràn khoe mi.

Vân Lan tựa như càng nói càng đắc ý, nhìn ta khóc, nàng lại càng cười đến vui vẻ: “Cảm thấy bản thân đau khổ sao? Đó tất cả cũng là do món nợ Phượng Hổ mà phải trả! Cha nợ con trả, đó là lẽ đương nhiên!”

Nàng gần từng tiếng, từng lời từng lời giống như độc dược thấm sâu vào tận trong tim ta.

Đau quá.

Ta nắm chặt nắm tay, cố thu lấy một chút dũng khí cuối cùng mà lao đảo đứng lên, ánh mắt dán chặt vào trên người của nàng, mở miệng: “Cho dù ngươi không phải là cha ruột của ngươi, những tốt xấu gì cũng là người đã dưỡng dục ngươi thành người. Thử hỏi xem cha đã khi nào bạc đãi ngươi chưa?”

Trong mắt của nàng không hề gợn chút áy náy, mà lời nói của ta, tựa như nàng nghe được chuyện thực nực cười. Đối mặt với ta, nàng lạnh lùng mở miệng: “Ngươi cho là Phượng Hổ giữ ta ở lại Phượng phủ làm tiểu thư là vì cái gì?”

Ta lắc đầu, ta không biết, hết thảy những gì nàng nói, ta cũng đều không hiểu.

Nàng vung tay áo, đứng thẳng thân mình, gắt gao nhìn chằm chằm vào ánh mắt ta, lúc lâu sau mới mở miệng: “Ta chẳng qua là một quân cờ để Phượng Hổ và Liên Vân kiểm chế lẫn nhau mà thôi!” Hận ý sâu đậm trong lời nói, ta nghe thấy được.

Không chỉ là đối với Phượng Hổ, còn có Liên Vân.

Chiều theo lời của nàng, thật là cha ruột của nàng!

“Thế nào, không hiểu sao?” Nàng cười nhạo, “Ngươi thông minh như vậy, làm sao lại không hiểu chứ?”

Thất kinh nhìn nàng, lời của nàng, cả nụ cười ý vị thâm trường kia của nàng nữa...

Từng chi tiết rắc rối khó gỡ kia, đều từng cái đối ứng.

Phượng Hổ có được trong tay nhược điểm của Liên Vân, liền nghĩ rằng bắt con gái của kẻ kia làm con tin có thể ngăn trở được mọi đường. Cũng khó trách, mỗi khi Vân Lan xuất môn, đều sẽ có trọng binh đi theo. Thì ra đó không phải là vì bảo hộ nàng, mà hoàn toàn là giám thị!

Ta hít vào một ngụm khí lạnh, không, ta vẫn không muốn tin tưởng, Phượng Hổ, là người cha mà ta vô cùng kính trọng lại có thể làm ra những chuyện như vậy.

“Không tin sao? Bởi vì người không thể nào tin được.” Vân Lan khinh miệt cười, “Người cho là Vương gia tiếp cận người là vì cái gì? Không phải bởi vì yêu người, mà là, vì ta. Người có biết, chỉ có ta được an toàn, Liên Vân mới chịu đáp ứng đứng ra làm chứng vạch tội Phụng Hổ.”

Bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy Giang Nam ở trước mặt ta ôn nhu cười, hắn nói hắn có biện pháp giúp ta cùng Vân Lan xóa bỏ mặc mủ, thì ra, hết thấy đều là nói dối!

Ta thật ngây thơ, lại hoàn toàn tin tưởng.

Bởi vì sao, chỉ có ta rõ ràng nhất ...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nổi Lên Hận Ý

Ta hiểu được, lúc này Vân Lan đến đây, chỉ là muốn chế nhạo ta. Nàng nói cho ta biết sự thật tàn nhẫn kia, từng chữ từng chữ đều kinh động tâm can.

Trong lòng ta bỗng nhiên trở lên phần hận, nếu như hết thấy những chuyện này là sự thật, như vậy Phụng Hổ vì sao phải làm như vậy, vừa nhìn cũng có thể hiểu được ngay.

Năm đó, Nhã phi được sủng ái nhất hậu cung, đến Hoàng Hậu cũng phải kiêng nể ba phần. Cây lớn thì vẫn luôn hút gió, huống chi là bên trong hậu cung. Được Hoàng Đế sủng ái cũng tựa như độc dược, lòng đố kỵ của nữ nhân chẳng khác nào rắn rết.

Là Hoàng Hậu, ta sớm nên nghĩ đến.

Nước mắt nhịn không được mà rơi xuống, mà ta, ngay cả sức lực nâng tay lên cũng không có.

Đó là người cô từ nhỏ đối với ta hết mức từ ái, đó là biểu ca từng nắm tay ta nói nhất định sẽ bảo vệ ta, lại đều có thể vì ham muốn ích kỷ của bản thân, tro mắt nhìn mấy trăm mạng người vô tội của Phụng gia ta chịu chết.

Khó trách Phụng phủ xảy ra chuyện, Quân Ngạn ngày hôm đó tới thiên lao không một lời đề cập đến việc nghĩ cách giải cứu, hắn chỉ thân nhiên nói một câu “bảo vệ ta”. Thì ra, hắn cũng chỉ muốn bo bo giữ mình!

Nếu như một ngày kia, Quân Ngạn có thể vinh danh đại bảo, hắn thật sự có thể không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm sao?

Hắn có nghĩ tới, vì hắn mà Phụng gia đã phải đổ biết bao máu tươi?

Ta thật muốn khóc ra tiếng, nhưng không thể nào khóc ra được.

Áp lực đè lên vai, thực nặng.

Mãi đến lúc Liễu Nhi đi vào, cúi đầu gọi ta: “Phụ nhân.”

Ta tuyệt vọng tựa ở đầu giường, ánh mắt trống rỗng. Trên mặt đất, vẫn còn chiếc vòng phi thúy bị ta làm vỡ lúc ban ngày. Trong chớp mắt một cái đã có thể sở hữu, nhưng rốt cuộc cũng không thể chữa lành.

Liễu Nhi cúi người dọn dẹp, đem mảnh nhỏ cẩn thận bao vào trong ngực, có chút câu nệ đứng lên, mở miệng hỏi: “Phụ nhân, cái này phải xử trí thế nào ạ?” Dù sao cũng là Vương gia ban cho, mặc dù đã vỡ, nàng cũng không dám tự mình đem đi vứt bỏ.

Ta nghe thấy, nhưng mà không muốn nói chuyện.

Liễu Nhi đem các thứ đặt ở trên bàn, tiến lên đây, nhìn ta: “Phụ nhân, người làm sao vậy?”

Lúc này ta mới nhìn rõ gương mặt nàng, còn lưu lại dấu tay thâm tím, khóe miệng vẫn còn tơ máu. Ta mới biết được, thì ra Diễm Ngọc có thể ra tay ngoan độc đến vậy.

“Phụ nhân!” Liễu Nhi nhìn thấy ta khóc hồng hai mắt, kinh ngạc kêu lên: “Phụ nhân, người làm sao lại khóc? Có phải là do Vương phi nàng...” Nàng bỗng dưng bịt kín miệng, không dám nói tiếp nữa.

Ta mặt mày nhăm nhăm, vẫn như trước không nói lời nào.

Liễu Nhi vội la lên: “Phu nhân, người nói gì đi! Đừng dọa nô tỳ!” Nàng nói xong, quỳ gối dưới chân ta.

“Phu nhân, người có chuyện gì có thể nói cho nô tỳ, không cần giữ ở trong lòng.”

“Phu nhân...”

Ta bỗng nhiên mở to mắt, cẩn thận nhìn nàng. Con ngươi đen láy của nàng lóe lên ánh sáng trong suốt, xem ra thật sự lo lắng. Không tự giác nâng tay lên, khi sắp chạm đến xiêm y của nàng, lại đột nhiên thu tay lại. Ta làm sao vậy? Muốn thương hại nàng sao?

Nàng không phải Thanh Tư, không phải người thân thiết với ta để ta có thể tin tưởng. Nàng chính là người của Quân Lâm, có lẽ cũng là người giám thị ta.

Ta lạng kê đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Trời tháng sáu, đêm nay không khí vẫn là lạnh như băng.

Liễu Nhi chạy đến mở áo choàng phủ lên người cho ta, nói nhỏ: “Phu nhân, bên ngoài gió lạnh, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh.”

Nâng tay phát bay áo choàng nàng vừa choàng thêm lên, ta không cần.

“Phu nhân?” Nàng khó hiểu, lại muốn tiến lên.

Ta lạnh lùng nói: “Lui xuống.”

Nàng giật mình, đứng hồi lâu, mới rút cục lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đòi Hỏi Của Hấn

Đứng ở bên ngoài cả một đêm, trên tóc đều đã vương cả một lớp sương lạnh.

Đến buổi sáng thì phát sốt mà nhiễm bệnh.

Toàn thân phát nóng, hết sức khó chịu.

Liễu Nhi mời đại phu đến xem, nói là đã nhiễm phong hàn, hơn nữa thân thể ta yếu đuối, cần phải ở trong phòng tĩnh dưỡng cho tốt, tuyệt đối không thể bị nhiễm lạnh. Ta nhân cơ hội hỏi: “Nếu như bị nhiễm lạnh có chết hay không?”

Liễu Nhi giật mình sùng sốt, vội nói: “Phu nhân, người nói bậy bạ gì vậy?”

Đại phu thu dọn hòm thuốc, khẽ lắc đầu nói: “Phu nhân nhà ngươi có lẽ là bị sốt nên hồ đồ rồi, mau đi sắc thuốc cho nàng dùng đi.” Nói xong liền đi ra bên ngoài, tựa như còn nén tiếng thở dài.

Sốt đến hồ đồ?

Cảm thấy thực nực cười, sợ rằng trong đời này chả bao giờ ta có ngày thanh tỉnh như hôm nay.

Lòng người như vậy, Phượng Loan Phi ta từ này về sau, sẽ ráng làm người cho thật tốt.

Nhưng ta thật sự không hiểu vì sao ta không chết đi, mà lại còn sống để đương đầu với thế giới này.

Hấn hấn là rất khinh thường ta? Vân Lan cũng thật khinh thường ta.

Vẫn bệnh, rất khó chịu.

Vân Lan không có đến nữa, hấn cũng không có đến.

Hấn thật sự có thể không quan tâm đến ta.

Cả bệnh thất, ra ra vào vào chỉ có duy nhất Liễu Nhi. Giúp ta bưng trà đưa nước, thay xiêm y, sắc thuốc hầu hạ. Nhưng mà ta vẫn cứ hờ hững đối diện,

ta biết ta không thể cảm động, không thể dễ dàng tin tưởng. Đây chính là thủ đoạn của hắn, mặc dù ta không biết đến lúc này hắn làm như vậy thì được cái gì.

Thật nhiều ngày trôi qua, bệnh tình vẫn không biến chuyển. Trong giấc ngủ chập chờn, ta hoảng hốt nghĩ thấy hương vị trên người nam tử.

Rất gần gũi, rất quen thuộc.

Hoảng sợ mở to hai mắt, liền nhìn thấy hắn đang nghiêng người bên giường của ta, hờ hững mà nhìn ta chăm chăm.

Thấy ta tỉnh lại, hắn không nói lời nào, xoay người ôm lấy ta.

“A.” Ta khẽ kêu một tiếng đẩy hắn ra, nhưng không có khí lực.

Hắn cúi đầu hôn ta, một lần lại một lần.

Miệng đã bị hắn chặn lại, kêu không ra tiếng, cũng không đẩy được hắn ra. Tim điên cuồng nhảy loạn, trời đã tối, đột nhiên tới đây, đến tột cùng thì hắn có ý tứ gì?

Nhưng là ta bị bệnh, hắn còn dám hôn ta, không sợ ta lây bệnh cho hắn sao?

Nghĩ đến đó, cảm thấy thật hoang đường, chuyện đã tới nước này, ta vẫn còn có tâm tư đi lo lắng cho hắn hay sao? Điều này cần thiết sao?

Si ngốc mà cười rộ lên, ta đối với hắn là con gái của kẻ thù, mà hắn lại là kẻ thù của ta.

Dùng sức cắn xuống, cắn nát môi hắn, trong miệng tràn đầy mùi vị của máu tanh. Chất lỏng dính dính theo khóe miệng chảy xuống, ta khẽ liếm, mặt không chút thay đổi nhìn hắn. Hắn ngừng hôn ta, giữ chặt lấy đầu ta, nâng tay hung hăng tát ta một cái không thương tiếc.

“Bốp!” Ta bị đánh đến mức mắt thấy cả sao trời.

Hừ lạnh một tiếng, hắn tiếp tục ghì chặt môi ta mà hôn. Tay đưa xuống, từ từ giải khai quần áo trên người ta.

Đau.

Ta muốn kêu lên, nhưng chỉ có nước mắt hỗn loạn trào ra.

Thì ra, còn có thể như vậy.

Không có ngôn ngữ châm chọc, không còn nữa ngữ khí lạnh lùng, nhưng vẫn như cũ, có thể cho ta cảm nhận sự trừng phạt sâu sắc nhất. Tất cả những gì hắn làm, không phải đều là vì chà đạp ta sao? Chà đạp thân thể ta, chà đạp cả tâm ta nữa.

Không giết ta, là muốn ta tự sát hay sao?

Đau đến chết lặng, lại không chết được.

Đêm hôm đó, ta cùng với hắn không ai nói lời nào.

Hắn cứ điên cuồng đòi hỏi, không nhớ rõ tổng cộng là bao nhiêu lần. Chỉ mang máng, cuối cùng ta chịu không nổi mà ngất đi.

Buổi sáng tỉnh lại, trên giường chỉ còn lại một mình ta, tựa như chuyện đêm qua căn bản không có phát sinh. Nhưng hạ thân đau đớn không lúc nào không nhắc nhở ta, đó không phải con ác mộng, mà là sự thật tàn nhẫn chính mình đã trải qua...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tự Mình Chuốc Khổ

Thời điểm Liễu Nhi tiến vào hầu hạ ta, nhìn thấy chân đệm hỗn độn, còn có hôn ngân Quân Lâm lưu lại trên người của ta, ánh mắt lóe sáng. Đến cuối cùng, nàng cũng không hề nói lời chúc mừng ta, là người, đều nhìn ra được, hắn muốn ta, cũng không phải vì ta được sủng ái.

Ta tuy không chết, nhưng có sống cũng chỉ là cái xác không hồn.

Liễu Nhi đỏ hồng mặt khuyên ta nên ăn cái gì đó, ta không ăn. Nàng nói với ta, ta cũng không đáp.

Hai ngày sau đó, Quân Lâm cũng không đến.

Đến ngày thứ ba, Thư Nghiên bỗng nhiên đến đây.

Liễu Nhi cúi đầu gọi hắn “Nghiêm thị vệ”, giống như lời nàng nói, Thư Nghiên thực nghiêm túc, Liễu Nhi tựa hồ rất sợ hắn. Vội vàng tiếp đón sau đó liền lui ra ngoài.

Thư Nghiên đi lên tiến đến, gọi ta: “Phu nhân.”

Ta cũng không có nhìn đến hắn, chỉ xoay người ra sau.

Hắn dường như không quan tâm, chỉ mở miệng nói: “Nghe nha hoàn nói phu nhân gần đây khẩu vị không tốt, hẳn là do không hợp khẩu vị với đồ ăn trong quý phủ. Hôm nay ta đã sai đầu bếp chuẩn bị riêng những món phu nhân thích ăn, phu nhân nếm thử xem.”

Sau đó, ta nghe thấy âm thanh có người đi vào. Tiếp đó là tiếng bát đĩa va chạm vào nhau. Sau khi đem đồ bày ra trên bàn, bọn nha hoàn lại cung kính mà lui xuống.

Cổ ngứa nước mắt, ta cắn răng nói: “Mang xuống đi.”

Ta đến nay vẫn không thể tin được người này chính là thiếu niên lúc trước ghé vào đầu tường vui cười gọi ta “Phượng cô nương”, mà nay, hắn rất trưởng thành, tâm tư kín đáo.

Con người thay đổi, thật sự quá đáng sợ.

Hắn đứng bất động.

Tức giận trào lên, ta vung tay đánh vỡ một cái chén, quát: “Mang đi!”

Trong phòng phát ra tiếng động “bang” rất lớn, khiến cho tất cả bọn hạ nhân bên ngoài đều tò mò, hồ nghi mà quan sát bên trong.

Thư Nghiên bình thản nhìn thoáng qua những mảnh vỡ trên mặt đất, thẳng người nói: “Phu nhân đã nhiều ngày không ăn, đối với thân thể thực không tốt. Người nên cố gắng ăn một chút, thuốc hạ còn vội quay về, Vương gia người cũng bị bệnh.” Hắn bỏ lại một câu như vậy, liền thật sự xoay người bước đi.

Ta ngẩn ngơ, hắn không đến, thì ra là vì bị bệnh.

Liễu Nhi rón ra rón rén tiến vào, yên lặng thu dọn đồ đổ vỡ trên mặt đất. Một mặt nhỏ giọng nói: “Ngày ấy Vương gia từ bệnh thất trở về liền bị cảm lạnh.”

Phải không?

Ta thoáng nắm chặt hai nắm, xem ra là ta làm cho hắn bị bệnh.

Im lặng vòng ôm lấy thân mình, ngay cả là như vậy, cũng là hắn tự mình chuốc lấy cực khổ.

Từ đó một khoảng thời gian sau đó, Quân Lâm cũng không từng đến bệnh thất. Nghe nói hắn hàng đêm ngủ lại ở chỗ của Vân Lan. Vốn tưởng rằng đều đã quên đi, nhưng là cố ý hay vô tình nghe được, vẫn là cảm thấy thật đau.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, nhẹ than một tiếng, nếu đây là tình yêu, ta tình nguyện không cần. Thực sự quá bi thương.

“Phu nhân, Vương phi đến.” Liễu Nhi chạy tới, lo lắng nói.

Kể từ lần đó, chỉ cần Vân Lan đến gần, Liễu Nhi liền cảm thấy bất an. Ta đứng dậy, nhìn thấy Vân Lan mặc quần áo màu vàng nhạt, vịn tay Diễm Ngọc chậm rãi đi tới.

Liễu Nhi hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Vương phi.”

Ta chỉ nhìn nàng, phần lễ này, vô luận như thế nào ta đều không làm được. Lần đầu tiên Vân Lan phá lệ, không có cùng ta so đo, ho nhẹ một tiếng, lập tức có nha hoàn tiến đến, trong tay cầm một cái khay. Bên trên là một bộ trang phục màu sắc diễm lệ, rực rỡ vô cùng, thực sự rất đẹp.

“Đêm nay Vương gia thiết yến, cố ý dẫn ta mang đồ mới đến cho người. Đến lúc đó nhớ rõ ăn vận, trang điểm cho đúng mực.” Nàng khinh miệt nhìn ta, lại nói, “Tuy nói chỉ là tỳ thiếp, Lâm Vương phủ chúng ta vẫn là chữa lại mặt mũi cho người.”

Đem ta dẫm nát dưới chân, nàng rất đắc ý.

“Ta không đi.” Bình tĩnh nói ra miệng.

Chương 68: Chuẩn Bị Chạy Trốn

Trong mắt Vân Lan hiện lên sự thù địch cùng oán giận, nàng nghiêng người cầm lấy quần áo trong tay nha hoàn, ném vào mặt ta, ngữ khí khinh miệt: “Như thế nào, còn tưởng chính mình là thiên kim tiểu thư ngàn vạn người phải cầu cạnh sao? Bảo ta đưa đến ta đã đưa đến, có đi hay không là tùy người. Người cho là Vương gia rất muốn gặp người sao?” Nàng bắt mắt liếc mắt nhìn ta một cái, khề hừ ra tiếng, sau đó, đón lấy tay Diễm Ngọc đưa qua mà đi ra ngoài.

Liễu Nhi sợ tới mức mặt trắng bệch, cho đến khi các nàng hoàn toàn đi khuất, nàng mới ngượng ngùng ngồi xổm xuống kiểm tra áo quần kia.

“Phu nhân, người thật sự không đi sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi, sợ ta sẽ tức giận.

Ta lắc đầu.

Hơi hơi cắn môi, ta vì sao muốn đi? Là lo bọn họ cười nhạo còn chưa đủ sao?

Thấy ta không đáp, Liễu Nhi cũng không dám nói thêm gì nữa. Cách một hồi lâu, nàng mới lại nói: “Phu nhân, quần áo này...”

“Thu dọn lại đi.”

Nhìn màu sắc diễm lệ kia, ta nhẹ than ra tiếng. Vân Lan trong miệng nói ta chẳng qua chỉ là tỳ thiếp, lại chuẩn bị cho ta áo quần gây chú ý như vậy, ta sao lại thật sự không biết dụng ý của nàng? Kỳ thật nàng căn bản không cần như vậy, nàng nghĩ là, Quân Lâm đối ta, còn có tâm tư khác hay sao?

Trong đầu hiện lên dáng vẻ thô bạo của hắn đối với mình, trái tim không khỏi run rẩy.

Haha, đây chính là tình yêu đáng tự hào mà ta từng nghĩ đến!

Nhẽ nhắm mắt lại: “Liễu Nhi, người lui xuống đi.” Ta muốn yên tĩnh một mình suy nghĩ một chút, một mình...

Liễu Nhi cẩn thận đáp lời, liền lui xuống.

Ngồi ngơ ngác, rót cục nước mắt nhịn không được mà điên cuồng trào ra. Không muốn khóc lên thành tiếng, ta đưa tay lau đi nước mắt.

Vì sao ta lại đi đến bước đường ngày hôm nay?

Rõ ràng đã nói với bản thân không cần nghĩ đến nữa, nhưng mà vẫn cứ cố tình nghĩ đến hắn đã đối với ta làm ra rất nhiều chuyện như vậy. Cái bấy tình tế được thiết kế hoàn hảo đến không tỳ vết như vậy, được giăng ra chờ ta nhảy vào.

Hận hắn sao?

Hận.

Nhưng ta càng hận chính mình, mang đến tai ương ngập đầu cho Phượng gia!

Đêm nay, có khách đến. Bọn họ hẳn là đều bề bộn nhiều việc đi?

Đi tới tủ quần áo phía trước, mở ra. Đưa tay mò mẫm tới dưới cùng, nơi đó ta cất giấu một bộ quần áo của nha hoàn. Là lần đó trong lúc một nha hoàn bụng bồn gổ đi tắm bị ta vụng trộm lấy đi.

Cất giấu đã lâu, ta không dám nói cho bất cứ ai biết. Một ngày nào đó, ta sẽ rời khỏi nơi này. Cho dù có phải lần trốn cũng không sao cả.

Ta rõ ràng, chỉ có ở thời điểm diễn ra tiệc tối, ta mới có cơ hội.

Khi Liễu Nhi lại đến, ta phân phó nàng đem bữa tối để ở trên bàn, liền vội vàng đuổi nàng đi xuống. Lại dặn dò nói ta rất nhanh sẽ đi nghỉ, tối nay không cần lại đến hầu hạ nữa.

Tính toán thời gian không sai biệt lắm, ta thay quần áo nha hoàn, lặng lẽ đẩy cửa ra đi. Bên ngoài quả nhiên thực im lặng, Vân Lan nói đêm nay thiết yến, như vậy đó chắc hẳn là thượng khách quan trọng, cho nên không có ai chú ý tới ta.

Nghĩ đến đó, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút may mắn.

Đi đến cửa lớn, tùy tiện bịa ra một lý do, hẳn việc thoát ra ngoài cũng không thành vấn đề.

Từ từ rào nhanh bước chân, cúi đầu đi về phía trước.

“Đợi chút.”

Phía bên phải vang lên thanh âm của một nam tử, ta có chút lấp bắp kinh hãi, cũng không có để ý tới, vẫn như cũ nhanh chân bước đi.

“Này, người đợi chút!”

Thanh âm kia lại vang lên. Ta cả kinh, là gọi ta sao?

Ngẩng đầu, thấy một nam tử nghiêm trang đi về phía ta. Ánh trăng không sáng lắm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng người cao to của hắn, còn có tay áo bị gió thổi bay...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Bị Hắn Gặp Được

Trên gương mặt hắn tựa hồ mang theo nụ cười nho nhỏ, ta không biết hắn là ai, ta chỉ cảm thấy rất lo lắng, rất khẩn trương. Hai tay không an phận mà xoắn chặt vào nhau, không biết nên tiến hay lùi. Đầu cúi xuống thật thấp, chỉ đủ nhìn thấy hoa văn trên vạt áo của chính mình.

Hắn dường như cũng không để ý đến biểu hiện của ta, bước chân trầm ổn đi tới.

Ánh trăng trên đầu chiếu xuống thân làm cho chiếc bóng kéo dài, vẫn cứ tiến đến, chạm đến mũi bàn chân của ta. Theo bản năng bước lùi về phía sau, lưng áp sát vào cột trụ hành lang phía sau, cảm giác lạnh như băng nổi lên.

Ta nghĩ muốn hành lễ, lại thật sự không biết nên xưng hô như thế nào.

Hắn đi tới trước mặt ta, dừng lại, mở miệng nói: “Ngại quá, hình như ta bị lạc đường. Xin hỏi tiền sảnh ở nơi nào?”

Hắn hỏi tiền sảnh ở nơi nào? Chính là khách hôm nay tới Vương phủ sao? Nghĩ như vậy, vụng trộm quét mắt liếc hắn một cái. Hắn cách ta rất gần, con ngươi màu hồ phách hơi hơi phiếm quang, khuôn mặt cương nghị. Nhưng ta cũng thấy rõ, nhìn thấy trong đáy mắt hắn là tang thương cùng mệt mỏi.

Trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nâng tay chỉ đường: “Người từ đây đi, thấy hòn non bộ ở phía trước kia thì rẽ trái. Đi thêm một đoạn đường, tiếp tục rẽ trái. Đi tới cuối hành lang dài là tới nơi.” Cố gắng áp chế cho chính mình bình tĩnh lại, tận lực nói từng tiếng thật rõ ràng cho hắn nghe.

Hắn lại mở to mắt, mà nhìn ta.

Ta sợ hãi rù rì mắt xuống, không biết đã làm gì sai.

Hắn không đi, ta đang định rời đi. Đi được nửa bước lại nghe hắn nói: “Vẫn là làm phiền người dẫn ta tới đó, Lâm Vương phủ thật sự rất lớn, quay người một cái đã không thể phân rõ phương hướng.”

Ngữ khí của hắn nhẹ nhàng đâm vào trong tai của ta, kích khởi ngàn vạn gợn sóng.

Bảo ta dẫn hắn đi?

Việc này làm sao có thể!

Nếu như có người nhìn thấy, không biết sẽ gặp phải chuyện lớn đến thế nào. Cảm thấy sốt ruột, nếu còn không đi, có thể thực sự sẽ không đi được. Cúi đầu, ta nói loạn: “Ta... Ta còn có việc.” Nói xong liền xoay người đi.

Hắn cầm lấy cổ tay của ta, ta khẽ thở ra tiếng, vùng vẫy vài cái, nhưng khí lực của hắn thật sự rất lớn!

Hắn yên lặng nhìn: “Người rất sợ ta sao?”

Lắc đầu, ta không biết hắn, cũng không phải sợ hắn.

Hắn tựa hồ không tin, nhẹ nhõu mày, lại hỏi: “Ngươi sợ hãi cái gì?”

Hắn hỏi thật nghiêm túc, ta thờ dài, đành phải nói: “Mời buông tay ra, nếu để cho Vương gia nhìn thấy... sẽ trách phạt mất.” Tỳ nữ cùng với nam tử lôi kéo, chính là một cái tội, tin rằng hắn cũng biết.

“Thì ra ngươi lo lắng cái này.” Hắn nở nụ cười, cầm lấy tay của ta giữ một chút, “Ngươi yên tâm, nếu là Vương gia trách phạt, ta...”

“Tiết tướng quân!”

Thanh âm lạnh lùng từ phía sau ta truyền đến.

Quen thuộc, lại làm cho tim ta giật nảy.

Đầu ngón tay run lên, ngoái đầu nhìn lại, nhìn thẳng vào con ngươi trong suốt của hắn. Mà hắn, thời điểm nhìn thấy ta, tựa hồ lại mơ hồ nổi lên một tia tức giận. Ta theo bản năng lui lại nửa bước, bị hắn phát hiện ta mặc quần áo nha hoàn, còn cùng một gã nam tử lôi lôi kéo kéo ở cùng một nơi.

Hắn sẽ tức giận đến giết ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Con Trai Của Tiết Thanh

“Đừng sợ.” Nam tử bên người hướng ta lộ ra nụ cười ôn hòa, kéo ta tiến lên, hướng Quân Ngạn nói, “Mặt tướng vô ý lạc đường, đang muốn nhờ nha hoàn này dẫn đường giúp, Vương gia người đã tới rồi.”

“Nha hoàn?” Hắn trầm niệm, mắt sáng như đuốc.

Ta khần trương đến độ sắp không thể hô hấp, với người như hắn, nhất định không thể chấp nhận khuất nhục như vậy đi? Tiểu thiếp của chính mình bị nam nhân khác lôi kéo, mà nam nhân kia còn cười với hắn nói Vương gia người đã tới rồi.

Dường như cảm nhận được toàn thân ta run rẩy, lòng bàn tay nam tử khẽ nắm chặt thêm một chút, ý bảo ta không cần lo lắng.

Quân Lâm nhìn ta thật lâu, sau đó rút cục đem ánh mắt từ trên người ta rời đi.

Chính là, hắn cả người tản mát tỏa ra tức giận, giống như một đạo gông xiềng vô hình, chậm rãi giam giữ cơ thể của ta.

Ta khẽ run rẩy co người, nhìn mũi chân chính mình, tim đập như hươu chạy. Ta hận hắn, nhưng vẫn cứ để ý cái nhìn của hắn. Hắn có tức giận, có phần nộ hay không, như vậy còn nói hắn còn quan tâm tới ta?

Hít sâu một ngụm khí lạnh, thời điểm lúc này rồi, vậy mà ta còn có thể mơ tưởng như vậy.

“Vương gia.” Vân Lan từ phía sau gọi hắn, lại nói, “Đã xảy ra chuyện gì? A, người...”. Ánh mắt của nàng dừng lại trên người của ta, lại nhìn thấy ngón tay thon dài của ta quấn chặt với ngón tay nam tử, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nam tử bên người đang định nói chuyện, liền nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Quân Lâm: “Chẳng qua chỉ là một nha hoàn mà thôi, tướng quân thích, liền giữ lấy đi.”

Lời nói của hắn làm toàn thân ta tê lạnh đến đầu ngón chân. Kinh hoàng ngẩng đầu, không thể tin được mà nhìn nam tử trước mặt. Con mắt của hắn hơi lóe quang, lại chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, liền đem ánh mắt rời đi, dừng lại trên gương mặt Vân Lan, bỗng nhiên thay vào nụ cười ôn hòa, cầm tay nàng nói: “Bên ngoài gió lớn, bốn vương cùng nàng trở về đi. Tiết tướng quân, cùng đương đi cùng với bốn vương chứ?”

“Dạ.” Tiết tướng quân ứng thanh, cúi đầu nhìn ta, cười nói, “Đi thôi, nha đầu nhất gan.”

Ta để mặc hắn lôi kéo, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Hắn đem ta cho đi, hắn đem ta tặng cho người khác...

Chẳng qua một câu, đơn giản một câu, đã đem ta tống xuất đi.

Haha, trong lòng cười đến thê lương. Thì ra, ta đối với hắn, chẳng qua chỉ là một món đồ. Giữ lại cũng vô dụng, bỏ đi cũng chẳng đáng lưu tâm.

Trong mắt nổi lên một tầng hơi nước, nhưng ta tự nói với chính mình, không thể khóc. Ta không thể khóc.

Đây chẳng phải là điều mà ta vẫn luôn hy vọng sao? Rời khỏi Lâm Vương phủ. Tuy rằng phương thức rời đi như vậy, có chút ... chung quy vẫn là ly khai.

Ánh mắt tĩnh lặng nhìn vào tấm lưng của nam tử trước mặt, hắn hơi nghiêng người nhìn Vân Lan, không thấy rõ ràng lắm, nhưng mà ta biết, hắn đang cười. Cười với Vân Lan. Mà đối với ta, lại chỉ có ánh mắt lạnh như băng.

Thì ra hắn thực sự lừa ta. Hoàn toàn. Triệt để.

Thân thể không chịu đựng được mà run rẩy, lạnh lẽo từ trong lòng tràn ra lan tới tận đầu ngón tay.

“Vẫn còn sợ sao?” Nam tử nhìn ta, cười hỏi.

Ta lắc đầu.

“Vậy là lạnh?” Hắn tiếp tục hỏi.

Ta suy nghĩ, rồi gật gật đầu.

Hắn cười nhẹ đưa tay qua kéo ta lại, ôm lấy thân thể ta. Ta hoảng sợ, muốn vùng ta, hắn lại cười lớn đến ra tiếng: “Sợ cái gì? Vương gia đã đem người cho ta, về sau người chính là người của tướng quân phủ ta.”

Không biết có phải là do ảo giác của ta hay không, ta cảm thấy khi nghe thấy lời nói của hắn, thân mình Quân Lâm khẽ chấn động, cước bộ tựa như có chút chần chừ, thế nhưng thủy chung cũng không quay đầu nhìn lại.

Trở lại trong phòng, liền nghe thấy một người nói: “Tiết tướng quân nói là phải đi giải rượu, làm sao có thể đi lâu như vậy!”

Lại một người đưa mắt nhìn ta, cười nói: “Ai da, ta xem tướng quân lần này cũng không phải là vì đi giải rượu đâu?”

“Ha ha, các vị đại nhân liền tha cho Tùng Ninh đi!” Hắn lắc đầu nói, nắm cả tay của ta không chút nào buông lỏng.

Mà ta, hung hăng chấn động, Tiết Tùng Ninh! Hắn chính là Tiết Tùng Ninh! Con trai của Tiết Thanh!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Đỡ Rượu Thay Hắn

Tiết Tùng Ninh kéo ta đi tới chỗ ngồi, ta có chút co quắp cứng nhắc, hắn không có kéo ta cùng ngồi xuống.

Ngồi ở vị trí chủ nhân phía trên Quân Lâm lạnh lùng nhìn về phía ra, trong đó mơ hồ ẩn giấu một tia tức giận.

“Tiết tướng quân có mỹ nhân trong lòng, xem ra có thể uống thêm mấy chén rồi.” Một người bên cạnh nói, dứt lời, rót đầy rượu vào chén, sau đó giong về phía Tiết Tùng Ninh quơ quơ, “Tướng quân còn không nâng chén?”

Tỳ nữ vội vã tiến đến giúp hắn rót đầy, Tiết Tùng Ninh lại lắc đầu cười nói: “Tôn đại nhân bỏ qua cho Tùng Ninh đi, Tùng Ninh thật sự tửu lượng không được tốt.” Hắn nói xong, nâng tay ấn ấn vào thái dương, nhẹ nhũm mày.

“Ai da, khó có được ngày hôm nay mọi người cao hứng, lại hiếm có dịp Vương gia thiết yến, mọi người không say không về!”

“Tiết tướng quân thiếu niên anh hùng, chỉ là vài chén rượu mà thôi, sao lại làm khó được người chứ?”

Người ngồi ở ghế chủ tọa cũng đã mở miệng, nâng chén nói: “Nếu mọi người đều kính rượu người, bốn vương thấy chén rượu này tướng quân không tròn được rồi.” Hắn nói xong, ngửa đầu cầm chén rượu trong tay uống cạn, cổ tay đưa lên, dốc chén rượu xuống, đến một giọt rượu cũng không hề còn mà chay ra ngoài.

Khóe miệng khẽ dương lên, gọi lên một nụ cười nhạt, ánh mắt lóe sáng.

Tỳ nữ ở bên cạnh lập tức tiến lên, lại rút đầy vào cho hần rồi mới cung kính lui sang một bên.

“Hay lắm, Vương gia tửu lượng thật cao!” Người bên dưới đều đứng lên phụ họa.

Tiết Tùng Ninh cũng thản nhiên cười, bầu không khí nóng dần lên.

Mà trái tim của ta, trong nháy mắt lạnh đi một nửa.

Tửu lượng cao, haha!

Tay vô thức nắm chặt y phục trên người, ta thật khờ, vậy mà có thể tin rằng hần thay ta đỡ rượu đến học máu.

Không đến một lát sau, tiêu điểm lại dồn cả vào trên người Tiết Tùng Ninh, mỗi người đều reo hò muốn hần uống rượu. Tiết Tùng Ninh tựa như còn thực khó xử, nhưng chung quy vẫn là từ chối không được. Ngay tại thời điểm chén rượu sắp chạm đến bờ môi của hần, không biết ta làm sao lại có dũng khí, đoạt lấy chén rượu trong tay hần, cắn răng nói: “Ta thay hần uống!”

Nói xong, nín thở một ngụm nuốt xuống.

Cảm giác nóng rực từ trong khoang miệng kéo đến tận dạ dày.

Tiết Tùng Ninh không nghĩ tới ta sẽ làm như vậy, đỡ lấy vai của ta, nhú mày nói: “Người làm cái gì vậy? Dù cho tửu lượng của ta không được cao, cũng sẽ không để cho một thiếu nữ thay ta đỡ rượu!”

Vỗ vỗ ngực, ta tận lực không để nôn ra, quật cường nâng mắt nhìn về phía nam tử ngồi trên đại điện.

Trong mắt hần từ từ dấy lên kinh ngạc, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, lại ẩn chứa đầy phần hận cùng tức giận. Tay đặt trên đầu gối đột nhiên nắm chặt, lớn tiếng cười nói: “Thật khá! Xem ra nha đầu này thực sự rất thích Tiết tướng quân!”

Ở bên người hần, Vân Lan cắn môi, ánh mắt nhìn ta ngập tràn khinh thường và trào phúng. Ta biết, nàng cho rằng ta làm như thế là vì muốn gây náo động. Đúng vậy, nàng sao biết, ta cùng với hần đã trải qua hết thảy?

Ta chỉ là muốn nhìn xem, hần liệu có khổ sở hay không? Hần có còn nhớ thời điểm hần là Giang Nam đã vì ta mà làm tất cả? Cho dù là diễn trò cũng được, hần ... có nhớ không?

Tiết Tùng Ninh đem một ly nước đưa cho ta, thấp giọng nói: “Nào, uống một ngụm đi.”

Dạ dày còn cao khó chịu, ta lại lắc đầu không uống.

Sau đó, làm thế nào ra khỏi Lâm Vương phủ, ta hoàn toàn không biết. Ta chỉ cảm thấy cả người chao đảo, ôm lấy cánh tay đang ôm lấy ta. Sau đó, lại lên xe ngựa. Đường như Tiết Tùng Ninh có nói với xa phu cái gì đó, nhưng ta không nghe rõ.

Hần ôm ta lên xe ngựa, ta chỉ cảm thấy cả người giống bị hòa thiêu, đầu óc choáng váng, rất khó chịu.

“Ừm—” Cúi đầu rên khẽ.

Ta nhìn thấy nam tử kia thần sắc hoảng hốt, vội nâng ra dây, lòng bàn tay đặt trên lưng ta, thờ dãi nói: “Nếu đã không biết uống rượu, tội gì lại uống nhiều như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Say Rượu

[Quân Lâm]

Ta vốn nghĩ, ta chỉ là muốn dùng nàng để trả thù, nhìn thấy nàng thống khổ, nhìn thấy nàng khổ sở, ta hần phải cảm thấy cao hứng, cảm thấy vui vẻ. Nhưng là, mỗi lần, đều không như mong muốn.

Ta trở nên hoảng loạn, ta không có khả năng thật sự thích nàng!

Ngã khụy xuống, ta bật cười, dựa vào ghế, nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ. Trong đầu hiện lên hình ảnh nàng mặc y phục thường dân đêm nay, còn có bộ

dáng sợ hãi khi nàng và Tiết Tùng Ninh ở cùng nhau bị ta gặp được.

Trong ngực có chút đau đớn, ta hít một hơi thật sâu, lại tựa như nhìn thấy bộ dáng của nàng lúc dứt khoát đoạt chén rượu trong tay hắn, ngửa đầu uống cạn. Vì sao khi nghĩ đến đó, trong lòng lại cảm thấy bi ai, thống khổ đến vậy?

Đêm nay, không cần phải đến chỗ Vân Lan nữa. Nàng đi mất rồi, ta cũng không cần phải diễn cho ai xem. A—, thật không nghĩ tới, ta còn cảm thấy có chút may mắn.

Thì ra, diễn trò khó đến vậy.

“Chủ tử.” Thư Nghiên đẩy cửa tiến vào.

Hắn là người mà ta tin tưởng nhất, chúng ta trước nay chưa bao giờ cần che dấu điều gì. Hắn đi tới bên người ta, lo lắng mở miệng: “Chủ tử đêm nay uống nhiều rượu, lại chưa có ăn cái gì, thuộc hạ sai đầu bếp làm chút đồ ăn, ngài ăn trước một chút.”

Ta lắc đầu, vẫy tay bảo hắn dọn hết đi.

“Chủ tử.....” Hắn nhíu mày, nhưng cũng không hề khuyên bảo ta ăn thêm nữa. Cách một lát, tựa như cố lấy thêm dũng khí, “Ngài thật sự bỏ được sao?”

Hắn không có nói rõ, ta cũng biết hắn đang ám chỉ cái gì. Không biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy giận dữ, tựa như đột nhiên đề cập đến nàng là một chuyện ác không thể tha thứ. Đánh mạnh một chưởng lên bàn, lạnh giọng nói: “Bỏn vương dạy ngươi như thế nào?”

Hắn ngăn người ra, con ngươi trong mắt sáng lên. Biểu hiện gương mặt có chút co lại, cúi đầu nói: “Thuộc hạ quá phận.”

Nổi giận dữ bao trùm thân thể, nhẽ nhắm hai mắt lại tự nhủ phải quên, quên nàng đi.

Sống là người của ta, chết là ma của ta. Từng một lần mong muốn đem nàng giam lại bên người mình đòi đòi kiếp kiếp, nhưng là, ta lại làm không được. Nhớ tới nàng, cả thân thể đều đau đớn.

Ánh mắt bi thương của nàng, lại làm cho ta cơ hồ như muốn phát điên.

Ta không thể, không thể lại tiếp tục như vậy nữa.

Tay hung hăng nắm chặt.

Mẫu phi, vì sao con hận đến cực hạn, lại đau đến cực hạn?

[Loan Phi]

Ta cố hết sức mở to mắt, nam tử trước mặt biểu tình hoảng hốt, ta bỗng nhiên bật khóc, là hắn sao? Là hắn sao?

Sau đó lắc đầu cười khổ, làm sao có thể là hắn được. Hắn hận ta như vậy.

Dạ dày lại cồn cào khó chịu, ta theo bản năng mà đứng lên, bỏ nhào vào cửa sổ xe mà nôn ra. Cả người choáng váng, xây xẩm, nhưng mà ta không muốn tỉnh táo lại.

Nôn một hồi lâu, đã không còn gì để nôn ra nữa. Nhưng ta vẫn ngo ngắc gục người bên cửa sổ, không muốn quay lại.

Tiết Tùng Ninh giúp ta vỗ lưng, thanh âm của hắn có chút trầm thấp, thật là dễ nghe: “Thế nào? Có đỡ hơn chút nào không? Lát nữa hồi phủ, ta sẽ sai nha hoàn nấu canh tỉnh rượu cho ngươi, uống vào sẽ tốt thôi.”

Nghe đến hai chữ “nha hoàn”, ta chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn. Quay đầu nhìn hắn, ta buồn cười hỏi: “Ta cũng là nha hoàn mà, nào có nha hoàn đến hầu hạ nha hoàn chứ?” Đêm nay, Quân Lâm đem ta làm nha hoàn đưa tặng cho hắn, ta nhớ kỹ, vẫn nhớ kỹ.

Hắn sùng sốt, rồi cười nói: “Ai nói ngươi là nha hoàn?”

Ta cả kinh, nâng mắt nhìn hắn: “Ngươi có biết ta là ai sao?” Trong lòng có chút khản trương, hắn không nên biết ta là người của Phụng phủ, lại càng không nên biết ta là tiểu thiếp Quân Lâm.

Hắn lắc đầu, nhìn ta, nghiêm mặt nói: “Ta sẽ không để ngươi làm nha hoàn.”

Ta mờ mịt, không biết lời nói của hắn có ý tứ gì.

Không khí trở nên có chút ngột ngạt, ta cảm thấy cả người khô nóng, hẳn là do hơi rượu, chỉ cảm thấy hai gò má nóng lên, trên người cũng nóng bức khó chịu. Ta lặng lẽ đưa mắt nhìn Tiết Tùng Ninh, cố ý đưa tay vén màn xe lên. Gió thổi qua tạt vào mặt, cảm giác có chút lạnh lạnh, nhưng cũng thoải mái khác thường.

Hắn lại nghiêng người qua, cứng rắn buông màn xe xuống, mở miệng: “Người uống rượu, không thể ra gió, nếu không sẽ càng say nghiêm trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ta Không Có Họ

Ta nghĩ ta hẳn đã say rồi, nếu không vì sao nhìn ra xa cảnh tượng lại trở nên mơ hồ như vậy? Tâm tình ta dường như rất tốt, thì ra say lại tốt như vậy.

Sớm biết như vậy, thì ngày nào ta cũng sẽ uống.

Hắn nhìn ta, hình như thở dài một tiếng.

Ta đột nhiên nói: “Ta tên là Loan Phi.”

“Loan Phi.” Hắn nhắc lại, gật gật đầu, “Người họ gì?”

“Ta không có họ.”

“À, ta tên là Tiết Tùng Ninh.” Hắn cũng không có so đo, cười nói cho ta biết tên của hắn. Kỳ thật, ta sớm đã biết, hắn chính là Tiết Tùng Ninh.

Mượn men rượu, ta trở lên lớn mặt bột phát, nghiêng người nhìn hắn: “Hôm nay Vương gia thuận miệng một câu đem ta cho Tướng quân, Tướng quân vì sao lại thật sự tiếp nhận?” Hắn vốn có thể cự tuyệt, hắn đường đường là một Tướng quân, có đủ tư cách để không tiếp nhận một nô tỳ.

Hắn cười nói: “Cũng không biết nữa, nhưng rất kỳ lạ, ta đối với người, cũng không có bài xích.” Hắn nói ra thực nhẹ nhàng, cũng rất đơn giản. Con mắt nhìn chăm chăm vào ta tựa như trở nên thật sâu, mơ hồ lóe sáng.

Ta gật gật đầu, cũng không có truy hỏi đến cùng.

Xe ngựa đi được một hồi lâu rồi mới dừng lại. Tiết Tùng Ninh nhảy xuống xe, lại đưa tay ra đỡ ta. Ta chần chờ một chút, cuối cùng vẫn đưa tay vịn lấy đi ra ngoài, trước mắt vẫn có chút choáng váng, ta không nhìn rõ đường cho lắm. Hắn đỡ lấy ta, không dám buông tay ra.

“Thiếu gia đã trở lại? Vị này là?” Một người đi ra, thời điểm ánh mắt dừng ở trên người ta, rõ ràng nhìn ra nghi hoặc.

Tiết Tùng Ninh chỉ đạm thanh nói: “Sai người đi dọn dẹp một gian phòng cho Loan Phi cô nương, phân phó nha hoàn nấu một bát canh giải rượu mang đến.” Hắn nháy mắt một cái, liền có nha hoàn tiến đến, đỡ lấy thân thể của ta, còn cẩn thận dặn dò: “Cô nương đi chậm một chút.” Nàng không biết ta là người như thế nào, chỉ nghe từ trong lời nói của Tiết Tùng Ninh, liền cho rằng ta là nhân vật quan trọng nào đó? Tự nhiên từng bước, từng bước cũng không dám bỏ bê ta. Trong lòng cười nhạt, nào có ai biết, ta chẳng qua chỉ là một tỳ nữ mà Lâm Vương thuận miệng tặng cho hắn mà thôi.

Người vừa rồi đi ra ngoài không hề nhìn ta, chỉ đến gần Tiết Tùng Ninh, khẽ thấp thanh âm nói: “Thiếu gia, tiểu thư còn chưa ngủ, vẫn còn ở trong thư phòng chờ ngài trở về.”

Tiết Tùng Ninh giật mình, liếc mắt nhìn ta một cái, rồi cục vội vàng rời đi.

Đầu óc ta choáng váng quay cuồng, chỉ cảm thấy đi bộ được một hồi lâu, sau đó được nha hoàn mang vào trong một gian phòng, ta không còn khí lực để mà đánh giá, vừa đặt mình xuống giường liền ngủ ngay.

Không biết đã qua bao lâu, bên tai truyền đến thanh âm của nha hoàn: “Cô nương, canh giải rượu mang đến rồi, mau đứng dậy uống đã.”

Canh giải rượu? Đúng vậy, ta nhớ ra rồi, ta hình như đã uống rượu.

Ta cười cười, ngay cả mí mắt cũng không động dấy lấy một chút, ta không cần uống. Ta không muốn uống.

“Cô nương, dậy nào cô nương!” Nha hoàn lại ở bên giường gọi mãi, thấy ta vẫn không có ý muốn ngồi dậy như cũ, đành phải thôi.

Lại tỉnh lại, mới phát hiện đã là buổi sáng.

Mặt trời lên cao, ta chưa từng ngủ dậy trễ như vậy, cho dù quá khứ thời điểm còn ở trong Phụng hoàng phủ, cũng đã sớm rời giường rồi. Mẹ nói, tiểu thư nên có bộ dáng của tiểu thư, không thể lười biếng, nếu không sẽ đánh mất phong thái của thiên kim tiểu thư.

Ta ủ rũ cười, khoảng thời gian của ngày hôm qua đó đã không còn nữa. Ta đã sớm không còn là một Bát tiểu thư được ngàn người yêu quý. Nằm ở trên

giường, cũng không có ai quan tâm.

Đứng lên, thấy ở trên bàn có một bộ quần áo sạch sẽ được gấp gọn gàng. Bên cạnh, đồ để rửa mặt cũng đều đã được chuẩn bị. Xem ra đều là đem đến cho ta.

Sửa sang xong hết thảy, vừa đẩy cửa đi ra, nha hoàn đứng bên ngoài liền vui vẻ nói: “Rất cục cô nương cũng thức dậy rồi!”

Lời nói của nàng khiến cho ta đỏ mặt, nàng lại nói: “Tiểu thư nói, chờ cô nương tỉnh dậy, căn dặn nô tỳ mang người đến chỗ của nàng.”

Ta về mặt mờ mịt: “Đi làm cái gì?”

“Việc này nô tỳ không biết.” Nàng cúi đầu, xoay người, “Cô nương chỉ cần đi theo nô tỳ là được.” Nói xong, nàng đã bước lên phía trước một bước. Ta suy nghĩ một chút, vẫn là đi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Tiết Phủ Tiểu Thư

Nha hoàn dẫn ta tiến vào một khoảng sân, nói với một nha hoàn ở trong đình viện: “Đi bẩm với tiểu thư, nói Loan Phi cô nương đã đến.” Nha hoàn kia nhìn ta một chút, gật gù đầu, xoay người đi vào.

Chỉ một lát sau, liền nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi mặc y phục bằng lụa màu tím nhạt đi ra, nhìn thấy ta, nàng cười nhẹ, mở miệng nói: “Người chính là Loan Phi?”

Ta gật đầu, nàng lại cười: “Ta là Vị Ương, hôm qua là ca ca của ta đem người mang về quý phủ.” Nói xong, nàng nghiêng người dẫn ta đi vào. Ngực khi thán nhiên, tựa như theo phép tắc giải thích cho ta rõ

Ta chần chờ một chút, vẫn là nâng bước tiến vào ngưỡng cửa.

Tiết Vị Ương, thì ra là muội muội của Tiết Tùng Ninh.

“Các người đều lui xuống cả đi, ta cùng Loan Phi cô nương trò chuyện.” Thời điểm nói những lời này, nàng vẫn chưa quay đầu, hướng ta làm tư thế “mời”, ý bảo ta ngồi xuống.

Bọn nha hoàn đều lui xuống, nhân tiện đóng cửa lại. Ta hơi thu người lại, ta không có biết nàng, cho dù có nói chuyện, cũng không cần thiết phải bảo người khác lánh đi, còn phải đóng cửa lại.

Ta không ngồi, đứng thẳng thân mình nhìn nàng: “Tiết tiểu thư muốn nói với ta chuyện gì?”

Ta không ngồi, nàng cũng không có miễn cưỡng. Phất tà váy, chính mình ngồi xuống, cẩn thận đánh giá ta từ trên xuống dưới, sau một lúc lâu mới nói: “Người là tỷ nữ của Lâm Vương phủ sao?”

Ta ngẩn ra, hỏi ngược lại: “Không giống sao?”

Nàng cười khẽ lắc đầu, nói lại không hút e dè: “Thật đúng là không giống.”

Ta trong lúc nhất thời nghẹn lời, ngượng ngùng không biết nên nói cái gì. Con mắt của nàng lóe sáng, ánh mắt sắc bén, nhìn ta từ đỉnh đầu xuống tới tận mũi chân. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc vòng tay phi thủy nơi cổ tay, chậm rãi thu lại nụ cười: “Nếu Lâm Vương đem người tặng cho ca ca của ta, như vậy sau này người chính là người của Tướng quân phủ ta. Chúng ta tự nhiên coi người là khách quý, dù cho người có thật vốn là tỷ nữ của Lâm Vương phủ đi nữa, ngày sau ở Tướng quân phủ cũng không có ai dám ức khuất người. Vị Ương muốn nói cho cô nương biết, tuy rằng cha ta đã qua đời, ca ca ta tiếp nhận ân oán, cũng nhất định tận trung với Đại Tuyên.” Thời điểm nàng nói những lời này, sự kiên định ở trong ánh mắt của nàng cùng với vẻ ngoài nhu nhược quả thực khác nhau rất xa. Mà ta, đương nhiên cảm thấy kinh hãi.

Nàng cho rằng ta là gian tế Quân Lâm sắp xếp vào Tướng quân phủ sao?

Thật hay cho một câu nhất định tận trung với Đại Tuyên, nàng là muốn nói cho ta biết, Tiết Tùng Ninh và Tiết Thanh không giống nhau, hẳn không ủng hộ Thất Hoàng Tử, hẳn chỉ nguyện trung thành với Đại Tuyên, phải không?

Im lặng một lát, ta thông dong mở miệng: “Tiết tiểu thư tưởng Quân... Vương gia có ý đem ta đưa cho Tướng quân?”

Nàng không nói lời nào, chỉ nhướn mày lên nhìn.

Ta lắc đầu: “Tiết tiểu thư sai lầm rồi, chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi. Vương gia nghĩ đến liền đưa tặng, đơn giản vậy thôi.” Ta nghiêm túc nhìn nàng, nàng tin hay không đều không quan trọng, dù sao những gì ta muốn nói, đều đã nói rồi.

Nghe ta nói xong, Tiết Vị Ương lại không có tỏ thái độ gì, ngồi một lát, nàng đột nhiên đứng dậy, hướng ta cười nói: “Hôm nay thời tiết không tệ, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút, không biết Loan Phi cô nương có nhã hứng này không? Có thể cùng đi nói chuyện với ta.” Dứt lời, nàng đưa một bàn tay về phía ta.

Ta không có do dự, đưa tay cầm lấy tay của nàng.

Đầu ngón tay hai người chạm vào nhau, đôi bên đều giật mình ngẩn ra.

Quả nhiên là xuất thân từ phủ nhà tướng, bàn tay của nàng, có chút chai sần. Mà tay của ta, làn da nhạy cảm, mềm mại vô cùng. Ta có chút kinh ngạc, nghĩ đến, hẳn Tiết Vị Ương cũng không phải dạng nữ tử nhu nhược đến sức trời gà cũng không chặt? Nàng cũng không có truy cứu, kéo ta ra cửa, nhẹ giọng nói: “Về sau gọi ta là Vị Ương.”

Vị Ương.

Ta cười: “Được, vậy cũng đừng lại gọi ta là cô nương.”

Nàng gật gù đầu, dặn dò nha hoàn: “Lát nữa ca ca ta có trở về, cứ nói là ta cùng với Loan Phi ra ngoài một chút, để huynh ấy không cần lo lắng.”

“Dạ, nô tỳ nhớ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Sản Nghiệp Của Hắc

Cho dù là thời điểm trước kia ta còn là thiên kim tiểu thư, thì hầu như cũng chưa từng được đi dạo qua lần nào. Nhìn những đồ vật rực rỡ muôn màu trên đường phố, ta bỗng nhiên cảm thấy có chút bi ai. Đây chính là sự bi ai khi lớn lên trong chiếc lồng sắt khuê phòng.

Ta không có oán trách Phụng Hổ, ta biết, đó là một loại phương thức người dùng để bảo hộ ta. Cùng với việc giám thị Vân Lan hoàn toàn khác biệt, người là thật tình bảo vệ cho ta. Nhớ với Vân Lan, chợt cảm thấy đau lòng, cho đến giờ này, ta vẫn không thể tin được, đây lại là sự thật.

Không có ngồi xe, ta cùng với Tiết Vị Ương chậm rãi đi bộ.

Ở bên người của nàng, cũng không có mang theo hộ vệ. Ta nghĩ, hẳn là do nàng cũng không cần tới. Kỳ thật ta rất hâm mộ nàng, bởi vì nàng có năng lực bảo hộ chính mình, không cần dựa vào người khác.

Khắp các đường phố của kinh thành, khắp nơi đều vô cùng náo nhiệt. Phụng phủ suy tàn chẳng qua cũng chỉ tăng thêm cho mọi người đề tài câu chuyện sau bữa ăn mà thôi, còn lại chẳng có gì khác biệt.

Ánh mắt không tự chủ mà dừng lại ở bức tường phía trước, trên đó có dán một cáo thị rất lớn.

Nam tử trên cáo thị, không cần đến gần ta cũng biết.

Đó là Phụng Lê Mạch, Lục ca của ta.

Ở giờ khắc Phụng phủ bị định tội kia, ta đã biết, duy nhất Phụng Lê Mạch không tuân theo pháp lệnh sẽ bị truy nã trên cả nước.

Cẩn môi, mặc cho hai mắt đầm lệ, ta vẫn có hít một hơi thật sâu, gian nan bước qua.

Tiết Vị Ương có ý làm như vô tình nâng mắt nhìn thoáng qua, đột nhiên mở miệng: “Thế sự thật khó lường, lúc trước Quốc Cữu không có ra tay giúp đỡ cha ta, hẳn ông cũng không nghĩ rằng chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Phụng gia lại có kết cục như vậy?”

Ta cả kinh, chẳng lẽ nàng đem cái chết của Tiết Thanh quy tội cho cha ta sao? Ta kỳ thật muốn nói, cha ta làm sao lại không suy tính biện pháp chứ, nhưng là Thập Tam Hoàng Tử thật sự đã làm rất tốt!

Nàng lại than nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn ta, cười nói: “Ta nói với người cái này làm gì chứ?”

Sợ nàng nghi ngờ, ta dựa theo lời của nàng mà nói tiếp: “Tiết lão tướng quân nếu là người của Hoàng Hậu nương nương, như vậy hôm qua Tiết tướng quân vì sao lại đồng ý dự tiệc ở Lâm Vương phủ? Loạn Phi không hiểu.”

Nàng không trả lời mà hỏi lại: “Chẳng qua chỉ là một yến tiệc bình thường, Lâm Vương cho mời, ca ca ta có lý do gì mà không đi?”

Ta im lặng, nhớ tới tối hôm qua Tiết Tùng Ninh bị lạc đường khi ra ngoài cho tỉnh rượu. Đúng vậy, để tỉnh rượu làm sao lại phải đi đoạn đường xa như vậy, xem ra Tiết Tùng Ninh không phải thật muốn đi tỉnh rượu. Hẳn chẳng qua là muốn tránh việc để cho Quân Lâm mượn sức?

Có lẽ cái chết của Tiết Thanh khiến cho bọn họ cảnh giác, đứng ở vị trí trung lập, xem ra quả thực là một lựa chọn không sai.

Giờ phút này, vừa vặn đi qua bảng cáo thị truy nã kia. Ta nhìn không được mà thoáng nhìn qua trên tường.

Lục ca.....

Tiết Vị Ương che giấu đi khí thế bức người vừa rồi, đáy mắt dâng lên một chút tình cảm tiếc hận, cạ thanh nói: “Phượng phủ Lục thiếu gia vốn cũng là một nhân vật truyền kỳ, mặc dù chưa từng có may mắn gặp mặt, nhưng cũng khiến Vị Ương bội phục. Sinh ra trong nhà quan, nhất là trong một gia tộc hiển hách như ở Phượng phủ, lại có thể không đi theo con đường chính trị. Chỉ tiếc, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Chuyện Phượng Lê Mạch cùng với nha hoàn bỏ trốn sớm đã được lan truyền khắp nơi, cũng khó trách nàng lại nói ra như vậy.

Ta không muốn nói chuyện, cảm giác khô sở tựa như đang dờn núi lấp biển. Lục ca và Thanh Tư sẽ không thể không biết Phượng phủ xảy ra chuyện, ta lo lắng cho bọn họ, không biết bọn họ có tốt không, giờ phút này đang ở nơi nào?

Tiết Vị Ương bỗng nhiên dừng cước bộ, kéo tay ta đi vào một tiệm trà.

Vừa đi vào bên trong, thanh âm ồn ào ở trong khiến ta nhún mào, ta cho tới bây giờ, chưa từng đến những nơi như vậy. Trọn mắt đánh giá, tiệm trà cũng không lớn, các bàn ở dưới lầu đều đã có người ngồi. Bọn họ muôn hình muôn vẻ, cười đùa, trò chuyện.

“A, Tiết đại tiểu thư! Người lâu rồi không có tới đây!” Tiểu nhị chào đón, vui vẻ ra mặt, “Mời người, mời lên lầu!”

Tiết Vị Ương gật gù đầu, kéo tay của ta dẫn vào bên trong, cùng lúc nói: “Trà lầu này ban đầu vốn là sản nghiệp của Phượng Lục thiếu gia, nhưng hiện tại đã đổi chủ quyền, ta cũng không biết hương vị sẽ như thế nào.”

Ta chỉ nghe đến bốn chữ “Phượng Lục thiếu gia”, để mặc cho nàng kéo đi, bước chân trở nên mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Mang Điểm Tâm Cho Hắc

Chọn vị trí ngay sát cửa sổ ngồi xuống, Tiết Vị Ương khéo léo mở miệng: “Vẫn giống như trước đây, thật nhanh nhẹn.”

“Vậy tốt rồi!” Tiểu nhị cười lui xuống.

Chỉ sau chốc lát, trà đã được mang lên. Đồng thời trên mặt bàn cũng được bày ra những món điểm tâm thật màu sắc. Bánh nhu tô [1] hồng nhuận, bánh bao thủy tinh, nịnh hương nhuyễn cao [2]...

[1] “nhu tô” bánh sữa làm từ bột gạo nếp.

[2] “nịnh hương nhuyễn cao” bánh bột lọc mềm ướp hương chanh.

Ta cảm thấy trong hốc mắt nóng lên, những thứ này, trước kia Phượng Lê Mạch đều đem cho ta ném qua.

Tiết Vị Ương cầm lấy một chiếc bánh bao thủy tinh, cắn một miếng, nói: “Loạn Phi, người cũng nếm thử đi, điểm tâm nơi này hương vị rất ngon. Trước đây, ta cùng với ca ca thường xuyên tới nơi này ăn, nhưng sau khi huynh ấy tiếp nhận ân soái, thì không còn thời gian cùng ta tới đây nữa.” Dứt lời, nàng gấp một cái đưa tới trước mặt ta.

“Ừm, cũng may mà hương vị điểm tâm không có đổi.” Nàng lại gấp một cái.

Ta nhất thời mà cười ra tiếng, thì ra hương vị mà nàng nói, không phải là trà, mà là điểm tâm.

Tiểu nhị vội nói: “Tiết tiểu thư nói đùa, chúng ta chẳng qua chỉ là đối chường quây, còn đầu bếp lại không đối. Hương vị đương nhiên phải giống nhau rồi!”

Tiết Vị Ương gật gù đầu, ý bảo hẳn có thể đi xuống.

Thật nhiều việc, đột nhiên lóe lên trong đầu óc của ta, làm cho ta cơ hồ không chịu được nổi. Cố ý di dời lực chú ý của chính mình, miễn cưỡng cười nói: “Người tới trà quán, là đặc biệt tới thưởng thức điểm tâm sao?”

Nàng cắn một miếng nhuyễn cao, cười nói: “Ca ca của ta thích uống trà, ta thì không. Nhưng mà ta có thói quen tới nơi này, nhiều người nhiều miệng.” Thời điểm nàng nói ra lời cuối, ta rõ ràng nhìn thấy trong đáy mắt nàng hiện lên một chút tinh quang.

Chừng chặc mà sắc bén.

Ta giật mình nhìn nàng, thanh âm xung quanh thực sự rất ồn, nhưng là, sau đó thì sao chứ? Hỗn loạn như vậy, căn bản nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì.

Nhìn thấy bộ dáng ngạc nhiên của ta, nàng cũng không kiêng kị, nói thẳng: “Người nghe không rõ, nhưng ta có thể.”

“Vì sao?” Ta còn thấy khó hiểu.

“Bởi vì người không có võ công.” Nàng thần nhiên nói, ánh mắt đã rời khỏi gương mặt ta, chăm chú nhìn điểm tâm trước mặt. Tựa hồ như ở thời khắc chần chờ đó đang suy nghĩ xem nên chọn loại này tiếp theo để có được hương vị thật ngon.

Lòng ta theo đó mà trùng xuống, nàng quả nhiên vẫn là không tin tưởng ta. Ta nghĩ, nếu như ta có võ công, nhất định hôm nay nàng sẽ không mang ta đi tới nơi này? Thì ra đi dạo phố chẳng qua là lấy cớ, nàng là muốn tận dụng hết tất cả các khả năng để nghe được tin tức tình báo.

Nhưng ta không cảm thấy chán ghét nàng, mà ngược lại, có chút kính nể. Nàng làm như vậy, đơn giản là vì Tiết Tùng Ninh. Cùng là đối với ca ca, đổi lại ta đã vì Phụng Lê Mạch mà làm được cái gì? Trong trí nhớ, ta cơ hồ chỉ biết hưởng thụ sự bảo hộ của hắn dành cho. So với Tiết Vị Ương, ta thật sự nhỏ bé.

Lúc từ trong trà thất đi ra, Tiết Vị Ương còn dặn dò tiểu nhị làm thêm mấy phần điểm tâm gói lại mang về Tướng quân phủ.

Khi về đến phủ thì cũng đã khá muộn, nha hoàn nói Tiết Tùng Ninh đã trở về từ sớm, lúc này đang đợi ở thư phòng. Ta nghĩ nên trở về phòng mình, cũng không nghĩ đến Tiết Vị Ương lại đưa điểm tâm trên tay đặt vào trong tay ta, nói: “Ca ca ta phỏng chừng lại đang nghiên cứu binh thư, Loan Phi nếu không phiền, làm phiền người đưa chút điểm tâm qua cho huynh ấy, được chứ?”

Lời nàng vừa nói xong, nha hoàn bên cạnh đã kinh ngạc mở miệng “Tiểu thư, nhưng không phải là thiếu gia...”

“Làm càn.” Nàng quát nhẹ, “Ta nói chuyện, khi nào thì đến phiên người cắt lời?” Không biết vì sao, ánh mắt nàng nhìn nha hoàn kia, sắc bén đến mức khiến cho ta không thể thốt nên lời.

Nha hoàn cúi đầu, không dám nói nữa.

Ta chần chờ một chút, mới nâng tay tiếp nhận điểm tâm trong tay nàng.

“Dẫn Loan Phi cô nương đến thư phòng của thiếu gia.” Phía sau truyền đến thanh âm của Tiết Vị Ương, nhàn nhạt thần nhiên, một chút không nghe ra có ý tứ khác. Hơi hơi nắm chặt đồ trong tay, chẳng lẽ đúng là do ta lo lắng quá nhiều sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Không Phải Ta Làm

Nha hoàn đi ở phía trước dẫn đường, có lẽ vừa rồi bị Tiết Vị Ương khiển trách cho nên dọc đường đi, nàng không nói một câu. Ta cảm thấy có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra nên nói cái gì để làm dịu đi bầu không khí. Nghĩ muốn nói, cũng liền thôi. Ta đem điểm tâm tới rồi sẽ trở về ngay.

Nha hoàn dẫn ra đến trước thư phòng, nâng tay giúp ta gõ cửa, sau đó lui sang một bên.

“Ai?” Chỉ chốc lát sau, từ trong phòng truyền ra thanh âm của Tiết Tùng Ninh.

Ta có chút run run, lúng túng nói: “Là ta, Loan Phi.”

Hắn lại nói: “Vào đi.”

Ta đẩy cửa, nha hoàn nhân cơ hội đó nói: “Cô nương đi vào trước, nô tỳ đứng chờ ở bên ngoài, lát nữa sẽ đưa cô nương trở về.”

Nha hoàn này thật ra rất tỉ mỉ, biết ta cũng không biết đường trở về. Mím cười với nàng ngụ ý nói lời cảm tạ, ta đẩy cửa đi vào.

Tiết Tùng Ninh buông sách trên tay xuống, nâng mắt nhìn ta, cười hỏi: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Ta ngây người, sớm đã quên mất chuyện uống rượu đến say ngày hôm qua quên mất, hắn lại đề cập tới, khiến mặt ta đỏ cả lên.

Hắn đứng dậy, ánh mắt dừng ở hộp gấm trên tay ta, nhũn mày mở miệng: “Đây là cái gì?”

“À.” Ta giật mình hoàn hồn, đem đồ đặt lên trên bàn, mở nắp hộp ra nói, “Ra bên ngoài có mang điểm tâm về, Vị Ương nói muốn mang đến cho người nếm thử.”

“Vị Ương?” Hắn tựa hồ có chút nghi hoặc, nhìn nhìn ta, sau đó lại giống như rất vui vẻ, khoát tay nói, “Ta không ăn đồ ngọt, vẫn là người ăn đi.”

“Ta đã ăn rồi.” Bị hắn nhìn, ta có chút không được tự nhiên, cúi đầu nói, thanh âm nho nhỏ.

Hắn gật đầu, cũng không có cưỡng cầu ta, chỉ nói: “Nguội rồi ăn sẽ không ngon, vậy thưởng cho nha hoàn ăn đi. Nghĩ chắc Vị Ương nhất định là đã ăn no rồi mới trở về.”

Hắn thực hiểu Tiết Vị Ương, cũng giống như Phượng Lê Mạch hiểu ta vậy. Nghĩ đến ta với Tiết Vị Ương lại thực bất đồng, ta không hiểu Phượng Lê Mạch. Vừa nghĩ đến trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Nhớ tới nha hoàn đang chờ ở ngoài cửa, liền đem điểm tâm mang cho nàng ăn. Nha hoàn cười nói cảm ơn, ta đang định đi lại bị Tiết Tùng Ninh gọi lại “Loan Phi, người đợi chút.”

Hắn thật tự nhiên đưa tay kéo ta lại, ta có chút quẫn bách, nhớ tới đêm qua hắn cũng kéo ta như vậy, thậm chí còn ôm ta, ta đều không có cự tuyệt, chính là hiện tại...

Nhẹ nhàng giỡn ra khỏi tay hắn, cơ người lại đan hai bàn tay vào nhau, thấp giọng nói: “Tướng quân còn có chuyện gì sao?”

Hắn cười: “Vì sao lại gọi ta là Tướng quân, nghe thật không được tự nhiên.”

Ta cảm thấy hốt hoảng, không gọi Tướng quân thì gọi là gì?

“Gọi ta là Tùng Ninh.” Hắn mềm giọng mở miệng.

Trong lòng run lên, ta lắc đầu: “Như vậy không tốt.” Thật sự không tốt, ta không thể nào thốt ra xưng hô thân thiết như vậy được.

Hắn hơi giật mình, trên mặt lại không nhìn thấy sự không hài lòng, nhìn ta, nói rõ từng chữ: “Ta nói rồi, nàng cũng không phải nha hoàn trong phủ Tướng quân của ta.”

Ta gật đầu, ta biết.

“Vậy vì sao...”

Hắn tiến lên từng bước, đang định mở miệng, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa “phanh” một tiếng. Ta cả kinh, theo bản năng quay đầu nhìn lại. Nhìn thấy nha hoàn vừa rồi còn đứng ở ngoài cửa ngã xuống đất, ôm ngực, miệng phun ra máu tươi.

Ta chết điếng người, Tiết Tùng Ninh sớm đã lắc mình đi ra ngoài, cúi người xuống kiểm tra.

Nha hoàn kia mở tròn hai mắt kinh sợ, nâng tay chỉ vào điểm tâm đang nằm rải rác trên mặt đất, muốn nói gì đó, nhưng lại không phát ra tiếng. Ngay sau đó, cánh tay của nàng rơi xuống đất, cùng với đó tiếng rên rĩ cũng biến mất không nghe thấy nữa.

Tiết Tùng Ninh đem hai ngón tay đặt vào vị trí động mạch trên cổ nàng, trầm giọng nói: “Nàng chết rồi.”

Đã chết, nha hoàn đã chết. Nàng ăn xong hộp điểm tâm, đã chết.

Tiết Tùng Ninh đột nhiên nâng mắt nhìn về phía ta, ta kinh sợ thối lui nửa bước, tay vịn vào vách tường, nhin không được run rẩy.

Chương 78: Không Muốn Giết Lầm

Không phải ta, không phải ta.

Nhưng mà, hấn sẽ tin sao?

Rất nhanh, có người nghe tiếng mà đến. Tiết Vị Ương cũng đến đây. Nàng vội vàng chạy đến, kéo Tiết Tùng Ninh hỏi: “Ca, huynh có bị làm sao không?” Sau đó, ánh mắt của nàng nhìn về phía ta, mơ hồ trong đó có sự tàn nhẫn hòa trộn, nàng nâng tay chỉ vào người ta, “Thì ra đây là mục đích người vào Tướng quân phủ sao? Ca, muội đã sớm nói nàng là người của Lâm Vương. Lâm Vương ghi hận huynh không thuận theo hấn, cho nên muốn nghĩ phương cách để trừ bỏ huynh!”

Ta chấn kinh, bởi vì lời nói nàng.

Ta không có hạ độc, cười tự giễu nhìn nữ tử trước mặt, rốt cuộc thì nàng bắt đầu tính kể từ khi nào? Nàng là đoán chắc Tiết Tùng Ninh sẽ không ăn đồ ngọt, cho nên mới dám làm chuyện lớn mật như vậy. Ta nghĩ, nàng ban đầu hấn là muốn ta ăn điểm tâm này? Lại không nghĩ tới là nha hoàn ăn.

Tiết Vị Ương đứng dậy đi về phía ta, nàng thuận tay bắt lấy trường kiếm treo trên tường, thuận thực tuốt vỏ kiếm ra, giờ kiếm đâm tới, không muốn cho ta một chút đường sống. Ta thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một thân ảnh vụt tới, ngay lập tức đứng chắn ở trước người ta.

Đến khi nhìn rõ, lại là Tiết Tùng Ninh.

“Ca!” Tiết Vị Ương vội vàng thu tay lại, “Huynh làm cái gì vậy?”

“Vị Ương, khoan... để ta nghĩ kỹ đã.”

Hấn đưa lưng về phía ta, cho nên ta không nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được hấn khi đó đang rất khó nghĩ. Giống như tạm thời buộc phải đưa ra quyết định lấy hay bỏ, như người bị rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

[Tiết Tùng Ninh]

Ngay trong khoảnh khắc nha hoàn kia tắt thở, không cần phải nghiệm chứng cái gì, trong lòng Tiết Tùng Ninh dĩ nhiên so với bất cứ ai đều rõ ràng hơn. Tối hôm qua, hấn từ Lâm Vương phủ trở về, Vị Ương đêm khuya không ngủ chỉ sợ hấn xảy ra chuyện.

Khi nói cho nàng biết hấn từ Lâm Vương phủ mang về một nữ tử, về mặt kinh ngạc của nàng đều đã thu hết vào trong đáy mắt hấn.

Kỳ thật, Tiết Vị Ương bản khoản không phải không có đạo lý. Tiệc dạ yên ở Lâm Vương phủ, Tiết Tùng Ninh không tỏ bất cứ thái độ nào, như vậy người thông minh như Lâm Vương hấn sớm đã đoán ra ý đồ của hấn. Có lẽ, cho dù hấn có đứng ở vị trí trung lập thì Lâm Vương cũng sẽ không buông tha hấn.

Chính là, nữ tử tên Loan Phi kia, Tiết Tùng Ninh khó có thể xem nàng là người mà Lâm Vương phái đến để giám thị hấn.

Hiện tại, nàng trốn ở phía sau lưng hấn, hấn vẫn như trước có thể cảm nhận được run rẩy của nàng. Thần sắc nàng hoảng sợ, nàng lắc đầu, chính là muốn vì chính mình biện giải, kỳ thật hấn đều biết.

Hết thấy những việc Tiết Vị Ương làm, hấn cũng biết.

Nàng chỉ là sợ, sợ hấn cùng giống như Tiết Thanh, chết trong cuộc tranh đấu của huynh đệ Quân gia.

Cho nên, nàng mới lựa chọn tiên hạ thủ vi cường [1].

[1] “tiên hạ thủ vi cường” ý nói ra tay trước để dành lợi thế cho mình.

Nhưng là nàng không biết, có đôi khi tin tưởng một người rất đơn giản, rất kỳ quái, cũng không cần lý do.

“Ca!” Trên gương mặt nàng vẫn còn mang vẻ sợ hãi, nếu như không kịp thời thu lại đường kiếm trong tay, thì có lẽ giờ phút này mũi kiếm đã đâm vào ngực Tiết Tùng Ninh. Hấn khẽ lắc đầu, hấn vẫn còn đang suy nghĩ.

Thật ra, muốn nghĩ cái gì đây?

Đơn giản là, giết hay không giết.

“Độc hại Tướng quân chính là tội chết! Ai cũng không bao che được cho nàng! Ngày sau Lâm Vương có hỏi, chúng ta tự nhiên cũng bận tâm mặt mũi cho Lâm Vương, mà công bố với bên ngoài nàng bị nhiễm bệnh thương hàn, trị liệu không kịp.”

Tiết Vị Ương từng chữ, từng chữ nói ra rất nghĩa khí, thận trọng như nàng, sớm đã nghĩ đến hết thảy đường lui. Không nói đến, Loan Phi tội cùng có phải là người của Lâm Vương hay không, nàng làm như thế, không chỉ trừ bỏ được cái gai trong lòng, lại không gây phương hại đến mặt mũi của Lâm Vương. Nói thế nào, nàng cũng đều là do Lâm Vương ban cho Tiết Tùng Ninh. Dù sao cũng có xuất thân từ Lâm Vương phủ.

Nhưng là, chung quy hấn vẫn bị dao động.

Tiết phủ không phải Hoàng thất, hấn cũng không muốn vì những tranh đoạt đó mà khơi lại một trận đẫm máu.

Đứng thẳng thân mình, Tiết Tùng Ninh giơ giọng nói: “Người đâu, đưa Loan Phi cô nương về phòng, bảo vệ cho tốt!”

Hấn tiến lên, cầm tay Vị Ương, đỡ lấy trường kiếm, treo lại lên tường. Lắc đầu, hấn không giết làm một người.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Hấn Nói Tin Ta

Loan Phi]

Ta chỉ cảm thấy mơ hồ, đến tốt cùng là ai đem ta mang về phòng, cũng không rõ ràng.

Tựa hồ trần ngập trước mắt đều là bộ dáng của nha hoàn miệng đầy máu tươi, đột nhiên nhắm hai mắt lại. Oan uổng, oan uổng, đến tốt cùng khi nào mới chịu dừng lại đây?

Bọn họ, đều có lý do của bọn họ. Nhưng, dù có là nỗi khổ gì cũng không nên đẩy cái khó sang cho ta?

Ngoài cửa, mờ nhạt nghe thấy tiếng người hít thở. Xem ra là người đưa ta trở về phòng cũng không có rời đi, giờ phút này liền canh giữ ở bên ngoài cửa phòng ta. Ta cũng không biết câu “bảo vệ” kia của Tiết Tùng Ninh rốt cuộc có ý tứ gì?

Không biết tại sao, bỗng nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, té ngã xuống đất.

Vốn tưởng rằng ra khỏi Lâm Vương phủ, ta đã có thể rời xa cừu hận của bọn họ, rời xa những tính kế khiến tim ta đập dồn dập, chính là, dù đã cố tình tránh đi vẫn cứ bị cuốn vào một chôn khác. A, thật sự là buồn cười. Cuộc sống mà ta không thích nhất, nay lại đi đâu cũng thấy được.

Tranh Đấu.

Suy xét đến cùng thì là vì cái gì?

Như vậy thì ta ở đâu? Lại làm quân cờ cho ai đây?

Trong ngực cảm thấy thật khó chịu, giống như có cái gì đó chặn lại ở yết hầu, khiến cho ta có cảm giác hít thở không thông.

Chậm rãi, chậm rãi, nằm trên mặt đất. Sàn nhà lạnh lạnh, tựa hồ thực thoải mái. Ta cảm thấy, ta dường như có chút thần chí không được rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, nghe thấy ngoài cửa có thanh âm người đi lại, sau đó, có người nói: “Thiếu gia.”

Cửa bị đẩy ra, thân ảnh cao lớn tiến vào. Hương vị của ánh mặt trời, thật ấm áp, thì ra mùi vị của nó lại tốt đến vậy.

“Loan Phi!” Giọng nói của Tiết Tùng Ninh mang theo kinh ngạc, bước nhanh lại đây dịu ta, “Loan Phi, nàng làm sao vậy? Thân mình không thoải mái sao?”

Ta không muốn mở mắt nhìn hấn, chỉ lắc lắc đầu.

Hấn nhẹ thở dài một tiếng, ôm ngang người ta, vững vàng bước đi, đem ta nhẹ đặt ở trên giường. Cách một lát, nghe thấy hấn nói: “Ta sai bọn họ trông chừng nàng, không phải muốn giám thị nàng.”

Hấn đang giải thích với ta.

Ta có chút thụ sủng nhược kinh [1], rốt cục nhìn không được mà mở mắt. Trước mắt là nam tử mặt mày tuấn tú, hần chăm chăm nhìn ta, thấy ta mở mắt, thần sắc của hần tựa như có dịu đi một chút, lại nói: “Ta biết không phải là nàng, nàng đừng lo lắng, ở Tiết phủ, sẽ không có người gây bất lợi cho nàng.”

[1] “thụ sủng nhược kinh” được sủng ái mà lo sợ.

Trong lòng chấn động, hần nói hần biết, hần tin tưởng ta...

Hé miệng ra, nước mắt lăn dài trên má. Ta luôn luôn cảm thấy, cảm giác này cách ta quá xa.

Quạt cường nâng mắt nhìn hần, run giọng hỏi: “Vì sao?”

Tiết Tùng Ninh vẫn nhìn ta như cũ, bỗng nhiên nâng tay, thay ta lau đi hai gò má đầm lệ. Ta với hần nhìn nhau, ta hần bỗng dưng run lên, đột nhiên rũ mắt xuống, cười nói: “Ánh mắt của nàng, thực đơn thuần. Giống nàng ấy.”

Ta không biết “nàng” trong miệng hần là ai, nhưng là ta cảm kích hần, bởi vì phần tín nhiệm kia.

Hai người mặt đối mặt, im lặng hồi lâu, hần mới lại nói: “Đừng trách Vị Ương.”

Ta lắc đầu, ta không trách nàng. Ta biết, nàng chính là dùng cách riêng của mình để bảo vệ hần. Đối nàng mà nói, ta chẳng qua chỉ là người ngoài, có lẽ vẫn là người cá biệt được xếp vào Tướng quân phủ, là gian tế được xếp vào bên người Tiết Tùng Ninh, nàng không có trực tiếp xuống tay với ta, ta đã cảm thấy thực may mắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Giết Ta Để Cứu Ta

Tiết Tùng Ninh đứng lên, đưa lưng về phía ta, mở miệng nói: “Ta trước kia, thật sự nghĩ nàng là nha hoàn của Lâm Vương phủ.”

Ta cả kinh, không rõ lời nói của hần có ý tứ ra sao. Trước kia? Như vậy hiện tại thì sao? Hần đã cho ta là ai? Vội vàng mở miệng:

“Ta không phải là người do hần phái tới!”

Đối với biểu hiện của ta, hần tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp mắt, hần lại thay vào đó thần sắc ôn hòa, xoay người đối diện với ta, thấp giọng nói: “Loan Phi, ta muốn nàng sống.”

Ta giật mình, sau một lúc lâu mới cười khổ nói: “Nàng không chịu buông tha cho ta?”

Hần lắc đầu: “Không phải.”

Như thế nào không phải đây? Dù cho hần có phủ nhận, ta cũng biết rõ. Có điểm ghen tị, trước đây chẳng bao lâu, ta cũng có một ca ca che chở cho ta như vậy.

Xoay mặt đi, không nhìn tới hần, ta sợ rằng nếu nhìn thấy hần, ta sẽ lại nhớ tới Phượng Lê Mạch, sau đó sẽ là từng gương mặt thân thuộc ở Phượng phủ.

“Nàng nghỉ ngơi đi.”

Hần rốt cục đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại hương vị vắng lạnh, chưa nói tới thích hay không thích, chẳng qua là không có một chút cảm giác an toàn.

Ban đêm, không khí có chút khô ráo kỳ lạ. Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu của côn trùng nhỏ, bộ dạng vui vẻ. Miễn cưỡng nở nụ cười, vì sao, ta so với bọn chúng lại có bộ dạng đáng thương, thảm hại hơn?

Rốt cục cũng không hề còn cảm giác lạnh như băng, ta mới nhớ tới, mùa hè cuối cùng cũng đến.

Ngửa mặt nằm ở trên giường, thật lâu thật lâu, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có. Không miễn cưỡng, dứt khoát mở to hai mắt, ngủ không được, không bằng không ngủ.

Loáng thoáng, giống như ở bên ngoài nghe thấy âm thanh có người đi lại. Ta cũng không có suy nghĩ nhiều, nghĩ là người của quý phủ đi tuần đêm. Lại qua một chút thời gian, bên ngoài truyền đến âm thanh “tanh tách” rất nhỏ, tựa hồ càng ngày càng dày đặc. Sau đó, mùi khói qua khe cửa mà đi vào,

sương khói nồng đậm ngày càng xông lên. Ta chấn động nhảy dựng lên, mới phát hiện, trên cánh cửa đang phát ra tầng tầng ánh lửa.

“Đi lấy nước! Đi lấy nước!” Không biết là ai ở bên ngoài lớn tiếng quát to. Tiếp theo đó, tiếng bước chân, tiếng quát tháo, dần dần trở nên hỗn loạn.

Ta chỉ cảm thấy hai chân như bị đóng đinh, ghim chặt, ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không có. Ta mệt mỏi, nếu như bọn họ không muốn buông tha ta, muốn ta chết, vậy thì cứ như vậy cũng tốt.

Nặng nề mà thở dài, ta vẫn không nhúc nhích, nằm ở trên giường chờ chết.

Lửa càng ngày càng cháy lớn, ta nghe thấy có tiếng hắt nước. Sau đó, ta nghe thấy thanh âm của Tiết Vị Ương, toát ra khí thế không cho người khác kháng cự: “Không cần cứu, chỗ này là phòng cũ, lần khác tìm người đến sửa chữa lần nữa là được.”

Có ai đó nhỏ giọng nói: “Nhưng là, phòng này không phải còn có người ở ...”

Đúng vậy, nàng muốn, không phải là tính mệnh của ta sao? Chẳng lẽ nàng thật sự hưng trí đến như vậy mà muốn sửa sang lại phòng ốc một lần hay sao? Nhưng mà ta thật sự không hề hận nàng, ta ngược lại thoải mái nở nụ cười.

“Loan Phi.” Một người từ sau cửa sổ nhảy vào, hướng về phía này gọi tên ta. Thấy rõ ràng mặt hấn, ta khiếp sợ vô cùng. Tiết Tùng Ninh không nói gì, kéo ta ra khỏi giường, ôm chặt vào trong ngực. Tùng đóm lửa lẻ tẻ rơi xuống, ta thở nhẹ một tiếng, hấn dứt khoát theo hướng ánh lửa kia liền xông ra ngoài.

Ta định kêu lên, hấn lại bưng kín miệng ta lại. Thả người vài cái, bay qua hòn giả sơn ở trong hậu viện, hấn không có dừng cước bộ, lại hướng về phía trước chạy một đoạn đường, lách mình phi vào một gian phòng.

Ta thực sự không rõ, điều này tốt cùng được tính là cái gì? Tiết Vị Ương muốn ta chết, hấn lại liều mạng muốn cứu ta. Nhìn vào con người của hấn, hấn hơi do dự một lát, sau vẫn thông dong mở miệng: “Lửa là do ta sai người phóng.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Lăn Nữa Sống Lại

Hấn nói, hóa là hấn sai người phóng.

Ta nhìn hấn, gương mặt hấn đang ở rất gần ta, trong mắt là một vẻ bình tĩnh như mặt nước hồ, ta biết, hấn không nói dối ta. Ta đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Cách một lát, nghe thấy cửa bị người đẩy ra, Tiết Vị Ương tiến vào. Hấn bước lên phía trước hỏi nàng: “Thế nào rồi?”

Tiết Vị Ương mở miệng nói: “Đã diệt sạch, muội đã tung tin tức ra ngoài rồi.” Ánh mắt của nàng nhìn về phía ta, mặt không chút thay đổi nói, “Từ nay về sau, người đã thật sự không còn chút quan hệ nào với Lâm Vương phủ nữa. Ta chỉ hy vọng, ta không có tha lỗi ngươi.”

Lòng ta kinh hãi không thôi, nhìn thẳng vào nữ tử với vẻ mặt thanh tú trước mặt.

“Vị Ương, muội đừng dọa nàng nữa.” Tiết Tùng Ninh cười nói, khẽ điểm nhẹ trên đầu nàng, nhẹ giọng nói, “Tối nay muội vất vả rồi, ngày mai nhớ tìm mấy công thợ tay nghề khá chút, sửa chữa hậu viện cho tốt.”

“Ca, cái này Vị Ương biết, Vị Ương đi về trước.” Nàng nói xong, lại hướng ta liếc mắt một cái, rồi cục xoay người đi ra ngoài.

Ta rốt cục nhìn không được, giữ chặt ống tay áo Tiết Tùng Ninh, gấp giọng hỏi: “Lời nói của Vị Ương có ý gì? Ai, có ai giám thị ta sao?” Bàn tay giữ lấy ống tay áo của hấn run đến lợi hại, ta hỏi, nhưng trong lòng từ sớm đã tỏ tường đáp án.

Trừ hấn ra, còn có thể có ai đây?

Haha, hấn chung quy, không chịu buông tha ta. Tiện tay đem ta tặng cho người khác, hấn lại còn muốn đau khổ dây dưa. Quân Lâm, ta thật không nhìn thấu được hấn.

Cũng khó trách, Tiết Vị Ương thủy chung không tin ta không phải gian tế do Lâm Vương phủ phái tới.

Nhưng mà Tiết Tùng Ninh, hấn vì sao nguyện ý vì ta tự biên tự diễn một màn vừa diễn ra? Với hấn mà nói, ta chẳng phải một người không liên quan hay sao?

Hắn cầm tay của ta, an ủi nói: “Nàng đừng sợ, về sau sẽ không có chuyện như vậy nữa.”

Ta lắc đầu, hết thảy hắn làm cho ta, ta không biết nên đi cảm kích, hay vẫn là phòng bị.

Hắn cúi đầu nhìn ta, đột nhiên nói: “Nàng rất sợ Lâm Vương, phải không?”

Kinh ngạc nâng mắt nhìn thẳng hắn, hắn khẽ cắn nhẹ trên bạc môi, lại nói: “Ta sớm đã nhìn ra, nàng là muốn chạy trốn ra khỏi Lâm Vương phủ. Ta không biết vì sao Lâm Vương còn muốn phái người giám thị nàng, không.” Hắn bỗng nhiên lại lắc đầu, “Có lẽ người đến không phải là người của Lâm Vương...” Thanh âm của hắn dần dần thấp xuống, ta càng bối rối khó hiểu, không phải người của Quân Lâm, làm sao có thể chứ?

Ta đột nhiên nhớ tới lúc ban ngày, hắn nói phái người canh giữ ở trước cửa phòng ta, không phải là vì giám thị ta. Khi đó ta không biết, thì ra hắn là muốn phòng bị người ở trong tối đang theo dõi ta!

Huynh muội bọn họ, đều là người khôn khéo như vậy.

Mà ta, kinh nghiệm quá nông cạn.

Áo nào cười một tiếng, ta nhìn hắn, hỏi: “Nếu ta thật sự là gian tế mà Lâm Vương đưa đến bên cạnh huynh, huynh sẽ giết ta sao?” Ta biết, hắn nguyên ý thả ta, là khẳng định ta không phải người của Quân Lâm. Về phần hắn vì sao tin tưởng ta, ta không thể nào biết được.

Hắn tựa như lúc này mới định thần, chần chờ một lát, vẫn là không có trả lời câu hỏi của ta. Xoay người lại, đem ta kéo tới bên giường, đạm thanh nói: “Đêm nay nàng ngủ ở nơi này trước đã.”

“Vậy còn huynh?” Ta không nghĩ nhiều liền hỏi.

“Ta còn có một số việc muốn xử lý.” Hắn nói xong, liền rời đi, lại nghĩ tới cái gì đó, quay đầu cười nói, “Nơi này rất an toàn.”

Ngơ ngác nhìn thân ảnh hắn biến mất phía sau cánh cửa khép lại, sau một lúc lâu ta mới lại hồi phục thần trí.

Lần thứ hai sống lại sao?

Một lần trước, là Quân Lâm cho ta. Ta vốn nghĩ rằng đó là lúc vận mệnh đau khổ của ta chấm dứt, lại không biết, thực ra đó mới sự bắt đầu. Như vậy lúc này đây thì sao? Huynh muội Tiết gia làm một vở kịch lạt mềm buộc chặt, trước mắt kẻ hắn sai tới giám thị ta làm một cuộc trộm long tráo phượng, ta không biết chờ đợi ta ở phía trước, sẽ là cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Vui Sướng Trong Lòng

[Văn Lan]

Buổi sáng, còn rất sớm, đã có người tiến vào thông báo nói Tiết Tùng Ninh đến đây. Quân Lâm biến sắc, chưa kịp nói thêm một câu liền đứng dậy rồi đi. Văn Lan chậm rãi đứng dậy, nhìn bóng dáng hắn đến xuất thần. Vẫn là không buông xuống được sao? Không buông bỏ được nữ nhân kia.

“Vương phi.” Diễm Ngọc ở một bên nhẹ giọng gọi nàng.

Nàng khẽ cười, vịn vào tay Diễm Ngọc nói: “Đi thôi.” Nàng cũng phải đi, xem sau khi hắn biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, sẽ khiếp sợ như thế nào.

Thật đáng ý, Phụng Loan Phi cuối cùng cũng không tranh đoạt được với nàng!

Món nợ của Phụng Hổ, nàng đã đòi lại tất cả từ nàng ta. Điều kiện nàng ép Liên Vân khai ra là muốn Quân Lâm cưới nàng làm phi, sau đó mới giúp hắn. Hiện tại ngẫm lại, thật sự cảm thấy vui sướng trong lòng. Kỳ thật ngày ấy, khi nhìn thấy ánh mắt Loan Phi nhìn hắn, Văn Lan liền biết, nàng ta yêu hắn, yêu rất sâu đậm.

Có lẽ, nàng cũng có chút may mắn, nàng cùng nàng ta không phải tỷ muội ruột. Nếu không, nàng đã không thể ra tay làm ra chuyện khiến nàng ta tổn thương như vậy?

A, tóm lại, hiện tại, thật tốt.

Từ xa , đã nhìn thấy thân ảnh Tiết Tùng Ninh rồi đi.

Tốc độ thật nhanh nha, xem ra Tiết Tùng Ninh cũng không phải dạng người cầu thả. Sau đó, Vân Lan nghe thấy tiếng ám trà bị ném mạnh xuống, thanh âm từ phòng khách trước mặt truyền ra đến chói tai.

Diễm Ngọc tựa hồ bị dọa sợ, bàn tay đang đỡ Vân Lan khẽ run lên, có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Vân Lan mỉm cười, nàng đã nghĩ đúng, Tiết Tùng Ninh chính là đến nói cho hần biết, nàng ta đã chết.

Nói đến đây, nàng ta dù sao cũng là người từ Lâm Vương phủ đi ra, đã chết rồi, tốt xấu gì cũng phải đến bẩm báo cho hần một tiếng. Chính là không biết Tiết Tùng Ninh giải thích cái chết của nàng ta như thế nào cho hần nghe, đương nhiên, hần nói giận, dĩ nhiên làm cho Vân Lan hể được. Đối với nàng, thủy chung hần không thể làm ngơ.

“Vương phi, còn đi vào sao?” Diễm Ngọc nhỏ giọng hỏi.

Dừng lại ở trước cửa phòng khách, Vân Lan chậm rãi lắc đầu, nàng còn đi vào làm cái gì? Giờ phút này đối với hần hần là rất khó chịu đi? Nàng sẽ không ngóc đến nỗi đi vào để tự mình chuốc lấy khổ cực.

Nàng bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phương hướng Tiết Tùng Ninh vừa mới rời đi. Nàng càng thêm xác định vì sao hần lại có ý phải đưa nàng ta đem tặng cho Tiết Tùng Ninh. Hần là hận, là yêu, là đau khổ.

Đúng vậy, hần là người biết làm thế nào để chịu đựng nỗi đau. Hần chỉ là sợ, không dám đem nàng giữ lại bên mình. Đêm đó khi nhìn thấy nàng ta mặc bộ y [1], ai cũng đều hiểu được, nàng là muốn chạy trốn. Hần biết thời biết thế đem nàng ta tặng cho người khác, kỳ thực là muốn buông tha chính mình, cũng là buông tha cho nàng ta?

[1] “bố y” trang phục của thường dân hay nha hoàn.

Haha, thật vui vẻ, bởi vì Phụng Loan Phi không hiểu, nàng ta đến chết cùng không hiểu được!

Có chút vui sướng khi người gặp họa, Vân Lan khẽ ngẩng đầu, nàng ta ở trên trời có nhìn thấy không? Đúng vậy, hãy nhìn xem cho kỹ, cuối cùng hiểu hần nhất không phải là nàng ta mà là Vân Lan nàng!

“Vương phi, ngài...” Diễm Ngọc có chút khó hiểu nhìn nàng, nàng cười, mở miệng nói: “Trông ta rất vui vẻ, phải không?” Đương nhiên vui vẻ, Phụng Loan Phi đã chết, nàng ta rốt cục đã chết. Hơn nữa bị chết thực không cam lòng đi? Nàng vì sao lại không vui cho được?

Đẩy tay Diễm Ngọc ra, Vân Lan thanh âm lạnh lùng nói: “Chuyện Vương gia đem một phế thiếp tặng cho Tiết tướng quân mà truyền ra ngoài sẽ không tốt. Đi, đem Liễu Nhi xử lý.”

“Nhưng mà Vương gia không phải không cho.....”

“Ta đường đường Vương phi, ta ra lệnh chẳng lẽ còn không đủ sao?” Nàng lạnh lùng nói.

Diễm Ngọc hoảng sợ, vội cúi đầu lui xuống.

Vân Lan hừ nhẹ một tiếng, hần hiện tại ắc còn không mang nỗi mình ắc, làm sao còn có tâm tư quan tâm một nha hoàn chứ? Nếu đã chết, như vậy tất cả mọi thứ có liên quan đến nàng ta, người làm tỷ tỷ là nàng, sẽ thay nàng ta loại bỏ cho hết.

“Cút hết đi cho Bồn Vương!”

Trong phòng truyền ra tiếng gầm giận dữ, hỗn loạn bị thống cùng phần nô vô hạn.

Sau đó, Vân Lan nhìn thấy Thư Nghiên lui đi ra. Thời điểm hần nhìn về hướng của nàng, thoáng do dự một chút, tiến lên thì lễ nói:

“Thuộc hạ bái kiến Vương phi.”

Gật đầu, ra vẻ không biết: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt Thư Nghiên hiện lên dáng vẻ âm trầm, nhưng cũng không có dối gạt nàng: “Tiết Tướng quân nó, hôm qua Tướng quân phủ bị hỏa hoạn, phu nhân đã qua đời.” Trên mặt hần giăng kín bi thương.

Vân Lan không hài lòng nhíu mày: “Phu nhân? Ai là phu nhân? Nghiêm thị vệ là vì nàng mà tiếc thương sao?”

Thư Nghiên ngẩn ra, lập tức nói: “Không có. Thuộc hạ còn có việc, cáo lui trước.” Sau đó, vội vàng rời đi.

Nhìn không được cười ra tiếng, nàng không nghĩ tới Tiết Tùng Ninh cũng là người có tâm cơ như vậy! Bị hỏa hoạn? Rõ ràng là hần phóng hỏa. Thời điểm ban ngày Tiết tiểu thư kia còn muốn vu oan cho nàng ta, thế mà so với nàng ấy Tiết Tùng Ninh vẫn là lợi hại hơn. Nếu muốn nói nàng ta là vì ám sát Tướng quân mà bị xử quyết, có lẽ Quân Lâm cũng sẽ không buông tay mặc kệ đi?

Quay lại, nhìn vào phòng khách.

Cách cánh cửa, nàng dĩ nhiên có thể cảm giác được nỗi đau trong lòng hắn. Hắn vốn muốn đem nàng đưa ra bên ngoài là thả nàng đi, không biết rằng, là hắn tự tay đem nàng đẩy vào vực của cái chết. Nhưng mà, mặc kệ thế nào, đối với nàng, đều cảm thấy vui sướng trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nói Ta Giống Nàng Ấy [1]

[Loan Phi]

Suốt cả một đêm, ta đều không ngủ được, mãi cho đến lúc tảng sáng mới mơ hồ có chút buồn ngủ. Mơ mơ màng màng ngủ một lát, thì nghe thấy có tiếng nha hoàn đến gõ cửa: “Cô nương ngủ muộn, tiểu thư muốn nô tỳ tới hỏi cô nương, có muốn ăn gì hay không?”

Ta lác đầu, lại hỏi nàng: “Tiết tướng quân đâu?”

“Tướng quân sáng sớm đã ra ngoài rồi ạ.” Nha hoàn đem vật trên tay đặt lên bàn, xoay người nói, “Tiểu thư nói y phục này là cho cô nương mặc, nếu như cô nương không thích màu này, có thể đổi bộ khác.”

Ta ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía quần áo đặt trên bàn. Màu sắc cũng không phải thập phần diễm lệ, nhưng là liếc mắt một cái có thể nhìn ra được đó là đồ tốt nhất.

“Ngươi thay ta cảm ơn tiểu thư.”

“Cô nương khách khí.”

Ta khẽ cười một tiếng. Cảm thấy ngàn vạn lần suy nghĩ không ra, Tiết Vị Ương chán ghét ta như vậy, nàng rõ ràng không cần đối xử với ta như thế. Nhưng là, nàng vẫn như cũ, không hề tỳ khuất, khó dễ ta dù cho chỉ một chút. Không biết vì sao, đối với nàng, ta bỗng nhiên cảm thấy kính nể. Ta biết, nàng không phải thật sự muốn nhắm vào ta. Nàng chính là đối địch với hết thảy những người có tâm muốn gây bất lợi cho Tiết Tùng Ninh, đối với những kẻ đó, nàng sẵn sàng trở nên tàn nhẫn.

Mặc y phục vào, theo nha hoàn tùy ý đi vào trong sân. Thấy vài người cầm công cụ trong tay cán qua cán lại trên một ống quần có dính vết bùn. Ta nhớ tới đêm qua Tiết Tùng Ninh nói muốn tìm người sửa chữa lại phòng ở ở trong hậu viện.

Đi về phía trước một đoạn đường, nghe thấy thanh âm mưa kiếm ở trong không khí truyền đến. Âm thanh thật sắc bén, đó là tiếng trường kiếm xẹt ngang không khí.

Chăm chú nhìn về phía trước, xuyên qua lan can chạm khắc hoa văn, ta nhìn thấy Tiết Vị Ương đã cởi bỏ váy áo xiêm y, thay vào là một bộ võ phục, đang ở bên cạnh hồ sen luyện kiếm.

Dáng người nhanh nhẹn, thanh thoát, mái tóc dài của nàng tung bay uyển chuyển, sống động.

“Loan Phi.”

Ta xem đến ngây người, nàng bỗng nhiên ngừng lại gọi ta.

Ta giật mình, phục hồi lại tinh thần, có chút thu mình lại, nàng lại nở nụ cười, cầm trường kiếm trong tay đưa cho nha hoàn ở bên cạnh, rồi tiến đến đây. Ta không tự giác lùi lại nửa bước, nàng lập tức cảm giác được, nhú mày nói: “Làm sao vậy, ngươi sợ ta một kiếm giết chết ngươi sao?”

Ta lác đầu, nàng nói nàng buông tha ta, nhất định sẽ không lại giết ta. Không biết vì sao, ta tin nàng.

Có lẽ, ta cùng với nàng, có thể trở thành bằng hữu.

Nàng không có cùng ta so đo, chỉ đạm thanh nói: “Kỳ thật, ta chán ghét tính tình của ngươi, cứ ôn nhu yếu đuối, tựa như chỉ cần gió thổi qua liền đổ vậy. Nhưng mà, nam nhân đều thích những nữ nhân nhu tình như nước.”

Ta cười cười: “Nhưng là ta thực hâm mộ ngươi.” Nếu như ta có được một chút bản lĩnh của nàng, thì đã không phải rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay.

Nàng thoáng giật mình, nhưng chỉ sau chốc lát, lại nheo mắt nhìn ta, sau một lúc lâu, sâu kín nói: “Ca ca ta nói, ngươi giống một người.”

Nghe nàng nói như thế, ta mới mơ hồ nhớ tới hình như Tiết Tùng Ninh từng ở trước mặt ta đề cập tới việc ta rất giống một người. Bất thốt lên hỏi: “Giống ai?” Ta có chút hiếu kỳ, phải chăng vì lý do này, cho nên Tiết Vị Ương mới nguyện ý buông tha cho ta?

“Phượng Khanh Ca.” Nàng nhẹ nhàng phát âm từng chữ rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Nói Ta Giống Nàng Ấy [2]

“Phượng Khanh Ca.” Nàng nhẹ nhàng phát âm từng chữ rất rõ ràng.

Mà ta, giống như bị một cây kim nhỏ đâm trúng không thương tiếc, đột nhiên dừng lại.

“Nàng ấy vốn là Phượng phủ Cửu tiểu thư.” Tiết Vị Ương cho rằng ta không biết, tốt bụng giải thích.

Nhưng là, ta làm sao lại không biết?

Ta chỉ cảm thấy có chút choáng váng, liền nắm chặt hai tay, để cho móng tay cắm mạnh vào lòng bàn tay, cố ý dùng đau đớn để giữ vững sự thanh tỉnh. Khó khăn mở miệng: “Tướng quân cùng Phượng phủ Cửu tiểu thư...” Hỏi ra mới lại phát hiện có chỗ không ổn. Người Khanh Ca yêu là Quân Ngạn, huống chi, ta chưa bao giờ nghe nàng nói qua nàng quen biết Tiết Tùng Ninh nha.

Cũng may Tiết Vị Ương không có chú ý đến bất thường của ta, nàng nhẹ thờ dài một tiếng, nói: “Đó đã là chuyện của rất nhiều năm về trước, ca ca ta cùng phụ thân tiến cung, một lần ngẫu nhiên, huynh ấy nhìn thấy Phượng Khanh Ca. Chuyện cụ thể thế nào ta cũng không biết rõ, chỉ biết lúc ấy Hoàng Hậu nương nương mở lời vàng ngọc, nói rằng nếu như ca ca ta thích, sau này sẽ đem nàng gả cho huynh ấy. A – thế sự thật vô thường [1]. Khi đó, sợ là Hoàng Hậu vì muốn mượn sức của cha ta cho nên mới ưng thuận mà hứa hẹn. Bây giờ, ai còn để ý đến chuyện này nữa chứ?”

[1] “thế sự vô thường”: Mọi thứ đều đã thay đổi

Thì ra là cô cô...

Người xưa nay đều không thích Khanh Ca, chuyện thuận miệng hứa hẹn đem nàng gả cho Tiết Tùng Ninh thực sự là việc mà người có thể làm ra. Nhưng mà vẫn không đúng. Khanh ca nàng, cho tới bây giờ vẫn chưa từng tiến cung, làm sao có thể cơ hội gặp qua Tiết Tùng Ninh chứ?

Tiết Vị Ương khẽ liếc mắt nhìn ta một cái, khẽ cười nói: “Người không cần để ý, ca ca ta thích đem người giữ ở bên người thì sẽ đối tốt với người. Huống hồ Phượng Khanh Ca kia hiện đã trên đường áp giải sung quân rồi, nói muốn gả cho ca ca ta, cũng đã là chuyện quá khứ.”

Ta không hề rằng, nàng nào biết đâu rằng trong lòng ta đang suy nghĩ cái gì? Ta làm sao có thể ăn dấm chua với Khanh Ca, ta chỉ là...

“Vị Ương.” Xa xa truyền đến thanh âm của Tiết Tùng Ninh.

Ta không khỏi quay đầu nhìn lại, y phục màu trắng mà hắn đang mặc tung bay trong gió, trên mặt hắn, lộ ra nụ cười dịu dàng.

Thời điểm ánh mắt nhìn về phía ta, không ngờ lại trở nên nhu hòa, cười nói: “Thì ra Loan Phi ở đây.”

Ta vội vàng khôi phục thần sắc, gọi hắn “Tiết tướng quân”. Nhưng hắn cũng không có so đo với ta, Tiết Vị Ương đã tiến lên, mở miệng: “Hắn không nghi ngờ gì chứ?”

“Không có.” Hắn lắc đầu, lại nói, “Gián phòng ở hậu viện không cần thiết phải làm đặc biệt, cứ giống như ở tiền viện là được rồi. Dù sao sau này, cũng không có dịp có người nào ở lại đó.”

Tiết Vị Ương gật gù đầu.

Hắn lại hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì vậy? Ta từ xa nhìn thấy được, tựa hồ còn rất hăng say nha.”

Trong lúc nhất thời ta nghẹn lời, không biết phải nói như thế nào, Tiết Vị Ương lại giải thích: “Cũng không có gì, muội hỏi một chút xem Loan Phi bình thường thích làm cái gì. Vừa vặn, đúng lúc huynh đi tới.”

Nàng không nhìn ta, nói dối liên tiếp mà sắc mặt không hề thay đổi. Ta tuy có chút giật mình, nhưng cũng không vạch trần. Tiết Tùng Ninh cũng không có truy vấn, đã thấy một người có dáng vẻ như là thị vệ bước nhanh lại đây. Ta tưởng tìm Tiết Tùng Ninh, không nghĩ tới hắn đi đến bên người Tiết Vị

Ương, nói thầm với nàng sau lại vội vàng cáo lui.

Tiết Tùng Ninh đột nhiên nói: “Ám hộ bên kia có mạnh mẽ sao?”

“Vâng, để muội đi nhìn xem.” Nàng cúi đầu, theo thị vệ rời đi.

“Vị Ương, hết thấy cẩn thận. Có thể thì hãy làm, không làm được, thì nên tạm rút lui.” Hấn cẩn thận dặn dò, cho đến khi thân ảnh của nàng biến mất ở cuối hành lang dài mới xoay người lại nhìn ta.

Tâm trí của còn dừng lại ở “Ám hộ” trong lời hấn nói. Ta cũng biết, Ám hộ là tổ chức mà trên danh nghĩa là sản nghiệp do Lục ca ta sở hữu. Chính là không biết Tiết Vị Ương vì sao phải điều tra nó.

Tiết Tùng Ninh thẳng tắp nhìn ta, sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Ta hôm nay đã đến Lâm Vương phủ, nói với Vương gia đêm qua quý phủ gặp họa nạn, nàng không kịp thoát nạn.”

Lời hấn nói ra, khiến cho ta kinh hãi!

Hấn nói với Quân Lâm, rằng ta đã chết

Khẽ động khóe môi, đột nhiên rất muốn biết biểu tình của hấn lúc nghe tin báo tử của ta. Chính là, mở miệng ra, lại hóa thành một chữ: “À...”

Cúi đầu nhìn mũi chân của chính mình, ánh mắt không biết vì sao, có chút ươn ướt.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hoàng Thượng Triệu Kiến

Rất nhanh đã đến cuối tháng sáu, ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ.

Trong sân chim chóc, côn trùng đều vui kêu, thêm phần sức sống cho không khí nóng bức.

Bên cạnh, Tiết Tùng Ninh đột nhiên xoay người, nhìn ta nói: “Loan Phi, nàng là có chuyện cũ giấu trong lòng.” Không phải câu hỏi, hấn nói ra thực chắc chắn.

Ta do dự một chút, sau lại tiện đà bật cười: “Ai mà không có chuyện cũ chứ?”

Hấn im lặng, sau một lúc lâu mới lại nói: “Cũng đúng, nàng không nói ta sẽ không bức nàng.” Hấn nhìn ta, còn chân tình nói, “Nàng có muốn về nhà không? Ta có thể phái người đưa nàng trở về.”

Trong lòng khổ sở, nhà, ta làm gì còn nhà nữa chứ?

Khó khăn lắc đầu: “Ta không có nhà.”

Nghe vậy, hấn hướng ta cười hời hợt, nói: “Vậy nàng ở lại đây đi, đem nơi này trở thành nhà của chính mình.”

Bị một câu nói đơn giản của hấn làm cho cảm động, không biết vì sao ta luôn cảm thấy trên người Tiết Tùng Ninh, rất sạch sẽ, rất sạch sẽ. Có thể làm cho lòng ta cảm thấy thực an toàn. Nhưng mà ta là muốn rời đi, thời điểm hoàn hồn lại phát hiện, thiên hạ to lớn, nhưng lại không có chỗ cho Phụng Loan Phi ta dung thân.

Cảm giác bị thương dâng lên trong lòng, ép cho ta cảm thấy thật đau thương.

“Sau này nàng hãy chuyển đến Minh Cư ở cùng Vị Ương đi, làm bạn cùng với Vị Ương cũng tốt.” Nói đến Tiết Vị Ương, trong mắt hấn hiện lên một tia thương tiếc, “Kỳ thật, Vị Ương vẫn luôn rất cô độc, từ nhỏ không phải là nữ giả nam trang theo phụ thân tới ở quân doanh, thì là một mình ở nhà luyện kiếm. Muội ấy là một nữ nhi, lại chưa bao giờ được sống qua cuộc sống của một tiểu thư bình thường. Có đôi khi, muội ấy rất quyết đoán, và lãnh khốc. Hi vọng nàng bao dung hơn một chút. Kỳ thật muội ấy không biết cách làm sao để chung sống cùng với người khác.”

Trong lời nói của hấn, từng câu từng chữ đều là đau lòng và yêu thương dành cho nàng.

Ta bỗng nhiên nhớ tới ta còn nói qua ta rất hâm mộ nàng, thì ra ta không hề biết rằng, bất cứ ai đều có nỗi khổ bất đắc dĩ của riêng mình.

Ta gật đầu, hần tựa hồ rất vui mừng, còn đang muốn nói với ta cái gì đó, lại thấy một gia đình vội vàng chạy tới, lớn tiếng kêu: “Thiếu gia, có người trong cung tới, nói là Hoàng Thượng triệu kiến!”

Hần ngậm miệng, chỉ bỏ lại một câu “Thật ngại”, liền dẫn theo gia đình vội vàng rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hần, ta đứng một lát, liền có nha hoàn tiến đến cười nói: “Cô nương, nô tỳ cảm thấy người tới đây thật là tốt.”

Ta khó hiểu nhìn nàng, nàng cười giải thích: “Người đừng nhìn Tướng quân phủ lớn như vậy, kỳ thực luôn lạnh lẽo như băng. Thiếu gia và tiểu thư luôn luôn có việc bận làm không xong, hai người bọn họ cũng không thường chạm mặt. Thường xuyên là người này ở nhà, người kia lại đi vắng. Người tới đây, sau này tiểu thư sẽ có người để nói chuyện cùng. Thiếu gia cũng thích cười nhiều hơn!”

Phải không? Ta chưa bao giờ biết thì ra chính mình còn có nhiều chỗ tốt như vậy.

Chính là, nghe nha hoàn nói, ta mơ hồ cảm thấy có chút động tâm. Một loại cảm giác bị làm cho cảm động.

Nha hoàn miên man nói với ta rất nhiều chuyện, đều là về huynh muội Tiết gia. Mãi cho đến khi nàng đưa ta về Minh Cư, nàng vẫn cứ nói mãi không ngừng, ta nhìn không được mà bật cười, đã lâu lắm rồi chưa từng được cười thoải mái đến như vậy.

Gần đến tối, huynh muội Tiết gia vẫn chưa thấy ai trở về. Ta không khỏi có chút lo lắng, nha hoàn khuyên ta không cần phải bận tâm, nói rằng đây cũng chỉ là chuyện thường xảy ra.

Ở Minh Cư dùng bữa tối, mời nha hoàn cùng nhau ăn, nàng lại cười từ chối: “Nô tỳ làm sao có thể ngồi cùng bàn dùng cơm với cô nương được?”

Ta lắc đầu: “Ta cũng không hơn người đâu, cùng nhau ngồi ăn đi.” Nếu không phải Tiết Tùng Ninh thu lưu ta, chỉ sợ giờ phút này ta còn ở lại Lâm Vương phủ sống cuộc sống còn không bằng so với hạ nhân.

Nha hoàn từ chối mãi không được, cuối cùng cũng đồng ý cùng ta ăn cơm, chỉ là như thế nào cũng không chịu ngồi xuống. Ta không lay chuyển được nàng, đành phải tùy ý nàng.

Lại qua một khoảng thời gian thật lâu, sắc trời đã trở nên đen kịt mà Tiết Vị Ương vẫn không có trở về. Thời điểm ta đứng dậy đi ra tới cửa, thấy một người vội vã đi tới phía này, đến lúc tới gần, mới nhìn rõ, là Tiết Tùng Ninh.

Thần sắc hần căng thẳng, nhìn thấy ta, bật thốt lên hỏi: “Vị Ương đã trở lại chưa?”

Trái tim ta bỗng run mạnh lên, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Giữ Làm Con Tin

Hần vội vã, trực tiếp vọt vào bên trong, nhìn ngó một lát rồi lại hỏi ta: “Vị Ương vẫn chưa trở về sao?”

Ta lắc đầu, chớp mắt của hần rịn ra những giọt mồ hôi li ti, xem ra thực sự rất vội. Ta mới nhớ tới chuyện lúc ban ngày Hoàng Thượng triệu kiến hần vào cung. Vậy nhưng, chuyện này cũng Tiết Vị Ương lại có quan hệ gì đây?

“Người đâu!” Thanh âm của hần nặng nề, so với hần của ngày thường hoàn toàn là hai người khác nhau. Rất nhanh liền có thị vệ xuất hiện ở cửa, hần tiến nhanh đến nói, “Lập tức phái người đi tìm tiểu thư trở về!”

“Dạ.” Thị vệ trình trọng đáp lời, phi thân rời đi.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả ta cũng đều cảm nhận được tính khẩn cấp của sự việc. Thấy hần xoay người, ta nhìn không được mà hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lời hỏi ra mới cảm thấy không ổn thỏa, ta cùng với bọn họ, chung quy vẫn là người ngoài, cũng không biết liệu hần có để ý đến lời ta nói hay không.

Hần ngoái đầu lại nhìn ta, nói với người trong phòng: “Lui xuống hết đi.”

Bọn nha hoàn đều lui xuống, hần tựa hồ suy nghĩ thật lâu, mới mở miệng: “Loan Phi, đã xảy ra một chuyện.”

“Chuyện ... không tốt sao?” Bằng không, hần vì sao phải mặt co mày cau như thế?

Hắn gật đầu, có chút giận dữ, nhưng rất nhanh lại che giấu đi, bàn tay vịn ở trên bàn kê nắm chặt, sau một lúc lâu mới nói:

“Hoàng Thượng đột nhiên muốn Nam tuần [1], muốn ta đi theo. Vốn dĩ đây là việc dễ hiểu, thân là Tướng quân, nay đều được triệu hồi từ quan ải trở về kinh thành giao vào tay ta, là muốn bảo hộ Hoàng Thượng cho chu toàn. Nhưng mà, ngay sau đó Hoàng Hậu lại cố tình đề cập đến hôn sự của Ngạn Vương.”

[1] “Nam tuần”: đi tuần, đi vi hành ở phương Nam

Ta khiếp sợ vô cùng, cô cô, Quân Ngạn, tựa hồ đã ở cách ta rất xa, nay từ miệng hắn nói ra, lại làm cho ta chấn động. Hắn nói hôn sự ... hôn sự của Quân Ngạn. . .

Bật thốt ra: “Hoàng Hậu là muốn Vị Ương. . .” Trong lòng cảm thấy thật bi thương. Quả nhiên vẫn là quyền lực quan trọng hơn. Nay cưới muội muội của Tiết Tùng Ninh, không thể nghi ngờ là một bước thí tốt để mượn sức hắn làm một quân cờ!

“Bà ấy cố tình nhân lúc không có mặt Hoàng Thượng, lên truyền ta đến Phụng Nghi Cung.” Hắn chau mày, bạc môi nhếch lên. Ta làm sao không rõ, lên truyền triệu, đó là nể mặt mũi của hắn. Nhưng là việc đã xảy ra một lần, sẽ lại có lần tiếp theo, nhất định sẽ không còn khách khí như thế.

“Ta không đồng ý.” Hắn nhìn ta nói, “Cha ta thường nói, bị cuốn vào cuộc tranh đấu kia, kỳ thật không phải điều người không muốn. Người cũng không mong muốn nhìn thấy ta và Vị Ương giống với người. Ta vốn dĩ không muốn trở về, đóng quân ở biên cương cũng không phải là điều không tốt. Thế nhưng Hoàng Hậu lại bám với Hoàng Thượng, nói nên nghĩ đến cha ta đã nhiều năm tận trung như vậy, thì nên đối đãi tốt với con gái của người. Haha, ta sớm biết hồi kinh sẽ gặp nhiều phiền toái. Cho nên, bấy lâu nay vẫn luôn cẩn thận.”

Hắn thở dài một tiếng, lại nói: “Cho nên mới dùng phương thức như vậy mà đối đãi với nàng, ta chỉ muốn làm cho bọn họ biết, ta không phải người của Lâm Vương phủ. Không hề nghiêng về phe bên nào hết.”

Ta hiểu sâu sắc rằng, mặc kệ ta có nói như thế nào, người đời chỉ nhìn thấy ta xuất thân từ Lâm Vương phủ, thì Tiết Tùng Ninh hẳn chính là người của Lâm Vương phủ.

“Chỉ tiếc ta đã quên, người của Hoàng Hậu, không chỗ nào không có. Bà ấy chỉ cần biết Lâm Vương phủ tặng cho ta một nữ nhân, bất luận ta có thừa nhận hay phủ nhận, Lâm Vương đối tốt với ta, sự việc này vô luận như thế nào cũng không thể tránh khỏi. Cho nên, bà ấy muốn khẩn cấp cấp lấy từ trên người ta một điều gì đó.”

Điều gì đó chính là Tiết Vị Ương.

Hắn không đành lòng nói ra, nhưng là, chẳng phải so với nó nói ra càng rõ ràng hơn sao?

“Haha.” Hắn cười tự giễu, “Dù cho ta có cự tuyệt thì đã sao chứ? Hoàng Hậu nói, không vội, không bằng để cho Vị Ương trước tiên tiến cung sống một thời gian, để cho bà ta có quyền chăm sóc cho muội ấy.”

Đầu ngón tay ta run lên, đó chẳng phải. Giữ làm con tin sao!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Tính Toán Của Nàng

Ta chưa bao giờ biết, người cô cô đối với ta hiền lành là thế mà cũng sẽ có tâm cơ thâm sâu như vậy. Thừa dịp Hoàng Thượng Nam tuần, nàng thật sự e sợ Quân Lâm đến vậy sao?

Cả người run rẩy, nếu không phải thân mình còn tựa ở bên bàn, sợ rằng thật sự không chống đỡ nổi mà ngã xuống.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa truyền đến thanh âm rõ ràng bình tĩnh của Tiết Vị Ương: “Ca ca, muội đi.”

Kinh ngạc theo tiếng nói mà nhìn lại, nhìn thấy Tiết Vị Ương một mình đứng ở cửa, khuôn mặt xinh đẹp không nhìn ra một chút do dự. Chưa chờ Tiết Tùng Ninh mở miệng, nàng lập tức lại nói: “Kỳ thật thời điểm huynh lệnh cho hạ nhân ra khỏi cửa, muội cũng vừa mới đến, những gì huynh nói, muội đều nghe thấy được. Muội đi.”

“Vị Ương.” Sắc mặt hắn trầm xuống, “Ca không phải đến nói đùa với muội, việc này sự tình trọng đại, chúng ta phải. . .”

“Ca, huynh còn muốn nói cái gì?” Nàng thông dong vào cửa, ngẩng lên mặt, nhìn hắn, mở miệng, “Huynh so với muội càng hiểu rõ, nếu như huynh không đồng ý, có thể lần này Nam tuần, Hoàng Hậu sẽ mang huynh trừ bỏ!”

Lời của nàng, nói ra khiến cho ta lão đảo, thiếu chút nữa té ngã.

“Trên đường Nam tuần ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Cho dù huynh muốn phòng, cũng là khó lòng phòng bị. Bởi vì bà ấy là Hoàng Hậu!”

Tiết Vị Ương gần từng tiếng nói ra sự thật kinh tâm.

Hắn bỗng nhiên không nói, ngay cả một chữ đều nói không ra.

“Ca, Tiết gia cần người còn sống.”

Nàng không nói Đại Tuyên, ta nghĩ, trong lòng bất cứ ai cũng có sự ích kỷ riêng. Điều nàng muốn, rất đơn giản, chỉ cần hắn còn sống.

Nhưng là, vậy muốn nàng, một nữ tử đi vào trong hiểm nguy sao? Nhìn nàng thần sắc bùng kín không chút biểu lộ, nội tâm của ta hung hăng đau đớn, vì sao bọn họ tranh đấu, nhất định phải kéo theo người vô tội chúng ta?

Một khắc kia, không biết vì sao, ta đột nhiên kêu to: “Không, Vị Ương đừng đi!” Đừng đi, thật sự không cần đi. Ta liều mạng muốn thoát khỏi đó, cũng không nghĩ đến nàng lại bị cuốn vào.

Ta có điểm đau lòng cho nàng, đau lòng vì sự kiên cường của nàng.

Nàng quay đầu, khinh miệt cười: “Ta và người không giống nhau, ít nhất không có yếu đuối giống như người vậy.”

Ta giật mình, nàng cũng hiểu được ta yếu đuối sao?

“Vị Ương.” Tiết Tùng Ninh đau lòng gọi nàng.

“Muội không sao.” Nàng thần nhiên nói, “Hoàng Hậu muốn muội, vẫn còn phải xem ý tứ Ngạn vương. Ta nghe nói Ngạn vương vì một nữ nhân mà lao tâm lao lực quá độ, a, muội tự nhận mình không phải là người trong tim ngài ấy. Cho nên việc này, vẫn là chưa biết được.”

Vì, một nữ nhân.

Là ai? Ta sao?

Ha ha, có khả năng sao?

Đêm đó, những lời được nói ra sau đó, ta nghe tiếng được tiếng mất. Quá nhiều chuyện xảy đến khiến cho ta khiếp sợ, đến tận giờ phút này ta mới nhận thấy sự hiểu biết của chính mình quá mức nông cạn. Ngay cả những chuyện xảy ra ngay bên cạnh, ta cũng đều không biết.

Ta bỗng nhiên có chút cảm tạ Phụng Hổ đem ta bảo hộ tốt như vậy, bởi vì những chuyện đó thực sự đã thương lòng người rất sâu sắc.

Ta vô cùng hy vọng, ta còn là Phụng Hổ phủ tiểu thư vô ưu vô lự trước kia, như vậy giờ phút này, sẽ không phải suy nghĩ bất cứ điều gì.

Tiết Vị Ương vẫn cứ tiến cung.

Ngày thứ ba của tháng bảy, Hoàng Thượng Nam tuần.

Tiết Tùng Ninh là Tướng quân hộ giá, mà ta, cũng đi theo. Chỉ vì hắn nói, hắn không có ở đó, Vị Ương cũng không ở trong phủ, ta ở lại Tiết phủ cũng không an toàn, chẳng thà đi theo hắn lên đường.

Đoàn ngự giá tựa hồ như xếp thành một hàng dài từ cửa cung ra đến cửa thành, đội hình cường đại khiến cho người xem thôi cũng thấy mãn nguyện. Đám đông vội vã nhìn, ngự giá đi đến đâu, âm thanh tung hô vạn tuế lớn tựa sức mạnh rồi núi lấp biển vang lên tới đó.

Ta mặc quần áo thị vệ, đi theo bên cạnh con ngựa của Tiết Tùng Ninh, trong lòng bỗng nhiên có chút phật phùng thâm trầm. Ánh mắt dừng trên loan giá trắng lặc ở phía trước mặt, hơi hơi cần mồi.

Nhắm tính, đã có hơn mười năm ta chưa có gặp Hoàng Thượng, nay người, hắn là đã già...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Đi Theo Nam Tuấn

“Loan Phi.”

Ta kinh ngạc nghĩ đến xuất thân, đột nhiên nghe thấy Tiết Tùng Ninh gọi ta. Ta ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời, con người của hắn rạng rỡ sáng lên, hắn nhìn thấy ta nâng mắt, thấp giọng hỏi nói: “Một sao?”

Hướng hắn cười nhẹ, ta lắc đầu. Cũng chỉ là đi bộ vài bước mà thôi, làm sao có thể mệt được chứ?

Dù cho thật sự mệt mỏi thì sao? Hắn đường đường là một Tướng quân, còn có thể đem ngựa tặng cho một sĩ tốt hay sao? Không tự giác mà bật cười, Tiết Tùng Ninh đối với ta như thế, đã khiến ta thực cảm kích lắm rồi. Ta cũng không cầu gì khác.

Một thái giám lại đây, hướng Tiết Tùng Ninh nói: “Tiết tướng quân, Hoàng Thượng kêu ngài tới phía trước.”

Tiết Tùng Ninh theo bản năng hướng ta liếc mắt một cái, ta nhìn hắn nở nụ cười bảo hắn an tâm, hắn cũng cười nhẹ, rồi mới quát khẽ một tiếng tiến lên phía trước.

Dù sao cũng là Hoàng Đế đi tuần, thị vệ đi theo, người người thần sắc nghiêm túc, không ai nói quá nửa câu.

Thời điểm đội ngũ đi qua cửa thành, ta đột nhiên quay đầu, đây là lần thứ ba ta đi qua nơi này.

Lần đầu tiên, là khi lĩnh tội lưu đày.

Lần thứ hai, là lúc gả cho hắn.

Lúc này đây...

Nhìn bóng dáng Tiết Tùng Ninh ở phía, trong đầu đột nhiên có chút phức tạp. Giờ phút này muối muối của hắn đang lâm vào tình huống thập phần nguy hiểm, hắn lại còn phải phân tâm mà quan tâm ta. Hốc mắt có chút ẩm ướt.

Bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Vị Ương, nói rằng ta giống Khinh Ca.

Trong lúc vô thức, nước mắt lăn xuống.

Khinh Ca à, muối có biết, có một nam tử như vậy, không cần tranh đoạt hay mưu quyền Nếu muối còn sống, thì tốt biết bao?

Đội ngũ đã đi được rất lâu, đám thị vệ đều là những người được huấn luyện kỹ càng, người người nhìn không ra thái độ mệt mỏi.

Mà ta, cuối cùng cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, mỗi bước chân dẫm xuống, gót chân đều đau hơn bình thường.

Cho đến lúc chạng vạng, xa xa truyền đến thanh âm của Tiết Tùng Ninh, muốn mọi người ngay tại chỗ hạ trại. Tâm tình sợ hãi của ta ngay lập tức được buông lỏng, bằng không thực sự sợ rằng chồng đỡ không nổi nữa.

Chờ đến khi doanh trại đều đã được dựng lên, liền có phó tướng cho người tới phân doanh trại [1]. Bọn thị vệ chỉ có thể ở trong doanh trại tập thể, hơn mười người cùng ở một trại. Ta có chút quần bách, nhìn phó tướng, miệng há ra rồi khép lại, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

[1] “doanh trại” lều trại dùng trong quân đội.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thanh âm của Tiết Tùng Ninh truyền đến: “Người, đi theo bản Tướng quân.”

Vội vàng quay đầu lại, thấy hắn một tay chỉ thẳng vào người của ta, trong mắt mang theo ý cười.

Ta chưa kịp phản ứng lại, đã nghe phó tướng thúc giục nói: “Này, không nghe thấy Tướng quân gọi người sao? Còn không mau đi qua!” Hắn quát tháo hung dữ, tựa như nếu ta không đi qua đó là phạm trọng tội vậy.

Tiết Tùng Ninh gật gật đầu nhìn về phía ta, ta vội vã chạy nhanh đến.

Aaaaaa —

Chân thực đau.

Nhưng là trong lòng ta lại rất vui vẻ, Tiết Tùng Ninh, hắn luôn cứu tinh của ta.

Nhìn thấy ta đi qua, hắn nhẹ nhàng nhún mồm, nhưng cũng không có đưa tay kéo ta đến. Ta đi theo hắn, đi tới chỗ doanh trại của hắn, thị vệ canh giữ

ở bên ngoài nghiêm người chào: “Tướng quân!”

Hắn gật đầu, trầm giọng giao phó: “Ta nơi này không có việc gì, đều đi xuống đi. Hoàng Thượng bên kia, nhất định phải tăng cường phòng vệ, không thể có một chút sai sót!”

“Dạ.” Thị vệ lớn tiếng đáp lời, xoay người đi xuống.

Hắn nâng tay vén màn trướng lên, quay đầu nói với ta: “Loan Phi, mau vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đoạn Tụ

Ta nhìn hắn cảm kích, rồi đi vào.

“Một muốn chết rồi đi?” Hắn ôn nhu hỏi.

Ta bỗng nhiên nhớ tới người đang ở hoàng cung Tiết Vị Ương, nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu. Một một chút thì có tính là gì, ít nhất, ta không có nguy hiểm.

Hắn kéo ta đi qua ngòai, lại đứng dậy đi ra bên ngoài, cách một lát, mới trở về. Ta không hỏi hắn đi làm cái gì, đi một ngày rồi, giờ phút này có thể ngồi xuống một chút, đối ta mà nói, thật là quá tốt.

Theo bản năng đưa tay vỗ vỗ hai chân, lớn như vậy rồi, còn chưa từng đi bộ cả đoạn đường xa như vậy. Xem ra ta thật là được chiều chuộng thành quen rồi.

Vừa nghĩ vừa cười, sau này, hắn phải rèn luyện để kiên cường hơn.

Hắn cũng đi tới, ngồi xuống bên cạnh ta, than nhẹ một tiếng nói: “Đường vẫn còn rất xa, Loan Phi, vất vả cho nàng rồi.”

Ta lắc đầu: “So với Vị Ương, ta đã tính là gì.” Nói mới mở miệng, lại cảm thấy không đúng, nhìn kỹ hắn, thấy nụ cười trên gương mặt hắn khẽ thu lại, lặng yên đem ánh mắt dời đi. Bàn tay trên đầu gối chậm rãi nắm chặt, lại không nói được lời nào.

Cách một hồi lâu, ngoài doanh trướng truyền đến giọng nói của một nha hoàn: “Tướng quân, nước ấm mang tới rồi.”

Hắn dường như giật mình hoàn hồn, vội đứng dậy đi ra ngoài, thời điểm đi vào, trong tay mang theo một thùng gỗ. Cẩn thận đặt xuống bên chân ta, nhẹ nhàng nói: “Ngâm chân một lát sẽ thấy thoải mái hơn.”

Trong lòng ấm áp, thực cảm động.

Hắn bỗng nhiên lại đứng dậy, đi tới bên kia bình phong, nói: “Nàng là một cô nương, Tùng Ninh trước vẫn nên tránh đi một lát.” Nghe qua ngữ khí của hắn, có chút dịu dàng. Ta không biết hắn là cố ý làm bộ như thế, hay thật đã quên mất chuyện ta lỡ lời.

Chính là...

Hắn vẫn cho là ta là một cô nương trong sạch không tì vết sao?

Cười khỏ một tiếng, ta đã sớm không phải.

Cẩn thận cởi giày ra, đôi chân đỏ hồng, lòng bàn chân đã thấy có bọt nước, trách không được sao lại đau như vậy. Nhíu mày đem chân ngâm vào trong nước nóng, có hơi đau một chút, trong chốc lát, lại cảm thấy rất thoải mái.

Ngoái đầu nhìn lại, nhìn xuyên qua bức bình phong, thấy Tiết Tùng Ninh vẫn đứng thẳng tắp như cũ. Ta nghĩ muốn đánh vỡ sự im lặng này: “Hoàng Thượng đi Nam tuần lần này là muốn làm gì?”

Thân mình hắn khẽ động, một lát, mới mở miệng nói: “Hoàng Thượng vốn nói là Nam tuần, nhưng mới vừa rồi đổi ý, nói là muốn đi Vân Châu.”

Vân Châu? Nơi đó chẳng phải ở phía Tây sao?

Ta không nói chuyện, hắn lại nói: “Trước kia từng nghe cha ta đề cập qua, Nhã phi tựa hồ là nhân sĩ Vân Châu.”

Trong lòng ta thất kinh, Nhã phi!

Như vậy Hoàng Thượng đi tuần lần này, là trùng hợp, hay là có chủ ý khác?

Bỗng dung, lại nghĩ tới gương mặt Quân Lâm, đột nhiên nhắm mắt, lắc đầu, còn nhớ tới hần làm gì cơ chứ?

“Loan Phi?”

Chắc là do không nghe thấy ta nói chuyện, Tiết Tùng Ninh cúi đầu gọi ta, ta lắp bắp kinh hãi, mờ mịt đáp: “À, không có gì, ta chỉ là đang nghĩ, ta còn chưa từng đi qua Vân Châu.”

Nghe vậy, hần tựa hồ cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ thần nhiên ứng thanh, liền cũng không nói nữa.

Buổi tối, ta ngủ trên giường, còn hần tựa vào một bên chếc ghế. Lăn qua lộn lại, vẫn ngủ không được, nghiêng người, nhìn về phía hần. Ánh trăng xuyên thấu qua khe hở màn trướng chiếu vào, rọi trên gương mặt của hần. Ta có thể tưởng tượng nhìn thấy lông mi dài của hần khẽ run, kỳ thật ta biết, hần nhất định cũng là ngủ không được.

Ta lo lắng cho Vị Ương, hần hần là so với ta càng lo lắng nhiều hơn.

Thờ dài một tiếng, hần là một Tướng quân tôn quý, cũng cần cẩn thận như thế để được sống.

Hôm sau, thời điểm theo Tiết Tùng Ninh đi ra ngoài, nhìn thấy tất cả bọn thị vệ bên ngoài đều có ánh mắt kinh ngạc, lại tựa hồ ẩn giấu trong đó hỗn loạn thoải mái cùng nghi hoặc.

Sau đó, ta nghe thấy ở một bên nha hoàn nhỏ giọng nói: “Khó trách Tiết Tướng quân vẫn chưa từng cưới vợ, thì ra vốn là “đoạn tị”!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hành Cung Gặp Chuyện [1]

Ta lắp bắp kinh hãi, thấy ta cùng với Tiết Tùng Ninh cùng nhau từ trong trướng đi ra, bọn họ này đây là cho rằng ta cùng hần...

Kinh ngạc ngẩn đầu, lo lắng ái ngại nhìn về phía hần, thấy thần sắc hần vẫn không thay đổi, tựa như những lời nói vừa rồi căn bản chưa từng được nói ra, vẫn thông dong mà bình tĩnh như trước.

Buổi sáng, đội ngũ chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát, sử dụng tốc độ cực nhanh thu dọn hết tất cả, rồi lại tiếp tục lên đường. Tiết Tùng Ninh còn chu đáo dặn dò ta làm việc cẩn thận, nói hần không thể từng giây từng phút đều trông chừng, lo lắng cho ta được, chờ thấy ta đáp ứng, hần mới gạt đầu rời đi.

Chuyện mới mẻ luôn được lan truyền rất nhanh.

Cơ hồ tất cả những người bên dưới đều biết ta với Tiết Tùng Ninh có “quan hệ đặc biệt”. Sau lưng đều bàn tán, nhưng ở trước mặt ta, bọn họ lại không dám lột lớp giấy kia xuống.*

* ý là sau lưng bàn tán mà trước mặt thì tỏ vẻ như không biết gì, không có chuyện gì.

Vào lúc nghỉ giải lao, có thị vệ đi đến cười nói: “Huynh đệ, chúng ta suốt chặng đường đều nhìn kỹ, thấy bộ dáng người quá xinh đẹp. Quả thực so với những cung nữ kia còn động lòng hơn!”

Ta xấu hổ cười, một người thuận thế sấn lại gần ta, cười hỏi: “À, huynh đệ, người tên gì?”

Ta giật mình sợ hãi, vội nghiêng người tránh đi, lắp bắp nói: “Ta tên là..... Tên Cao Bội.” Lung tung bịa đặt một cái tên, hần không thể nói cho bọn họ ta tên là Loan Phi đi?

“Cao Bội. Đúng là một cái tên bình thường.” Hần nhìn chăm chăm vào mặt ta, sau một lúc lâu lại chắc chắn, lấy làm kỳ lạ, “Mà nói lại, ta nhìn người ra sao cũng đều cảm thấy thật thuận mắt. Cũng khó trách Tướng quân lại thích, ta đây cũng nhìn không được...” Nói đến một nửa, hần giống như nhớ tới cái gì đó, ngượng ngừng cười, ngậm miệng lại.

Ta không nói gì, chỉ đứng lên. Hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, ta mỗi ngày ngủ trong doanh trướng của Tướng quân, lại trong sạch, nói ra cũng sẽ không có người tin.

Bởi vì cùng với Tướng quân có quan hệ đặc biệt, trên dọc đường đi, bọn họ đều có ý “vô tình” mà chiếu cố rất nhiều cho ta. Ta cảm thấy vẫn là may mắn.

Sáu ngày sau, rốt cục cũng đến Vân Châu.

Từ rất xa đã nhìn thấy cửa thành Vân Châu mở lớn. Thấp thoáng còn có thể nhìn thấy rất nhiều người. Hoàng Thượng lần này không phải cải trang đi tuần, quan viên địa phương hẳn từ sớm đã nghe được tin tức.

Một đội nhỏ người cưỡi ngựa chạy nhanh đến, người đi đầu mặc quan phục, chắc hẳn đó chính là Phủ doãn Vân Châu.

Hắn nhảy xuống ngựa, cung kính quỳ xuống, cúi đầu nói: “Thần, Trầm Sóc Phong cung nghênh Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Người đi theo phía sau hắn cũng dập đầu hô to.

Tiết Tùng Ninh giờ tay, chậm rãi đội ngũ nhất thời ngừng lại. Màn xe nhẹ nhàng được nhắc lên, một vị công công đỡ Hoàng Thượng đi ra, ta chỉ nhìn thấy một góc long bào của ngài. Nghe giọng nói của ngài từ phía xa truyền đến: “Đều miễn lễ đi.”

Trong thanh âm của ngài, mang theo chút khàn khàn, không che dấu được dấu vết của tuổi già.

“Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Ở trước mặt mọi người theo lời đứng dậy, lại nghe Hoàng Thượng nói: “Trọng Vân, có đến mười năm rồi trăm không gặp người.”

Ta có chút kinh ngạc, mở lớn mắt nhìn lại, nhìn thấy một nam nhân ước chừng khoảng bố mươi tuổi nhấc chân tiến lên, cúi người nói: “Để cho Hoàng Thượng phải nhọc lòng nhớ đến, là tội của thần.”

Chiều theo ăn vận của hắn, thì cùng lắm cũng chỉ là một sư gia mà thôi. Lại có thể làm cho Hoàng Thượng đích thân nhắc tới, ta có chút kinh ngạc, hẳn tội cùng là người phương nào? Nghe khẩu khí của Hoàng Thượng, hẳn là người vạn phần quen thuộc.

Nhưng, hắn rõ ràng chỉ là một sư gia.

Đang lúc ta thất thần, đội ngũ đột nhiên lại tiến lên. Vội thu hồi tâm tư mà đi theo.

Hành cung Vân Châu.

Bởi vì bọn họ sớm “biết” quan hệ giữa ta và Tiết Tùng Ninh, cho nên lúc sắp xếp phòng, liền trực tiếp sắp xếp ta ở trong phòng của hắn. Ta không biết là nên cảm kích, hay là nên cười khổ nữa.

Một mình, ngồi ở trong phòng, chờ Tiết Tùng Ninh trở về.

Tối nay, Trầm Sóc Phong vì tẩy trần cho Hoàng Thượng, tiệc tối là việc đương nhiên, cho nên Tiết Tùng Ninh tất nhiên cũng sẽ không trở về sớm. Đợi đã lâu, tiếng động bên ngoài nhỏ dần đi, chỉ ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng bước chân chính tề của thị vệ đi tuần đêm.

Ngồi thêm một lúc nữa, mơ hồ nghe thấy ngoài cửa có người. Ta tưởng là Tiết Tùng Ninh đã trở lại, lúc đang muốn đứng dậy đi mở cửa, cửa lại ngay lúc đó bị đá văng ra, ánh kiếm lóe lên, hai hắc y nhân phi thân tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Hành Cung Gặp Chuyện [2]

Ta ngây người trong nháy mắt, rồi ngay sau đó hét ầm lên: “Có thích khách—”

Mùi trường kiếm đưa tới gần khiến cho ta sợ hãi tới mức sắc mặt tái nhợt, cuống quýt lùi lại phía sau, cho đến khi lưng chạm vào vách tường, không thể lui lại được nữa. Trong một khắc kia, ta tựa như nhìn thấy trường kiếm kia đâm xuyên qua thân thể ta.

Đang trong khoảnh khắc “chỉ mảnh treo chuông”*, một hắc y nhân khác bay nhanh tới, dùng kiếm trong tay hất đẩy mũi kiếm đang hướng về phía ta, khẽ quát một tiếng: “Đi thôi!”

* “chỉ mảnh treo chuông”: đồng nghĩa với “ngàn cân treo sợi tóc”, ý nói tình huống nguy hiểm vô cùng.

Kính ngạc nhìn người hắc y nhân bật mặt kia, hắc xoay người cực nhanh, ngay cả ánh mắt của hắc, ta cũng không hề nhìn thấy. Chỉ nghe thấy, “vù vù” hai tiếng, thân ảnh của bọn họ đã biến mất khỏi căn phòng.

“Có thích khách! Có thích khách!”

Từ bên ngoài truyền đến thanh âm của thị vệ, tiếp theo là tiếng đao kiếm va chạm nghe đến chói tai. Xem ra là tiếng kêu vừa rồi của ta đã báo động đến thị vệ tuần đêm.

Trong một khắc kia, ta không biết lấy dũng khí từ đâu ra mà chạy đến ngoài cửa để xem kết cục.

Tiết Tùng Ninh từ phía đối diện vội vàng đi tới, thời điểm ánh mắt nhìn thấy ta tựa như nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhõm. Sau đó, ánh mắt hắc bỗng nhiên trở nên sắc bén, thành thạo tuốt vỏ kiếm, phi thân nhảy vào vòng chiến.

Ta tránh ở phía sau một cây cột, cả thân mình run lên nhè nhẹ.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cảnh thực chiến như vậy, chỉ cảm thấy trước mắt toàn là những đao quang kiếm ảnh [1], bên tai nghe thấy những tiếng “keng keng”.

[1] “đao quang kiếm ảnh” hình ảnh và ánh sáng chiếu ra từ đao kiếm.

Sau đó, từ trong không khí, ta nghe thấy âm thanh đường kiếm đâm xuyên qua thân thể.

Trường kiếm của Tiết Tùng Ninh thẳng tắp đâm vào ngực trái của một thích khách, ta sợ tới mức cơ hồ muốn nhắm mắt lại, nhưng mà tận sâu bên trong lại như có một sức hút cực lớn, thúc giục ta xem tiếp.

Chính là trong lòng khăn trương đến mức tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Tiết Tùng Ninh lắc mình một cái, đang muốn vươn tay cời bỏ miếng vải đen bịt trên mặt hắc y nhân, thì từ xa đột nhiên lại truyền đến tiếng hô rất lớn, giọng nói khăn trương: “Hộ giá — hộ giá — bảo hộ Hoàng Thượng —”

Cảm thấy chân động, xem ra thích khách lẫn vào hành cung không chỉ có hai người!

Quả nhiên, Tiết Tùng Ninh không có chút chần chừ, bay nhanh đem trường kiếm từ trong thân thể hắc y nhân rút ra, đề khí phi thân trở về. Mặc kệ thế nào, tính mạng của Hoàng Thượng mới là quan trọng nhất, đó mới là sứ mệnh của Tiết Tùng Ninh hắc.

Một hắc y nhân khác, trên người thụ thương, nhân cơ hội xoay người nhảy lên tường cao, ẩn vào trong bóng đêm mà chạy trốn.

“Đuổi theo!”

Không biết là ai hạ một tiếng mệnh lệnh, bọn thị vệ đều đuổi theo bọn họ mà đi hết.

Ta vội trốn đi, tránh bị phát hiện, cũng là tránh việc ta sẽ đuổi theo thích khách. Ta ngay cả tường cao trước mặt còn không thể vượt qua nổi, thì việc đánh nhau lại càng miễn bàn.

Nhớ tới một màn mạo hiểm mới vừa rồi, vẫn là cảm thấy run sợ, không giết ta, bởi vì ta không phải mục tiêu.

Đó là phòng của Tiết Tùng Ninh, như vậy người mà bọn họ vốn dĩ muốn giết, là Tiết Tùng Ninh!

Lấp bắp kinh hãi, nhưng là, Hoàng Thượng cũng bị đâm.

Điều hồ ly son sao? Trước đem dẫn dụ Tiết Tùng Ninh rời khỏi bên cạnh Hoàng Thượng, sau đó ám sát Hoàng Thượng mới là mục đích?

Nhưng mà, lần này không phải cái trang đi tuần, thủ vệ tất nhiên là vô cùng cẩn trọng, vậy thích khách có thể lên vào bằng cách nào?

Bối rối lắc đầu, ta có chút rối loạn.

.....

Mãi cho đến thời điểm hừng đông, mới thấy Tiết Tùng Ninh với vẻ mặt mệt mỏi trở về. Trên quần áo hắc mặc, còn dính máu của hắc y nhân kia, nay đã sớm khô lại, tạo thành một mảng nâu.

“Hoàng Thượng không bị làm sao chứ?”

Ta vội vã hỏi hần, ta chỉ là lo lắng. Nếu Hoàng Thượng có gì bất trách, như vậy là do Tiết Tùng Ninh hần thất trách. Nhẹ thì sẽ bị cách chức điều tra, nặng thì sẽ bị giam vào đại lao, thậm chí là mất đi tính mạng. Vừa mới nghĩ đến đã khiến cho lòng ta lo lắng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Cải Trang Đi Tuần

Hần cúi bỏ trường kiếm ở bên thất lưng xuống, đặt ở trên bàn, nghe thấy ta hỏi, trên gương mặt mệt mỏi thần nhiên lộ ra nụ cười, lắc đầu nói: “Hoàng Thượng không có việc gì. Chỉ có Dương sư gia bị trúng một vết thương nhẹ.”

“Dương sư gia?” Ta không khỏi nhớ đến, chính là “Trọng Vân” ở trong miệng Hoàng Thượng sao?

Hần tựa hồ nhìn ra ta suy nghĩ cái gì, gật đầu nói: “Đúng vậy, Dương Trọng Vân.”

Kỳ thật, ta không hề biết Dương Trọng Vân là người phương nào, chính là nghe được ra, tựa hồ Hoàng Thượng rất coi trọng hần. Lại vẫn lắc đầu, nếu coi trọng, vì sao hần đến nay còn chỉ là một sư gia nhỏ nhỏ chứ?

À mà việc đó, làm sao đến lượt ta đi quân đây?

Tiết Tùng Ninh chưa chú ý tới của takhác thường, thờ dài, mở miệng nói: “Hành cung thủ vệ nghiêm ngặt, đến tột cùng thì thích khách lần này làm sao có thể lên vào? Ta thực tại không nghĩ ra.”

“Kỳ thật hai gã thích khách kia xông vào phòng của huynh, nhìn thấy trong phòng chỉ có mình ta, nên vội vàng lui ra ngoài.” Trong lòng tính toán đã lâu, ta vẫn quyết định nói lại sự tình cho hần nghe, có lẽ hần sẽ biết được chút gì đó.

Hần cả kinh, bật thốt lên nói: “Cái gì? Loạn Phi, nàng có bị làm sao không?” Hần nói xong, vội vàng trên dưới đánh giá ta, sợ ta bị thương.

Ta lắc đầu: “Ta tốt lắm, ta không sao.”

Hần giống như còn không tin, cẩn trọng nhìn ta hồi lâu, thấy ta thật sự không có việc gì, mới thoáng thả lỏng tinh thần. Nhưng hần cũng không buồn đáp lại, cúi đầu thấp xuống, giống như đang trầm tư suy nghĩ gì đó.

Ta im lặng đứng ở một bên, không dám quấy rầy hần.

Cách một hồi lâu, hần mới lại nâng mắt, mở miệng nói: “Chắc hần đêm qua nàng cũng không ngủ, vậy hiện tại thừa dịp đi nghỉ ngơi một chút, hôm nay còn phải tháp tùng Hoàng Thượng đi ra ngoài.”

“Ta cũng đi?” Kinh ngạc nhìn hần.

Hần gật đầu: “Ừ, nàng vẫn là..... đi theo bên người ta thì tốt hơn.” Hần nói xong, đứng dậy đi tới phía sau bình phong, đem quần áo bản cỡi ra, thay một bộ sạch sẽ đi.

Cảm kích nhìn hần, ta biết, hần là lo lắng cho an toàn của ta, cho nên mới phải mang ta đi theo bên người. Nghe lời đi đến bên giường, cùng hần nằm xuống nghỉ ngơi. Nếu như vậy, ta không thể gây ra phiền toái cho hần được, không thể lại làm cho hần phải phân tâm vì ta.

Thật là mệt mỏi, đôi mắt nhúu cả lại, thật sự đi vào giấc ngủ.

Mơ hồ nghe thấy Tiết Tùng Ninh gọi ta, gật mình tỉnh dậy, thấy hần đưa qua một bộ quần áo, nói: “Hôm nay Hoàng Thượng đi ra ngoài, là cải trang đi tuần. Cho nên những người đi theo như chúng ta, cũng đều cải trang thành bộ dạng gia đình. Nàng cầm quần áo thay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hấn Không Gạt Ta

Ta lúc này mới phát hiện, hấn sớm đã cởi bỏ trang phục của Tướng quân, thay vào bộ y.

Hấn đưa cho ta là nam trang như trước, ta mặc vào, có chút lớn, nhưng mà vẫn miễn cưỡng mặc lên.

* nam trang: trang phục của phái nam

Trầm Sóc Phong không có đi theo, Dương Trọng Vân cũng không có. Lúc này đây, chỉ có một mình Hoàng Thượng. Thời điểm ta đi ra ngoài, giống như trước không có nhìn thấy Hoàng Thượng. Thị vệ giả dạng kiêu phu vững vàng nâng lên cổ kiêu, hướng phía trước bước đi.

Còn lại người, vội vã nâng bước đuổi theo.

Ta mới phát hiện, người đi theo không nhiều lắm, đến cung nữ cũng không hề mang theo, chỉ dẫn theo công công thân cận nhất bên cạnh Hoàng Thượng. Ta bắt đầu tò mò, Hoàng Thượng đến tột cùng là muốn đi đâu?

Cổ kiêu ra khỏi thành, đi về phía đông rất lâu, đến khoảng nửa chừng sườn núi mới dừng lại.

Ngày hè nắng chói chang, tiếng côn trùng kêu vang lên không ngớt. Trong không khí từng đám bụi trời nổi, trộn lẫn với cái nóng, kèm với đó là gió nóng thổi đến.

Công công dìu Hoàng Thượng từ bên trong kiêu đi ra, mọi người cúi đầu. Nghe Hoàng Thượng nói: “Tiết tướng quân chờ ở đây là được rồi.”

Ta kinh ngạc, Tiết Tùng Ninh quả nhiên mở miệng: “Hoàng Thượng, mặt tướng phụ trách an nguy của Hoàng Thượng, vẫn là nên để cho mặt tướng tháp tùng Hoàng Thượng thì hơn.” Hấn là hấn nghĩ đến chuyện phát sinh đêm qua mà lo lắng, sợ lại có sơ xuất.

“Hoàng Thượng, vẫn nên để Tiết tướng quân đi theo ạ.” Công công cũng nhân cơ hội khuyên bảo.

Cách sau một lúc lâu, mới nghe Hoàng Thượng nói: “Cũng được, vậy cứ đi cách ở phía sau.” Dứt lời, người liền đã nâng bước hướng phía trước đi đến.

Tiết Tùng Ninh đáp lời, lại nhân cơ hội quay đầu chỉ vào người của ta nói: “Người, đem nước trà mang theo, đi nhanh cho kịp.”

Ta vội đáp lời, bụng ấm trà cùng điểm tâm, bước nhanh đuổi theo.

Ở trên sườn lưng chừng núi, cỏ cây âm đậm một màu xám, bước trên đó cảm thấy thực mềm mại, thực thoải mái. Nâng mắt nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy sườn núi bên kia lấp ló ra tán cây, trên đó điểm lên vài đóa hoa hồng nhạt, trông thật đẹp mắt.

Đi qua sườn núi, trước mặt là cả khoảng trời rộng mở bừng sáng.

Gió mát thổi đến, có gì đó mềm dịu, nhẹ nhàng, từng đoàn, từng đám, ở giữa không trung xoay tròn, bay múa. Màu tím nhạt, không chói mắt, nhưng lại khiến tim ta đau đớn ...

“Nơi này gọi là Vườn Anh.”

Trong trí nhớ, lời nói của nam tử đột nhiên vang lên ở bên tai, ôn nhu, say đắm lòng người ...

Thật sự là một sự trùng hợp ngẫu nhiên sao?

Bước chân không dừng lại được, tựa như thân thể đã không còn là của chính mình nữa.

Thật nhiều, thật nhiều bỏ công anh a, bỏ công anh màu tím ...

“Nghe nói năm đó Nhã phi thích nhất là hoa Bò Công Anh có màu sắc như thế này.” Không biết là ai đang nói chuyện, ta có điểm hoảng hốt, nhưng vẫn đi về phía trước như cũ, thanh âm kia lại vang lên, hỗn loạn lo lắng, “Loan Phi, đừng tiến lên nữa! Loan Phi, quay lại!”

Dây buộc tóc của ta bị vướng vào một nhánh cây, chỉ nghe “soạt” một tiếng, dây cột tóc bị đứt đứt. Trong nháy mắt, mái tóc đen nhánh toàn buông xuống, ta không rảnh bận tâm, chỉ cảm thấy cả trái tim đều như chìm cả xuống, đau quá ...

Hấn lừa ta nhiều như vậy, vì sao không lừa cho kỹ một chút, lừa cho triệt để.

Vì sao cố tình chuyện này hấn lại không có gạt ta ...

Tình yêu hoàn mỹ.

Tình yêu mà mẫu phi hấn tôn thờ.

Hấn dùng chính sự tôn thờ của bản thân, lừa gạt ta ...

Cả người run rẩy, trong lòng dường như nắm giữ không nổi nữa. Dưới chân lão đảo một chút, ta rốt cục kiên trì không được, mà ngã xuống.

“Loan Phi!”

Tiết Tùng Ninh, gọi ta, tiếng kêu thật lớn ...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Thân Phận Kinh Người

Ai có thể tìm được bồ công anh màu tím, thì có thể có được tình yêu hoàn mỹ ...

Ai có thể tìm được bồ công anh màu tím, thì có thể có được tình yêu hoàn mỹ ...

Ta từng nghĩ đến, đó là tình yêu của ta ...

Có thứ gì đó ấm nóng từ nơi khóe mắt trào ra, xuôi theo hai gò má mà chảy xuống. Nháy mắt, lại trở nên lạnh như băng.

Ngón tay co rúm lại, bỗng nhiên mờ to mắt ra. Đỉnh đầu là cánh màn phù dung màu xanh nhạt, bên ngoài cửa sổ còn nghe thấy tiếng gió thổi làm cho sa trường khẽ khàng phiêu động, dựng thẳng mũi người, hình như còn có thể ngửi thấy mùi trầm hương ...

Nơi này ... là nơi nào ...

Ta không phải, là đang đi theo Hoàng Thượng đến một nơi đây Bồ Công Anh màu tím kia sao?

Đột ngột nhảy dựng lên, cảm giác bên người có một bóng người chớp động, ta theo bản năng quay đầu, thấy Tiết Tùng Ninh đứng ở bên giường của ta, nhìn ta, chỉ nhìn ta ...

Thấy ta tỉnh lại, hần hình như có chút giật mình kinh ngạc, nhưng lại lo sợ không yên lui xuống nửa bước.

“Tướng quân.” Ta gọi hần.

Hần thấp đầu: “Có mặt tướng.”

Kinh ngạc nhìn hần, khó hiểu hần vì sao đang êm đẹp lại tự xưng “Mặt tướng”. Nhắc chân lên, ta xuống giường, đi về phía hần, nhíu mày hỏi: “Tướng quân đang nói cái gì? Còn có, ta ... Ta vì sao lại ở chỗ này? Nơi này, là nơi nào ...” Vừa hỏi, vừa đưa mắt đánh giá hết thấy trong phòng, đầu giường có chút cứng nhắc, trái tim có chút bị thất lại.

Hần lại lùi về phía sau, thủy chung cùng ta duy trì khoảng cách nửa trượng *.

* trượng: đơn vị đo độ dài. 1 trượng = 1,7m.

Ta bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt không thôi, nâng tay ý muốn chạm vào quần áo của hần, hần lại vội nghiêng người né qua, mở miệng: “Nếu nương nương đã tỉnh, mặt tướng đi bẩm báo Hoàng Thượng.” Hần dứt lời, xoay người liền rời đi.

Ta chỉ cảm thấy đầu óc “ong” lên một tiếng, hần đến tận cùng đang nói cái gì? Đang nói cái gì?

Gọi ta — nương nương?

Ta từ khi nào ... biến thành nương nương ?

Mắt thấy hần chuẩn bị ra khỏi cửa, ta đột nhiên chạy đến, dùng sức giữ chặt ống tay áo hần, đè nặng thanh âm nói: “Cái gì ... Cái gì nương nương? Tướng quân, ta là Loan Phi mà!”

Trong mắt hần hiện lên một tia đau đớn, rõ ràng đóng mắt, sâu kín mở miệng: “Nương nương sợ là không nhớ rõ, sau khi từ ngoài thành trở về hành cung, Hoàng Thượng liền đã mở kim khâu [1], muốn phong người làm phi. Chỉ thiếu Hồi cung sẽ ban một đạo Thánh chỉ nữa thôi.”

[1] “mở kim khâu”: mở lời vàng ngọc.

Lời nói của hắn khiến ta chao đảo, thiếu chút nữa thì té ngã xuống. Hắn vội đưa tay đến muốn đỡ ta, nhưng tay chưa chạm tới, lại giật mình thu hồi lại. Ta hoang mang lắc đầu, không có khả năng, không có khả năng. Hoàng Thượng làm sao có thể phong ta làm phi chứ?

“Là hiểu lầm đúng không?” Nàng mắt nhìn hắn, nói cho ta biết đi, là hiểu lầm thôi.

Trong ngực giống bị cái gì đó đè nặng, hô hấp có chút khó khăn. Ta liều mạng hô hấp, lại vẫn như trước cảm thấy hít thở không thông mà sợ hãi. Thật khổ sở, tại sao có thể như thế?

Cánh tay nam tử bỗng nhiên đưa tới, đỡ lấy thân mình lung lay sắp đổ của ta. Hắn nhìn ta thật sâu, sau một lúc lâu, thở mở miệng: “Khinh Ca?”

Ta giật mình.

“Khinh Ca, nàng là Khinh Ca, đúng không?” Hắn run rẩy ôm lấy ta, ngữ khí hơi hưng phấn cùng kích động, “Ta đã sớm biết là nàng mà, ta đã sớm biết ...”

“Ta ...” Ta không phải Khinh Ca, nhưng là, ta nên như thế nào giải thích đây?

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Ta biết nàng lên đường là vì có nỗi khổ trong lòng, ta biết nàng chỉ có một mình phải cẩn trọng sống sót thực sự không dễ dàng, tất cả ta đều hiểu rõ. Nàng không muốn nói, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ ép nàng nói ra. Ta chỉ là, muốn chăm sóc cho nàng thật tốt, để cho nàng ở cạnh bên người ta, cẩn thận mà chăm sóc cho nàng.”

“Tin tức nói nàng đã chết trên đường sung quân, ta chưa bao giờ tin. Ta vẫn âm thầm phái người tra tìm tung tích của người. Đêm đó, ở Lâm vương phủ, lần đầu tiên nhìn vào ánh mắt của nàng, ta biết, nàng chính là Khinh Ca. Ánh mắt của nàng, ánh mắt quen thuộc như vậy, dù cho mười năm đi qua, ta vẫn nhớ rõ như mới ngày hôm qua.”

“Ta biết nàng vì sao sợ Lâm vương, nàng hận hắn. Nếu không phải vì hắn, hơn hai trăm nhân mạng của Phụng hoàng đã không phải chết. Ta vội vã nói cho Lâm vương biết tin nàng chết, chính là làm cho hắn nghĩ rằng nàng đã thật sự biến mất khỏi cõi đời này. Nàng thật sự nghĩ rằng ... hắn cái gì cũng không biết sao?”

Lời nói của hắn, từng câu từng câu khiến cho ta cảm thấy càng thêm khiếp sợ!

Thì ra, đây mới là nguyên nhân hắn muốn ta giả vờ chết!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Ái Phi Của Trẫm

Vô cùng khiếp sợ nhìn nam tử trước mặt, hắn cho rằng ta ở Lâm Vương phủ là để báo thù Quân Lâm, hắn cho rằng ta cố gắng tiến đến là để tìm cơ hội tốt tiếp cận Quân Lâm.

Mà hắn, một lần lại một lần âm thầm giúp đỡ ta, tất cả đều là bởi vì hắn nghĩ ta là Khinh Ca ...

Hắn sợ Quân Lâm đoán ra thân phận của ta, sẽ gây ra bất lợi cho ta. Trái tim run lên đau đớn, hắn nào biết đâu rằng, kỳ thật Quân Lâm đã sớm biết được thân phận của ta. Ta, căn bản không phải Khinh Ca ...

“Khinh Ca, nếu nàng không muốn, không muốn làm phi tử của Hoàng Thượng, như vậy ta —” Hắn dừng một chút, rồi cắn răng nói, “Ta nhất định nghĩ biện pháp mang nàng rời đi!”

Trong lòng chấn động, giờ ta mới nhớ tới chuyện này.

Vội vã đẩy hắn ra: “Vi sao ... Hoàng Thượng vì sao lại phong ta làm phi?” Ta thủy chung không nghĩ ra, sự tình làm sao có thể biến thành như vậy.

Tiết Tùng Ninh sắc mặt ngưng trọng, hơi hơi cắn môi, một câu cũng không nói nên lời.

Lúc này, lại nghe ở bên ngoài tiếng công công hô lên: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngài chậm một chút!”

Ta lắp bắp kinh hãi, Tiết Tùng Ninh rút cuộc cũng thay đổi sắc mặt. Sợ hãi đến run lên, ta vội vã giẫy ra khỏi ngực hắn, vô luận như thế nào, ta cũng không thể làm liên lụy đến hắn. Ta không biết hắn cùng Khinh Ca đã từng có quan hệ như thế nào, nhưng hắn thật sự là người tốt.

Tiếng bước chân đột nhiên tới gần, ta theo bản năng nâng mắt nhìn ra ngoài cửa, thấy Hoàng Thượng đã bước qua ngưỡng cửa, thấy ta, con người lóe

sáng, rất nhanh tiến đến, bắt lấy tay của ta, vui vẻ nói: “Ái phi, nàng rốt cục cũng tỉnh!”

Ta ngây người, đứng ngây ngốc, đầu óc trống rỗng.

Hình như ta mơ hồ nghe thấy thanh âm bi ai, thống khổ của Tiết Tùng Ninh: “Mặt tướng tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!”

Ngài không nhìn hấn, chỉ chăm chú nhìn ta. Tựa như chỉ cần thiếu chú ý một chút thôi, ta sẽ biến mất khỏi tầm mắt của ngài. Ngài thật sự đã già đi, khóe mắt, cái trán đều hiện lên những nếp nhăn tinh tế. Tóc đã ngả sang màu hoa râm, ngay cả công công lúc chải đầu đã cẩn thận đem phần tóc bạc che đi, nhưng vẫn có thể nhận ra hương vị của già nua.

“Ái phi, làm sao vậy? Thân thể không được khỏe sao?” Hấn thân thiết hỏi, cẩn thận đem ta diu trở lại giường.

Ngài quả nhiên không nhận ra ta, cũng đúng, khi đó ta còn nhỏ như vậy. Thậm chí cũng chỉ là từ phía xa nhìn thấy ngài mà thôi. Ngài hầu như chưa từng gặp mặt ta, tự nhiên, là không nhớ rõ ta rồi.

Ta thì sao? Nên cảm thấy may mắn, hay là cảm thấy bi ai?

Ngài quay đầu, nói với công công: “Tuyên thái y!” Ánh mắt xẹt qua Tiết Tùng Ninh, ngài khẽ ho một tiếng, nói, “Tiết tướng quân sao lại ở đây?”

Tiết Tùng Ninh giống như đột nhiên hồi phục thần trí, vội hỏi: “Mặt tướng nghĩ đến ... Nghĩ đến nương nương cần cái gì, liền tiến vào nhìn một cái.”

Nghe vậy, Hoàng Thượng cũng không lại truy cứu, khoát tay nói: “Ừm, nơi này đã không có việc gì, người đi xuống đi.”

Tiết Tùng Ninh lặng yên liếc mắt nhìn ta một cái, cắn răng nói “Dạ”, liền lui xuống.

Hoàng Thượng chính thức xoay người, trên gương mặt mỗi một lộ ra vẻ vui mừng, cười: “Ái phi ...” Hấn cúi đầu gọi, bàn tay to lớn nắm lấy tay ta, tựa như đang cầm trân bảo.

“Hoàng Thượng!” Ta theo bản năng muốn trốn, ngài lại bỗng dưng nắm chặt, nhú mày nhìn ta, có chút đau lòng mở miệng: “Ái phi không nhớ trẫm sao?”

Ta kinh hoàng lắc đầu, ta không biết ngài đang nói cái gì.

Ngài dùng lực đem ta kéo vào trong lòng, gất gao ôm lấy, thở dài một tiếng, nói: “Không sao cả, chỉ cần ái phi lại trở lại bên cạnh trẫm, cuộc đời này của trẫm, như thế là đủ rồi!”

“Hoàng Thượng, ta là ...” Đột nhiên im miệng, nói ta là ai? Phụng Loan Phi?

“Nàng là ái phi của trẫm.” Ngài ôm ta, nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Ta Là Nhã Phi

Ta không rõ đến tột cùng Hoàng Thượng đang nói cái gì, vì sao ánh mắt ngài nhìn ta, lại giống như đã quen biết với ta từ rất lâu? A, thật là ý nghĩ buồn cười làm sao, chuyện đó có thể sao? Nếu như ngài nhận ra ta, như vậy ta là Phụng Loan Phi, là tội nhân chi nữ, làm sao có thể là ái phi của ngài?

Thái y rất nhanh chạy đến, khiến tinh thần ta có chút hoảng hốt, ông ta xem mạch cho ta, mới cung kính bẩm báo, nói ta chỉ là bị kinh hải, cộng với thân thể suy yếu, chỉ cần điều dưỡng nghỉ ngơi một thời gian là sẽ ổn.

Nghe vậy, Hoàng Thượng mới rốt cục buông lỏng tinh thần, lệnh cho bọn họ lui hết xuống, nói muốn ta nghỉ ngơi cho tốt.

Ngài ở bên giường ta chăm sóc, ngờ ngác nhìn ta, như thể nhìn trân bảo.

Ta rốt cục nhìn không được, cắn môi mở miệng: “Hoàng Thượng, ngài biết ta là ai sao?”

Ngài ôm lấy ta: “Ái phi nói ngốc cái gì vậy, mặc kệ nàng biến thành bộ dáng gì đi nữa, trẫm đều nhận ra được.” Ngài nặng nề mà thở dài một tiếng, làm như vẻ rất thoải mái, “Chung quy ông trời đối đãi với trẫm không tệ, lại an bài để chúng ta gặp lại ở Anh Viên.” Trong lời nói của ngài, không che dấu được kích động cùng vui sướng, vòng tay ôm ta hơi thắt chặt, giống như muốn đem ta giữ mãi ở trong lòng của ngài.

Mà ta, chỉ cảm thấy cả người chấn động!

Là trò đùa sao?

Nơi đó cũng tên “Anh viên”!

“Nàng còn nhớ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu không? Đúng vậy, ngày ấy gió cũng thật lớn. Aa, thời gian so với lúc này sớm hơn một chút, hình như là đầu tháng sáu ? Trong vườn bồ công anh bay múa, nàng đã nói “đẹp quá”. Nhưng trầm cảm thấy nàng mới là đẹp nhất.” Ngài cúi đầu xuống, thâm tình nhìn ta.

Trong lòng đau đớn, ta giật mình bừng tỉnh ! Ngài coi ta là Nhã phi! Ngài coi ta là Nhã phi!

Ta kinh hoàng từ trong lòng ngài thoát ra, nhảy xuống giường, quỳ xuống trước mặt ngài, mở miệng nói: “Hoàng Thượng, ngài nhận sai người rồi!” Cả người không nhận được mà run lên, ngài làm sao có thể xem ta thành Nhã phi?

Ngài giật mình run run, sau đó chậm rãi vươn tay đến đỡ ta, cúi đầu nói, âm thanh chất chứa đau lòng cùng hối hận: “Ái phi đã quên trầm rồi sao, nhưng trầm không trách nàng. Thật sự không trách.”

Tay ngài đã có nhiều nếp nhăn, chạm đến cơ thể ta, lòng ta hoảng cực kỳ.

Ngài lại nói: “Bên bờ luân hồi, đi qua cầu Nại Hà, uống bát canh của Mạnh bà? Trầm nên sớm nghĩ đến . Là trầm phụ nàng.” Người ngài run run, lau đi lệ trên khóe mắt ta. Trong mắt ngài, cũng dâng lên một tầng nước.

Trong từng lời nói của ngài, ta nghe đều hiểu . Ta làm sao có thể là Nhã phi chuyển thế đây?

Lắc nhẹ đầu, ta phủ nhận: “Hoàng Thượng, thiếp không phải.”

“Trầm nói là nàng.” Ngài chặn lời ta, cương quyết mở miệng, “Nếu không, nàng sẽ không biết về truyền thuyết bồ công anh màu tím. Chính là nàng không biết, trong lúc hôn mê, trong miệng vẫn còn lời nói đứt quãng, bồ công anh màu tím, tình yêu hoàn mỹ. Cho nên trầm biết, nàng chính là ái phi của trầm!”

Trong lòng run lên, nguyên nhân chính là vì vậy!

“Đó là.” Cắn chặt môi không thốt thành lời, thật sự rất là buồn cười, ta có thể nói là do Quân Lâm cho ta biết sao? Cổ lấy dũng khí nhìn hắn, ngẫm nghĩ, đành phải nói, “Đó là có người nói cho thiếp biết .”

“Đúng vậy” Hắn gật đầu, cười khê, “Bởi vì người nói cho nàng về truyền thuyết kia, chính là trầm.”

Kinh ngạc nhìn ngài, ngài tựa như rất vui vẻ: “Truyền thuyết kia chính là do trầm tự nghĩ ra, nàng lại rất ngây thơ hoàn toàn tin tưởng.” Ngài lập tức lại nổi lên ý cười, nhìn thẳng ta, “Nhưng là trầm muốn nói cho nàng biết, truyền thuyết là giả , trầm yêu nàng, là thật ! Cho nên, để sau này không ân hận. Về sau, trầm nhất định bồi thường nàng thật tốt, hết lòng yêu thương nàng.”

Trong ngực giống như bị cái gì đè nặng, khiến cho việc hít thở trở nên khó khăn. Hình ảnh màu vàng trước mắt càng ngày càng mờ hồ, âm thanh cũng bỗng nhiên trở nên thật xa xôi.

Nhiều việc trùng hợp như vậy, thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Khởi Giá Hồi Cung

Qua nhiều ngày, mê man mơ màng, không muốn tỉnh lại.

Nếu là mộng, thì đó là một giấc mộng kinh khiếp, ta nguyện ý tỉnh mộng.

Có thể như vậy được sao.

Hoàng Thượng lo lắng cho cơ thể của ta, vội vã hồi kinh. Ngày khởi hành, còn dẫn theo một người — Dương Trọng Vân. Khi đó, ta tận cùng không biết hắn là người phương nào.

Ta chỉ biết Hoàng Thượng có nói qua, khi hồi cung, sẽ đem chức vị Thừa Tướng ban thưởng hắn. Ta mới nhớ tới, vị trí Thừa Tướng vẫn còn trống. Cũng

là do, trước kia, có Phụng Hổ giúp ngài xử lý quốc gia đại sự, thì dù có Thừa Tướng hay không đều không sao cả.

Ngay trong lúc đó, ta mới chính thức cảm thấy quyền lực của Hoàng Đế lành thế nào. Chỉ một lời nói từ miệng ngài, đã có thể thay đổi được rất nhiều thứ. Dương Trọng Vân chẳng qua chỉ là một sư giả nhỏ nhoi, ngài đều có thể đưa hắn đề bạt trở thành một người dưới một người mà trên vạn người – Thừa Tướng!

Cần mô, có lẽ, ta nên vì Phụng Lê Mạch làm một chuyện, còn có Tiết Vệ Ương.

Tìm một cơ hội, cầu Hoàng Thượng đặc xá cho Phụng Lê Mạch. Ta đã là người mất tất cả, cũng không thể dựa vào cái gì. Nhưng Lục ca còn lưu lạc bên ngoài, ta không thể không nghĩ tới hắn. Còn có Tiết Vệ Ương, nàng là muội muội duy nhất của Tiết Tùng Ninh, ta hy vọng cô cô không làm ra chuyện thương tổn đến nàng ấy.

“Nương nương.” Bên ngoài xe đột nhiên truyền đến âm thanh của Tiết Tùng Ninh. Ta giật mình, có chút kinh ngạc cùng sợ hãi, từ sau sự kiện kia, hắn vẫn chưa từng cùng ta đối mặt. Nay lại nghe thấy âm thanh của hắn, ta bỗng nhiên cảm thấy có chút khổ sở.

Cung nữ đưa tay mở màn xe, nhỏ giọng hỏi: “Tướng quân có chuyện gì?”

Hắn hướng đến ta, trong mắt tràn đầy mỏi mệt, giả bộ không việc gì mở miệng: “Bẩm, mặt tướng muốn hỏi một chút, nương nương trên xe có thiếu thứ gì không?”

Cung nữ cười dài mở miệng: “Nương nương trên xe cái gì đều có, Hoàng Thượng đã sớm phân phó, nương nương nơi này muốn cái gì, nhất định phải chuẩn bị. Nô tỳ thay nương nương tạ tướng quân quan tâm.”

“Vâng.” Hắn thân nhiên lên tiếng trả lời, rõ ràng lộ ra thất vọng.

Cung nữ thuận tay lập tức bỏ màn xe xuống, ánh mắt hắn như trước si ngốc nhìn ta, bỗng nhiên trở nên mê ly khó hiểu. Ta rõ ràng nhìn thấy tay hắn hung hăng nắm chặt bội kiếm, nơi đó, ngón tay trắng bệch.

Bất đắc dĩ nở nụ cười, đứng rồi, hắn còn tưởng rằng ta là Kinh Ca. Hắn còn tưởng rằng ta là một nữ nhân tham mộ hư vinh? Bằng không, vì sao không hướng Hoàng Thượng làm sủng tử hết thảy, mà còn muốn đi theo hắn hồi kinh?

Chậm rãi, chậm rãi rũ mắt xuống, ta giải thích với hắn việc này, thì có ích gì đâu?

“Nương nương một mối sao?” Cung nữ cẩn thận lại đây hỏi ta.

Ta lắc đầu, nàng giống như nhẹ nhõm, tiện đà lại nhíu mày nói: “Thật kỳ lạ! Bắt đầu từ lúc tiểu thị vệ bên cạnh Tiết tướng quân đột nhiên mất tích, tình thần Tướng quân cũng lập tức trở nên có chút hoảng hốt!”

Tiểu thị vệ.

Đang nói, không phải là ta sao?

Không tự giác liếc mắt nhìn nàng một cái, cung nữ sợ tới mức lập tức ngậm miệng, cúi đầu nói: “Nương nương thứ tội, nô tỳ lầm lời.” Sau đó tuyệt đối không nói bất cứ lời nào nữa.

Ta im lặng, Tiết Tùng Ninh cho rằng ta là Kinh Ca, nếu không có việc Hoàng Thượng phong phi cho ta, sợ rằng hắn vẫn là im lặng, tuyệt không đề cập tới? Nhớ tới lời hắn nói, hắn chính là tưởng đem ta giữ ở bên người, bảo hộ ta, chiếu cố ta.

Tim giống như bị kim đâm, từng giọt từng giọt đau.

Ta nghĩ, ta nghĩ ta nên cách xa hắn một chút, hắn là người tốt. Chỉ có hắn, chưa bao giờ tính kế với ta.

Ta không muốn sau này, sẽ mang đến thảm họa tai họa cho hắn.

Lúc đội ngũ trở lại kinh thành, đã là giữa tháng bảy. Cung nữ đỡ ta xuống xe, liền gặp Hoàng Thượng xa xa đi tới, cầm tay ta nói: “Ái phi, chúng ta đến rồi.”

Nâng mắt nhìn, những miếng ngói sáng màu vàng như ánh sáng mặt trời tỏa sáng rực rỡ. Tường thành màu đỏ ánh lên quang hào quang sáng ngời, chói lóa, làm mờ mắt.

Cửa cung nặng nề từ từ mở ra, âm thanh hô to vạn tuế truyền đến như tuyết lở.

Ta để ngài tùy ý lôi kéo, bước đi xuyên qua cửa cung.

Do nhớ rõ trước đây một lần đã đi qua nơi này, là Hoàng Hậu triệu kiến. Cũng là lần khi trên đường về phủ, gặp Quân Lâm. Trong lòng đau xót, sợ là vô luận thế nào hắn cũng không thể tưởng tượng được, nay ta cùng với hắn, sẽ là quan hệ như thế này!

Chương 98: Gặp Lại Hoàng Hậu

Ta đã nghĩ đúng, Hoàng Thượng ban cho ta phong hào trước đây là Nhã phi. Ngài nhận định linh hồn Nhã phi đang chảy trong thể xác ta, cho nên mặc kệ ta biến thành hình dáng gì nữa, ngài đều tin tưởng vững chắc ta là Nhã phi của ngài.

Đứng ở cửa sổ Vân Lạc cung, ngơ ngác nhìn cảnh trí khuôn viên bên ngoài với muôn vàn loài hoa, bàn tay khẽ nắm chặt lại. Ta trước đây, kinh thường nhất chính là cuộc sống cung đình buồn tẻ này. Vậy mà hiện tại, lại trở thành phi tử của Hoàng Thượng.

Tạo hóa trêu người, ta không thể không nhận mệnh.

Cấn môi, bọn họ, đều có thể vì lợi ích của chính mình, một lần lại một lần đẩy ta ra đứng đầu ngọn sóng. Thậm chí có thể không để ý đến sống chết của ta. Như vậy ta, vì sao không thể vì muốn bảo hộ người mà đi ... phản kháng một lần?

Hơn nữa Phụng Loan Phi trước kia đã chết rồi, có lẽ, làm Nhã phi, cũng tốt.

Ngày mùa hè, ngay cả gió cũng mang hơi nóng. Theo cửa sổ thổi vào, phả vào hai gò má, sinh ra hương vị ấm áp. Trong sân, bồ công anh màu tím bay lên, lượn tròn, giống như tuyết.....

“Hoàng hậu giá lâm—”

Âm thanh sắc nhọn đột nhiên vang lên giữa buổi trưa yên tĩnh, xuyên qua không gian.

Cảm thấy căng thẳng, nên đến, cuối cùng cũng đến.

Ngay ban đầu khi Phụng phu gặp rủi ro nàng đã không cứu giúp, tại thời điểm Hoàng Thượng nam tuấn nàng muốn ép buộc Tiết Vị Ương, cô cô, sớm đã không phải là cô cô yêu thương của ta nữa rồi. Nàng chính là mẫu thân của Quân Ngạn, một người vì ngôi vị hoàng đế cho con mình mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào!

Xoay người, dẫn theo cung nữ đi ra ngoài nghênh tiếp.

“Nô tì tham kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương thiên tuế!” Cúi đầu, ta chậm rãi hành lễ.

“Miễn lễ. Ngẩng đầu lên.” Nàng nói bình tĩnh vô cùng.

Ta do dự một chút, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Con người của nàng mở to ra, theo bản năng lui lại nửa bước. Cung nữ vội vàng đỡ lấy nàng, thở nhẹ: “Nương nương!”

Nàng dùng sức đẩy cung nữ ra, ánh mắt như trước thẳng tắp dừng trên mặt ta, khẽ lắc đầu, không thể tin. Nàng không nói lời nào, ta cũng không nói.

Tay nàng hơi hơi run run đứng lên, khăn trên tay vô ý rơi xuống. Cung nữ liền xoay người lại, bỗng nhiên nghe Hoàng Hậu nói: “Tất cả đều lui xuống đi, không có mệnh lệnh của bản cung, không được tiến vào!”

Cung nữ giật mình.

“Bản cung nói nghe không hiểu sao!” Ngôn ngữ nàng sắc bén, nhìn đến cung nữ bên cạnh ta.

“Dạ!”

Các cung nữ đều lui xuống, Hoàng Hậu vẫn là nhìn ta. Nàng còn chưa tin, không tin những thứ đang nhìn thấy.

“Nhã phi?” Nàng cúi đầu gọi ta.

Ta thông dong lên tiếng trả lời: “Có thần thiếp.”

Nàng lo sợ không yên lắc đầu: “Không, người không phải Nhã phi!”

“Theo Hoàng hậu, thần thiếp là ai?” Ta nhìn nàng, trong lòng dâng trào bi thương. Ta làm sao có hy vọng trở thành Nhã phi của Hoàng Thượng chứ? Ta muốn làm nhất, là trở về trước kia, làm một Phụng phu tiểu thư vô lo vô sầu. Nhưng là, ta có thể sao?

Nàng kinh ngạc nhìn ta, mười sáu năm qua, ta chưa bao giờ nói chuyện cùng nàng như vậy. Khi đó, ta, gọi nàng “Cô cô”, cô cô, thật thân thiết biết bao!

Mà hiện tại, ta cùng với nàng đều là người của Hoàng Thượng. Không có thân tình, mà thứ tồn tại, chính là cung giai *.

* “cung giai”: thứ bậc trong hậu cung.

Nàng là hậu, ta là phi. Nếu là có thể, nàng sẽ làm giống như năm đó trừ bỏ Nhã phi để trừ bỏ ta?

Nàng rút cục đã mở miệng, âm thanh nhỏ đi: “Sự kiện kia đã bại lộ, bản cung cũng là bất lực. Bản cung cũng không ngờ, Phụng phủ hơn mấy trăm người đều đã chết.”

Là giải thích sao? Đã lâu như vậy, giờ nàng mới cho ta một lời giải thích. Sự việc đã bại lộ sao, như vậy, hết thấy đều là thật. Phụng Hồ ngay cả một chút oan uổng cũng không có sao? Nhưng là –

A, ta bỗng nhiên cười rộ lên, cười đến khóe mắt đều nhòa lệ.

“Hoàng Hậu vì sao không nói năm đó người mới là chủ mưu?”

Ta chưa bao giờ ngờ tới, Phụng Loan Phi yếu đuối có một ngày nói ra những lời nói có ý cay độc như thế.

Trong mắt Hoàng Hậu tràn đầy tức giận, trầm giọng gằn từng chữ mà thốt ra: “Làm càn.”

Đúng vậy, ta làm càn.

Nàng tay lau đi nước mắt, ta cười nhìn nàng: “Hoàng Hậu có phải hay không cũng đang nghĩ làm thế nào trừ bỏ ta, Nhã phi này?”

Năm đó nàng làm như vậy, là vì Quân Ngạn. Như vậy nay, vì Quân Ngạn, ta không dám cam đoan nàng sẽ không làm lại trò cũ.

Thần sắc nàng tràn đầy kinh ngạc cùng phẫn nộ, tựa hồ là cố nén giận lại, cắn răng mở miệng: “Người nhần nhin một chút, bản cung nghĩ biện pháp phái người đưa người đi ra ngoài.”

Ta lấp bắp kinh hãi, nàng nói muốn đưa ta ra khỏi cung?

Nhưng là, ta vì sao không thấy cảm kích nàng? Còn cố tình không biết tốt xấu mở miệng: “Hoàng Hậu là muốn lật mềm buộc chặt sao?” Ta không tin nàng, ta sẽ không tin tưởng nàng lần nữa.

Phụng phủ mấy trăm mạng người nàng có thể không để ý, nay ta, chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử mà thôi, nàng vì đâu mà đối xử tốt với ta?

“Người.” Nàng rút cục nhìn không được, chất vấn nói, “Chẳng lẽ người thật sự chủ động tiếp cận Hoàng Thượng, muốn làm phi tử sao? Vì cái gì? Vì người của Phụng phủ mà báo thù? Hay là người cũng, chung quy là coi trọng quyền lực?”

A, nàng nghĩ, mọi người đều giống nàng sao?

Ta định mở miệng, liền nghe tiếng cung nữ vội vàng truyền đến: “Ngạn vương điện hạ, ngài không thể đi vào! Ngài. Ngài không thể. Ngạn vương điện hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Lời Cay Độc

Đột nhiên hoàn hồn, thấy Hoàng hậu xoay người đi ra ngoài, lạnh lùng nói: “Ngạn nhi, con đến nơi đây làm gì?”

Ta biết, nàng là sợ Quân Ngạn nhìn thấy ta. Chỉ là, ta nay đã trở thành phi tử của Hoàng Thượng, hôm nay không thấy, nàng có thể giấu được bao lâu đây?

Ta nghe thấy Quân Ngạn nói: “Dù cho Phụ hoàng có nạp phi tử mới cũng gọi là Nhã phi, mẫu hậu người cũng không nên vội vã như vậy đi tới Vân Lạc cung!”

Trong lòng cười lạnh, biểu ca quả nhiên vẫn là biểu ca mà ta biết. Tất cả đều lấy ích lợi làm trọng, sợ Hoàng Hậu vội vã đến như vậy, sẽ tạo ra mầm tai

họa.

“Mẫu hậu nếu nóng vội muốn gấp như vậy, nhi thần có thể thay người.”

Hắn mới nói được một nửa đột nhiên không nói nữa, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Ta nhìn thẳng vào hắn, cố ý cười ra, nâng làn váy lên, chậm rãi đi tới hắn. Chu môi mở miệng: “Ngân Vương là muốn thay Hoàng Hậu đến gấp bản cung sao? Như thế nào, khuôn mặt này của bản cung, có lọt vào mắt ngươi không?”

Trong lòng tuy rất khó sợ, nhưng lời nói ra vẫn cứ là khó nghe như vậy.

Ta không phải là người tốt, không phải.

Hắn gạt mình, sau một lúc lâu, đột nhiên chạy lại đây, bắt lấy hai vai của ta, vui vẻ nói: “Loan Phi! Loan Phi! Thật là muội sao? Loan Phi!” Một lần lại một lần kêu, hắn dùng lực đem ta ôm vào trong lòng, run run mở miệng, “Loan Phi, muội như thế nào lại ở nơi này.” Nói tới một nửa, thân thể hắn đột nhiên cứng đờ.

Rốt cuộc, hắn cũng nhớ tới thân phận của ta.

Nâng tay đẩy hắn ra, ta đứng thẳng người nói: “Ngân Vương nhận lầm người rồi, bản cung là Nhã phi.” Ta nhắc nhở hắn, ta là Nhã phi, là phi tử của Hoàng Thượng, không phải người hắn biết – Loan Phi.

Loan Phi đã chết, chết trong cuộc tranh đấu của bọn họ.

Hắn cau mày, đầu lòng mở miệng: “Vi sao. Vi sao lại biến thành như vậy? Nói cho ta biết, muội vì sao lại trở thành phi tử của Phụ hoàng?”

Ta cắn môi: “Bởi vì. Ta thích Hoàng Thượng.”

“Nói bậy!” Hắn lớn tiếng chặn ngang lời nói của ta, lắc đầu, “Muội không phải người như vậy! Ta hiểu muội mà, Loan Phi –” Hắn bỗng nhiên giảm thấp âm thanh, cầm tay của ta, ôn nhu nói, “Ta biết muội phải chịu khổ, muội còn trách tại ta, đúng không? Cho nên không tiếp nhận ta, cho nên nói những lời này để oán trách ta. Ta hứa với muội, từ nay về sau, sẽ không để ai lại làm hại.”

“Đủ rồi!” Nhẫn tâm rút bàn tay hắn đang nắm ra, mặt lạnh nhìn hắn, châm chọc cười, “Không phải huynh nói cho ta biết sao?”

Thanh cao của ta, phải là ở dưới sự che chở của quyền lực. Ta chỉ là, linh ngộ đạo lý mà thôi!”

Bọn họ, một chút ta cũng không tin tưởng, sẽ không tin tưởng.

Lời của ta nói, dường như đã kích hắn mạnh mẽ, toàn thân hắn hoảng loạn, ngã gục xuống. Hoàng Hậu đỡ lấy hắn, thấp giọng nói: “Ngân nhi, con về trước đi!”

Hắn lắc đầu, muốn mở miệng nói, bỗng nhiên nghe được bên ngoài công công cao giọng hô: “Hoàng Thượng giá lâm –”

Hoàng Hậu biến sắc, khẩn trương nhìn về phía bên ngoài.

Hoàng Thượng mang theo công công đi nhanh tiến vào, mọi người vội vã hướng ngài hành lễ. Ánh mắt ngài dừng lại trên người Hoàng Hậu cùng Quân Ngạn, bỗng nhiên trở nên khó nắm bắt. Một bên đỡ ta đứng lên, một bên nói: “Hoàng hậu sao lại ở đây?”

“Thần thiếp.”

“Hoàng hậu là có ý tốt tới đây hỏi thần thiếp có thiếu cái gì không, sợ thần thiếp ở trong cung không quen.” Ta thuận thế tiếp lời của nàng, chậm rãi nói.

Nàng kinh ngạc liếc mắt nhìn ta một cái, thuận miệng nói: “Đúng vậy, thiếp chính là lại đây hỏi thăm, xem thử.”

Hoàng Thượng nghe xong tựa hồ thật cao hứng, cười nói: “Hoàng hậu có tâm. Đêm nay trăm tổ chúc thiết yến, thứ nhất chúc mừng ái phi lại trở về bên cạnh trăm. Thứ hai, là muốn tuyên cáo chúng ái khanh, cất cử Dương Trọng Vân nhận chức Thừa Tướng.”

Hoàng Hậu mới vừa rồi sắc mặt dịu xuống lại một lần căng thẳng đứng lên, bật thốt lên nói: “Hoàng Thượng lại bắt đầu muốn trọng dụng Dương Trọng Vân?” Giọng điệu của nàng, lộ vẻ không cam lòng cùng phẫn nộ.

Ta cảm thấy kinh ngạc, chẳng phải Dương Trọng Vân ngay từ đầu là một sư gia nho nhỏ sao, hắn đã từng đảm nhiệm qua chức Thừa Tướng sao? Thật là chuyện của nhiều năm trước, ta một chút ấn tượng đều không có.

Hoàng Thượng cũng không để ý tới lời nói của Hoàng Hậu, ánh mắt dừng ở trên mặt Quân Ngạn, nhũn nhũn nói: “Ngân nhi cảm thấy không thoải mái sao? Sắc mặt sao khó coi như thế.”

Quân Ngạn nhìn mắt ta, cứ nhiên cắn răng nói: “Khó được phụ hoàng có mỹ nhân trong ngực. Còn có thể nhớ tới nhi thần!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Dư Nguyệt Phượng Phũ

“Ngạn nhi!” Hoàng Hậu khiển trách.

Ta chấn động, hấn làm cái gì vậy? Người như Quân Ngạn, như thế nào ở trước mặt Hoàng Thượng nói những lời đại nghịch bất đạo như thế? Hấn không sợ Hoàng Thượng tức giận sẽ khiến cho hấn khó lòng có được vương vị hay sao?

“Làm càn!” Hoàng Thượng giận dữ, “Ngươi.”

Ngài muốn tiến lên, đột nhiên cước bộ lao đảo, ta đỡ lấy ngài: “Hoàng Thượng!”

Công công cũng vọt lại đây, giúp ta đỡ lấy ngài.

“Truyền thái y!” Ta hô lên.

“Không, không cần.” Hoàng Thượng khoát tay, ánh mắt cùng sắc mặt nhìn Quân Ngạn vẫn tràn đầy tức giận như trước, hướng Hoàng Hậu nói, “Trẫm nghĩ nên truyền thái y giỏi xem bệnh cho nó một chút, phải chăng là do thoải mái quá, cho nên đầu óc bị

hông rồi!”

Hoàng Hậu sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhưng Quân Ngạn vẫn mặt lạnh như băng, ánh mắt dừng ở trên mặt ta vẫn không chịu rời đi.

Ta rũ mắt xuống, hấn tính cái gì? Định cho ta thấy, hấn vì ta không tiếc đắc tội Hoàng Thượng sao? A, đã quá muộn rồi! Đáng ra hấn phải làm việc này, khi Phượng phũ chưa bị hành hình mới đúng! Mà không phải là chờ tới tận bây giờ!

“Hoàng Thượng, vẫn là để thần thiếp đỡ ngài đi vào nghỉ ngơi một lát.” Ta thấp giọng nói.

“Được.” Hấn đáp ứng lời ta, nâng bước hướng vào bên trong.

Quân Ngạn tựa hồ còn muốn theo vào, lại bị Hoàng Hậu giữ tay lại.

Ta không hề quay đầu, bọn họ, nghĩ như thế nào, cũng không quan hệ gì đến ta.

Đỡ Hoàng Thượng ngồi vào giường mềm, ta im lặng đứng ở một bên, thấp giọng mở miệng: “Vẫn nên để thần thiếp đi truyền thái y tới bắt mạch cho Hoàng Thượng.” Nói xong, quay người.

Ngài lại nói: “Không cần, là do mấy ngày mệt mỏi, nên mới có thể đột nhiên cảm thấy choáng váng. Ái phi.” Ngài ngoắc tay gọi ta lại, “Ái phi lại đây, ngồi ở bên cạnh trẫm, dù trẫm có bệnh gì cũng sẽ khỏe lại.”

Ngài nhìn ta cười, khoe miệng dương lên khiến cho chân mày nhíu lại thật sâu. Tóc bạc bên thái dương so với lần trước gặp ngài dường như nhiều hơn, ngài lại hướng ta vẫy vẫy, ý bảo ta đi qua.

Ta quay người trở lại, ngồi ở bên cạnh ngài. Ngài cầm tay của ta, than nhẹ một tiếng nói: “Trẫm già rồi.”

Không biết vì sao, lời ngài nói làm cho ta bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Ngài lại nói: “Nhưng mà trẫm cảm thấy rất hạnh phúc, ở tuổi xế chiều còn có thể gặp lại ái phi. Ái phi vẫn như khi đó gặp trẫm, xinh đẹp như vậy, ái phi có ghét bỏ trẫm không?”

Có chút bối rối lắc đầu, ta không biết trong lời nói của ngài là có ý gì.

“Trẫm hối hận khi đó không có bảo hộ tốt cho nàng, nên lúc này đây, trẫm chắc chắn vì ái phi mà lo lắng chu toàn.” Lúc ngài nói lời này, trong mắt đột nhiên hiện lên một chút ánh sáng, đó là một loại cương quyết, một loại tin tưởng vững chắc.

Ta có chút hoảng hốt, ở bên cạnh ngài, ta đột nhiên cảm thấy an tâm. Cảm giác này đây đã lâu chưa từng cảm thấy.

“Phượng gia.” Sau một lúc lâu, ngài bỗng nhiên nhẹ thở ra hai chữ.

Ta chỉ cảm thấy máu trong người lập tức chạy ngược lên, ức chế không được mà run rẩy. Ngài chú ý tới sự khác thường của ta, an ủi nói: “Ái phi đừng sợ, trầm đã bắt Phụng phủ, chỉ còn lại một tên nghiệt dư *. Trầm tuyệt đối sẽ không để cho ai thương tổn nàng cùng Lâm nhi nữa!”

* “ngiệt dư”: mầm họa còn sót lại.

Câu nói sau của ngài, ta hoàn toàn không nghe được. Ta chỉ nghe đến ngài nói – nghiệt dư Phụng phủ.

Đó không phải Phụng Lê Mạch thì là ai?

Liều lĩnh quỳ trước mặt ngài: “Hoàng Thượng, cầu ngài buông tha Phụng Lê Mạch!” Buông tha hần, buông tha Lục ca của ta.

Hiển nhiên ngài thực sự kinh ngạc, đưa tay đỡ ta đứng lên, mở miệng nói vẫn là lời nói chém đinh chặt sắt: “Ái phi nhân từ, trầm lại làm không được! Kê đó một ngày không diệt trừ, trầm liền không an tâm!”

“Hoàng Thượng,.....”

“Ái phi không cần nói nữa, trầm đều là vì tốt cho nàng. Còn có Lâm nhi của chúng ta.....”

Lâm nhi? Quân Lâm!

Thật là buồn cười, Lâm nhi chúng ta?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Dạ Yến [1]

Ta cần môi, ta nên nói cho ngài biết sao? Nói cho ngài biết ta chính là bát tiểu thư của Phụng phủ Phụng Loan Phi, như vậy ngài còn có thể cho rằng trong cơ thể ta tồn tại linh hồn Nhã phi mà buông tha ta, buông tha Phụng Lê Mạch sao?

Không, không, ta không thể mạo hiểm như vậy.

“Ái phi, suy nghĩ gì vậy?” Hoàng Thượng đem ta kéo lại bên người, nhỏ giọng hỏi.

Ta nâng mắt nhìn ngài, thấy ngài ôn hòa cười, trên gương mặt già nua hiện lên thần sắc vui vẻ. Buộc chặt tiếng lòng, ta mở miệng: “Hoàng Thượng, cho dù vì thiếp hay..... hay Lâm vương, xin ngài tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, được không?” Câu “Lâm nhi” kia, ta thủy chung không thốt ra khỏi miệng được.

Nghe vậy, sắc mặt ngài trầm xuống, dùng sức bắt lấy tay của ta, nói: “Việc này ái phi đừng nói thêm nữa, trầm đã quyết định rồi!”

Trong tâm chợt lạnh, ta thức thời im miệng, xem ra việc này ta còn phải suy tính kỹ càng hơn, không thể nóng lòng nhất thời mà làm hỏng chuyện được.

Hoàng Thượng không muốn nhắc lại, vươn tay lại đây ôm lấy ta, ôm ta chậm rãi nằm xuống. Ta chấn động, rốt cục nhớ tới ngài cũng là một nam nhân.

Đối với ngài, nên phản kháng sao? Nên cự tuyệt sao?

Đột nhiên nhắm hai mắt, gắt gao cắn môi, vì Lục ca, còn có Tiết Vị Ương, ta không thể làm như vậy. Không thể.....

Cảm giác được ngài nhấc tay lên rồi hạ xuống, nhưng không có cời quần áo của ta, mà là, chậm rãi, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt ta, động tác hết sức nhẹ nhàng. Ta có chút kinh ngạc mở to mắt, ngài lại nở nụ cười.

Ngài động khoe môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng lời ra đến miệng, lại nuốt xuống. Than nhẹ một tiếng, chính là ôm chặt ta.

Ta đột nhiên ức chế không được mà run rẩy, tình yêu của Hoàng Thượng đối với Nhã phi, đến tột cùng là sâu đậm đến cỡ nào! Thế cho nên ngài mới có thể đối với ta như thế.

Ta bỗng nhiên không sợ ngài nữa, thật sự không sợ. Cho dù ngài là Hoàng Thượng thì sao chứ? Ngay cả ngài thật sự muốn ta, lại như thế nào? Hần yêu thương ta như thế, đã là điều mà cuộc đời này ta chẳng dám ước cầu.

“Hoàng Thượng.”

Ta kỳ thật muốn nói, cảm ơn, thật sự cảm ơn.

Thời điểm Chạng vạng tối, công công đứng bên cửa, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, dạ tiệc sắp bắt đầu rồi ạ.”

“Ừ.” Hoàng Thượng ứng thanh, thúc giục ta nói, “Ái phi đi rửa mặt chải đầu trước đi, trẩm sẽ cùng ái phi ra ngoài.”

Ta gật gù đầu, cho phép cung nữ tiến vào. Vừa mới đứng lên, nghe ngài lại nói: “Lâm nhi còn chưa kịp tắm, nếu nó nhìn thấy nàng, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Thân mình có chút cứng ngắc, đúng vậy, ta cũng rất muốn nhìn xem, hấn thấy ta, có phải hay không thật sự thật mừng vui?

Cung nữ dìu ta đến trước bàn trang điểm, cầm lấy lược cẩn thận chải đầu cho ta. Đã bao lâu, chưa từng sửa sang nghiêm trang, mỹ lệ như vậy? Ta ảo não cười, nguyên tưởng rằng sẽ chẳng còn có ngày như vậy, nào ai ngờ đến được?

Nâng mắt, nhìn vào nữ tử trong gương.

Làn môi hồng nhạt, thần thái hồng hào, mắt ngọc mây ngài đều sáng bừng tựa ngọc khiết, lộ ra nụ cười thần nhiên như hoa sen.

Hầu như ai cũng nói ta ngày thường rất đẹp, ta cũng chưa từng như hôm nay cận kề ngắm nghía chính mình. Nâng tay, chậm rãi xoa khuôn mặt. Thở nhẹ một tiếng, làn da không được khỏe!

Tiết Vị Ương đã từng nói, nàng không giống ta, ta quá mức yếu đuối.

Như vậy, Phụng Loan Phi, vì chính mình, vì chính mình phải bảo vệ những người đó, cũng nên từng chút, từng chút trở nên kiên cường hơn.

Ít nhất đêm nay, ta không thể gục ngã, nhất định không thể!

Lúc đi ra ngoài, thoáng nhìn thấy Hoàng Thượng đem vật gì đó giấu vào tay áo, thấy ta đi ra, vội nở nụ cười, vươn tay đến, nói: “Ái phi đêm nay đẹp quá.”

Ta cũng khẽ cười lên, cầm tay ngài. Hấn thì sao? Nhìn thấy ta, cũng sẽ cảm thấy đẹp sao?

Thái giám cùng cung nữ mang theo đèn lồng đi ở phía trước mở đường. Ta cùng với Hoàng Thượng đi ở phía sau, nghênh diện nhìn thấy Hoàng Hậu dẫn theo người tiến lại đây, thời điểm nhìn thấy ta, trên mặt hoàn toàn không hề lộ thần sắc.

Ta thì lễ với nàng, Hoàng Thượng mở miệng nói: “Thực khéo, Hoàng Hậu cùng đường đi với chúng ta luôn đi.”

“Vâng.” Hoàng Hậu cúi đầu, đi ở phía bên kia.

Hoàng Thượng vẫn nắm tay của ta như trước, lòng bàn tay ngài thực ấm, khiến cho bàn tay lạnh như băng của ta từng chút ấm lên. Ta bỗng nhiên nghĩ thông suốt, ta không cần quyền, nhưng là lại có người muốn. Ta cũng không muốn bị chà đạp, quyền lực không phải là điều ta khát cầu, nhưng là ta lại không có đường lui.

Ta đến cùng vẫn không thể làm người ác độc, tàn nhẫn, nhưng là ta muốn sống, muốn Lục ca cùng với huynh muội Tiết gia được sống.

“Hoàng Thượng giá lâm — Hoàng Hậu nương nương giá lâm — Nhã Phi nương nương giá lâm —”

Công công vươn cổ kêu lên, âm thanh kia cứ một lần lại một lần được truyền dần vào trong điện, giống như âm thanh được vang vọng trong một sơn cốc thật lớn, thật dài, thật sâu ...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Dạ Yến [2]

Hoàng Thượng gắt gao đem ta kéo tại bên người, không chút để ý tới mặt mũi Hoàng Hậu. Hoàng Hậu là tức giận mà không dám nói. Vào đại điện, thấy mọi người đều đã quỳ hết xuống, cao giọng hô: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Nhã phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Ta tận lực đem ánh mắt nhìn thẳng, không dám đưa mắt để tìm kiếm thân ảnh quen thuộc.

Hoàng Thượng từng bước mang ta đi thẳng lên điện, ngài ngồi trên chính giữa vị trí, Hoàng Hậu ngồi ở bên trái, mà ta, ngồi ở bên phải. Sau đó, giọng nói của ngài mới vang vọng khắp đại điện: “Các khanh gia bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng—”

Mọi người cảm tạ ân điển rồi ngồi vào bàn.

Ta hít một hơi thật sâu, cô lấy dừng khí mới hướng về phía các Hoàng Tử ngồi mà nhìn.

Đột nhiên bắt gặp ánh mắt của Quân Ngạn, trong sự hốt hoảng còn mang theo bi thương, mang theo đau đớn. Sắc mặt hắn cực kém, tựa như chỉ cần nhìn ta nhiều thêm chút nữa sẽ khiến hắn ngã quỵ. Có thể là vậy, nhưng hắn lại vẫn đang cố chấp không chịu rời mắt khỏi gương mặt ta. Ta có chút giật mình, đây là Quân Ngạn mà ta chưa bao giờ gặp qua, hắn trước kia, luôn là một sự cao ngạo không thể che giấu, trong mắt hắn, luôn tràn đầy tự tin.

A, nay là làm sao vậy?

Ta đảo qua khuôn mặt hắn, đem ánh mắt dời về phía khác. Chính là, không có thấy khuôn mặt kia, hắn, không có tới.

Ta không thể nói rõ đó là cảm giác gì, giống như được thả lỏng, lại giống như không cam lòng. Tóm lại, là vô cùng phức tạp.

Trong lòng thán một tiếng, ta đột nhiên lại thấy Tiết Tùng Ninh ngồi ở bên phải. Hắn cũng thẳng tắp nhìn ta, ta cùng với hắn, là khoảng cách quá xa. Từ xa ta khó có thể nhìn rõ bộ dạng của hắn. Tuy nhiên, ta tựa hồ vẫn như cũ cảm nhận được trong ánh mắt của hắn mang theo đau đớn, hết sức rõ ràng.

Hoàng Thượng ở bên người đột nhiên mở miệng hỏi: “Lâm vương sao còn chưa đến?”

Ta đột ngột hoàn hồn, Hoàng Thượng hôm nay là muốn đem sự tồn tại của ta chiêu cáo thiên hạ, ngài tự nhiên sẽ không nói ra mấy lời linh tinh rằng ta là Nhã phi chuyển thế, nhưng, Quân Lâm, hắn sẽ không thể không hiểu rõ dụng ý của Hoàng Thượng.

Mặc kệ thế nào, hắn cư nhiên không đến, điều này chung quy không thể biện minh.

Một người đứng dậy, ta nhìn rất rõ ràng, đó là Dương Trọng Vân.

Hắn mở miệng nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lâm vương từ sáng sớm đã đến đây, chính là đến đây rồi lại trở về, hình như là ... đi hoàng lăng. Thần khải cầu Hoàng Thượng. Có thể hiểu cho tâm tình của Lâm Vương. Hoàng Thượng bớt giận!” Hắn nói xong, đột nhiên quỳ xuống.

Đi hoàng lăng, ước chừng là đi bái tế Nhã phi đi?

Cũng đúng, tạm thời hắn không biết ta là ai, Hoàng Thượng đột nhiên nạp phi tử mới, cũng phong hàm “Nhã phi”, hắn đã mang tới đả kích rất lớn cho hắn? Hắn vì mẫu phi thân sinh có thể báo thù đến như vậy, chắc Nhã phi ở trong lòng hắn phải có địa vị cực lớn. Đột nhiên xuất hiện một nữ nhân chiếm phong hào của mẫu phi hắn, hắn không tiếp nhận được cũng chuyện bình thường.

Chính là...

Dương Trọng Vân này là cái gì đây? Hắn chẳng qua chỉ là một sư gia ở Vân Châu vừa mới hồi kinh, vì sao lại nguyện ý đứng ra vì Quân Lâm nói chuyện? Nếu biết có lẽ Hoàng Thượng sẽ tức giận, hắn còn dám đứng ra?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Dạ Yến [3]

Lặng lẽ nhìn về phía Hoàng Thượng, thấy ngài mới vừa rồi còn có biểu tình không hài lòng thì lúc này đã buông lỏng, chậm rãi nói: “Trẫm, không trách nó.” Ngài nắm chặt tay của ta, lại nói, “Dương khanh gia hãy bình thân.”

Dương Trọng Vân vội khấu tạ thánh ân, lui trở lại vị trí ngồi.

Hoàng Thượng dừng một chút, mới lại mở miệng: “Từ hôm nay trở đi, Dương Trọng Vân một lần nữa tiếp chương chức vụ Thừa Tướng, phụ tá trẫm xử lý quốc sự.”

“Tạ Hoàng Thượng, thần sẽ được dốc sức đem hết khả năng vì Đại Tuyên tận trung!” Dương Trọng Vân nói ra những lời chính nghĩa, trên mặt là biểu tình kiên định.

Mọi người phía dưới đều hướng hân chúc mừng, cũng có một ít người, túm tụm lại, chụm đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ, ngại vì đang ở trên đại điện, cho nên không dám công khai xuất ngôn.

Sắc mặt Hoàng Hậu âm thầm trầm hân xuống, bàn tay ở dưới bàn gậy gao nắm chặt, ần ần tức giận.

“Trẫm trước kính Thừa Tướng một ly.” Hoàng Thượng nói xong giờ chén rượu lên.

Mọi người cũng nâng chén theo, chúc mừng Dương Trọng Vân thắng nhiệm chức Thừa Tướng.

Một ly uống cạn, cung nữ lại vội vã nâng bầu rượu tiến đến rót đầy, lại cung kính lui tới một bên.

Ta thấy một người ngồi ở phía các Hoàng Tử đứng dậy, hướng Hoàng Thượng nâng chén nói: “Nhi thần muốn chúc mừng Phụ hoàng, song hỷ lâm môn!” Hân không nói rõ, mỗi người đều nhất tề hiểu được, một chuyện vui khác, chính là chỉ ta.

Hoàng Thượng cười nâng chén: “Tốt! Trẫm nhận của Vũ nhi một ly này!” Nói xong, ngửa đầu uống cạn.

Quân Vũ cũng là xem giống ta, cười nói: “Thật giống nha Phụ hoàng a!”

Lời này của hân, khiến cho Hoàng Thượng càng thêm vui vẻ. Còn có gì so với việc ngài không có tìm nhằm người càng khiến cho ngài thêm vui vẻ, không phải sao?

Trong lòng ta buông tiếng cười lạnh, tên Hoàng Tử này cũng không bình thường a, thực biết cách lấy lòng người. Ta dù chưa gặp qua Nhã phi, nhưng đã gặp qua Quân Lâm. Ta cùng với Nhã phi, căn bản không có điểm nào giống nhau hết.

Lời nói của hân, chẳng qua là biết thời biết thế mà thôi.

Nói cái gì mà giống thật giống, như vậy tựa như phải giống đến bảy tám phần, cũng có thể biến thành cả mười phần. Huống chi, Hoàng Thượng muốn nghe, chẳng phải chính là lời này sao?

Ta đang suy nghĩ, đột nhiên nghe bên ngoài có người cao giọng nói: “Lâm vương đến —”

Đầu ngón tay run lên, hân chung quy, vẫn là đến đây.

“Truyền.”

Trong lời nói của Hoàng Thượng, mang theo vui mừng.

Hân vội bước tiến vào đại điện, tay áo thuần trắng theo gió bay bay, tạo nên một đường cong tuyệt đẹp. Đi hoàng lăng, còn thay đổi màu sắc y phục, xem ra hân đối Nhã phi tình cảm thật sự không giống bình thường.

“Nhi thần tham kiến Phụ hoàng, Mẫu hậu, bá kiến... Nhã phi nương nương!”

Ta sợ ngây người, không phải bởi vì câu nói “Nhã phi nương nương” của hân, mà là, hân vậy mà xưng hô với Hoàng Hậu là — Mẫu hậu!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Hân Nói Không Xứng

Hoàng Thượng nhìn hân, vui mừng nói: “Lâm nhi không cần đa lễ, mau ngồi đi.”

“Tạ phụ hoàng.” Quân Lâm lúc này mới đứng dậy, hướng vị trí của các Hoàng Tử đi đến. Hân rũ mắt xuống, tựa hồ là cố ý không muốn nhìn ta. Bất chợt có ánh sáng trắng chiếu vào bên sườn mặt của hân, ta mới phát hiện hân tựa hồ gầy đi không ít.

Ta lặng yên nhìn vào mắt Hoàng Thượng, cắn răng nói: “Hoàng Thượng, thần thiết muốn kính Lâm vương một ly.”

Hoàng Thượng cười nói: “Chén này đương nhiên phải là Lâm nhi kính ái phi mới phải.”

“Không, Hoàng Thượng.” Ta miễn cưỡng cười, “Thần thiếp nghĩ, vẫn là thần thiếp kính hần thì hơn.”

Ta không bằng, trực tiếp đối mặt hần. Làm cho hần nhìn thấy ta còn sống, đến tốt cùng sẽ có vẻ mặt như thế nào? Lại lấy thân phận hiện tại của ta đến đối diện với hần, để xem hần làm sao tự tại được?

Hoàng Thượng rốt cục gạt đầu, lại dặn dò nói: “Ái phi từ lượng không tốt, chỉ cần nhấp môi một ngụm, không cần miễn cưỡng.”

Ta cúi đầu lên tiếng trả lời, bưng chén rượu đứng dậy, mày mặt Quân Ngan nhăn càng sâu, hần khó hiểu nhìn ta, không rõ ta đột nhiên muốn làm cái gì. Ta không nhìn hần, ánh mắt dừng ở trên người Quân Lâm, giọng nói: “Chén rượu này, bản cung kính Lâm vương!”

Hần không nghĩ tới ta sẽ kính hần rượu, rõ ràng chấn động, nâng mắt nhìn tới.

Chỉ là thoáng qua chớp lát, thần sắc kinh ngạc, sợ hãi, phẫn nộ cùng lúc hiện lên.

Đem chén rượu đặt bên môi, ta hướng hần nhẹ nhàng cười: “Lâm vương vì sao không nâng chén?” Cười a, ta nhất định phải cười. Mặc kệ trong lòng đau đớn đến thế nào, ta đều phải trước sau như một mà nở nụ cười.

Cung nữ sớm đã rót đầy chén rượu cho hần, hần bỗng nhiên đứng dậy, hung hăng nhìn ta, trên người ảm đạm tức giận, so với ngày đó hần muốn ta dựa vào hận ý mà sống sót, càng sâu. Dùng sức nâng chén rượu lên, hần phẫn uất uống cạn, rồi lại gạt tay đánh cái chén rơi xuống đất. Chỉ nghe “phanh” một tiếng, chiếc chén sứ thanh hoa quý báu lập tức vỡ nát.

Tất cả mọi người trên điện đều kinh ngạc!

Vô luận là Hoàng Hậu, hay là Quân Ngan trên mặt đều tràn ngập kinh ngạc. Dương Trọng Vân lại đứng bật dậy. Hoàng Thượng chợt nhíu mi, vừa định mở miệng, đã thấy Quân Lâm bỗng dừng quý xuống, trầm giọng nói: “Phụ hoàng thứ tội, nhi thần đêm qua ngủ không được tốt, cho nên nhất thời lỡ tay.” Đầu của hần cúi thấp xuống, tóc dài trước trán che khuất đi biểu cảm trên gương mặt.

Hần là thật sự hận ta, tại hầu hết các tình huống đều có thể làm ra những chuyện như vậy. Chính là, rốt cuộc hần vẫn là Quân Lâm, cho nên, cũng không chấp nhận được chính mình mắc thêm lỗi lầm nào nữa. Nhất thời lỡ tay? A, hần là thật sự lỡ tay sao?

Hoàng Thượng vẫn cứ là không vui, lại nghe Hoàng Hậu đột nhiên nói: “Hoàng Thượng bớt giận, việc này cũng có thể thông cảm cho hần, dù sao.....” Nàng nói xong, ánh mắt sâu kín nhìn về phía ta.

Lòng ta lại tiếp tục kinh hãi, không nghĩ tới nàng vậy mà lại lấy ta ra nói chuyện. Quả nhiên, Hoàng Thượng nghe nàng nói như thế, càng phát ra tức giận. Ngài hướng ánh mắt nhìn ta, đề nghị thanh âm nói: “Nếu là vì ái phi nâng, hần lại càng không nên..... không nên như thế!”

Thuận tiện rũ mi mắt xuống, đang lúc muốn mở miệng, đột nhiên thấy Tiết Tùng Ninh đứng dậy, quý xuống nói: “Hoàng Thượng bớt giận, mặt tướng cho rằng Lâm vương là do mấy ngày liền quá mức lao lực, cho nên mới nhất thời lỡ tay.”

Ta sợ ngây người, đã thấy Tiết Tùng Ninh hướng ta nhẹ nhàng lắc đầu. Thực sự chấn động, hần là sợ Hoàng Thượng bức ép Quân Lâm, Quân Lâm sẽ vô ý là nói ra thân phận chân chính của ta sao? Đúng rồi, hần là hiểu lầm Quân Lâm vì cho ta là Phụng Khinh Ca a.

Tiết Tùng Ninh thực ngạc, thực ngạc.

Hần đứng ra như thế, không phải làm cho Hoàng Hậu cùng Quân Ngan càng thêm “xác định” hần là người của Quân Lâm sao? Trong lòng run rẩy, như vậy Tiết Vị Ương, Tiết Vị Ương phải làm sao bây giờ?

“Hoàng Thượng!” Ta giữ chặt ống tay áo của ngài, miễn cưỡng cười nói, “Quên đi, cũng không cần nhiều chuyện, tranh cãi làm gì. Chỉ là lỡ tay mà thôi, đúng hay không?”

Ai nấy đều nhìn ra Quân Lâm là cố ý, cho dù Hoàng Thượng muốn buông tha hần, cũng là không có đường lui. Ta ra mặt cầu tình, cũng là vì ngài mà thôi. Nhìn về phía Tiết Tùng Ninh ở bên dưới, thần sắc hần vẫn căng thẳng không thể thả lỏng như trước.

Ta muốn nói thêm với hần, không cần xen vào chuyện của ta nữa, không cần xen vào chuyện của ta nữa. Tiết Thanh cũng không muốn huynh muội bọn họ bị cuốn vào cuộc tranh đấu của Hoàng tộc này, ta cũng không cam lòng để cho hần vì ta, mà mạo hiểm như vậy.

Thấy ta cũng ra mặt nói đỡ cho Quân Lâm, Hoàng Thượng rốt cục không nói thêm gì nữa.

Ta vốn tưởng rằng Quân Lâm là muốn mượn cơ rồi khỏi yến tiệc, lại không nghĩ rằng hần vẫn cố gắng chịu đựng mà ngồi lại. Ta cố ý không hề nhìn hần, chỉ cùng Hoàng Thượng nâng cốc chúc mừng.

Bọn họ, dù có mang trong lòng tâm tư xấu xa, ta cũng chỉ là không muốn tự mình đi nghiên ngẫm làm gì.

Phía dưới truyền đến tiếng cười của Quân Vũ: “Thập Tam đệ hôm nay làm sao vậy? A, Thập ca người là ta đây thật sự cảm thấy, Nhã phi nương nương vừa mới được sắc phong đẹp như tiên nữ ở trên trời, so với mẫu phi của người cũng không chút thua kém đâu!”

“Nàng không xứng!” Thanh âm của hần là giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi rít ra.

Ta biết vậy nên nên cảm thấy ảo não, ta không xứng? Vậy thì vì sao hắn lại không rõ ràng ở trước mặt Hoàng Thượng vạch trần thân phận của ta ?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Vì Sao Trở Về

Khi dạ tiệc đã tan, Hoàng Thượng như trước không có ngủ lại Vân Lạc cung, hình như là hẹn các đại thần thương nghị quốc sự. Ta im lặng đi ở trên đường, cung nữ đi theo bên người ta, nhỏ giọng nói: “Nương nương đừng buồn, trong lòng Hoàng Thượng là có nương nương.”

Thì ra nàng là nghĩ vì Hoàng Thượng không đến Vân Lạc cung qua đêm mới khiến ta không vui, hường nàng cười cười, ta sao có thể không vui vì chuyện này đây?

Đi về phía trước một đoạn, cung nữ bên người đột nhiên nói: “Nô tỳ tham kiến Lâm Vương điện hạ!”

Ta chấn động, nâng mắt nhìn lại, thấy hấn gương mặt băng lãnh, nghiêm nghị đứng ở phía trước không xa nhìn thẳng vào ta. Y phục thuần trắng của hấn ở trong màn đêm có vẻ càng chói mắt, nhìn thấy ta dừng lại, hấn tiến thêm một bước hướng về phía ta.

Theo bản năng lui lại mấy bước, hấn không trở về phủ, vì sao còn ở lại trong cung?

“Lui ra.” Hấn bình tĩnh hướng cung nữ nói.

Cung nữ do dự một lát, đang muốn hành lễ rồi xoay người rời đi, ta lại nói: “Không cần lui xuống, Lâm Vương có gì muốn nói mời nói đi, bản cung còn muốn đi tới Phụng Nghi cung.”

Trong mắt hấn đột nhiên bùng bùng bốc hỏa, cơ hồ là muốn xông lên, hung hăng nắm chặt cổ tay của ta, cả giận nói: “Đi Phụng Nghi cung làm cái gì? Là muốn liên hợp với vị Hoàng Hậu cô cô kia của người đối phó với bốn vương sao?”

Hấn nắm tay ta thực đau a, nhưng là lời nói của hấn giống như đánh đòn cảnh cáo, hoảng sợ nhìn hấn, hấn đến tột cùng là đang nói cái gì?

“Vương gia!” Cung nữ kinh hô một tiếng, mở to hai mắt nhìn hấn chằm chằm.

Hấn rốt cục cảm thấy chính mình lỡ lời, ngay cả một tia do dự cũng không từng có, lòng bàn tay lật lại thật nhanh rồi bay qua, một chưởng đánh vào ngực cung nữ. Chỉ thấy cung nữ “phốc –” một tiếng, trong miệng phun ra đầy máu tươi, thân mình lay động, vô lực, trực tiếp ngã xuống.

“A –” Ta thất kinh kêu to lên, hấn vậy mà có thể khinh địch như vậy giết chết cung nữ nữa. Cũng chỉ vì câu nói “Hoàng Hậu cô cô” kia mà thôi!

Ngự Lâm Quân tuần đêm rất nhanh liền nghe thấy tiếng mà tiến đến, thấy cung nữ ngã trên mặt đất, trong đáy mắt của người nào cũng lóe lên tia cảnh giác. Một người chạy nhanh mở miệng nói: “Nương nương, Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?”

Ta sợ tới mức nói không ra lời, Quân Lâm mặt không chút thay đổi nói: “Có thích khách, mau đuổi theo.” Hấn đưa tay chỉ về phía trước, ánh mắt lại như trước dừng ở trên mặt ta, một khắc chưa từng dời đi.

Vừa nghe có thích khách, Ngự Lâm Quân đều theo hướng hấn chỉ là hùng dũng truy đuổi.

Hấn nhanh chóng nắm lấy tay của ta, đem ta kéo đi về một phía.

“Ngươi, buông ra!”

Khí lực thật lớn, mặc cho ta giãy dụa như thế nào đều không làm nên chuyện gì.

“Buông ra! Ta sẽ gọi người tới!”

“Gọi người?” Hấn nhẹ giọng hứa một tiếng, lực đạo trên tay không chút suy yếu, chầm chọc mở miệng, “Gọi người tới rồi nói như thế nào? Nói cho bọn họ biết, người là do ta giết? Nhưng là, ta vì sao phải giết nàng đây?” Hấn nhìn ta, rất chắc chắn là ta sẽ không đi nói ra ngoài.

Ta cắn môi: “Ngươi cho rằng ta không dám sao?”

Dùng sức đem ta kéo qua, gắt gao ấn chặt ta vào trên tường, một tay hấn khẽ xoa đầu ta mĩa mai cười, sau đó cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi nghĩ rằng ta đây cái gì cũng không biết? Ngươi không sợ chết, vậy thì vì sao lại nguyện ý làm như thế? Là muốn bảo vệ ai đây?”

Trong lòng giật mình, hần nói đúng, cùng lắm thì chính là thân phận của ta bị bại lộ, nhưng là ta bây giờ còn không thể chết được, ta còn có chuyện chưa có làm xong.

Phản kháng vài cái, hần như trước nắm tay ra rất chắc. Ánh mắt phần nộ găm chặt lấy ta, tàn nhẫn nói: “Tốt lắm a! Giả chết? Ngươi là kẻ trượng như vậy, không kiên nhẫn như vậy muốn thoát khỏi thế giới của ta? Đã vậy, vì sao còn trở về?”

Ta giật mình, việc giả chết kia đều là Tiết Tùng làm ra để bảo hộ ta, hần làm thế nào lại biết?

Trở về? A, đó cũng đâu phải mong muốn của ta !

Ta không để ý tới hần, hần bỗng nhiên dừng lại hồi lâu, ngữ khí run nhè nhẹ, mở miệng nói: “Còn có, vì sao..... vì sao lại thay ta cầu tình?” Những lời này, tựa hồ hần phải cố gắng lấy dũng khí rất lớn mới có thể nói ra khỏi miệng. Nắm tay trên tường đột nhiên nắm chặt, tựa như lời vừa hỏi ra, hần lại vô cùng hối hận.

Nhưng là ta biết, hần để ý, càng lúc càng để ý. Nếu ta cái gì cũng không làm, hần ngược lại sẽ càng thêm thân thiện.

Nâng tay, nhẹ nhàng xoa ngực hần, hần chấn động thực mạnh, ta nhân cơ hội đẩy ra hần, cười nói: “Ngươi nghĩ rằng ta làm như vậy là vì ngươi?”

“Ngươi!” Trong mắt hần lộ ra biểu tình không thể tin được, sừng sốt một lúc lâu, mới cắn răng hỏi, “Là Tiết Tùng Ninh?”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Ta Cẩn Hần

Thời điểm ba chữ “Tiết Tùng Ninh” được thoát ra khỏi miệng hần, cũng là lúc bàn tay hần ở trên đầu lập tức nắm chặt, nhìn ra được, hần là cực uất hận. Hần giống như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lớn tiếng hỏi: “Hần cũng là người của Hoàng Hậu sao? A.” Hần hãy còn cười rộ lên, “Ta nên sớm nghĩ đến ! Mười năm trước không có đem ta trừ bỏ, hiện tại, rốt cuộc nhện không được !”

Không biết vì sao, thời điểm nghe hần nói ra những lời này, từ trong lòng chỉ cảm thấy trào lên sự bi thương vô hạn.

Mười năm trước, hần vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi.

Một đứa trẻ, cùng lúc bị biết bao người chà đạp thương tổn, nhưng hần gắng gượng sống. Ta không thể tưởng tượng trong lúc đó hần đã phải trả giá biết bao nhiêu gian khổ cùng cực khổ, mới có thể luyện nên hần ngày nay có ý chí sắt đá như vậy!

“Phượng Loan Phi!”

Hần đột nhiên trầm tâm mà gọi rõ tên của ta.

Ta giật mình nhìn hần, hần lại chăm chọc cười: “Nhã phi? Ngươi sao xứng!”

Trong lòng đau xót, nhìn nam tử tràn đầy ưu thương lộ rõ trên nét mặt, hần xoay người, sự tức giận khôn cùng hoàn toàn được thể hiện ra, ta bỗng dưng thối lui nửa bước. Quạt cường nâng mắt nhìn hần, cắn răng thốt ra từng chữ rõ ràng: “Mặc kệ thế nào, nay ta đã là Nhã phi. Xứng hay không xứng cũng không cần ngươi tới sấm soi ta mà bình phẩm! Người thông minh như ngươi, ngày sau ở trước mặt Hoàng Thượng, ngươi nên gọi ta một tiếng ‘Mẫu phi.’”

Mẫu phi.....

Vì sao ta nhớ kỹ, lại càng thấy đau lòng.

“Đừng mơ tưởng!” Hần khó khăn nhả ra ba chữ, trợn mắt nhìn ta.

Ta cũng không mong muốn, không muốn hần gọi ta như thế. Chính là, chúng ta còn có đường lui sao?

A, sớm đã không có rồi.

Ta không muốn cùng hần dây dưa thêm nữa, xoay người lại muốn dời đi, hần lại lao nhanh tới giữ chặt ta: “Không được đi!”

Lời nói thật là bá đạo, không được đi? Dựa vào cái gì chứ?

Cấn rắng nói: “Cũng muốn đem ta giết luôn sao?” Nhớ tới cung nữ chết thảm mới vừa rồi, nhin không được mà run rẩy. Người nam từ trước mắt này đây, suy nghĩ ở trong lòng hần từ lâu ta đã không thể nhìn thấu.

Hần gạt mình, ta nói tiếp: “Lần trước không có tự tay giết chết ta, cho nên cảm thấy không cam lòng sao? Muốn lại giết ta thêm một lần nữa?” Ta vĩnh viễn nhớ rõ những lời mà Tiết Tùng Ninh từng nói, người nấp sau bức màn giám thị ta!

“Ngươi nói cái gì!” Hần rống giận quát lên.

Ta liêu mạng bình ôn tâm trí chính mình, không cho hai chân xụi lơ khụy xuống. Thẳng tấp nhìn hần: “Tốt, muốn giết cứ giết, không giết thì để cho ta đi.” Tôi nay đối với hần, bất cứ điều gì ta cũng phơi bày ra hết.

Những lời mà ngày xưa không dám nói, đều đã nói. Chuyện không dám làm, đều đã làm.

Trái tim đau đớn dữ dội, nhưng ta vẫn cố tình muốn trung ra nộ cười mà hần chán ghét nhất cho hần xem. Yêu thương một người, một khi đã hận, như vậy liền hận hoàn toàn đi!

Cũng đỡ phải, nóng ruột nóng gan lo lắng!

Hần nhìn ta, hoàn toàn bất động.

Lửa giận trong mắt chậm rãi tàn đi, tia thống khổ kia tựa hồ càng thêm khảm sâu vào đáy mắt. Ta âm đạm, nay hần, còn thống khổ điều gì nữa đây? Chẳng lẽ đối với ta, hần còn..... còn quyến luyến sao?

Trong lòng mạnh mẽ chấn động, ảo não cười, xem đi, những điều ta muốn ngày càng nhiều.

Hần nói không cho ta đi, thật đúng là không cho. Cảm lấy tay của ta càng ngày càng gấp, tựa như có ý muốn đem cổ tay của ta bóp gãy. Ta không có kêu đau, cúi đầu hung hăng cắn xuống tay hần!

Hần cũng không có kêu đau, vẫn là hoàn toàn bất động.

Ta đột nhiên bật khóc, vẫn còn muốn dùng sức cắn, dùng sức cắn.....

Đầu lưỡi nếm được mùi máu tươi nồng đậm, trộn lẫn với vị nước mắt của chính ta, rất khổ sở a.

Ta vẫn không động đậy mà cắn tiếp, hần còn giữ chặt lấy như giam ta vào trong lao ngục. Ta nhả miệng ra, ta không lay chuyển được hần. Nâng mắt, ngay trong khoảnh khắc hoảng hốt đó, tựa hồ ta nhìn thấy hần nở nụ cười.....

Thân mình bị hần hung hăng kéo qua, nghe thanh âm lạnh lùng của hần truyền đến: “Bây giờ đưa ngươi rời khỏi cung, hãy đi càng xa càng tốt, đừng để cho ta nhìn thấy ngươi lần nữa! Nếu không, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

“Phốc.” Không nhin được mà bất cười ra tiếng. Phượng Loan Phi, ngươi lại ngớ ngẩn như vậy, trái tim sắt đá lang sói như hần, làm sao có thể cười với ngươi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Ta Hoảng Hốt

“Cười cái gì?” Hần nghiêm mặt lạnh hỏi.

Ta vẫn cứ cười, ta nghĩ ta rất lâu rất lâu rồi không có cười qua như vậy. Cười chính mình rất si lại rất ngốc.

“Không cho cười!” Hần khế quát. Tay hần từ trong người lấy ra một khối ngọc bội nhét vào tay ta, “Đi ra ngoài đêm cái này đòi lấy tiền!”

Ta rút tay lại, hần vẫn như trước không buông ra. Đành phải nói: “Ta sẽ không rời khỏi cung, ngươi mau thả ta ra. Nếu không ta sẽ gọi người tới, đường đường Lâm vương mà đùa giỡn phi tần, chuyện này e là không phải chuyện tốt.”

Hần sững người, không thể tin được nhìn ta.

Tay ta cầm ngọc bội hướng về phía hần vẫy vẫy, nói: “Còn có tín vật làm chứng.”

“Phượng Loan Phi!”

Hắn hận sao, vậy vì sao không giống như đối với cung nữ kia một chưởng đánh chết ta?

Hắn hừ giọng nói: “Ngươi cho là Phụ hoàng sẽ tin sao? Đừng quên, ngươi chính là mẫu phi của ta!”

Ta lắc đầu: “Vậy ngươi cũng đừng quên, Hoàng Thượng ngài rõ ràng nhất, trong lòng ngươi căn bản không coi ta là Nhã phi.”

Từng lời nói làm hắn đau đớn, hắn nhìn chăm chăm ta hồi lâu, đột nhiên một tay nắm lấy ta kéo qua, hung hăng hôn xuống.

“Đứng, ngươi ở trong mắt ta, trong lòng ta, chưa bao giờ là mẫu thân! Hiện tại không phải, về sau cũng đừng mơ tưởng!”

“Uhhh—”

Ta sợ ngây người, nơi này là hoàng cung, hắn cư nhiên có lá gan lớn như vậy, dám hôn ta? Hắn không sợ sẽ bị người nhìn thấy sao? Lấy tay đánh hắn, hắn thờ ơ, dùng sức đem ta ôm lấy, hung hăng hôn.

“Phượng Loan Phi!” Hắn cắn răng gọi ta, lại cúi đầu nói, “Ngươi thật đáng sợ.....”

A, ta đáng sợ?

Ta làm sao có thể đáng sợ?

Cho tới bây giờ, đều là hắn đem ta ra đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, hắn cho ta biết hạnh phúc, ta khờ ngốc tiếp nhận, cũng nhất mực quý trọng. Hắn phản bội ta, ta cũng vẫn yên lặng thừa nhận, cũng không phản kháng. Hắn cho ta cơ hội rời đi, ta im lặng rời đi, không mang theo một đồng nào của hắn.

Hiện tại, hắn lại còn nói ta đáng sợ?

Hắn dùng lực hôn, làm ta đau. Ta giãy dụa, thế nhưng, không thể nào thoát khỏi ma trảo của hắn. Hắn thờ hờn hển, từ từ, từ từ, có vẻ dịu lại. Mọi hắn dường như mềm mại tách ra, động tác không còn bá đạo, thô lỗ nữa.

“Loan Phi.....”

Hắn đột nhiên cúi đầu cất tiếng gọi.

Ta chấn động, hắn cũng hoàn toàn cứng đờ.

Sau đó, dùng sức đem ta đẩy ra, hắn không nhìn ta, xoay người nhanh chóng rời đi.....

Cho đến khi thân ảnh hắn biến mất khỏi tầm mắt ta, ta còn chưa có phản ứng. Nước mắt chảy xuống, nâng tay lau đi.

A.

Tự cười giễu chính mình, nhất định là do ta quá khờ.

Nếu không, vì sao lại thấy hắn cười, lại nghe thấy hắn ôn nhu gọi tên của ta?

Dựa vào vách tường đứng thẳng dậy, quay trở về hiện tại, ta nghe thấy một tiếng động “xào xạc” bên bụi hoa truyền tới. Ta hoảng sợ, bản năng kêu lên: “Ai? Ai ở trong đó?”

Trong nháy mắt thời gian như ngừng lại, một bóng người hơi lão đạo đi ra, ta nhìn rõ ràng, là một nữ mẫu già. Ta cố gắng hỏi tường tất cả sự việc mới xảy ra, nàng có hay không..... đều nhìn thấy hết.

Ta nên làm cái gì bây giờ?

Nàng lại đột nhiên hướng ta quỳ xuống, run rẩy dập đầu nói: “Nương nương, nương nương thứ tội! Nô tỳ cầu nương nương buông tha Lâm vương điện hạ! Nương nương ngàn vạn lần... hay tha thứ cho ngài! Nô tỳ cầu nương nương không cần đem chuyện tối nay nói cho Hoàng Thượng! Điện hạ ngài..... Điện hạ ngài là không cố ý mạo phạm nương nương! Nương nương, ngài nhất định phải tin tưởng nô tỳ, nương nương! Nương nương.....” Nàng vừa khấn cầu ta vừa hướng ta mà dập đầu.

Thì ra, nàng nhìn thấy Quân Lâm cùng ta ôm nhau ở nơi này, cho là Quân Lâm có ý định xâm phạm ta. Sợ ta ở trước mặt Hoàng Thượng tố cáo hắn.

“Nương nương, chỉ cần ngài buông tha điện hạ, ngài muốn nô tỳ làm cái gì cũng được! Nương nương.....”

Nàng vẫn không ngừng cầu xin, mà cách đó không xa đã nghe được âm thanh của nhóm người tìm ta truyền đến.

Ta nhìn nàng quát: “Đứng lên đi!”

Nàng ngáy ngẩn cả người, ta lại nói: “Người đứng lên trước đi! Bản cung sẽ lo liệu việc này, nhưng, đêm nay, người cái gì cũng chưa nhìn thấy, hiểu chưa?” Nếu để cho người khác nhìn thấy, nghe được ý tứ trong lời nàng khẩn cầu, chỉ sợ ta cùng Quân Lâm đều có phiền toái.

“Tạ nương nương! Tạ nương nương!” Nhũ mẫu lại dập đầu vài cái mới đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Cách Xa Nàng Một Chút [1]

Nhã phi nương nương! Nhã phi nương nương!”

Đám người trong cung giờ cao đèn lồng, xa xa nhìn thấy ta, vội vàng xông đến. Sau đó, lại tự giác tránh ra mở đường, ta mới nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Hoàng Thượng.

Ngài bước nhanh tiến lên, giữ chặt tay của ta, lo lắng nói: “Ái phi, nàng có bị làm sao không? Trẫm nghe nói nàng gặp phải thích khách, thật sự rất lo lắng!”

Ta thầm kêu không tốt, cư nhiên kinh động tới Hoàng Thượng. Lắc đầu nói: “Cảm tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần thiếp không sao cả.”

Ngài lo lắng, trầm giọng nói: “Người đâu, hộ tống nương nương hồi cung, nếu nương nương có điều gì bất trắc, trẫm sẽ lấy đầu của các người!”

Đám cung nhân hoảng sợ, liền cúi đầu lên tiếng trả lời.

Ta sợ hãi nắm lấy ống tay áo của ngài, vội la lên: “Hoàng Thượng bớt giận, thần thiếp thật sự không có việc gì.”

“Làm càn.” Ngài cúi đầu nói nhỏ, “Trẫm nghe nói cung nữ bên người của nàng đều đã bị hại, làm sao có thể nói không có việc gì?”

Đang nói, ngài như nhớ tới điều gì, bật thốt lên nói: “Lâm nhi đâu? Trẫm nghe nói là nó phát hiện ra thích khách, nó không ở cùng với nàng sao?” Vừa hỏi, ngài vừa nâng mắt xem xét, ánh mắt dừng ở trên người lão nhũ mẫu phía sau ta, đột nhiên lộ ra thần sắc hờn giận, “Tần nhũ mẫu, người ở chỗ này làm gì?”

Ta chỉ nghe được tiếng “bịch”, Tần nhũ mẫu cuống quýt quỳ xuống, đập đầu tới trán chạm đất nói: “Hoàng Thượng, nô tỳ..... nô tỳ là.....” Nàng cả người run rẩy, nói không ra lời.

Hai tay hơi nắm chặt thành hai nắm, đã có người chết, việc này tình hình xem như đã náo động. Ta lại cùng Quân Lâm ở một chỗ, còn bị Tần nhũ mẫu nhìn thấy, tuy rằng nàng còn cầu ta không nói, nhưng người này, ta chung quy không biết, vẫn là nên đề phòng.

Ta suy nghĩ nhanh, vội nói: “Hoàng Thượng, Lâm vương là đã đuổi theo thích khách, thần thiếp một mình một người vô ý bị lạc đường, cũng may gặp được lão nhũ mẫu đây, vốn là muốn kêu nàng đưa thần thiếp hồi cung. Đúng lúc, ngài đã tới rồi.”

Nghe ta nói như thế, Tần nhũ mẫu liền đáp lời: “Nương nương nói phải, mong Hoàng Thượng xem xét.”

Ánh mắt Hoàng Thượng vẫn cứ sắc bén vô cùng, nhìn vào mắt nàng ta xem xét, âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện hôm nay xem như quên đi, ngày sau cách xa nương nương một chút, nếu không trẫm nhất định không bỏ qua!” Nói xong, không để ý đến sự kinh ngạc của ta, bàn tay to của ngài gắt gao nắm chặt tay của ta, xoay người rời đi.

“Hoàng.....” Ta im miệng, không khỏi quay đầu nhìn về phía người đang quỳ trên mặt đất, nàng theo quy củ vẫn còn quỳ, đầu cúi rất thấp rất thấp, ta nhìn không thấy thần sắc của nàng.

“Ái phi bị sợ hãi, trẫm đưa nàng hồi cung.” Hoàng Thượng ôn nhu nói, một tay vòng qua vai ta, nhẹ nhàng ôm lấy.

Ta hơi chấn động, nhưng cũng không nói gì nữa.

Đám cung nhân ở hai bên, trên tay cầm đèn lồng đi theo chiếu sang một vùng phía trước, có gió thổi đến, bóng hình xiên xiên khẽ động. Ta than nhẹ một tiếng, trong lòng cảm giác tựa hồ như có ai đó đang nhìn ta. Có chút giật mình, đưa mắt nhìn lại, xa xa phía sau cột hành lang, Quân Ngạn tay vịn cột hành lang, thẳng đứng.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cách Xa Nàng Một Chút [2]

Ta nhìn không rõ thần sắc của hắn, nhưng lại có thể cảm thấy được sự tức giận cùng thù hận quanh hắn. Từ trong đó dường như tỏa ra hương vị của thảm họa, trộn lẫn với không khí bức bối trong đêm hè, càng trở nên đáng sợ hơn, khiến cho con người ta trong lòng run rẩy không thôi.

Ta theo bản năng nép vào lòng Hoàng Thượng né tránh, Hoàng Thượng cho ta là sợ hãi, ôm chặt ta, nhẹ gọi : “Ái phi làm sao vậy?”

Ta lắc đầu: “Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đêm nay còn đi Ngự Thư phòng sao?”

Ngài cười khẽ chỉ vào chóp mũi của ta, sủng nịch mở miệng: “Đi chứ, trẫm là Hoàng Đế, còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý. Nhưng mà trẫm tự mình đưa nàng trở về Vân Lạc cung, rồi mới đi.” Ngài lại nói, “Nàng yên tâm, trẫm đã tăng cường số người bảo hộ cho nàng, tuyệt không để cho nàng chịu một chút thương tổn nào!”

Cái mũi ê ẩm, ta biết ngài xem ta là Nhã phi, thế cho nên ngài đối với ta thật quá tốt.

Lúc hoàn hồn lại, thốt nhiên phát hiện Quân Ngạn sớm đã không còn ở nơi đó. Lúc Hoàng Thượng ôm lấy ta đi qua cột hành lang kia, ta tình cờ nhìn thấy lớp sơn đỏ trên cột hành lang bị hung hăng cào phá. Trong lòng nhớ tới vẻ mặt của Quân Ngạn, đột nhiên kinh hãi.

Sau một lúc lâu, lại bắt đầu đi lắc đầu. Ta hiện tại đã là phi tử của Hoàng Thượng, hắn còn có thể thế nào?

Trở về Vân Lạc cung, Hoàng Thượng quả nhiên đã tăng số thị vệ trấn thủ ở ngoài cung, lại dặn dò ta nghỉ ngơi thật tốt, mới đứng dậy rời đi. Đi ra đến cửa, lại quay đầu lại, phân phó cho cung nữ kêu ngự trù phòng nấu canh định thần đem cho ta uống, đến lúc đó mới thực sự chịu rời đi.

Nhìn bóng dáng ngài, ta đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái. Hoàng Thượng không ở lại Vân Lạc cung của ta không phải do bận rộn việc quốc gia, mà tựa hồ do chuyện khác. Nhưng, đến tột cùng là việc gì, ta lại không nghĩ ra.

“Nương nương, mời người uống canh. Hoàng Thượng cố ý phân phó nô tỳ chuẩn bị.” Cung nữ nhỏ giọng nói.

Ta gật đầu, tiếp nhận bát canh, cẩn thận cầm lấy thìa, đưa lên miệng ném một ít, không biết tại sao, trong đầu đột nhiên lại nghĩ tới gương mặt của Tần nhũ mẫu.

Nàng đến tột cùng là ai? Vì sao Hoàng Thượng lại chán ghét nàng như thế? Còn cố tình kêu nàng cách xa ta một chút.

Bỗng nhiên cả kinh, không, không phải cách xa ta một chút, hẳn là cách xa Nhã phi một chút!

Nàng cùng Nhã phi có liên hệ!

Tay run lên, nước canh đổ xuống. Ta giật mình, bát canh bị đánh đổ, “phanh” một tiếng rơi xuống, vỡ nát.

“A, nương nương!” Cung nữ sợ hãi kêu lên, cúi người xuống giúp ta lau, vừa lo lắng hỏi: “Nương nương có nóng không, có bị bỏng không?”

Ta làm sao còn quan tâm tới chuyện nóng hay không nóng, kéo lấy nàng nói: “Đi, đem Tần nhũ mẫu tới đây, bản cung có chuyện muốn hỏi nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Tình Thương Vĩ Đại Của Mẹ [1]

Cung nữ bị ta dọa sợ, sau một lúc lâu mới nói: “Nhưng mà nương nương, Hoàng Thượng không cho.”

“Bản cung chỉ là muốn hỏi mấy câu, không có gì trở ngại.” Ta cướp lời nàng, “Người đi nhanh đi!”

Cung nữ chần chờ một chút, cuối cùng đồng ý, xoay người đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, cung nữ liền đưa Tần nhũ mẫu tiến vào. Nàng thấy ta, liền quỳ xuống nói: “Nô tỳ thỉnh an nương nương, nương nương thiên tuế!”

Vẫy tay ý bảo cung nữ lui xuống, ta mới kêu đứng lên.

“Nô tỳ được biết nương nương đêm nay muốn nói chuyện với nô tỳ!” Tần nhũ mẫu lại dập đầu, mới đứng dậy.

Ta nhìn nàng, ước chừng bộ dáng khoảng năm mươi tuổi, mái tóc đã nhuộm màu xám trắng. Nàng tựa hồ có chút co quắp, hai tay xoắn lại lộ vẻ lúng túng.

Ta rút cục mở miệng: “Ngươi là nhũ mẫu của Lâm vương?” Có thể quan tâm Quân Lâm như thế, tính theo tuổi tác của nàng, ta nghĩ suy đoán của ta hẳn là sẽ không sai.

Nàng tựa hồ có chút khiếp sợ, kinh ngạc nhìn ta, trong hốc mắt khô cạn từ từ nổi lên một tầng nước, bỗng nhiên lại quỳ gối bên chân ta, nước nờ nói: “Ngài thật sự..... Thật là Nhã phi nương nương?”

Ta giật mình, nàng tựa hồ tỏa ra vui sướng, nói tiếp: “Ban đầu nô tỳ còn không tin, nhưng là hiện tại..... Nương nương, thật là ngài sao? Ngài còn nhớ rõ nô tỳ, còn nhớ rõ nô tỳ sao!” Nàng roi lệ, vừa cười, vừa tiến lại gần ta.

Ta lắc đầu: “Ngươi lầm rồi, ta không phải nàng.”

“Nương nương.....” Về mặt nàng kinh ngạc, “Không..... Vậy ngài vì sao lại biết nô tỳ là nhũ mẫu của Lâm vương?”

“Ta đoán.” Thành thật trả lời nàng.

Nàng lại vẫn là không tin: “Không thể, nô tỳ có hỏi qua công công đi theo bên người Hoàng Thượng, hẳn có nói, ngài biết chuyện Anh vườn ngày xưa, ngài biết chuyện cùng Hoàng Thượng lúc xưa! Nương nương, trừ ngài ra, đâu còn ai biết?”

Thì ra là như vậy.

Ta kinh ngạc bật cười, còn Quân Lâm biết, nhưng là nàng sẽ tin tưởng sao? Hay là ta muốn nói cho nàng biết thân phận thật sự của ta là Phụng Loan Phi? Lắc đầu, điều này không phải ý định ban đầu của ta.

Ta không có trả lời nàng, chỉ hỏi: “Hoàng Thượng vì sao bảo ngươi phải cách xa ta một chút?”

Nàng tựa như chấn động, tiện đà run run dập đầu: “Nương nương, năm đó trong lúc nô tỳ ôm Vương gia đi ra ngoài, thật sự không nghĩ tới sẽ phát sinh sự tình như vậy. Nương nương ngài đã quên sao.....”

Ta khàn khàn nhìn nàng, cắn răng nói: “Ngươi mau nói.” Gần sắp tiếp cận chân tướng năm đó, ta đột nhiên có loại xúc động không thể diễn tả bằng lời, tay vịn vào cạnh bàn, chống đỡ để có thể đứng vững.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Tình Thương Vĩ Đại Của Mẹ [2]

Nàng chần chờ, rút cục tiếp tục nói: “Đêm đó Hoàng Thượng không ở trong cung, nương nương lại đột nhiên sinh non, sau khi sinh ra Vương gia thì thân thể suy yếu, Hoàng Hậu nương nương liền đuổi cung nhân lui xuống để cho nương nương nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Vương gia lại khóc nháo, nô tỳ sợ làm ảnh hưởng tới nương nương nghỉ ngơi, đành phải đem Vương gia ôm ra ngoài. Ai biết..... Ai biết nương nương đột nhiên bị băng huyết.....” Nàng toàn thân run rẩy, đột nhiên che mặt khóc lớn nói, “Nhưng là ở trong cung ngay cả một cung nhân cũng không có, nô tỳ có tội, nô tỳ thật sự có tội a, nương nương!”

Không có ai.....

Ai cũng không biết Nhã phi bị băng huyết sau khi sinh.....

A, thật nhiều mưu kế được tính toán mới chu đáo làm sao. Băng huyết, thật sự là một đòn sát thủ hoàn hảo!

Tần nhũ mẫu khóc lớn không thôi: “Thời điểm đám cung nhân phát hiện ra, sớm..... đã không còn kịp rồi! Lúc Hoàng Thượng hồi cung, giận dữ khôn cung mà giết chết hai tên thái y. Nhưng..... dù là ai cũng không có cách cứu vãn. Hoàng Thượng muốn mạng của nô tỳ, là nhờ nương nương liều chết che chở nô tỳ, muốn nô tỳ chiếu cố Vương gia cho tốt. Hoàng Thượng là vì đáp ứng với nương nương, mới không có giết nô tỳ.”

Hơi siết chặt nắm tay, trách không được Hoàng Thượng lại chán ghét nàng như thế. Hoàng Thượng là thật tâm yêu thương Nhã phi, bằng không làm sao có thể vì lời nói của nàng, đã qua nhiều năm như vậy, cũng không từng động thủ Tần nhũ mẫu một chút?

“Vậy Quốc..... à không, Phụng Hổ.....” Bật thốt lên hỏi, lại sùng sốt, ta không biết nên hỏi như thế nào. Nếu là băng huyết, Phụng Hổ có thể hạ thủ vào lúc nào?

Tần nữ mẫu dường như đã ý thức được ta muốn hỏi cái gì, chần chừ, xoay người dò xét xung quanh, mới đề thấp thanh âm nói: “Vốn là không có ai biết, nô tỳ cũng không từng nghĩ đến. Mấy tháng trước, cữu quân gia của Phụng phủ đột nhiên lại đứng ra làm chứng nói năm đó trong lá trà mà tiền quốc cữu Phụng Hồ mang vào cung tặng cho nương nương, có độc.....”

Đầu ngón tay run lên, hạ độc..... E là độc được mạn tính

Tần nữ mẫu chưa chú ý tới sự khác thường của ta, đổi giọng nói: “Vương gia từ nhỏ mệnh khổ, chưa từng được mẹ ruột ôm ấp lấy một lần. Nhưng may mắn là có Hoàng Hậu nương nương nhân từ.....”

“Hoàng Hậu?” Ta kinh ngạc.

Tần nữ mẫu gạt đầu, trong mắt lộ ra một chút ánh sáng: “Đúng vậy, trước lúc nương nương lâm chung, đã ở trước mặt Hoàng Thượng mặt đem Vương gia phó thác cho Hoàng Hậu nương nương. Hoàng Hậu nương nương rung rung nước mắt mà đồng ý nhận lời, đối xử với Vương gia trước sau đều giống với con ruột.”

Ta rốt cục biết vì sao Quân Lâm lại gọi Hoàng Hậu là “mẫu hậu”, thì ra sau khi Nhã phi qua đời, hán liền bị đưa tới làm con thừa tự của Hoàng Hậu. Nhìn đáng về Tần nữ mẫu đối với Hoàng Hậu về mặt tràn đầy cảm kích, trong lòng hơi hơi dâng lên một trận bi thương.

Nếu là ta của trước đây, chắc chắn bị tấm lòng của cô cô làm cho cảm động. Nhưng là hiện tại, đương nhiên là không.

Ta nghĩ, ngay lúc đó Nhã phi đã ý thức được tình cảnh của chính mình, nàng cứu không được bản thân, cho nên nàng muốn bảo trụ con ruột của mình. Đem đứa nhỏ trước mặt Hoàng Thượng phó thác cho Hoàng Hậu, như vậy cho dù Hoàng Hậu có muốn gây bất lợi cho hán, cũng không dám làm. Nàng không che chở, cũng phải che chở. Nếu không, một khi đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, nhất định Hoàng Hậu cũng thoát không được can hệ.

Không thể không nói, Nhã phi đi bước cờ này, vừa hiểm vừa chuẩn.

Chuyện này nói lên tình thương của người mẹ vĩ đại biết nhường nào, ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng vẫn dùng hết quyền lực che chở chu toàn cho đứa con dứt ruột sinh thành. Quân Lâm hán nhất định cũng là biết chuyện năm đó, thông minh như hán, chỉ cần nghe một tai, cũng sẽ biết được toàn bộ, khó trách hán lại hận như thế.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Nguyên Nhân Kết Quả

“Nương nương, ngài có thể tha thứ nô tỳ sao? Là lỗi của nô tỳ, mới làm cho nương nương.....” Tần nữ mẫu phủ ở dưới chân ta khóc không thành tiếng.

Ta lắc đầu, vươn tay đem nàng nâng dậy, mở miệng nói: “Nhữ mẫu trước đứng lên đã, ta..... Cũng không phải mẫu phi của Lâm vương. Chính là đúng dịp được phong hào ‘Nhã phi’ mà thôi.”

Con người của nàng mở ra thật lớn, lộ ra thần sắc không tin. Ta xoay người, có giải thích nữa cũng chẳng được ích gì, nhưng ta không phải Nhã phi, đây là sự thật. Chính là do Hoàng Thượng nhận định trừ ngài cùng với Nhã phi ra, không có ai biết đến truyền thuyết vườn anh, vì vậy mà cho ta là Nhã phi mà thôi.

Cách một hồi lâu, mới nghe Tần nữ mẫu thờ dài một tiếng, giống như làm bầm trong miệng: “Vương gia trước đây thật sự là mệnh khổ a, còn nhỏ tuổi đã bị đưa đi Biên Quốc làm con tin, nhưng mà hiện tại thì tốt rồi.” Nàng nhìn ta, chậm rãi cười rộ lên,

“Nay Dương đại nhân cũng đã trở lại, hết thấy đều thật tốt.”

Thực sự cảm thấy kinh ngạc cùng sợ hãi, Dương đại nhân?

“Dương đại nhân? Dương đại nhân nào?” Ta vội vàng hỏi, trong đầu sớm hiện lên gương mặt Dương Trọng Văn, lại hoảng sợ, hán quả nhiên không chỉ là một sư gia nhỏ nhoi sao?

Nàng cười nói: “Là Dương Trọng Văn đại nhân a, với nương nương ngài, hán là.....” Hán là nhớ đến lời ta nói qua chính mình không phải Nhã phi, nàng do dự, ngược lại nói, “Hán là cữu cữu * của Vương gia.”

* “cữu cữu”: cữu ruột.

Ta chỉ cảm thấy đầu óc “ong” một tiếng, khó trách tới nay ở trên đại điện, hán có thể mạo hiểm chọc giận Hoàng Thượng đứng ra vì Quân Lâm nói chuyện. Hán đúng là cữu cữu của Quân Lâm, là ca ca của Nhã phi!

Tần nữ mẫu không nhìn thấy điểm dị thường của ta , nói tiếp: “Năm đó nếu như có Dương đại nhân ở đó, nương nương có lẽ sẽ không ...”. Nàng giống như ý thức được chính mình lỡ miệng nói sai, vội im miệng, có chút sợ hãi nhìn ta.

Ta chỉ cảm thấy cả người run lên, cuống quýt nắm chặt cạnh bàn, cắn răng hỏi: “Năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Trong đầu nhớ tới thời điểm một lần trước đây khi Phụng phủ gặp chuyện không may , ở trong thiên lao, những lời mà viên coi ngục kia đã thuận miệng nói ra: Năm Thánh Đức thứ hai mươi bảy, chuyện Dương đại nhân bị bãi miễn chức quan, ai nói không phải do Quốc Cữu gây nên? Chính là lúc trước người hết sức oai phong, ai cũng không dám đứng ra nói chuyện mà thôi! Chỉ tiếc vị Dương đại nhân thanh liêm đều đã bị ...a !

Dương đại nhân, Dương đại nhân.....

Nay ta mới có chút cảm giác bùng tình đại ngộ , thì ra ba chữ này, ta đã sớm nghe nói qua. Chính là ta khi đó, tin tưởng vững chắc Phụng Hồ trong sạch, cắn răng không đáng để ý tới.

Như vậy, hiện tại thì sao?

Đối với việc ta đột nhiên hỏi tới chuyện của Dương Trọng Vân , Tần nữ mẫu thoáng có chút kinh ngạc, cũng vẫn lắc đầu nói: “Bẩm nương nương, năm đó chuyện của Dương đại nhân , nô tỳ cũng không rõ ràng. Chỉ biết là Dương đại nhân thừa đột nhiên bị bãi miễn chức vị Thừa Tướng, ngay trong đêm bị trục xuất khỏi kinh thành.”

Thì ra, hẳn ngay từ đầu, đã là Thừa Tướng Đại Tuyên .

Ôm ngực hít sâu mấy hơi, năm đó Nhã phi được sủng ái nhất hậu cung, ca ca ruột lại là Thừa Tướng, quyền cao chức trọng, Hoàng Hậu tất nhiên sẽ xem bọn họ là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt da. Trước trừ bỏ Dương Trọng Vân, sau lại ám hại Nhã phi.....

Trời ạ.

Đột nhiên nhắm hai mắt lại, thân mình run lên nhè nhẹ lên, ta tuy rằng chưa từng chính mắt chứng kiến những chuyện phát sinh năm đó, cũng đã có thể hiểu sự tình kinh tâm động ** đó là như thế nào.

** “*kinh tâm động phách*”: kinh hồn bạt vía = hoàn toàn chấn động, khiếp sợ.

Hại người không đầu, giết người không vết.

Hoàng Hậu, cô cô của ta .

Ta không biết trên tay của nàng, đến tột cùng đã dính máu tươi của biết bao người!

Đột nhiên giật mình, đúng rồi, còn có Tiết Vị Ương!

Vị Ương nàng còn đang ở trong cung!

Không để ý gì nữa, vội vã lao ra ngoài.

“Nương nương!” Tần nữ mẫu cuống quýt gọi ta.

“Nương nương!” Cung nữ thấy ta chạy ra, cả kinh, cũng vội vã chạy đuổi theo sau.

Ta muốn đi Phụng Nghi cung, vô luận như thế nào ta cũng muốn Tiết Vị Ương rời khỏi hoàng cung mà không có bất cứ thương tổn nào

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Biết Chạy Nơi Nào

[Quân Lâm]

Hốt hoảng chạy ra khỏi hoàng cung , hẳn kỳ thật không biết đến tột cùng vì sao phải trốn.

Từ phía xa Thư Nghiên nhìn thấy hân đi ra, vội đón lấy hân gọi: “Chủ tử.”

Quân Lâm chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, đưa tay nắm lấy vai Thư Nghiên, bật thốt lên nói: “Nàng còn.” nhưng chỉ nói được hai chữ, đột nhiên lại im miệng. Về mặt từ vui sướng chậm rãi trở nên lạnh như băng, điên rồi sao? Nàng còn sống, hẳn vì sao phải cảm thấy vui vẻ?

Bỗng dung buông ra bắt lấy tay Thư Nghiên, gạt ra một bên, nhảy lên lưng ngựa, hét lớn một tiếng, vội vã rời đi.

“Chủ tử!” Thư Nghiên vội lên ngựa, đuổi theo hấn.

Cậu không biết “nàng” trong miệng hấn là ai. Chính là, hấn mới vừa rồi rõ ràng là nở nụ cười, ở trong con ngựa tất cả đều là ý cười. Theo hấn hơn mười năm, cậu nhất định sẽ không nhìn lầm. Quả thật, là nở nụ cười.

Ánh mắt gắt gao nhìn người đang ở phía trước, từ lúc Loan Phi đi rồi, hấn liền không còn nở nụ cười tươi như thế này nữa. Trong lòng mạnh mẽ chấn động, chẳng lẽ nói.

Nhưng là, chuyện đó làm sao có thể?

Thư Nghiên không tự giác giật nhanh dây cương ngựa, lại hãy còn lắc đầu.

Con ngựa thẳng trên đường lớn chạy như điên, Quân Lâm chỉ không ngừng quật mạnh roi quất ngựa, hấn không muốn dừng lại, tựa như chỉ cần dừng lại, trong đầu hấn sẽ không tự chủ được mà nhớ tới khuôn mặt kia.

Gương mặt khiến hấn quen thuộc vạn phần, đồng thời cũng khiến hấn thống hận triền miên.

Gắt gao cắn chặt răng, cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm “ken két”.

Ở lúc vui sướng nhất, lại là lúc hấn giận nhất, hận nhất.

“Ha ha —”

Đột nhiên lộ lên nụ cười tự giễu, thật tốt a, nàng cư nhiên làm nữ nhân của Phụ hoàng mình! Nàng cư nhiên.

Nàng cũng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân ham thích phú quý, muốn tựa oai rồng mà thôi.

Thật sự là tầm thường!

Cực lực suy nghĩ tới những điều dơ bẩn nhất.

Nếu vậy thì vì sao trong lòng vẫn cứ âm ỉ đau đớn như thế?

Đau quá a, làm cho hấn nhìn không được phải nhủ mi. Lâm Vương phủ đã ở ngay trước mắt, hấn lại tựa như cảm thấy ba chữ kia như muốn bay lên, phù phiếm không chịu nổi.

Cẩn rằng nhảy xuống ngựa, lão đảo lui lại mấy bước.

“Chủ tử!” Thư Nghiên tiến lên, vươn tay muốn đỡ hấn, hấn lại lập tức đứng thẳng hạo dật. Bỗng nhiên Thư Nghiên ngậy ngẩng cả người, mà Quân Lâm thì đã đi vào rất nhanh.

“Vương gia.” Thị vệ thấy hấn trở về, bước lên phía trước nói, “Thừa Tướng đại nhân chờ Vương gia đã lâu.”

Quân Lâm giật mình, lập tức vội vã đi nhanh vào bên trong.

Xa xa, liền nhìn thấy Dương Trọng Vân ngồi ở trong phòng khách uống trà. Hấn mới vào tới cửa, Dương Trọng Vân liền buông chén trà trên tay xuống, đứng dậy nói: “Vương gia rốt cục đã trở lại.”

Quân Lâm không nhìn hấn, chỉ tiến lên ngồi, mở miệng nói: “Cửu mau ngồi đi, người chờ bốn vương trở về là có chuyện quan trọng gì sao?”

Dương Trọng Vân theo lời ngồi xuống, nhìn thẳng vào hấn, cũng là hỏi: “Đã trễ thế này, Vương gia còn đi đâu vậy?”

Cảm thấy chấn động, hấn không đáp, Dương Trọng Vân lại nói: “Hiện nay là thời khắc vô cùng quan trọng, Vương gia hành sự nên biết cân nhắc trước sau.” Mặc dù không biết Quân Lâm trước đó đã đi nơi nào, nhưng sắc mặt khó coi của hấn liền biết, hấn là chuyện không tốt, cũng là chuyện khiến cho hấn tiến lui đều không được.

Dương Trọng Vân đứng thẳng lên: “Hoàng Thượng vội vã đem ta triệu về trở, Vương gia chẳng lẽ còn không biết ý tứ Hoàng Thượng sao? Theo ta thấy, có lẽ Hoàng Thượng ngài.”

“Cửu cửu.” Quân Lâm đột nhiên mở miệng cắt ngang lời nói của ông, một tay chặn lại, “Bốn vương hôm nay có chút đau đầu, việc này, ngày khác bàn lại.”

Dương Trọng Vân lộ ra biểu tình kinh ngạc, rất nhanh lại khôi phục trấn định, mở miệng nói: “Ta đây đi về trước, Vương gia nghỉ ngơi cho tốt.” Xoay

người, ông bỗng nhiên lại nói, “Tiết Tùng Ninh không muốn trợ lực cho Vương gia, tối nay lại khẳng khái đứng ra vì Vương gia nói chuyện, có lẽ, là cơ hội tốt.” Ít nhất Hoàng Hậu cũng sẽ xem đó như là, Tiết Tùng Ninh là có ý nghiêng về phe của bọn họ.

Tinh thần Quân Lâm lại hoảng hốt, vẫn chưa nghe thấy lời nói của hấn.

Đầu đau có chút tê liệt, không, phải nói là chỗ nào cũng đau.

Nâng tay, đem chén trà ở bên cạnh hung hăng tạt vào mặt. Chẳng qua chỉ nhìn thấy mặt nàng mà thôi, về sau lại nên làm cái gì bây giờ? A, mẫu phi? Nàng xứng được sao?

Nàng đừng mơ tưởng! Chết cũng đừng mơ tưởng!

“A.” Ôm lấy đầu gằm nhẹ, hấn là làm sao vậy? Vì sao suy nghĩ trong đầu, tất cả đều là lời nói của nàng, nụ cười của nàng, nhất cử nhất động của nàng

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 114: Hấn Nói Hận Ngại [1]

[Loan Phi]

Phượng Nghi cung.

Cung nữ ngăn đón ta, cúi đầu nói: “Nhã phi nương nương, xin cho nô tỳ đi vào trước bẩm báo một tiếng.”

Dù sao cũng là tẩm cung của Hoàng Hậu, ta không thể xông loạn, liền để cho nàng đi thông báo. Nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện toàn bộ Phượng Nghi cung tất cả đều được thay bằng những gương mặt mới. Ta cảm thán, tốc độ thật nhanh a, Hoàng Hậu đã muốn đem tất cả những người trong Phượng Nghi cung trước kia từng gặp qua ta, loại bỏ hết.

Chỉ chốc lát sau, cung nữ đi ra dẫn ta đi vào.

Theo nàng vào cửa, Hoàng Hậu thấy ta đi vào, vội đứng lên. Ta không cùng nàng dây dưa, nói thẳng: “Tiết Vị Ương ở nơi nào?”

Nàng rõ ràng ngăn ra, rồi rất nhanh tươi cười nói: “Ngươi hỏi nàng làm chi?”

“Tiết Vị Ương đâu?” Ta không để ý tới lời của nàng, hỏi lại.

Nàng tựa hồ là nổi giận, tức giận mở miệng: “Việc đó không tới phiên ngươi quan tâm, ngươi ở lại trong cung đến tột cùng là muốn làm gì? Không sợ Hoàng Thượng biết được thân phận của ngươi, mà giết ngươi sao?”

Ta không sợ a, bằng không vì sao còn lưu lại.

Nhìn kỹ khắp mọi nơi, thủy chung vẫn không nhìn thấy thân ảnh Tiết Vị Ương, không khỏi có chút lo lắng. Khẩu khí cuối cùng lắng dịu xuống, cầu xin nàng, nói: “Buông tha cho Vị Ương đi, buông tha nàng.”

Hoàng Hậu đột nhiên cười rộ lên, tới gần ta nói: “Bản cung chẳng qua là đón nàng đến ở trong cung vài ngày, giúp bản cung giảm bớt chút thời gian tịch mịch, nói cái gì mà buông tha?”

“Nương nương.....”

Nàng chăm chăm nhìn ta, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi không nên..... gọi ta như thế!”

Ta giật mình.

Nàng bỗng nhiên gọi ta: “Loan Phi.”

Đầu ngón tay rung động, giống như nàng ở trước mặt đây, lại là người cô cô yêu thương, chiều chuộng ta ...

“Loan Phi.” Nàng tiến lên, giữ chặt tay của ta, xem thường, “Chỉ cần ngươi hiện tại thu tay lại, chuyện quá khứ, cô cô nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ. Cô cô đáp ứng ngươi, nhất định sẽ bảo vệ ngươi chu toàn, không cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi.”

Ta vội la lên: “Vậy thì cũng, không thương tổn Vị Ương, không thương tổn Tiết tướng quân?”

Thần sắc của nàng biến đổi, cười lạnh nói: “Người nói gì vậy? Bản cung chưa bao giờ thương tổn huynh muội Tiết gia! Đón Tiết Vị Ương tiến cung, bản cung cũng chưa từng bạc đãi nàng!”

Trong lòng từng chút từng chút chìm xuống, cho dù ta thu tay lại, nàng cũng sẽ không buông tha cho quân cờ Tiết gia kia. Nàng vẫn cho rằng ta còn có thể ngu xuẩn đến mức nghĩ là đã thương người giết người mới tính thương tổn sao?

Lắc đầu đưa rút tay ra khỏi lòng bàn tay nàng, ta thẳng tắp nhìn nàng: “Thả Vị Ương về nhà, nếu người đáp ứng ta không gây khó dễ cho huynh muội Tiết gia, ta sẽ cân nhắc tới chuyện rời cung.”

“Người!” Nàng không thể tin nhìn ta, nàng chần chờ, nàng còn phải cân nhắc.

Ta đang định mở miệng, đột nhiên nghe cung nữ bên ngoài nói: “Vương gia, vương gia ngài.”

Cảm thấy kinh ngạc, ý nghĩa của từ “Vương gia” đối với người trong Phụng Nghi cung, chỉ có một người. Người đó chính là Quân Ngạn.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Hấn Nói Hận Ngại [2]

Hoàng Hậu hiển nhiên so với ta còn giắt mình hơn, có chút kinh hoàng đưa mắt nhìn ta, dùng tay đem ta đẩy nhanh vào nội thất, trầm giọng nói: “Không cho phép ra ngoài!” Nói xong, gắt gao đóng cửa lại.

Trong lòng cười lạnh, thì ra, nàng là sợ Quân Ngạn và ta cùng nhau ở một chỗ như vậy. Nhớ tới lúc trước, nàng trăm phương nghìn kế muốn ta gả cho hấn đâu? Ha ha, quả nhiên, thân phận khác xưa, lòng người cũng đổi khác.

Theo khe cửa nhìn ra ngoài, thấy Quân Ngạn bước nhanh tiến vào, trên mặt là dáng vẻ vô cùng phẫn nộ.

Hoàng Hậu vội đón lấy hấn, giữ chặt hấn hỏi: “Ngạn nhi, vì sao còn chưa hồi cung?”

“Mẫu hậu!” Trong thanh âm của Quân Ngạn mang theo đau thương, “Con làm không được! Làm không được!” Một quyền hung hăng nện ở trên bàn, làm vỡ dụng cụ pha trà, tạo nên tiếng động chói tai.

“Ngạn nhi!”

“Nhìn nàng cười, con lại cười không ra. Nhìn hấn ôm nàng, con vô cùng đau đớn.” Hấn một tay nắm lấy vạt áo trước ngực, cười bi thương, một bên lắc đầu, “Cho nên con làm không được, thật sự làm không được.”

“Ngạn nhi!” Hoàng Hậu ôm lấy hấn, run giọng nói, “Hải tử ngọc, tội tình gì con phải như vậy?”

“Mẫu hậu!” Hấn đẩy ra nàng, vẻ tươi cười trên mặt chậm rãi biến mất, gằn từng chữ, “Người biết không, con hận hấn!”

Hoàng Hậu lộ ra thần sắc kinh hoàng, vội lấy tay che miệng hấn lại, trách mắng: “Chớ có nói bậy!”

Hấn gỡ tay nàng ra, thẳng thắn: “Dù cho hấn là Đại Tuyên Hoàng Đế thì sao chứ? Dù cho hấn là của Phụ hoàng của con lại như thế nào! Con hận hấn, con hận hấn!”

“Hấn không nên động tới Loan Phi! Hấn nhiều phi tử như vậy, vì sao còn cố tình muốn động tới Loan Phi! Nàng sẽ không thích cuộc sống như vậy, nàng muốn tình yêu, cho tới bây giờ đều muốn một tình yêu cao thượng.”

Ta chấn kinh rồi, Quân Ngạn như vậy

Thân mình khẽ nhúc nhích, mũi chân vô ý đá ngã khung cửa, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Người cảnh giác như hấn, đã mau chóng xẹt ánh mắt của hướng này.

“Ngạn nhi.” Hoàng Hậu cố ý gọi hấn, hấn sớm đã đi nhanh lại đây, nâng tay một phen đẩy của nội thất ra.

Ta kinh hoàng lui về phía sau mấy bước.

Kinh ngạc trong mắt nam tử chậm rãi tràn ra vui sướng, dường như đã tiến lại đây, đem ta kéo vào trong lòng, hấn run run mở miệng: “Loan Phi, thật là muội? Thật là muội.”

Giống như nhớ lại khoảng thời gian nửa năm trước, ta chỉ là đang tiến cung để thăm viếng cô cô mà thôi. Mà hân, vẫn là Hoàng Tử biểu ca của ta như trước.....

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Tuyệt Không Buông Ra [1]

Hân ôm ta, găt gao ôm ta.

Qua một lúc lâu, mới dần dần buông lỏng ra, ngưng mắt nhìn, nhũ mày nói: “Là hân ép muội, phải không?” Tachura kịp phản ứng, lại bị hân kéo đi ra ngoài cửa, “Ta mang muội rời khỏi nơi này, bỏ đi khỏi nơi này!”

“Ngạn nhi!” Hoàng Hậu quát to một tiếng, chạy tới ngăn ở trước mặt chúng ta, vội la lên, “Con làm thế nào có thể mang nàng đi ra ngoài như thế này được? Nàng không còn là Phụng Loan Phi, nàng là phi tử của Hoàng Thượng!”

“Muội ấy không phải!” Hân lớn tiếng gào thét, hai mắt đỏ hoe, nắm thật chặt tay ta lôi kéo, cắn răng nói, “Muội ấy là Loan Phi, vẫn chính là Loan Phi!”

“Ngạn nhi!” Hoàng hậu không thể tin nhìn hân.

Hân cũng ngoái đầu lại nhìn ta cười, nắm tay của ta mà đi.

“Ngạn nhi!” Hoàng Hậu không cam lòng kêu lên xông tới giữ chặt tay hân, hân dùng lực đẩy ra. Hoàng Hậu cười lạnh một tiếng, kêu lên, “Hôm nay con mang nàng rời đi, mẫu hậu sẽ chết ở trước mặt con!”

Ta chân động, ngay lúc quay đầu nhìn, thấy nàng lấy trâm phượng trên đầu xuống, kê vào chiếc cổ trắng nõn của mình, quật cường nhìn hân.

Quân Ngạn rốt cục cũng rung động, đau lòng gần từng tiếng nói: “Mẫu hậu, người bức con.”

Sắc mặt giận dữ của Hoàng Hậu chậm rãi biến mất, nhẹ giọng nói: “Ngạn nhi, con không phải cũng đang ép mẫu hậu sao? Con mang nàng rời đi? Làm cách nào rời đi? Con có nghĩ tới không, Hoàng Thượng sẽ bỏ qua sao? Con như thế, chỉ sợ là rơi vào tội danh bất trung bất hiếu! Mẫu hậu có thể nào nhẫn tâm nhìn con trở thành như vậy?”

Hân thần nhiên cười: “Con không cần, mẫu hậu, người đều biết.”

Ta cực kỳ chân động, kinh ngạc nhìn hân. Hân nói cái gì? Không cần? Hân làm sao có thể không cần? Hân ham thích nhất là danh lợi, làm sao có thể vì ta mà vứt bỏ tất cả?

Vội vã muốn rút tay từ trong lòng bàn tay hân ra, hân cương quyết không để ta làm thế.

Hoàng Hậu hiển nhiên cũng chú ý tới, trâm phượng trên tay nắm chặt, nâng mắt nhìn hân: “Chẳng lẽ con một chút cũng không quan tâm tới mẫu hậu sao? Trong mắt con chỉ có một mình nàng ta, mà không có mẫu hậu sao?”

“Mẫu hậu.....” Hân nhìn nàng, thanh âm khàn khàn, cầm lấy tay của ta, không có ý định thả lỏng.

Ta rốt cục nhìn không được, khẽ nói: “Buông!”

“Không, chết cũng không buông.” Lời nói cực kỳ dứt khoát, chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Tuyệt Không Buông Ra [2]

Hoàng Hậu cười lớn tiếng: “Tốt, mẫu hậu sẽ chết cho con xem!” Lời vừa dứt, trâm phượng trên tay nàng muốn đâm vào cổ, máu tươi ướm ra.

Cả người ta run run, kinh ngạc, sợ hãi mà kêu lên: “Cô cô, đừng mà!” Giọng nghẹn ngào, bọn họ tính làm cái gì? Lấy mạng ra bức ép, lại để ta ở giữa, tiến lui không được.

“Không cần? Vậy người buông tay nó ra đi!” Hoàng Hậu lạnh lùng nói với ta, máu tươi theo cổ nàng chảy xuống, nàng lại như không biết đau, gương mặt cùng trăng mây cũng không hề nhăn lại.

Quân Ngạn không chịu buông tay, nàng liền bảo ta buông ra, thật tốt, xem ra nàng còn chưa hồ đồ.

Quân Ngạn vẫn quyết tâm không buông tay, ta bỗng nhiên cảm thấy vô lực, nay hấn, vì sao còn muốn làm như thế? Nàng mắt nhìn hấn, nửa cười: “Huynh nếu là muốn quyền lực kia, nên cách xa ta một chút.”

Hấn quay phắt lại nhìn ta, trong mắt đột nhiên nổi lên đau xót, run giọng nói: “Loan Phi, muội nói cái gì.”

Haha, ta cười. Ta nói cái gì, hấn là người rõ ràng nhất, tội gì còn muốn hỏi lại ta?

Không phải hấn nói cho ta biết sao, không có quyền lực, chính là cái gì cũng không có.

“Thì ra, đây mới là nguyên nhân muội hận ta? Thì ra, muội đối với ta hiểu lầm sâu như vậy.” Hấn nhìn ta, đau lòng nói tiếp, “Ngày xưa, ta gắng sức làm cho hấn thích ta, liều mạng đón ý hấn, hòa theo ý thích của hấn, tất cả đều là vì làm cho hấn chú ý tới ta, sau đó ta mới có thể bảo vệ tốt muội. Haha ...”

Hấn cười thê lương: “Ai biết lại như vậy! Chẳng lẽ ta phải ẩn nhẫn tất cả để cố gắng làm những việc đó, cuối cùng là để cho muội trở thành phi tử của hấn sao? Loan Phi, muội có biết không, ta làm không được. Không có muội, ta sẽ chết. Muội hiểu không?”

“Vì muội, ta có thể làm tất cả mọi chuyện chính mình không thích. Cũng là vì muội, ta có thể buông tay tất cả những việc chính mình thích!”

Cực kỳ chấn động cùng kinh ngạc, mở to hai tròng mắt nhìn hấn.

Đây. Thật là Quân Ngạn sao?

Vì ta, hấn có thể theo đuổi quyền lực.

Vì ta, hấn cũng có thể buông tay với quyền lực.

Thì ra, quyền lực đối với hấn, chẳng qua chỉ là hư ảo nhất thời, hấn nói điều hấn quan tâm nhất, là ta.

“Ngạn nhi! Con. Con làm cho mẫu hậu quá thất vọng!” Hoàng Hậu vô cùng đau đớn thở dài.

Hấn lại lôi ta xoay người, đi được vài bước, lại khềnh nghiêng mặt nói: “Mẫu hậu cũng làm cho nhi thần rất thất vọng.” Nói xong, lại tiếp tục đi thẳng về phía trước.

“Ngạn nhi, con đứng lại!”

Phía sau truyền đến âm thanh phẫn nộ của Hoàng Hậu, lòng ta chợt hoảng sợ, Quân Ngạn hấn làm sao dám. Làm sao dám cứ như vậy mà đòi đi? Hấn không sợ Hoàng Hậu thật sự sẽ làm ra việc ngốc nghếch sao?

Bước chân chậm lại, có chút do dự, hấn lập tức cảm giác được. Mở miệng, nói với nàng cũng là nói cho ta nghe: “Mẫu hậu, việc này làm một lần là đủ rồi, con sẽ không lại vì việc như thế này mà buông tay muội ấy ra, tuyệt đối không.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Giết Nhã Phi

Bị hấn lôi kéo đến trong sân ta mới đột nhiên bừng tỉnh, cắn răng nhìn hấn: “Huynh sao có thể vô tình như thế, dù sao nàng cũng là mẫu hậu của huynh mà, huynh sao có thể không để ý đến an nguy của nàng như vậy?”

Ta không nghĩ tới Hoàng Hậu lấy tính mạng ra ép hấn mà hấn lại có thể thờ ơ.

Hấn lắc đầu, lời nói chắc chắn: “Mẫu hậu sẽ không sao đâu, cũng sẽ không đi tìm cái chết.” Từ trong lời nói của hấn có thể nhìn thấy, hấn đối với nàng, thực sự rất hiểu. Ta bỗng nhiên nhớ tới câu trước khi đi hấn nói “việc như thế này làm một lần là đủ rồi”, cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ Hoàng Hậu đã từng làm như thế, đây không phải là lần đầu tiên sao?

Lúc đó, đã gần đi đến cửa cung, đã thấy vài bóng người chớp động, một loạt thị vệ chắn trước mặt chúng ta. Tay của bọn họ đều đề trên chuôi dao gắt ở thắt lưng trong tư thế sẵn sàng, mắt nhìn thẳng vào chúng ta.

Quân Ngan lạnh lùng nói: “Muốn ngăn cản chúng ta sao?”

Một người cầm đầu cúi đầu trầm giọng nói: “Vương gia có thể đi, nương nương cũng có thể đi.”

Lời nói của người này không kiêu ngạo, không siểm nịnh, trong lời nói ý chính là, ta cùng Quân Ngan, không thể đi cùng nhau. Bọn thị vệ cảnh giác nhìn chúng ta, ta biết, bọn họ đều là thân tín của Hoàng Hậu. Hoàng Hậu đã từ bên trong đi ra, cây trầm phượng của nàng quả nhiên lại trở về trên đầu. Nơi bị đâm ở cổ đã hơi khô lại và kết vảy, nhưng nhìn qua vẫn có chút đáng sợ.

“Ngan nhi, con đừng khăng khăng cố chấp như vậy nữa.” Hoàng Hậu vòng đến trước mặt chúng ta, nhíu mày nhìn hấn, khuyên nhủ, “Buông tay nàng ra, mẫu hậu làm hết thấy mọi việc đều không phải là vì con sao? Về sau, con muốn cái gì mà không có?”

Quân Ngan lộ ra ý cười châm chọc, mở miệng nói: “Mẫu hậu, người có nghĩ đến, con đi tranh, là vì cái gì hay không? Nhưng mà con cái gì cũng không có được. Còn suýt chút nữa mất đi muội ấy!” Hấn đem ta giấu ở sau người, mắt lạnh nhìn người trước mặt, trầm giọng nói, “Hôm nay nếu muốn con buông tay, trừ phi làm cho nơi này tắm máu của con!”

Nhìn không được mà run rẩy, hấn đến tột cùng đang nói cái gì?

Hoàng Hậu cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, run run chỉ hấn, cắn răng nói: “Con. Con nói cái gì? Được, tốt lắm! Mẫu hậu cực khổ nhiều năm như vậy, cố gắng vì con, con lại báo đáp mẫu hậu như vậy sao? Người đâu, nghe lệnh bản cung, giết chết Nhã phi!”

Tâm chấn động mạnh, nghe lầm sao? Hoàng Hậu thực sự dám ngang nhiên muốn giết ta!

Ngay sau đó lại bật cười. Phải rồi, tất cả nơi này đều là tâm phúc của nàng, có ai thật sự quan tâm đến ta – Nhã phi?

Bọn thị vệ lên tiếng trả lời xông lên, Quân Ngan giật mình không ít, liền che chở bảo vệ ta, cùng bọn họ so chiêu giao đấu.

Hoàng Hậu hạ lệnh giết, bọn thị vệ ra tay chiêu thức vô cùng ngoan độc.

“Mẫu hậu, người điên rồi!” Quân Ngan gào thét.

Đao kiếm không có mắt, một cái xoay người, chỉ nghe “Sát” một tiếng, bất chợt một lưỡi dao sáng loáng dễ dàng lướt qua cánh tay Quân Ngan. Nháy mắt tay áo rách ra, dâng lên mùi máu tươi nồng đậm.

“A!” Ta sợ tới mức cơ hồ muốn té ngã, hấn lại đem ta hộ thật chắc chắn.

Ánh mắt Hoàng Hậu hiện lên sự không đành lòng cùng đau lòng, cười rộ lên: “Mẫu hậu làm sao có thể điên? Tối nay trong cung không phải xuất hiện thích khách sao? Nhã phi bất hạnh gặp chuyện, Ngan nhi, con không phải cũng vì cứu Nhã phi mà bị thương đó sao?”

Ta khiếp sợ nhìn về phía nàng, tối nay Quân Lâm vì che dấu chuyện của bản thân đã bịa đặt việc có thích khách trà trộn vào cung, nhưng lại vừa vặn cho Hoàng Hậu một cái cớ để giết ta. Nàng suy nghĩ thật chu đáo, nói Quân Ngan bị thương là vì ra tay cứu ta giao đấu với thích khách. Như vậy khi Hoàng Thượng biết, nhất định sẽ nhìn Quân Ngan với cặp mắt khác xưa?

“Ngan nhi nếu nhẫn tâm. Như vậy đến lúc đó, cứ đem mẫu hậu ra vạch trần đi.”

Tay không tự giác nắm chặt áo Quân Ngan, Hoàng Hậu thật sự là quá độc ác. Bắt Quân Ngan khai ra mẫu thân của mình, kêu hấn làm sao nhẫn tâm mà mở miệng nói được những lời này?

Sóng lưng dâng lên một cảm giác lạnh người, lòng người cách một miếng da [1], đây chính là người mà đêm trước còn nói là cô cô của ta, sẽ bảo hộ tốt cho ta?

[1] “lòng người cách một miếng da”: thành ngữ, ý chỉ khó có thể đo lường lòng dạ con người.

Đột nhiên bắt gặp ánh mắt Hoàng Hậu nhìn ta, dường như lộ ra biểu tình hối tiếc.

“Nếu người Ngan nhi thích không phải là người, thì vốn dĩ người có thể hỗ trợ cho bản cung. Người đừng trách bản cung, bản cung cũng là không có lựa chọn. Không thể bởi vì người, mà hủy đi tiền đồ của Ngan nhi!” Nàng nổi lên ý cười, gằn từng tiếng, lời nói thật vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nạn Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Gọi Ta Là Gì ?

Đột nhiên trái tim nặng trĩu, ta cuối cùng cũng tin, Phượng phủ gặp sự cố cũng là do sự tàn độc của Hoàng Hậu. Lặng yên nhìn về phía khuôn mặt nghiêm nghị của Quân Ngạn, nước mắt bỗng dưng trào ra, thì ra ta đã trách lầm hân.

Cẩn môi nhìn về Hoàng Hậu nói: “Tiền đồ của huynh ấy vốn không nên do người quyết định.”

Hoàng Hậu hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Bọn thị vệ đều thu đao lại, dùng tay không đánh nhau với Quân Ngạn. Đến cuối cùng vẫn là không muốn gây tổn thương nhiều đến hân, nếu muốn nói là vì cứu ta mà bị thương, thì vết thương nhỏ như vậy cũng đủ khiến cho Hoàng Đế thương tâm. Hoàng Hậu quả nhiên là chu đáo.

Vì muốn che chở ta, hân không thể hai mặt đối địch, chỉ có thể mang theo ta lui vào góc tường. Lúc này, một thị vệ lớn tiếng hét đánh về phía ta một chưởng, Quân Ngạn kinh sợ, vội che chắn cho ta, một tay cùng hân đánh lại chưởng kia.

“Hự –” Hân lui ra phía sau ới một ngụm máu, thân mình vẫn vững vàng đứng thẳng.

“Biểu ca!” Ta không nhẫn nhịn nổi, kinh hô lên, muốn tiến lên dìu hân. Hân vẫn đem ta che chắn ở phía sau, ngăn không cho ta bước lên.

Hoàng hậu chấn động kinh hoàng, lạnh lùng nói: “Vô liêm sỉ! Không được phép tổn thương Vương gia!”

Bọn thị vệ giống như cũng hoảng sợ, không tự giác thối lui vài bước, Quân Ngạn nhân cơ hội nắm thắt lưng của ta, nhảy qua bức tường phía sau mà đi. Ta kinh sợ gắng sức giữ chặt áo của hân, nhắm mắt lại, ngay lập tức cảm giác được hai người đã chạm đất bằng phẳng.

Hân khẽ quát: “Đi thôi!”

Bàn tay to lớn gắt gao cầm chặt tay của ta, nhanh chóng kéo ta đi. Hân vẫn là lo lắng người của Hoàng Hậu, nên cho dù có đi ra, cũng không dám đường hoàng đi đường lớn, chỉ có thể mang theo ta đi lên lút.

“Không!” Ta hô to một tiếng, chợt nhớ tới mục đích ta đến Phượng Nghi cung, “Vị Ương, muội muội của Tiết tướng quân còn trong tay cô cô, ta không thể đi!”

Thần sắc hân tỏ ra thất vọng, cắn răng nói: “Nàng ấy đang ở phủ của ta, rất an toàn!” vừa nói xong, liền kéo ta đi.

Ta có chút bất ngờ, thì ra Hoàng Hậu đã sớm đem Tiết Vị Ương đưa đi Ngạn vương phủ. Trong lòng cảm thấy có chút may mắn, như vậy cũng tốt, ít nhất Tiết Vị Ương giờ phút này là an toàn.

Mặc cho hân kéo đi, cũng may, không có dẫn theo người nào từ Vân Lạc cung, nếu không chắc lại có thêm vài oan hồn. Cúi đầu, nhìn những bước chân của chính mình, do dự, có nên gọi người hay không?

Ta biết, chỉ cần ta vừa kêu lên, Hoàng hậu liền coi như xong.

Thế nhưng, Quân Ngạn cũng sẽ bị liên lụy?

Đến lúc đó, ta vẫn là Nhã phi của Hoàng Thượng, Quân Ngạn hân chắc chắn sẽ làm ra việc ngốc nghếch, điều đó ta thật sự không muốn đối mặt.

Cẩn chặt rằng, Phượng Loan Phi à, người đến cùng vẫn không thể có tâm kế.

Quân Ngạn đem ta kéo vào phía sau của một núi giả, chợt buông tay, một mình đi về phía trước được vài bước, đột nhiên gặp thất lưng xuống.

“Biểu ca!” Ta lo lắng vết thương của hân.

Hân nâng tay lau vết máu ở khóe miệng, quay đầu bảo ta: “Suýt, đừng nói, bọn họ đang đuổi tới.” Dứt lời, hân đem ta kéo qua, nhẹ nhàng ôm lấy.

Ta nghe lời im miệng, Hoàng Hậu chắc chắn biết chúng ta sẽ không dám gọi người, cho nên mới dám ngang nhiên như vậy. Dù sao nàng cho rằng tất cả thị vệ đều là người của nàng, nên cho dù có người khác nhìn thấy, cũng không sao. Nhưng thật ra ta cùng với Quân Ngạn, nhất định sẽ không dễ dàng đánh lại bọn họ. Cho dù xa xa nhìn thấy, nhất định cũng sẽ nhanh chóng vòng đường khác mà đi.

Nằm trong ngực hân, ánh mắt không tự giác dừng trên bụi cỏ dưới chân. Ngọn đèn tà chiếu tới cũng không sáng sủa lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng máu dính trên mặt đất.

Khẽ nhú mày, máu đó không hề có màu đỏ.

Vội ngẩng đầu, liền thấy cánh tay hân đột nhiên nắm chặt, ta suýt chút nữa buột miệng kêu lên, hân nhanh tay che miệng ta lại, nhắm mắt với ta.

Tiếng của thị vệ truyền đến: “Không thấy ? Mau, mau tìm! Nhất định phải tìm được!”

“Chia nhau ra tìm!”

“Qua bên kia, đi!”

“.....”

Âm thanh càng lúc càng xa, ta mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Hắn chậm rãi đem ta buông ra, trên gương mặt tái nhợt đột nhiên mơ hồ sinh ra ý cười. Nhỏ giọng nói: “Loan Phi, muối mới vừa rồi..... Gọi ta là gì?”

Ta giật mình.

Vẫn nhớ rõ khi đó, hắn tức giận cảnh cáo ta không được gọi hắn là “Biểu ca”, mà phải đổi thành gọi “Ngan”. Nhưng hôm nay, ta gọi hắn “Biểu ca”, hắn lại hưng phấn đến tận giờ.....

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Không Hiểu Hắn

Khóe một khe giết, không biết nên nói cái gì. Ngay lúc đó vô tình nhìn thấy cánh tay hắn bị đâm bị thương, cảm thấy căng thẳng, vội lấy khăn tay ra, cả người run lên, tới đến, lung tung cầm cánh tay hắn lên băng bó.

Hắn nhìn ta không chớp mắt, tựa hồ không một chút cảm giác đau đớn.

Tay vẫn băng cho hắn, thử thất lại vài lần, rốt cuộc vẫn không làm được. Trong ngực ân ân đau , ta bỗng nhiên khẽ cười rộ lên, tự nhủ nói: “Thật khờ, nếu đã làm đứa con ngoan của bọn họ nhiều năm như vậy, vì sao không tiếp tục làm đi. Vì sao cố tình muốn..... hức —” Nói được một nửa, lại nhẹn không được, khóc lên.

Hắn yên lặng đẩy hai tay của ta ra, cúi đầu, há miệng cắn một góc khăn, miễn cưỡng gút cái nút thắt. Thân nhiên cười nói: “Loan Phi, muối hiểu ta mà.” Con người của hắn, ẩn hiện lóe lên ánh sáng.

Cái mũi ê ẩm, ta áy náy nhìn hắn. Hắn nào đâu biết rằng, hắn tin tưởng ta, kỳ thật sự tin tưởng mà bình thường ta dành cho hắn chưa bao giờ bằng được với sự tin tưởng mà hắn dành cho ta. Ta thực ra, cũng không hiểu hắn.

Đối với hắn, ta dễ dàng tin vào đáng vẻ bề ngoài.

Nâng tay đẩy hắn ra, mắt hắn hiện lên nỗi kinh ngạc, vội la lên: “Loan Phi.....”

Ta lắc đầu: “Dừng, muối hiện tại đã là phi tử của Hoàng Thượng.....”

“Muối không phải!” Hắn lớn tiếng chặn dứt lời nói của ta, khẩn trương đem ta ôm lấy, “Ta sẽ không cho phép hắn chạm vào muối, vĩnh viễn không! Ta muốn mang muối đi, hiện tại liền mang muối đi. Ta sẽ không để muối ở lại trong cung, sẽ không cho muối làm nữ nhân của hắn!”

Hắn hận Hoàng Thượng, ta biết.

Nhưng mà.....

Than nhẹ một tiếng: “Đ dẫn muối đi, huynh đã nghĩ tới hậu quả hay chưa? Mẫu hậu của huynh phải làm sao? Huynh phải làm sao? Khắp thiên hạ này đều là đất của vua, chúng ta về sau phải làm thế nào?” Nước mắt dâng trong khóe mắt, trong sự ám áp lại ẩn hiện cảm giác mất mát khắc sâu, nghẹn ngào mở miệng, “Huynh không thể trải qua cuộc sống giống Lục ca muối được.”

Trốn chạy, là nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới một ngày, Quân Ngan sẽ vì ta trả giá như vậy. Ta thật sự, hổ thẹn với hắn.

“Muối không cần nói nữa, cho dù không thể cùng muối ở bên nhau, ta cũng sẽ không cho phép muối trao thân cho hắn, tuyệt đối không!” Hắn cắn răng nói, từng từ đều kinh động tâm can.

Ta sợ ngày người, Quân Ngan tại sao.....

Hắn không phải thế sống thế chết đều phải sống cùng ta sao? Như thế nào lại nói ra lời như vậy? Không biết vì sao, trong lòng luôn có một loại cảm giác bất an, vội vã nói: “Có phải..... đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Hắn vẫn ôm lấy ta, thờ dài một tiếng: “Đúng vậy, đã xảy ra rất nhiều việc. Muối còn sống, lại cho ta gặp lại muối.....”

Ta đột nhiên cảm thấy trên người hắn nổi lên thương cảm, cái loại cảm giác này khiến cho lòng ta hoảng sợ. Nâng mắt nhìn hắn, ta cố ý nói: “Thương thế

của huynh sao rồi?” Mắt máu, sắc mặt hần rất tái nhợt, nhưng tinh thần lại rất tốt.

Sâu trong đáy mắt hần phát ra ánh sáng, cúi đầu nhìn ta, bỗng nhiên cúi người, ôn nhu hôn ta. Ta chấn động, theo bản năng đưa tay giầy dựa đẩy hần ra. Người hần bị chạm mạnh vào núi giả, ôm ngực thét lớn một tiếng.

“Biểu ca.....” Ta mới thấy bản thân lơ tay, hần đang bị thương, ta lại còn dùng sức đánh hần như vậy.

Chạy vội qua diu hần, đột nhiên xa xa truyền đến tiếng ồn ào, sau đó là tiếng bước chân hỗn độn. Rất, rất nhiều người, ngọn đèn xuyên qua khe hở của núi giả chiếu lại đây, ta theo bản năng lấy người chấn lại.

Quân Ngạn biến sắc, cuống quýt quay đầu nhìn lại.

Lòng ta tiếp tục chấn động, chuyện đêm nay, đã bị Hoàng Thượng biết sao? Nếu không, hoàng cung đêm khuya tĩnh lặng như vậy tại sao lại náo nhiệt lên.....

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hoàng Thượng Bệnh Nặng

Hiển nhiên, trong lòng Quân Ngạn suy nghĩ giống với ta. Hần biểu tình căng thẳng, nhưng vẫn nắm chặt tay của ta, không một chút buông lỏng. Ta kinh ngạc, đã thấy hần như sương mù, ánh mắt hướng về phía bên trái nhìn lại.

Ta không tự giác nhìn lại, nhìn thấy vài bóng người lặng yên tới gần.

Trái tim, căng thẳng đến cực hạn.

Xem ra, cuối cùng bọn họ cũng đã phát hiện ra chúng ta.

Giày của thị vệ đã lộ ra một nửa, tay Quân Ngạn vuron nhanh ra, tóm chặt lấy cổ thị vệ kia, lật tay một cái tên thị vệ đó ngã xuống đất. Quả nhiên, là người của Hoàng Hậu.

Trên mặt hần không thấy một chút do dự, cổ tay tăng lực gấp đôi, chỉ nghe “aa” một tiếng, tên thị vệ vừa mới bị lật ngay trước mắt, ước chừng bị chết ngay trong lúc đó.

“A.” Ta kinh hô tránh ở phía sau lưng hần. Quân Ngạn quay trở lại kéo ta qua, một chưởng đánh về hướng bên phải. Một tên thị vệ khác bay dạt ra một phía, vẫn chưa kịp rút đao, lặng yên nhìn thị vệ vừa chết ngay trước mắt, đột nhiên phủ gục đầu gối xuống quỳ, mở miệng nói: “Vương gia, đã xảy ra chuyện!”

Ta kinh ngạc nhìn hần, gặp chuyện không may? Không phải là chuyện Quân Ngạn vội vã mang theo ta rời cung sao?

Chính là, xem sắc mặt thị vệ, tựa hồ còn không chỉ.....

Quân Ngạn như sương mù lên thị vệ kia lại nói: “Hoàng Hậu muốn Vương gia cùng Nhã phi nương nương nhanh chóng đi tới Ngự Hòa cung, Hoàng Thượng đột nhiên bệnh nặng!”

“Người nói cái gì?”

Ta không khỏi bật thốt lên hỏi, Hoàng Thượng bệnh nặng? Điều này sao có thể?

Quân Ngạn đứng ngơ ngác, giống như còn đang cân nhắc việc này là thật hay giả. Ta nhện không được quay đầu, khó trách trong cung đột nhiên trở nên khẩn trương như thế. Chỉ là, Hoàng Hậu không thừa lúc tình trạng lộn xộn mà giết ta sao?

Ngoài đầu nhìn lại, nhìn thị vệ quỳ trên mặt đất, trong lòng thực tại cảm thấy kỳ lạ.

Lại có suy nghĩ khác, sợ là giờ phút này, đây chính là người Hoàng Thượng phái đi gọi ta tới? Cũng khó trách Hoàng Hậu giờ phút này không có động thủ, thị vệ của nàng vẫn tôn xưng ta một tiếng “Nhã phi nương nương”.

“Đi Ngự Hòa cung.” Ta nói với Quân Ngạn.

Khó trách, dù sao đó vẫn là Phụ hoàng hần.

Hắn nhếch môi, một câu cũng không chịu nói. Ta biết, theo ý muốn của hắn, là muốn nhân cơ hội rời khỏi cung . Chính là..... Liếc nhìn thị vệ còn quỳ trên mặt đất, thì dù cho chúng ta có cố ý muốn đi, Hoàng Hậu nhất quyết cũng không đồng ý . Huống hồ,

Quần Ngạn đã bị thương, ta không muốn hắn sẽ cùng bọn thị vệ động thủ.

Ngự Hòa cung.

Một đám thái y ra ra vào vào, ai nấy thần sắc ngưng trọng. Công công thấy ta đi vào, vội chào đón nói: “Nương nương ngài đã tới, mau mau, Hoàng Thượng vẫn gọi ngài mãi!” Hắn nói xong, nghiêng người dẫn ta đi vào.

Quần Ngạn muốn tiến lên, lại bị ánh mắt của ta ngăn lại .

Xoay người theo công công đi vào, Hoàng Hậu cùng các tần phi đang đứng ở bên trong, thấy ta đi vào, mặt nàng không chút thay đổi liếc mắt nhìn ta một cái, cư nhiên nói: “Đều lui cả đi, Hoàng Thượng có chuyện muốn nói với một mình Nhã phi.” Dứt lời, nàng phất ống tay áo, dẫn đầu đi ra ngoài.

Đám Tần phi có chút bất mãn đưa mắt nhìn ta, dù cho không cam lòng, cũng chỉ có thể đi ra.

Ta sững sốt một chút, nâng bước tiến lên phía trước.

Công công giúp ta mở cánh màn, mùi trầm hương nhẹ nhàng lan tỏa, hương khói khiến toàn bộ tâm cung bao phủ bằng một dáng vẻ, sắc thái mông lung. Ta nhìn Hoàng Thượng im lặng nằm trên long sàng, khẽ nhắm hai mắt, chỉ có trước ngực phập phồng rất nhỏ mới cho thấy ngài còn sống.

Công công đi lên phía trước, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, Nhã phi nương nương đến rồi.”

“Ái phi.....” Ngài nhẹ giọng thì thầm, chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy ta, trong mắt vui vẻ, tay run run nâng lên, hướng về phía ta.

Ta chần chờ một lát, cuối cùng vươn tay nắm lấy tay ngài, quay đầu hỏi công công: “Đang yên đang lành , làm sao Hoàng Thượng lại đột nhiên ngã bệnh?”

Công công chớp mắt, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật Hoàng Thượng.....”

“Không phải chuyện của người, người lui xuống đi.” Công công vừa mới nói được một nửa đã bị Hoàng Thượng cắt ngang . Công công vội im miệng, thấp giọng đáp lại, rồi lùi bước lui ra ngoài.

“Hoàng Thượng.....”

Ngài nhìn ta khó khăn nở nụ cười, mở miệng nói: “Ái phi không cần đau buồn, trầm biết sớm hay muộn cũng có một ngày như vậy .”

Ta kinh ngạc nhìn ngài, không rõ ý tứ trong lời ngài nói, ngài nặng nề mà thờ dài một tiếng, lại nói: “Cho nên trầm, thà làm một bại quân [1], cũng muốn đem Lâm nhi từ Biên Quốc cứu trở về ! Nếu như trầm mất đi, còn có ai ... còn có thể để ý, quan tâm đến nó?”

[1] “Bại quân”: có thể hiểu là “ông vua thất bại”, cũng có thể hiểu là “thà để cho quân đội thua trận”.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Đi Trước Một Bước [1]

Ta kinh ngạc nhìn ngài, trên gương mặt suy yếu của ngài tựa như đang tràn ra một tầng ý cười.

“Hoàng Thượng, ngài đang nói gì vậy?” Ta nhỏ giọng hỏi.

Ngài lắc đầu, gian nan cử động thân mình, ta vội vươn tay tới dìu ngài. Ngài tựa lưng vào đệm mềm phía sau, thoải mái cười:

“Trẫm phục chức Trọng Vân, để Lâm nhi ngày sau cũng có chỗ dựa .”

Trong lòng kinh ngạc, ngài đi Vân Châu ngoài việc thương nhớ Nhã phi, quả nhiên còn có mục đích khác. Ngài nam tuấn, chẳng qua chỉ là một cái có để che mắt thế nhân. Ta bỗng nhiên lại nghĩ tới thích khách ở Hành cung Vân Châu ngày ấy, bàn tay không tự giác nắm chặt, chẳng lẽ thật sự là người của Hoàng Hậu? Nàng sớm đã biết tâm tư của Hoàng Thượng, cho nên..... Cho nên muốn hành thích vua?

Đầu ngón tay kịch liệt run lên, Hoàng Thượng lập tức cảm giác được. Ngài hạ mắt nhìn ta, nắm tay chặt lấy tay ta, thấp giọng nói: “Ái phi sợ cái gì? Ái phi không cần sợ, sẽ không có ai dám làm hại tới nàng. Trẫm sớm biết chính mình không còn bao nhiêu thời gian, cho nên trẫm. Khụ khụ khụ –” Ngài nói được một nửa, đột nhiên kịch liệt ho khan.

Ta hoảng sợ, mau chóng giúp ngài vuốt ngực, vội vã kêu lên: “Hoàng Thượng, ngài thế nào? Hoàng Thượng! Người đâu! Đến mau.”

“Ái phi.” Ngài ý bảo ta không cần gọi người tới, lại ho khan một lát, mới chậm rãi bình ổn xuống. Ta thấy ngài nâng tay, từ trong ống tay áo lấy ra một cái chai màu nâu, ảo não cười nói, “Trẫm dựa vào thuốc này mới có thể sống đến hôm nay, cũng. cũng đủ rồi. Quan trọng nhất là, nàng và Lâm nhi đều đã trở lại.”

Hắn thở dài một tiếng, ngưng mắt nhìn ta, trong đôi mắt già nua lóe lên ánh sáng thần nhiên.

Ta đột nhiên nhớ tới ngày ấy ở Vân Lạc cung nhìn thấy ngài cuống quýt đem cái gì đó giấu vào trong tay áo, không nghĩ tới, thì ra là thuốc tục mệnh [1]! Cho nên, cho dù ốm ta, ngài cũng chưa từng chạm vào ta. Cho nên, ngài chưa bao giờ ngủ lại Vân Lạc cung.

[1] “Thuốc tục mệnh”: thuốc để kéo dài sự sống.

“Hoàng Thượng.” Ta nghẹn ngào.

“Ái phi.” Ngài cẩn thận nhìn ta, tay ngài nắm chặt lấy tay của ta, bỗng nhiên cười lên, cả trong khóe mắt đều là ánh cười, “Trẫm từng đáp ứng với nàng, trẫm cùng nàng, một đời một kiếp đều phải ở bên nhau. Nhưng mà trẫm đã nuốt lời, trẫm là Hoàng Đế, trẫm không thể đi theo nàng được. Nhưng là trẫm biết, nàng sẽ không trách trẫm. Nếu không, nhất định sẽ không trở lại bên trẫm. Bây giờ, trẫm phải đi rồi, ái phi.”

Hắn mỉm cười thốt lên.

Lòng ta càng thêm trầm xuống, ngài là muốn cùng với ta, sống không thể cùng nhau, nhưng chết muốn được chôn chung huyết sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Đi Trước Một Bước [2]

Ngài chưa chú ý tới điểm khác thường của ta, vẫn cúi đầu nói: “Ái phi, lúc này đổi lại là trẫm đi trước một bước, trẫm ở bên cầu Nại Hà, chờ nàng. Vẫn chờ nàng đến.”

Vẫn, chờ.

Ta biết người mà ngài thực sự chờ đợi cũng không phải là ta, ngài phải đợi là Nhã phi. Nhưng là, thời điểm nghe ngài nói ra câu nói kia, nước mắt ức chế không được mà chảy xuôi xuống dưới, tim cũng vì thế mà co thắt lại.

Đây từng là Hoàng Thất mà ta luôn đứng từ xa ngưỡng trọng!

Đây chính là Hoàng Thất mà ta từng nghĩ, sẽ chẳng có chân tình!

Thật không? Thì ra, đều sai lầm rồi.

“Ái phi, trẫm đem ngôi vị Hoàng Đế truyền cho Lâm nhi, về sau, nàng chính là Thái Hậu.”

Ngài nhìn ta, nói ra từng tiếng, ánh mắt ngập tràn kiên định.

Ta liều mạng lắc đầu: “Thiếp không phải.” Cẩn môi, giờ này khắc này, ta như trước không thể nói ra sự thật. Chuyện ta không phải là Nhã Phi thực sự.

Ngài không biết suy nghĩ trong lòng ta, an ủi ta nói: “Nàng không cần lo lắng, Lâm nhi mặc dù đối với nàng vẫn còn có khúc mắc, nhưng là trẫm đã dặn dò Trọng Vân. Hắn nhất định đối với nàng vẫn kính trọng như xưa!”

Trong lòng giằng xé, ngài nào biết đâu rằng, ta kỳ thật căn bản không phải vì chuyện này.

Trẫm mặc một lát, Hoàng Thượng lại ho khan.

Ta khóc: “Hoàng Thượng, ngài không cần nói nữa.”

Ngài ngoác tay ý bảo ta tới gần, ta nghe lời tiến tới gần, nhỏ giọng ở bên tai ta căn dặn: “Nhất định phải nhớ rõ, trẫm đem di chiếu đặt ở.” Giọng nói

của ngài rất nhỏ rất nhẹ, nhưng lại vô cùng rõ ràng. Hai tay không tự giác nắm chặt, ta gật đầu, nhớ rõ, ta nhất định nhớ rõ.

Ngài lại dặn nói: “Ngạn nhi, cũng là đứa nhỏ tốt, đừng nên, gây khó dễ với nó.” Lời nói của ngài tựa như cầu khẩn.

Gian nan mở miệng: “Một khi đã như vậy, Hoàng Thượng vì sao không để lại Hoàng vị cho hần mà lại lựa chọn Lâm vương?”

Ngài im lặng giây lát, mới nhìn ta nói: “Trẫm quả thật đã từng một lần bàng hoàng, sao có thể, không phải ai cũng giống như nàng vậy, không có tham vọng tranh đoạt.” Nói tới cuối cùng, trong đáy mắt già nua của ngài bỗng nhiên lóe ánh sáng sắc bén yếu ớt, mờ hồ, có chút chói mắt.

Trong lòng cảm thán, Hoàng Hậu cả đời vì theo đuổi quyền lực, lại không biết rằng cuối cùng cũng là bởi vì nàng mà khiến cho Quân Ngạn mất đi cơ hội ngồi trên long ý [2]! A, đây có thể gọi là tự chuốc lấy thất bại? Mũi nhọn của nàng quá lộ liễu, Hoàng Thượng sớm đã bắt đầu phòng bị. Cho nên, mới muốn đề bạt Dương Trọng Vân. Ngài cũng là sợ, ngài vừa ra đi, cho dù Quân Lâm đăng cơ, cũng không áp chế được khí thế của Hoàng Hậu?

[2] “long ý”: ghế rồng = ngai vàng.

“Ái phi.” Ngài gọi ta, bỗng nhiên lộ ra nụ cười thoải mái, lông mày đang nhăn lại cũng buông ra một chút, động đậy thân mình muốn nhìn ra bên ngoài, nhẹ giọng nói, “Đúng rồi, Lâm nhi đâu? Vì sao còn chưa tới?”

Quân Lâm.....

Mỗi khi đề cập đến hần, suy nghĩ đến hần, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh làm cho ta hít thở không thông. Hít một hơi thật sâu đứng dậy, ta thấp giọng nói: “Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi, thần thiếp đi ra ngoài nhìn xem.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Muội Đi Theo Huynh

Đi ra bên ngoài, xa xa, nhìn thấy Hoàng Hậu cùng thái y đang nói gì đó. Ta chỉ thấy nàng sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, cúi đầu xuống, bàn tay ở phía dưới gắt gao nắm chặt.

Thái y thấy ta, vội vàng hành lễ.

Hoàng Hậu mới hồi phục tinh thần lại, sắc mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn ta một cái, vẫn là không nói câu nào. Ta cũng không nói chuyện, chỉ đi lướt qua nàng.

Quân Ngạn đứng ở cửa, vẫn chưa tiến vào, thấy ta đi ra ngoài, thần sắc lo lắng của hần mới thoáng có chút dịu đi. Khóe miệng khẽ nhúc nhích, đang muốn nâng bước lại đây, dường như lại bị chao đảo, hần có chút kinh hoảng vươn tay vịn vào cột trụ hành lang lớn ngay bên cạnh.

“Biểu.....” Ta hoảng sợ, mới thốt ra một chữ, lại lập tức im miệng. Nơi này là bên ngoài tâm cung của Hoàng Thượng, chỉ cần một chút vô ý, ta cùng hần đều sẽ mất mạng.

Hần dừng lại, nâng mắt cười yếu ớt, an ủi ta nói: “Không sao, chỉ là choáng váng một chút mà thôi.”

Hần là quá mệt mỏi, bị thương, lại mất máu. Có lẽ càng sâu hơn, là vết thương ở trong lòng hần. Cho dù là ta, hay là Hoàng Hậu, đều khó thoát khỏi được trách nhiệm.

Có chút áy náy dời mắt khỏi gương mặt hần, lơ đãng trong lúc đó dừng ở trên tay hần đang vịn ở cột trụ hành lang, rõ ràng nhìn thấy vết thương nơi ngón tay còn chưa lành. Giống như bị vật gì đó theo móng tay cắm thật sâu vào đầu ngón tay, làm người ta có chút không đành lòng nhìn.

Ta đột nhiên nhớ tới Hoàng Thượng dựa vào người ta, mà hần đứng ở phía sau xem nhìn thấy tất cả. Còn có trên cây cột kia hiện lên dấu vết bị cào xước lổp sổn.....

Run run nhìn hần, hần chẳng lẽ, không biết kêu đau sao? Tay đứt ruột xót, hần đến tận cùng, còn muốn tra tấn chính mình đến thế nào nữa?

Hần đứng một lát, mới đi về phía ta, định vươn tay kéo ta, lại bị ta cố ý né tránh. Trong mắt hần hiện lên một tia đau, mở miệng nói: “Loan Phi, muội còn đang do dự điều gì? Theo ta đi.”

Ta lắc đầu, lui ra phía sau vài bước nhìn hần, trong nháy mắt nước mắt trào ra.

Quân Ngạn, thì ra, ta phụ hần nhiều như vậy.

Ta chưa bao giờ biết, biểu ca vô cùng kiên cường trong trí nhớ, cũng có thời điểm làm cho người ta đau lòng.

Vẫn là, đau như vậy .

Sắc mặt tái nhợt của hắn chiếu vào đáy mắt của ta, trái tim tựa như bị nghiền nát, đau đớn. Hai bên thái dương của hắn mồ hôi rịn ra, ta nghĩ, vết thương trên người hắn, nhất định là rất đau.

Ta không chỉ thanh cao, mà còn không hiểu chuyện như vậy .

Nâng tay lau đi lệ nơi khóe mắt, hít một hơi thật sâu làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, mở miệng nói: “Người không muốn biết tình huống của Hoàng Thượng sao?” Hắn nhất định là không thể tha thứ Hoàng Thượng phong ta làm phi, nếu không nghe nói Hoàng Thượng bệnh nặng, hắn làm sao có thể đứng ở ngoài điện này, mà không đi vào?

Đáy mắt hắn cũng nhuộm màu đau xót, vẫn cứ cắn răng nói: “Hắn bị bệnh đã có thái ý tốt nhất đến trị liệu cho hắn, làm sao phải nhọc ta đến lo lắng? Bây giờ mẫu hậu sợ là cũng không ra ngoài, là cơ hội tốt để ta mang muối rời đi. Loan Phi, ta.....”

“Hoàng Thượng sắp chết rồi.” Ta chậm rãi cắt ngang lời nói của hắn, nhìn ánh mắt hắn, nhắc lại, “Hoàng Thượng sắp chết rồi.”

Hắn cười lên, trong mắt tỏa ra hận ý, nói: “Sợ lại là kẻ mẫu hậu dùng để lừa gạt muối mà thôi, muối làm sao có thể tin? Mẫu hậu vẫn chưa ra tay giết muối, ta mặc dù không biết vì sao, nhưng, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi. Ta mang muối rời đi.”

Nói xong, tay hắn lại vươn lại đây.

Lúc này đây, ta không có trốn tránh. Bàn tay to lớn của hắn dễ dàng bắt được tay của ta, mà hắn, đột nhiên có chút do dự. Ta nhẹ giọng gọi hắn: “Biểu ca.....”

“Vào gấp ngay đi, cho dù có hận, cũng vào gấp đi.” Ta ghen tỵ, ít nhất hắn còn có thể nhìn mặt phụ thân lần cuối, mà ta không thể.

“Muội cũng muốn rời khỏi nơi này, vẫn rất muốn rời đi. Muội..... Muội đáp ứng huynh, chờ chuyện này đi qua, muội sẽ đi theo huynh.” Hoàng Thượng đã chết, như vậy trong cung đã có lý do gì để ta ở lại .

Bọn họ ai làm Hoàng Thượng, đều không liên quan đến ta

Con người âm thầm của hắn hơi sáng lên, ánh mắt mang theo hận ý chậm rãi biến mất, bàn tay nắm lấy tay ta từ từ buông lỏng, rốt cục, hoàn toàn buông ra. Hắn nhìn ta cười, hạ quyết tâm, đi vào bên trong tấm cung.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nạn Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Thức Tỉnh Thù Hận [1]

Các vị Hoàng Tử lục tục chạy đến, ta đứng ở trước cửa Ngự Hòa cung, lại không hề nhìn thấy bóng dáng Quân Lâm đến. Khẽ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có chút kỳ lạ, Hoàng Thượng bệnh nặng, hắn như thế nào lại không đến?

Chẳng lẽ nói, hắn hận Hoàng Thượng phong ta làm Nhã phi, cho nên mới không đến?

Nhưng là, hắn là người như vậy sao?

Mới nghĩ, bỗng nhiên nghe một người gọi ta nói: “Nhã phi.”

Quay đầu, nhìn thấy Quân Vũ đang đứng ở phía sau ta. Ta có chút kinh ngạc, nhìn dáng vẻ của hắn, là vừa từ bên trong đi ra. Ta lại không biết, ta với hắn có chuyện gì để nói.

Hơi lùi lại nửa bước, ta cúi đầu nói: “Thập Hoàng Tử có gì chỉ bảo?” Hắn không ở bên trong cùng Hoàng Thượng, cư nhiên đi ra nói chuyện với ta, thật sự có chút kỳ lạ.

Hắn đưa mắt nhìn ta, đột nhiên cười ra tiếng, mở miệng nói: “Tình huống hiện tại như vậy mà người không chút lo lắng, xem ra Phụ hoàng ta thực sự đã thu xếp sẵn đường lui cho người rồi.”

Cảm thấy nghi hoặc, ta không biết lời nói của hắn là có ý gì. Hắn lại nói: “Phụ hoàng là đem đi chiếu giao cho người? Nếu không, bằng một thiếu nữ như người, làm sao có thể thông dong trấn định như vậy?”

Kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, Quân Vũ cũng là một người thông minh tuyệt đỉnh, mới vào cung, đã có thể nhìn thấu hết thảy sự việc.

Ta không nói lời nào, hấn cũng không ngại, tiếp tục nói : “Nhưng nếu ngươi xem nó là một đạo bùa hộ mệnh thì thực sự là một sai lầm lớn. Nó vô cùng có khả năng trở thành bùa đòi mạng người! Nếu ngươi đủ thông minh, thì không nên đứng ở chỗ này, mà nên suy nghĩ mà bảo toàn tính mạng.”

Hắn phân tích chu đáo, theo như hắn nghĩ, ta chẳng qua là một phi tử hai bàn tay trắng mà thôi. Không có con nỏ dơi, sau khi Hoàng Thượng qua đời, ta còn có thể dựa vào ai?

Chính là, ta cùng với Quân Vũ cũng chỉ mới chỉ gặp nhau một lần, hấn vì sao lại có ý tốt như thế tới nhắc nhở ta?

Hắn bỗng nhiên cười rộ lên, tới gần ta, đề thấp thanh âm hỏi: “Bổn vương tò mò là, Phụ hoàng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ai?” Thời điểm hắn hỏi câu này, ánh mắt trở nên sắc bén.

Thì ra, đây là mục đích của hấn.

Trong lòng căng thẳng , ta trái lưong tâm mở miệng: “Bản cung muốn cảm ơn Hoàng Tử đã thay bản cung lo nghĩ tới việc này, chính là câu cuối cùng của Hoàng Tử, bản cung nghe không hiểu.” Cho dù hấn có đoán đúng, ta cũng sẽ không thừa nhận trong tay ta có di chiếu. Khó bảo đảm hấn sẽ không trở thành Hoàng Hậu thứ hai.

Hấn có vẻ có chút kinh ngạc, sau một lúc lâu mới thấp giọng cười nói: “Thì ra ngươi cũng không nhu nhược cho lắm, bổn vương, xem ra nhìn nhầm rồi .”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Thức Tỉnh Thù Hận [2]

Kỳ thật, ta vẫn còn rất yếu đuối. Thế nhưng, dù là người yếu đuối, cũng vẫn muốn sống sót.

Ta không muốn cùng hấn dây dưa lâu thêm nữa, xoay người định đi vào. Đã thấy Hoàng Hậu chắn trước mặt ta, trầm giọng nói: “Hoàng Thượng có chuyện nói cùng với các Hoàng Tử, ngươi không được vào.”

Lời của nàng, làm ta lại nghĩ tới còn có một người chưa đến. Không tự giác quay đầu, bóng đêm mờ mịt trên đường, tuyệt nhiên không thấy bóng ai đi tới.

Ta bỗng nhiên khiếp sợ, chẳng lẽ..... Là Hoàng Hậu ra tay?

Nàng thực hiểu ta, từ tốn nói: “Có người đi thông báo cho Lâm vương rồi, chỉ là đến chậm một chút mà thôi.”

Nàng nói chậm một chút, ta biết, chậm trong lời nàng, chính là đợi đến lúc âm dương cách biệt. Nàng rút cuộc vẫn là Hoàng Hậu, trong tay nàng quả là có quyền lực.

Khẽ siết chặt tay thành hai nắm, nghe âm thanh Hoàng hậu lạnh lùng nói: “Thế nào, ngươi không phải nghĩ mình thực sự là Nhã phi chứ? Đừng quên, nếu không phải hấn đem chuyện cha ngươi phơi bày ra, thì Phụng phủ cũng không trở thành như bây giờ.”

Lời của nàng, từng từ đánh thức ta.

Ta chỉ là nghĩ đến Hoàng thượng không được thấy mặt con lần cuối cùng, ta thế nào đã quên đi, mối hận diệt môn của Phụng phủ? Vào lúc cha ta chết, ta đã ở nơi nào?

Quân Lâm, Quân Lâm.....

Hấn cũng phải nhận nỗi đau giống ta.

Ngực cảm thấy đau, nhưng ta không khóc, không hề xúc động.

Công công chạy đến, thấy Hoàng Hậu cùng ta, vội la lên: “Nương nương, Lâm vương còn chưa tiến cung sao? Nô tài lại phải người đi thúc giục.”

Hấn nói rồi, chuẩn bị đi, Hoàng Hậu đột nhiên nói: “Không cần, bản cung đã phái người đi rồi.”

Công công sợ run, cuối cùng không tin nàng, ánh mắt hấn hướng đến ta nhìn thử, giống như muốn chứng thực. Ta cắn răng mở miệng: “Hoàng hậu nói đúng” Móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay , thì ra là đau như vậy.....

Nhưng sắc mặt ta vẫn như trước không thay đổi.

Công công thấy ta như thế, rốt cục không nói thêm gì nữa, hướng chúng ta thỉnh an, lại đi vào.

Hoàng Hậu bỗng nhiên cúi đầu cười rộ lên.....

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Kể Thức Thời [1]

Ta hít một hơi thật sâu, xoay người lại nhìn xa xa.

Phía xa bầu trời mặt trời đang dần nhô lên, trời sắp sáng.

Nhưng là, rất nhiều chuyện, rốt cuộc cũng sẽ không vì hừng đông mà trở nên rõ ràng.

Trong không khí khơi lên một chút hương vị vẫn đục, cảm giác nguy hiểm dần dần dày đặc. Ta nhẹ nhúu mày, ta biết, một cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị long trời lở đất sắp sửa mở màn.

Ta có thể nhìn thấy, lực lượng vô hình đang từng chút nổi lên.

Quân Vũ nói đúng, di chiếu trong tay ta rất có khả năng chính là đạo bùa lấy mạng.

Đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, như vậy nếu hiện tại ta không hành động, chỉ sợ thật sự bỏ mạng chốn hoàng tuyền. Chán nản cười, ta không muốn cuốn vào trận đấu tranh này, lại cố tình lôi ta vào tính kế. Nhưng là nay, ta vẫn như cũ trầm nghĩ cách thoát thân.

Nâng bước rời đi về phía trước vài bước, lập tức nghe Hoàng Hậu ở sau lưng nói: “Người đi đâu?”

Ta không dừng chân lại, chỉ thấp giọng nói: “Hoàng Hậu không cho thần thiếp đi vào, thần thiếp đi ra ngoài hít thở không khí, ngài cũng muốn quản sao?” Vừa nói, vừa bước xuống bậc thang.

Nàng rốt cục không nói năng gì nữa, nhưng vẫn như cũ có thể cảm thụ được ánh mắt sắc bén của nàng ở sau lưng ta.

Một mình trở về Vân Lạc cung, cung nữ lập tức ra đón, sắc mặt kích động: “Nương nương, Ngài sao lại đã trở về! Nô tỳ..... Nô tỳ nghe nói Hoàng Thượng bệnh nặng, là thật sao? Nương nương, tại sao có thể như vậy? Đêm qua Hoàng Thượng không phải là rất tốt sao?”

Ta lập tức đi vào, hướng nàng nói: “Việc này nói sau. Người hiện tại đưa bản cung vào trong phòng, thay bản cung sửa sang phòng lại một chút.”

Cung nữ cơ bản sắc mặt kinh hoàng, lập tức trở nên nghi hoặc.

“Nương nương, lúc này ngài muốn.....” Cung nữ buột miệng, lại tự cảm thấy chính mình lỗ lòi, lập tức cúi đầu nói, “Nương nương thứ tội, nô tỳ quá phận.” Lời dứt, vội vàng xoay người đi vào trong.

Nhìn bóng cung nữ rời đi, ta cúi đầu, có chút đăm chiêu. Ngẫm nghĩ, xoay người đi ra ngoài.

Trên đường, thái giám cùng các cung nữ nhìn thấy ta, đều quy củ hành lễ.

Bước chân in trên mặt đất, trái tim ta trầm xuống. Không nghĩ tới ta đến hoàng cung đi một vòng, cũng vẫn là không thể giúp đỡ Phượng Lê Mạch.

Lục ca, huynh cùng Thanh Tư giờ phút này đang ở phương nào?

Hơi hơi day trán suy tư, phía đông dâng lên một vầng sáng báo hiệu một ngày mới, ánh sáng tuyệt đẹp của bình minh hiện lên trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Kể Thức Thời [2]

Quay lại Ngự Hòa cung, từ xa đã thấy Hoàng Hậu vẫn cao ngạo đứng ở ngoài điện. Gió thổi phurong bão của nàng bay lên, tựa như nâng lên một tầng hương vị máu tươi.

Ta nâng bước đi qua, đột nhiên nghe người kêu to một tiếng: “Nhã phi nương nương!”

Kính ngạc hoàn hồn, hướng theo tiếng gọi nhìn lại, thấy Tần nữ hầu kinh hoàng hướng ta chạy tới. Ta mới vừa thấy nàng đến, đã thấy phía sau nàng đột nhiên xuất hiện hai thị vệ, một người bay nhanh rút đao, trong nháy mắt, đã thấy lưỡi đao sắc bén hung hăng chém xuống lưng Tần nữ hầu.

Nàng kêu lên một tiếng thảm thiết, như trước nhìn ta, con ngươi mở ra thật lớn thật lớn, sau đó tay chân quơ quơ, ở trước mặt ta mềm oặt rồi ngã xuống.

Ta sợ ngây người, run run che miệng, cảm thấy sợ hãi đến mất đi nhận thức mà té ngã xuống.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, ta biết, là Hoàng Hậu.

Tìm giống như từ trong ngực muốn nhảy ra ngoài, Hoàng Hậu nàng, cư nhiên có thể ngang nhiên giết người như vậy! Ta bị phản quay đầu, chống lại ánh mắt của nàng, nàng lại nở nụ cười, âm thanh bình tĩnh nói: “Trước tâm cung của Hoàng Thượng mà nàng ta dám hô to gọi nhỏ ? Quấy rầy Hoàng Thượng dưỡng bệnh, nàng ta chết cũng không đủ!”

“Nhã..... Nhã phi nương nương.....” Lời nói đứt quãng của Tần nữ hầu truyền thẳng vào trong tai của ta, ta bối rối ngoái đầu nhìn lại, nàng khó khăn nói, “Vương gia ngài ấy..... Ngài ấy còn chưa biết.....”

Lời còn chưa dứt, đầu nàng ngã xuống, tắt thở chết .

Ta biết, nàng là muốn mật báo cho Quân Lâm. Thử hỏi Hoàng Hậu, làm sao có thể lưu giữ người như vậy còn sống? Tùy tiện lấy một cái cớ, đều có thể làm cho nàng chết không có chỗ chôn .

“Kéo xuống đi.” Hoàng Hậu lạnh lùng nói.

Thị vệ gật đầu, mỗi người nâng một bên, rất nhanh rời khỏi.

Nơi đó, máu tươi còn chảy nồng đậm, mùi máu dính lại xen lẫn trong không khí bay thẳng đến mũi ta. Cảm thấy một trận quay cuồng, ta nhìn không được ngồi xổm xuống nôn mửa.

Học học, đột nhiên khóc.

Ta đến tận cùng, đang làm cái gì tại nơi này?

“Loan Phi” Nàng thấp giọng gọi ta, “Người thấy đó, nên biết được chính mình phải làm như thế nào. Chỉ cần người thức thời, bản cung sẽ không làm khó dễ người.” Nàng thoáng hừ một tiếng, người bên cạnh ta theo đó tránh ra.

Trong lòng khổ sở, ta một câu đều nói không được. Quyền lực trước mặt, làm cho sinh mệnh cũng có thể trở nên thấp hèn như thế.

Liều mạng hô hấp, bỗng nhiên nghe được vô số âm thanh rên rỉ từ Ngự Hòa cung truyền ra, không khỏi chấn động mạnh, nâng mắt nhìn lại.....

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Hoàng Thượng Băng Hà [1]

Editor: nhocoi Beta: thoathan

Hoàng Thượng băng hà .

Trong tâm cung người quý khắp nơi, đám tần phi khóc lóc vô cùng bi thương, từ Ngự Hòa cung truyền thẳng ra ngoài, lồng vào không khí khắp cả hoàng cung một hương vị u ám. Hoàng Hậu quỳ gối bên giường, lên tiếng khóc lớn . Ta quỳ bên cạnh nàng, chảy lệ, nhưng không có bi thống như thế. Ánh mắt kính ngạc dừng ở trên mặt người nằm trên giường, trong lòng ta rõ ràng, ta không thương ngài. Ta không có khả năng thương ngài, làm phi tử của ngài, cũng chỉ là do nhiều việc bất đắc dĩ, chứ không hề yêu.

Quân Ngạn ánh mắt hồng hồng, nhưng không khóc. Ánh mắt hắn luôn đặt trên người ta, tràn đầy chờ mong. Ta nghĩ tới lúc này đã đáp ứng lời hắn, tay hơi nắm chặt, ta cũng không phải lừa hắn, cũng không phải nói có lệ với hắn. Chính là, Hoàng Thượng băng hà, Hoàng Hậu nhất định sẽ không cho hắn rời đi. Ai bảo nàng chỉ có mình hắn là con?

Giờ thượng triều, bị hủy bỏ.

Kể từ đó, tin tức Hoàng Thượng băng hà đã bố cáo cho thiên hạ.

“Lâm vương sao còn chưa đến?” Âm thanh Quân Vũ chột vang lên, hần nhìn công công, ánh mắt sắc bén.

Công công run run môi: “Chuyện này.....” Hần không tự giác hướng nhìn ta, sắc mặt xấu hổ.

Ta trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào, Hoàng Hậu đột nhiên nói: “Đã cho người đi thông báo cho hần từ sớm, nhưng lại bị trễ, lúc này e là đã đến cửa cung. Hần tới, lại nhìn một cái” Lúc nàng nói những lời này, che dấu không được sự đắc ý. Mau nữa cũng không còn kịp rồi, Hoàng thượng đã đi.

Công công nghe nói nàng nói như thế, cử động thân nói: “Dạ, nô tài đi ngay.” Lời dứt, xoay người vội vàng rời đi. Không biết ai đột nhiên nói câu: “Di chiếu đâu? Phụ hoàng có thể có để lại di chiếu?” Lòng ta rất nhanh thất chặt, phía sau mọi người đều thì thầm bàn luận. Nay Hoàng Thượng ra đi, có người nào không muốn ngôi vị Hoàng Đế kia. Hoàng Hậu đột nhiên đứng dậy, quay mặt về phía mọi người, đưa miếng lụa mỏng khoát bên ngoài giờ lên, miệng nàng lộ ra nụ cười sắc bén, mở miệng nói: “Hoàng Thượng sớm đã đem di chiếu giao cho bản cung!”

Ta giật mình, không thể tin nhìn nàng, ta rất rõ ràng, Hoàng Thượng căn bản là không có đem di chiếu giao cho nàng, bởi vì Hoàng Thượng giao cho ta! Quân Ngạn con người chột mở lớn, trên mặt nhợt nhạt hiện lên một tầng sương mờ mịt. So với ta hần càng hiểu Hoàng Hậu hơn, lời của nàng, hần tất nhiên không tin.

Trong điện yên tĩnh một lát, mới nghe Quân Vũ nói: “Nếu như thế, mời Hoàng Hậu tuyên đọc di chiếu!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Hoàng Thượng Băng Hà [2]

Editor: nhocoi Beta: thoathan

Hoàng Hậu thông thả hướng hần nhìn thoáng qua, trầm giọng nói: “Trước mắt bá quan văn võ cũng không đủ, bản cung làm sao có thể tuyên đọc di chiếu? Vào buổi thượng triều ngày mai, bản cung thì sẽ tuyên bố ý chỉ của Hoàng Thượng!”

Tim run lên, Hoàng Hậu muốn soán vị!

Không tự giác nhìn qua Quân Ngạn, hần nhếch môi không nói được lời nào nhìn nàng, thông minh như hần, tự nhiên đã sớm biết ý định của Hoàng Hậu. Chính là, hần muốn dẫn ta ra khỏi cung, vậy còn có thể tiếp nhận an bài tốt của Hoàng Hậu giúp hần lên ngôi vị Hoàng Đế sao?

Ta đang nghĩ, chợt thấy thân hình Quân Ngạn vừa động, ta kinh hãi, ánh mắt Hoàng Hậu cũng lộ ra dối ý. Quân Vũ nhú mày nói: “Thất hoàng huynh, huynh sao thế.....”

Hần là nhìn thấy vết thương trên người Quân Ngạn, còn có sắc mặt nhợt nhạt mệt mỏi càng tạo nên nghi vấn.

Tâm của ta căng thẳng đến cực hạn, Hoàng Hậu vội hỏi: “Người đâu, Ngạn vương có thương tích trong người, dù hần xuống tuyên thái y chẩn trị!” Lời của nàng vừa mới tuyên, liền lập tức có người tiến vào đỡ lấy Quân Ngạn, hần gãy dựa, đột nhiên cứng thân mình lại. Ta biết, là người của Hoàng Hậu đã động thủ. Hoàng Hậu là sợ hần không kiềm chế được, sẽ ở nơi này nói ra chuyện muốn dẫn ta đi. Có một người khác nói: “Chẳng lẽ là bởi vì thích khách.....”

Vốn chẳng qua là do Quân Lâm thuận miệng nói một câu, nay đã bị lan truyền sinh động. Hoàng Hậu đem ánh mắt chậm rãi thu hồi, khẽ nhăn trán, mở miệng nói: “Không sai.....”

Nhưng thật ra nàng không hề nói về việc do bảo hộ ta, trong lòng ta cười lạnh, nguyên nhân này là muốn dùng để lấy lòng Hoàng Thượng, nay làm sao còn dùng đến?

Đến lúc hoàn hồn lại mới phát hiện, ánh mắt Quân Vũ thẳng tắp nhìn ta, khoe miệng lộ ra ý cười như có như không. Bỗng cảm thấy cả kinh, hay là hần biết được cái gì?

Đúng lúc này, một người từ ngoài cửa bước nhanh vọt vào, đầu đón cất tiếng gọi: “Phụ Hoàng!” Đầu ngón tay run lên, ta đột nhiên nâng mắt nhìn lại, nhìn vào mắt hần.

Quân Lâm ngay khi nhìn thấy ánh mắt của ta, bị thống trong đáy mắt bỗng nhiên chuyển biến thành phần hận.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Chết Không Đáng Tiếc [1]

Ta khẽ tránh sang một bên, hần xông lên, quỳ gối trước long sàng của Hoàng Thượng, đầu gục xuống, hai tay đặt ở hai bên hung hắng nắm lại thành nắm, cắn răng chịu đựng, ngập tràn tức giận.

Ta bỗng nhiên cảm thấy muốn cười, thì ra, hần cũng biết giận sao? Không thể nhìn mặt người thân lần cuối, hần cũng nổi giận. Như vậy ta thì sao? Có ai quan tâm đến ta không?

Trong lòng rất khổ sở, đột nhiên đứng lên, tránh ra một mình đi ra phía ngoài.

Đám tần phi đều kinh ngạc nhìn ta, ta cũng không để ý tới, lập tức đi ra ngoài. Ánh mắt hần dừng ở trên người ta, giống như mũi gai cắm vào ta, nhưng mà ta sớm đã không còn cảm giác đau đớn nữa rồi.

Thấy hần thống khổ, ta bắt buộc chính mình phải tỏ ra thật cao hứng. Bên ngoài, mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời thân nhiên chiếu rọi xuyên qua bầu không khí nóng bức, trên mặt đất cũng tỏa một hương vị bức bối. Tay vịn lan can cảm thạch khắc hoa, đột nhiên cảm thấy choáng váng.

Khăn trang nệm chặt lan can trước mặt mới không có té ngã xuống, run rẩy đứng đó một lúc lâu, mới lại mở to mắt, trông về phía xa nhìn lại. Bên tai giống như lại nhớ tới lời nói của Hoàng Thượng, trong lòng dâng lên tâm tình phức tạp.

Kỳ thật, ở trong lòng Hoàng Thượng, sợ là sớm đã tình tường biết được ta vốn không phải là Nhã phi mà ngài tâm tâm niệm niệm. Chỉ là ngài quên không được năng, ngài thấy thẹn với năng, cho nên ở thời điểm sai lầm gặp được ta đã cho rằng ta là năng, mang theo tâm tình vui sướng vạn phần mà tiếp nhận ta. Đối với người chung quy không phải người thực, ngài không điều tra ta, ngài chính là lừa mình dối người.

Tôn quý như ngài, cũng sẽ có thời điểm đánh mất lý trí như vậy.

Nếu không, ngài đã đáp ứng với Nhã phi cả đời suốt kiếp ở bên ngài, chắc chắn sẽ không để ta một mình còn lại trên đời.

Ngài cho đến lúc chết, vẫn cứ ép bản thân phải tin tưởng, tin tưởng ta là Nhã phi của ngài.

Lấy điều này, đến gây mê chính mình.

Rồi sau đó, hạnh phúc chết đi.

Hoàng Thượng, cũng là người cả đời theo đuổi quyền lực.

Nghĩ đến điều này, ta ảo não mà cười rộ lên.

Cuối cùng thì sao? Ngài bỗng cảm thấy nực cười mà phát hiện ra, thì ra ngoài quyền lực, còn có người, còn có thứ càng khiến cho ngài quý trọng hơn. Tỷ như Nhã phi đã sớm mất đi. Ta đột nhiên bị ai ý thức được, tân đế sắp đăng cơ, sẽ lại đi vào quỹ đạo như ngài.

Trong lòng khiếp sợ, xoay người chạy về phía thiên điện.

Một phen đẩy cửa điện ra, bên trong thái y cùng cung nữ kinh ngạc quay đầu nhìn ra, thấy là ta, vội hành lễ nói: “Tham kiến Nhã phi nương nương!”

Ta đi lên phía trước, mở miệng nói: “Ra ngoài cả đi.” Trong mắt bọn họ rõ ràng lộ ra thần sắc kinh ngạc, ta lại nói: “Không nghe thấy lời bản cung nói sao? Đi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Chết Không Đáng Tiếc [2]

Hắn là chưa từng nhìn thấy ta tức giận bao giờ, bọn họ sợ run lên, rốt cục lui xuống. Nếu để cho Hoàng Hậu biết ta không ở lại trong tầm cung của Hoàng Thượng, mà chạy đến thăm Quân Ngạn, chắc chắn sẽ tức giận đến giết chết ta. Dù sao ta hiện tại là phi tử Hoàng Thượng, đã không còn là biểu muội của Quân Ngạn nữa. Chính là, ta đã không muốn suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhìn thấy sắc mặt người nằm trên ghế mềm, lòng ta khẽ trầm xuống, người của Hoàng Hậu lại có thể xuống tay nặng như vậy sao? Đến tốt cùng muốn hắn tổn thương đến độ nào nữa?

Bước nhanh đi qua, nhẹ nắm lấy cổ tay hắn, gọi hắn: “Biểu ca.”

Tay hắn rất lạnh, ta nhìn không được cúi đầu thổi hơi ấm cho hắn. Hắn không hề mở mắt, chỉ hơi nhú mày, ta biết, hắn nghe thấy ta nói chuyện, nhưng là hắn không thể cử động được. Hoàng Hậu hắn là lo lắng, cho nên nàng là muốn ra tay trước hòng chiếm thế thượng phong.

Ta bỗng nhiên cảm thấy rất khó sợ, thì ra nhiều năm như vậy hắn phải làm chuyện mà bản thân không muốn, đều là vì ta. Nay, lại tiếp tục bị bắt ép phải sống cuộc sống như vậy. Nhưng là ta.....

Ta chưa bao giờ hiểu hắn, đã vậy còn khiến hắn tổn thương. Nước mắt chảy xuống, rơi trên mu bàn tay hắn, cảm giác đầu ngón tay hắn run lên, thân mình thoáng động. Ta giật mình nâng mắt, nhìn thấy mặt mày hắn càng thêm nhăn lại, từ trong ngực phát ra tiếng rên nặng nề.

Hắn dường như muốn tỉnh.

Cho đến khi từ trong miệng hắn tràn ra tơ máu, ta mới vô cùng kinh hoàng. Cuống quýt cúi người ôm lấy hắn, lắc đầu khóc lóc: “Đừng mà, biểu ca đừng mà.....” Đừng lại vì ta mà bị thương, đừng thêm một lần nào nữa..... Ta gất gao ôm lấy hắn, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Ta chưa bao giờ biết tình yêu mà Quân Ngạn dành cho ta lại sâu đậm như thế, vì ta có thể không quan tâm tới an nguy của chính mình. Ta không muốn, lại nhìn thấy hắn bị thương chút nào nữa!

Ta chỉ là lo lắng cho hắn, hiển nhiên không chút phát giác có người đã đi tới phía sau lưng ta. Tiếp theo là thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Hừ, thi thể Phụ Hoàng ta còn chưa lạnh, mà phi tử của người cư nhiên dám công khai có quan hệ với Hoàng Tử, thật sự là chết cũng không đáng tiếc!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Quan Hệ Gì Tới Người [1]

Cơ thể mạnh run lên, ngoái đầu nhìn lại, thấy Quân Lâm sắc mặt âm trầm, phần nộ đứng ở phía sau ta.

Ta chấn động, hắn làm sao có thể xuất hiện ở trong này?

Thân mình hắn khẽ động, thoáng cái đã tới gần bên cạnh ta, rất nhanh vươn tay ta, bàn tay to lớn tóm chặt lấy cổ ta, khẽ dùng sức. “Ách.....”

Ta theo bản năng muốn vận bụng tay hắn ra, nhưng là hắn dùng sức thật lớn.

Ánh sáng trong mắt rõ ràng nổi lên ghen tuông, ngay lập tức trong lúc đó, lại dấy lên lửa giận.

Hắn lạnh lùng nói: “Phụ Hoàng ta vừa mới băng hà, người đã vội vã đi tìm ngọn núi khác để nương tựa nhanh đến vậy sao? Chắc chắn —” Hắn dùng một chút, lại nói, “Ta thật sự là hồ đồ không rõ, người cùng hắn là có quan hệ gì? Biểu ca? Gọi thật thân thiết!”

“Không ngờ người lại hợp tác với Hoàng Hậu tính kế với ta! Ngăn ta tiến cung? Phụng Loạn Phi, giỏi lắm! Người thật giỏi!”

Hắn nói ra, hàm răng đều nghiến chặt lại. Lực đạo trên tay cũng càng lúc càng lớn, dường như nhẫn tâm muốn bẻ gãy cổ ta làm hai.

Ta vô lực đánh tay hắn, hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn. Cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ không rõ ...

Gương mặt hắn vẫn tràn đầy vẻ ghê tởm, vẫn là những lời nói không thiện ý: “Ta thực nên giết chết người! Đêm đó nên giết người đi! Nói, Phụ Hoàng quy thiên có phải là do các người ra tay hay không? Sợ người đem ngôi vị Hoàng Đế truyền cho ta, cho nên các người mới thiết kế diễn xướng vở tuồng này, có phải hay không?” Ta bị hắn lay lắt đến choáng váng mặt mày, nhưng là ta còn muốn cười. Hắn đến tốt cùng có biết chính mình đang nói cái gì hay không? Hắn là ghen tị nói con diên, hay thật sự là thương tâm quá độ?

Cái chết của Hoàng Thượng, làm sao có thể liên quan tới ta?

Tay vô lực buông thông xuống, trong mắt hắn tựa hồ hiện lên một tia kinh ngạc, giật mình sửng sốt, bàn tay to lớn run run buông lỏng ra. Ta lập tức té ngã ở bên ghế mềm, tay vuốt ve cổ họng đang kịch liệt ho khan. Hai lần , hắn thiếu chút nữa bóp chết ta.

Chính là, vì sao đều không có thành công?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Quan Hệ Gì Tới Người [2]

Nâng mắt nhìn hắn, lồng ngực hắn bởi vì phần nộ mà phập phồng mãnh liệt, đôi mắt mở lớn.

Muốn giết ta, lại không cam lòng. Cái loại mâu thuẫn này đan xen với tâm tình phức tạp sâu sắc cứ thế kéo dài, bao trùm.

Ta ho khan, rồi lại chậm rãi cười rộ lên: “Khụ khụ, nếu hiện tại ngươi giết ta, vậy chờ nhìn hắn đăng cơ đi!” Ánh mắt dừng ở trên người Quân Ngạn , tàn nhẫn nói .

Quân Lâm ánh mắt căng thẳng, lớn tiếng hỏi: “Ngươi nói cái gì?” Ta hừ khê một tiếng, cũng không trả lời. Ta nói cái gì, thông minh như hắn, làm sao lại không nghe hiểu chứ? Hắn đứng ở phía sau ta, qua một lúc lâu, đưa tay tới trước mặt ta, cắn răng nói: “Đem đi chiếu lấy ra đây!”

Trong lòng thoáng cái lạnh băng, ta ảo não cười nói: “Dựa vào cái gì?”

Hắn hẳn là còn không biết trên di chiếu viết cái gì, ta dù chưa thấy qua, nhưng bởi vì lời nói của Hoàng Thượng nên đã sớm biết nội dung. Xem ra, nếu như trên đó viết người được truyền ngôi không phải hắn, hắn cũng sẽ học theo cách làm của Hoàng Hậu.

Soán vị.

Thì ra với hắn, quyền lực thật sự quan trọng tới vậy. Trái tim ta từng chút từng chút trĩu nặng.

Nói thực ra, ngôi vị Hoàng Đế vốn là của hắn . Chính là, ta hiện tại, đột nhiên không muốn cho hắn. “Đưa cho ta.” Hắn giờ tay, nhắc lại lần nữa. Ta lắc đầu, cắn môi nói: “Giết ta đi!” Ta sẽ không lấy ra nữa , tuyệt đối không!

Trong mắt hắn dâng lên đau xót, ánh mắt dừng trên người Quân Ngạn , đè thấp thanh âm nói: “Tốt lắm.” Hắn nói rồi, bay nhanh về phía Quân Ngạn ra tay.

Ta chỉ cảm thấy máu trong người bắt đầu sôi trào, bản năng dùng thân thể bảo vệ hắn, oán hận nói: “Ngươi vô sỉ!” Cự nhiên lấy Quân Ngạn áp chế ta! Hắn thu tay, cũng là suy sụp lui lại nửa bước, thẳng tắp nhìn ta, mở miệng: “Ngươi thật sự..... thương hắn sao? Thật..... nguyện ý vì hắn mà chết?” “Quan hệ gì tới ngươi!” Lòng còn sợ hãi nhìn hắn, giọng nói vẫn bi phẫn như cũ.

Hắn bỗng nhiên giống điên phát điên mà tiến tới đây, gắt gao nắm lấy cổ tay ta, bi thống mở miệng: “Quan hệ gì tới ta..... Không quan hệ tới ta..... Vậy mà ngươi cũng có thể nói ra miệng!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Thật Thương Hắn Sao [1]

Trong mắt hắn, ngoài phần hận, đều là bi thương.

Cảm giác đau đớn này càng lúc càng nồng đượm lan tràn trong không khí, khuếch tán ra khắp cả hành lang, lại từng chút từng chút thấm vào cốt tủy.

Bị hắn dùng lực nắm lấy cổ tay, thật đau .

Nhưng, vì sao tim ta cũng đau đớn như vậy?

“Người đến tốt cùng, muốn thế nào?” Hấn nhìn ta, gian nan nói rõ từng chữ.

Ta giật mình. Ta thực nhìn không hiểu hấn, vì sao mỗi lần đều hỏi ta vấn đề kỳ lạ như vậy?

Dùng sức muốn giấy thoát tay ra, ta cố ý không nhìn hấn, lạnh lùng thốt ra: “Buông tay!” Mới vừa rồi còn nói ta làm Hoàng Thi lại nảy sinh quan hệ với Hoàng Tử, vậy hấn bây giờ, được tính là gì đây?

Hấn giữ chặt lấy, tiếng hít thở nặng nề, sâu kín hỏi ta: “Người thật thương hấn sao?”

Ta hiểu được, hấn chỉ là Quân Ngạn. Ánh mắt dừng ở trên mặt người người nằm trên ghế mềm, nhìn thấy thần sắc thống khổ của hấn, trái tim như bị co rút.

Nhưng mà, từ “yêu” kia thủy chung không thể thốt ra khỏi miệng. Sợ rằng, dù cho có muốn lừa hấn, cũng không được.

Khẽ khép hai mắt, ta cắn răng nói: “Đúng thì thế nào?”

“Thì ta sẽ giết hấn!” Hấn trả lời thật nhanh, tựa hồ là sớm đã chuẩn bị tốt đáp án.

Ta giật mình kinh hãi, bỗng dưng mở hai mắt ra, nâng mắt lên nhìn. Ở sâu dưới đáy mắt hấn dần dần trở nên mất bình tĩnh, ngoài sự cơ trí ngoan độc, mơ hồ, lại có thêm một chút mâu thuẫn, giằng co.

Ta bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Đối với ta, còn yêu sao?” Nếu không, vì sao phải như thế?

“Không yêu!” Hấn nói ra thật quyết tuyệt, bàn tay cầm tay ta mạnh mẽ run lên.

“Haha.” Ta nhìn không được cười đến ra tiếng, “Nếu như thế, ta yêu ai, cũng không liên quan gì đến người.” Chậm rãi, thu hồi ánh mắt, cúi mặt xuống không nhìn hấn nữa. “Nhưng, nếu hôm nay người muốn động tới hấn, vậy hãy giết ta trước đi!”

“Người!”

Ta dường như đã chọc giận hấn, tự giễu cười, hấn sợ là sẽ thật sự giết chết ta. Nhưng là, vì sao ta một chút cũng không sợ, ngược lại cảm thấy như sắp được giải thoát rồi? Haha, Phụng Loan Phi, người không phải rất sợ chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Thật Thương Hấn Sao [2]

Editor: nhocoi Beta: thoathan

Thứ gì đó ảm áp từ khoe mắt chảy ra, ta bỗng nhiên thấy hận, vì sao ta cuối cùng lại vô dụng như vậy, muốn bảo vệ ai, đều không có năng lực? Lục ca, Vị Ương, hiện tại là Quân Ngạn. Mơ hồ có cảm giác tay hấn chậm rãi buông lỏng, ta có chút khiếp sợ.

Thật lâu sau, mới nghe hấn nói: “Người nghĩ rằng ta không có di chiếu, người cùng Hoàng Hậu có thể muốn làm gì thì làm? Phụng Loan Phi, người luôn ngây thơ như vậy!” Hấn giận dữ xoay người, rất nhanh rời đi.

Ta mặt không chút thay đổi nhìn bóng dáng hấn, không tự chủ được xụi lơ ở bên giường Quân Ngạn.

Ta không rõ, hấn thật sự có thể dễ dàng buông tha ta như vậy, hấn thật sự không giết ta.....

Ta còn tưởng rằng, hấn hận ta hận đến tận xương tủy, hấn hận không thể giết ta trăm ngàn lần. Vẫn lắc lắc đầu, ta không ngờ mình sai lầm rồi. Ta tựa hồ, trí nhớ càng ngày càng tệ.

Không lâu sau, một người từ bên ngoài chạy vào, vội vã kêu: “Chú tử!”

Là Thập Hạ.

Hấn thấy ta, rõ ràng chân động, sợ run một hồi, mới lẩm bẩm: “Bát..... Bát tiểu thư.....”

Bát tiểu thư.

Bao lâu rồi không có người gọi ta như thế ?

Lâu đến nỗi ta không nhớ rõ nữa. Chưa xót cười, ta từ lâu đã không còn là bát tiểu thư rồi. Mất hẳn dùng trên trang phục của ta, sắc mặt hiện lên khiếp sợ.

Đúng rồi, ta thế nào lại quên, trên người ta là trang phục phi tần. Dù sao hấn cũng là người theo Quân Ngan đã lâu, rất nhanh đổi mặt với sự thật, nghĩ tới việc chính nói: “Nương nương lúc này sao lại ở nơi đây , Hoàng Hậu đang phái người tìm ngài khắp nơi.”

Một tiếng “Nương nương”, đã mạnh dạn đem quan hệ đời đời kiếp kiếp giữa chúng ta chỉ ra rõ ràng.

Hấn đã đoán ra được thân phận mới của ta. Nói Hoàng Hậu đang tìm ta, haha, những cung nô bị ta quất xong rồi đi không phải là người của Hoàng Hậu sao? Nàng là người rõ ràng nhất ta giờ phút này ở nơi nào. Nàng làm như thế, chẳng qua là không muốn để người khác biết rằng nàng biết ta đang ở đâu thôi. Ta bỗng nhiên cảm thấy run rẩy, như vậy việc Quân Lâm đến, có phải Hoàng Hậu cũng biết trước rồi không? Hoặc là, do nàng cố ý !

Hai tay nắm thành nắm, run lên nhẹ nhẹ, có lẽ, ta biết nguyên nhân vì sao Hoàng Hậu đột nhiên quyết định không giết ta .

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Huynh Muốn Cưới Muội [1]

Editor: nhocoi Beta: thoathan

Thập Hạ sùng sốt một lúc lâu, mới đột nhiên hoàn hồn, vòng qua ta chạy tới bên ghế mềm, đứng bên Quân Ngan, trên gương mặt lạnh lùng nổi một tầng sương, do dự một chút, mới nâng tay điểm khai huyết đạo cho Quân Ngan.

“Chủ tử.” Hấn nhẹ gọi.

Quân Ngan hơi hừ một tiếng, đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt dừng ở trên mặt của ta, hấn mới nhẹ nhàng thở ra. Chống thân mình ngồi dậy, Thập Hạ định dịu hấn, lại bị hấn ngăn lại.

“Loan Phi!” Hấn vội vàng giữ chặt tay ta, lặng yên nhìn khắp xung quanh, quay lại nói, “Muội làm sao lại quan biết hấn? Hấn..... Hấn mới vừa rồi đến tột cùng muốn làm cái gì!”

Ta giật mình, hấn quả nhiên, đều nghe thấy được.

Cấn môi, ta nên giải thích như thế nào? Qua hết tất cả, đều rất phức tạp. Hấn giả thành công tử Giang gia vô hại, thiết lập bẫy làm cho ta từng bước một lún sâu. Rồi sau đó, hủy cả nhà của ta.

Lại mỉm cười nạt ta làm thiếp..... Nghĩ nghĩ, hốc mắt đỏ lên. Thì ra, ta vẫn là không chịu nổi một kích.

Ánh mắt Quân Ngan chợt đau nhức, hấn chần chờ một hồi lâu, mới nắm lấy một tay ta đem tiến vào trong lòng, cắn răng nói: “Muội sao lại ngốc như vậy, nếu vừa rồi hấn không thu tay, thì phải làm sao? Đến tột cùng phải làm cái gì bây giờ! Đáp ứng ta, sau này, nhất định vạn lần không được mạo hiểm vì ta, đáp ứng ta.....” Hấn chính là lo lắng an nguy của ta, ta cùng với Quân Lâm như thế nào, hấn không hề truy vấn.

Chần chờ, hai tay run run xoa lưng hấn, nghẹn ngào : “Được..... Muội đáp ứng huynh.....”

Bên ngoài, âm thanh càng ngày càng nhiều, tiếng nhạc buồn bã chậm rãi vang lên lan tỏa khắp hoàng cung, làm rung chuyển cả tòa hoàng thành như muốn lung lay bay lên. Tay hấn cầm tay ta có hơi cứng nhắc, ta rút cục nghĩ tới chuyện Hoàng Thượng băng hà, còn có chuyện Hoàng Hậu công bố trong tay có nắm đi chiều.

Nhẹ nhàng đem ta buông ra, ánh mắt hấn vẫn kiên định như cũ: “Huynh muốn mang muội đi.”

“Chủ tử!” Thập Hạ kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Huynh Muốn Cưới Muội [2]

Editor: nhocoi Beta: thoathan

Hắn không nhìn, đứng lên, lúi ta đi nhanh ra ngoài. Ta cắn răng giữ chặt hắn lại, hắn có chút kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn ta, ta chần chờ một chút, rồi mới nhỏ giọng nói: “Biểu ca, nếu cô cô đã nói trong tay nàng có di chiếu, chẳng lẽ huynh còn không minh bạch sao?” Chỉ cần hắn không đi, ngôi vị Hoàng Đế sẽ là của hắn.

Hắn hơi sững sốt, sắc mặt trầm xuống, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu còn là lúc trước, huynh tất nhiên muốn ngồi trên long ý kia, như vậy, muội chính là hoàng hậu được chọn. Nhưng là nay, muội đã không thể làm hậu. Thậm chí.....” Âm thanh hắn từ từ nhỏ đi, ta hiểu được ý tứ của hắn.

Nay ta cùng với hắn, ngay cả quang minh chính đại cùng một chỗ, cũng không có khả năng.

Nếu hắn đáng cơ, như vậy ta chính là thái phi.

Nghe qua, thực khiến cho người ta cảm thấy bị thương.

“Biểu ca.....” Có gì đó ảm áp từ trong khóe mắt chảy ra, ta nửa cười hỏi hắn, “Không hối hận sao?”

“Chưa bao giờ hối hận.” Hắn nhìn ta, nhấn mạnh từng chữ, “Loan Phi, huynh muốn cưới muội.”

“Huhu—” Nhịn không được mà khóc lên, lắc đầu, “Muội sẽ thương tổn huynh.....” Hắn cũng không để ý, chỉ cười nói: “Huynh đã đợi mười sáu năm rồi.”

“Muội sẽ..... thương tổn huynh.....” Khi đó ta đã vô tình như vậy mà đẩy hắn ra, nay ta, làm sao còn có thể thương hắn! Ta không xứng với hắn, từ lâu đã không còn xứng với hắn.

Hắn gắt gao cầm lấy tay của ta, nhìn ta đầy mong đợi, rõ ràng nói: “Huynh đây cầu xin muội, thương tổn huynh được không.....” Ngực đau quá.

Cho dù, cho dù biết rõ nhất định sẽ bị tổn thương, cũng không nguyện ý buông tay sao? Chuyện ta cùng với Quân Lâm, cho dù ta không nói, hắn nhất định cũng đã đoán được mấy phần. Nhưng hắn vẫn.....

Biểu ca, ta có tài đức gì mà có thể.....

Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, làm cho chính mình tỉnh táo lại. Mở miệng: “Như vậy, huynh về trước phủ đi, dưỡng thương cho tốt.” Ánh mắt lướt qua vai hắn, nhìn đến Thập Hạ đang đứng phía sau, hơi nháy mắt. Ta biết, với tính tình của hắn, nhất định là sẽ không nghe lời ta. Nhưng mà, đêm nay, cho dù hắn có ba đầu sáu tay, cũng vô phương đem ta ra ngoài. Huống chi, hắn còn bị thương. Ta không muốn, cũng không nhẫn tâm nhìn hắn đi mạo hiểm.

Ánh mắt Thập Hạ hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức hiểu được ý của ta, một chương bỏ vào sau gáy hắn, lại nhanh tay đỡ thân mình hắn xui lơ ngã xuống, cắn răng nói: “Thuộc hạ đa tạ bát tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Số Mệnh Bản Thân [1]

Editor: nhocoi

Beta: thoathan

Ta ứa lệ lắc đầu, cảm tạ ta làm chi? Nếu không phải do ta, hắn làm sao có thể rơi vào kết cục thế này? Hắn vốn nên, là Đại Tuyên hoàng tử tôn quý nhất!

Thập Hạ thật cẩn thận đem Quân Ngạn đặt ở trên lưng, đi vài bước về phía cửa trước, bỗng nhiên dừng lại, tựa như mâu thuẫn do dự và đấu tranh rất

lớn, mới quay đầu, mở miệng nói: “Bất tiểu thư, kỳ thật.....”

Hắn nhìn ta, đáy mắt thật là thống khổ, tiện đà lại cắn răng, còn lại cũng không nói ra lời.

Ta chỉ cảm thấy tim bị giật thót thật mạnh, theo thần sắc của hắn, ta đọc ra một loại hương vị làm người ta hoảng hốt. Bọn họ, giấu diếm ta cái gì sao?

Run run vịn vào ghế mềm đứng lên, mở miệng hỏi hắn: “Kỳ thật cái gì?”

Thập Hạ giống như giật mình hoàn hồn, trên mặt có chút kinh hoảng, mở miệng nói: “À, thuộc hạ là nói, chúng ta đi ra ngoài, ngài làm sao bây giờ?”

Ta run run, lắc đầu nói: “Ta không sao, người mau dẫn hắn đi.” Ta biết, lời nói mới vừa rồi hắn muốn nói không phải ý này, nhưng mà, nếu đã có thể im miệng, tất nhiên sẽ không nói cho ta biết. Ta chỉ là, không thể lại làm cho Quân Ngạn kẹt ở trong này.

Ta không hy vọng, sẽ hủy hắn như vậy.

Ta bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật sự ích kỷ, đây là kết quả mà Quân Ngạn muốn sao?

Không, lo sợ không yên lắc đầu, tuyệt đối không phải.

Hắn nói, cầu ta thương tồn hắn.....

Ta làm sao không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, hắn chính là muốn cùng ta chung sống bên nhau, cho dù là chết, cũng sẽ không buông tay. Nếu ta cũng thương yêu hắn sâu nặng, thì sẽ không một chút nhú mày.

Mà ta hiện tại, muốn Thập Hạ đưa hắn đi, làm như vậy không phải sẽ làm tổn thương hắn rất nhiều sao. Thương tổn như vậy, hắn nhất định sẽ không thể chấp nhận được. Ô ô –

Khóc nức lên, lấy tay che miệng lại, tức tưởi khóc nức nở, ta thật sự không phải người tốt. Ta thẹn với nhiều người lắm.....

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Số Mệnh Bản Thân [2]

Editor: nhocoi

Beta: thoathan

Đứng dựa vào ghế mềm thật lâu thật lâu, ta mới có khí lực nhắc chân từng bước. Lắc lư đi đến cửa trước, dùng sức lực đẩy cửa điện ra. Gần đến hoàng hôn, bầu trời phía tây nhuộm một màu lửa đỏ rực rỡ, thật chói mắt vô cùng.

Hoàng Thượng băng hà, nhiều chuyện cũng sẽ không giống như trước nữa.

Hoàng Hậu cảm quyền nội đình, Quân Lâm cùng Thừa Tướng chuẩn bị phản kháng thật kỹ càng.

Quan sát cẩn thận, Tiết Tùng Ninh, đứng ở một bên.

Ta cảm thấy may mắn là, Tiết Vĩ Ương ở trong tay Quân Ngạn, chứ không phải Hoàng hậu.

Ngơ ngẩn trở về Vân Lạc cung, vừa tới đã thấy không ổn, không thấy một người nào ra nghênh đón ta. Tâm trầm lặng xuống, bước nhanh về phía trước, chưa kịp đi vào, liền nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, trong lúc mờ mờ ảo ảo tiếng khóc của cung nữ hỗn loạn.

Ta nhanh đi vào, thấy Vân Lạc cung đầy kín người quỳ dưới đất, Ngự Lâm quân đang lục trái tung phải, trong phòng đã là một đồng hỗn loạn.

Trong lòng cười lạnh không thôi, ta biết bọn họ muốn tìm cái gì.

Hoàng Hậu khoanh tay đứng đó, tuy là đưa lưng về phía ta, nhưng vẫn như xưa ta đều có thể nhìn ra được thần sắc của nàng. Nhất định là đang không cam lòng cùng phần nộ.

Cung nữ nhìn thấy ta đi vào, trên mặt tái nhợt hiện lên một tia vui sướng, run giọng nói: “Nương nương.....”

Hoàng Hậu quay phắt lại, ánh mắt dừng trên người của ta, nhin xuống, lập tức nói: “Vật kia đâu?”

Vật kia. Lời nói thật mơ hồ. Nàng vì sao không nói thẳng hỏi thẳng đi chiếu ở nơi nào?

Ta nhìn thẳng nàng, không nói một câu.

Sắc mặt của nàng lạnh lùng, thoáng đưa mắt nhìn thị vệ đứng bên cạnh, chỉ thấy thị vệ kia thân hình thoát cái chớp động. Ta chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy tiếng cung nữ kêu lên thảm thiết, ngay sau đó ngã vào vũng máu.

“Ngươi.....” Ta chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, dựa vào cánh cửa sau lưng mới không xụi lơ ngã xuống. Thân mình ức chế không được mà run rẩy. Ta hiểu rõ ràng, chuyện này, mới chỉ là bắt đầu. Hoàng Hậu đi về phía ta, sắc mặt không chút thay đổi mở miệng: “Ngươi trời sinh tính cách nhu nhược, từ nhỏ ngay cả một động vật nhỏ cũng không nhẫn tâm thương tổn, huống chi nay là người” Nàng rất hiểu ta, lập tức có thể đem ta ăn tươi nuốt sống.

“Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!”

Một đám nô tì bắt đầu dập đầu cầu xin tha thứ, một đám hiện ra thân sắc thất kinh. Không biết đến tột cùng là cầu ta, hay là cầu nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 141: Ép Ta Tuân Theo [1]

Gắt gao cắn môi, cho đến khi đầu lưỡi nếm được mùi vị tanh ngọt, ta vẫn không nói được một lời.

Quá khó, quá khó để lựa chọn.

Hoàng Hậu vẻ mặt không chút thay đổi nhìn ta, thấy ta không nói lời nào, lại liếc nhìn thị vệ bên cạnh, thị vệ hiểu ý, vung đao muốn chặt xuống. “Dừng tay!”

Ta sợ hãi kêu lên, ta làm sao có thể trở mặt nhìn bọn cung nhân chết đi. Ta nghĩ, giờ này khắc này, ta mới chính thức lĩnh hội được hàm ý sâu xa của ba chữ “bùa đòi mạng” trong miệng Quân Vũ. Nó không đơn giản là dành cho ta, mà dành cả cho những người bên cạnh ta, tất cả.

Thị vệ thoáng chần chừ, lại nghe âm thanh lạnh lùng của Hoàng Hậu cất lên: “Giết.” Chỉ trong khoảnh khắc của một cái chớp mắt, lưỡi đao đã nhuộm đầy máu tươi. Rơi trên mặt đất, máu đỏ tươi, giống như nở ra một đóa hoa sen máu, nở rộ đến chói mắt. Ta hoảng sợ nhắm hai mắt lại, cả người run rẩy không thôi.

“Dừng tay.....”

Vô lực lên tiếng, ta sợ, ta sợ thủ đoạn của nàng.

Hoàng Hậu đến lúc này mới để cho thị vệ thu đao, hướng ta đi tới, trầm giọng nói: “Nhưng mà ‘Dừng tay’ cũng không cứu được bọn họ, thế nào, còn muốn xem đám bọn họ từng người ngã xuống trước mặt ngươi sao?”

Ta bây giờ mới rõ ràng hiểu được, nàng trao đổi điều kiện với ta.

Bởi vì đi chiếu ở trong tay ta, nàng là đang ép buộc ta.

Cắn răng gỡ cây tram trên đầu xuống, nhắm ngay trước ngực chính mình, run run mở miệng: “Nếu như ngươi..... Nếu là lại giết một người, ta lập tức chết trước mặt ngươi!” “Ha ha.” Nàng giống như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, cười lớn nói, “Ngươi là đang khần trương lo lắng đến bị ngớ ngẩn rồi sao? Nếu như ngươi chết đi rồi, như vậy đi chiếu thật sự có thể lọt vào tay bản cung rồi!”

Ta đã đoán đúng, nàng giả tạo một phần đi chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Ép Ta Tuân Theo [2]

Chậm rãi lắc đầu, ta bị thương cười, thấp giọng nói: “Chẳng phải ngươi muốn tiêu hủy di chiếu Hoàng Thượng giao cho ta sao? Nếu ta chết đi, phần di chiếu kia sẽ có người đem ra công bố, đến lúc đó, xuất hiện hai bản di chiếu khác nhau, sợ là tình hình lúc đó cũng không hay lắm đâu.”

Con ngươi của Hoàng Hậu chột căng thẳng, không thể tin nhìn ta, phần hận nói: “Không có khả năng, ngươi căn bản không có thời gian đi chuẩn bị, ngươi.....”

Nàng bỗng nhiên im miệng, sắc mặt càng ngày càng trầm xuống. Nàng là đang suy nghĩ lúc nửa buổi chiều ta một mình trở về Vân Lạc cung, trong lúc này có tiếp xúc với ai, đối với nàng mà nói, đáp án hoàn toàn trống rỗng. Trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, chuyện di chiếu, kỳ thật ta chưa từng nhắc tới với bất cứ người nào. Chính là ta cố ý vòng vo một hồi, lại cố ý sai cung nữ sửa sang lại phòng, khiến nàng cho rằng ta chỉ giả vờ như đang cầm di chiếu trong tay. Nay lại nói như vậy, trong lòng nàng nghi ngờ càng sâu, tất sẽ tin ta.

Quả nhiên, nàng cúi đầu, trầm tư.

Một lát, mới lại nâng mắt, ánh mắt nhìn ta có thêm một phần cảnh giác, mở miệng nói: “Bản cung vốn tưởng rằng, ngươi coi thường việc dùng thủ đoạn như vậy.”

Ta lắc đầu: “Ta chỉ muốn sống sót, làm thế này cũng không quá đáng.” Ta chưa bao giờ có suy nghĩ hại người, ta chỉ là cố gắng muốn được sống mà thôi. “Cũng không quá đáng.” Ánh mắt của nàng rơi xuống người đám cung nhân đang quỳ trên mặt đất, châm chọc nói, “Nhưng mà nếu như ngươi muốn nhiều người sống như vậy, tâm địa không khỏi quá thâm trầm rồi. Muốn cùng bản cung trao đổi điều kiện, có thể.” Nàng vươn tay ra, chỉ vào đám người đang quỳ bên dưới, nói: “Bản cung cho ngươi hai mạng người, ngươi chọn ai được sống? Đừng hòng nghĩ có thể cứu được tất cả, bằng không, ngươi phải chết, tất cả bọn họ đều phải chết. Bản cung thà rằng giết nhầm cả trăm cũng không bỏ qua một người!” Nàng có chút không kiên nhẫn, còn nói thà rằng giết nhầm.....

Làm sao có thể, muốn ta chọn hai người phải chết, bảo ta làm sao chọn được đây?

Ta ngoài muốn cứu đám cung nhân này, còn muốn cứu người khác nữa! Chẳng lẽ thật sự như lời Hoàng Hậu nói, tâm địa ta quá mức thâm trầm sao? Nhưng mà, cứu người, chẳng lẽ cũng là sai sao?

Tiến lui đều không được, thực khó.

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy tiếng một người hét lớn, liền sau đó trong miệng tràn ra máu tươi tề trên mặt đất. Ta giật mình nhìn, trong miệng đám cung nhân quỳ trên mặt đất đều phun ra máu tươi, chỉ chớp lát sau, đều không còn thốt ra âm thanh nào nữa.

Không chỉ ta, cả Hoàng Hậu cũng sợ ngây người. Thị vệ vội cúi người xuống kiểm tra, xem xét từng thi thể một, cuối cùng đứng dậy nói: “Nương nương, đều đã chết, là trúng độc.”

“Trúng độc?” Hoàng Hậu nhắc lại, đứng lặng một lúc lâu, đột nhiên bị phần mở miệng, “Hoàng Thượng người vậy mà..... vậy mà.....”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Chiếu Thư Của Nàng [1]

Nhìn thần sắc giận dữ của Hoàng Hậu, dần dần, ta cảm thấy ngạc nhiên. Nàng nói “Hoàng Thượng”.

Trong lòng giống bị cái gì hung hăng đánh vào, ta loạng choạng, chẳng mấy chốc đã ngã quỵ. Hốc mắt dần trở nên ẩm ướt, chỉ một lát đã thấy nước từ bên trong chảy ra, lướt qua hai má.

Là Hoàng Thượng.

Ngài giết đám cung nhân trong cung của ta, vì để cho ta không có vương bận. Ta nói không rõ cảm giác bản thân đến tột cùng là cảm kích, hay là bi phần. Nhưng ta đột nhiên cảm thấy, thực sự vô lực.

Tại đây giữa cuộc chiến gam co, hung hiểm này, xét cho cùng ta vẫn quá nhỏ bé, ta giống như một tiểu ngư ngọc không hiểu chuyện, hết muốn ngăn chặn sóng lớn, vượt qua sông sâu, lại muốn rời non lập bề.

Hoàng Hậu yên lặng nhìn vào mấy cỗ thi thể, sau một lúc lâu, mới châm chọc cười rộ lên. Mở miệng nói: “Ha ha, thật tốt. Bản cung xem như biết nội dung di chiếu của Hoàng Thượng! Nhưng mà người làm sao nghĩ ra, ngươi vốn không phải Nhã phi!”

Ta ù đột, Hoàng Thượng ngài làm sao có thể không biết chứ? Nếu ngài không biết, thì đã không đề bạt Dương Trọng Văn .

Thị vệ tiến nhanh lên, bắt lấy ta. Ta giãy dụa muốn thoát, phần nộ nhìn Hoàng Hậu, cười lạnh nói: “Ngươi cho là ngươi làm như thế, thực sự là vì hấn sao? Vì sao ngươi chưa bao giờ hỏi thử xem đâu mới là cuộc sống mà hấn thực sự mong muốn ? Nhìn hấn thống khổ, mới là mục đích của ngươi sao? Thật vậy sao!”

“Câm miệng!” Nàng rất cục nạnh không được uống mà rống lên chặt đứt lời ta nói, thu lại ý cười, trầm giọng nói, “Bản cung là mẫu hậu của nó, bản cung làm hết thảy đều là vì muốn tốt cho nó! Nó bây giờ chỉ là chưa nhận thức rõ ràng, một ngày nào đó, nó sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của bản cung ! Nói, ngươi đem chuyện di chiếu nói cho ai?”

Ta cắn môi, ta không nói cho bất kỳ ai, đương nhiên cũng sẽ không nói cho nàng biết. Lực đạo ghim trên tay của ta càng thêm lớn, giống như là muốn kiên quyết bẻ gãy cánh tay của ta xuống vậy.

“Aa —” Ta đau đến mức mồ hôi toát ra, run rẩy gọi nàng, “Cô cô.....” Nàng hình như bị chấn động mạnh, lúc đưa mắt nhìn về phía ta, ánh mắt đã không còn sắc bén nữa. Vẫy tay ý bảo thị vệ buông lỏng tay ra, ta không cảm cự, xụi lơ ngã xuống. Nàng bước nhanh tiến đến, thẳng tắp nhìn ta, nói nhỏ: “Loan Phi, bản cung không muốn tổn thương ngươi. Nhưng mà ngươi phải hiểu rõ, Ngạn nhi là đứa con duy nhất của bản cung, bản cung là muốn đem đến cho hấn những thứ tốt nhất. Ngươi hiểu không?” Thứ tốt nhất, mà nàng nói đến, chính là vương quyền.

Thế nhưng, ta không coi là vậy.

Cho dù là Quân Ngạn, cũng không chắc là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Chiếu Thư Của Nàng [2]

Ta chậm rãi cúi đầu, bất kể như thế nào Hoàng Hậu cũng không thể hiểu rõ . Đã như vậy, nhiều lời vô ích. Khẩu khí của nàng trở nên mềm nhẹ đi nhiều: “Ngươi cũng không nhẫn tâm nhìn Ngạn nhi chịu khổ, đúng không?”

Lời của nàng, làm cho ta giật mình nhớ tới gương mặt tái nhợt của Quân Ngạn, còn có lời nói đau xót khôn cùng mà hấn chậm rãi thốt ra từng câu từng chữ. Vội vàng nhắm hai mắt lại, đúng vậy, ta không đành lòng nhìn hấn lại phải chịu khổ. “Ngươi càng nên biết rõ, nếu như Lâm vương đăng cơ, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho Ngạn nhi, bản cung cũng là không còn lựa chọn nào. Cho nên Loan Phi, giao di chiếu cho ta.” Nàng vươn tay tới trước mặt ta, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Thân thể của ta khẽ run lên, ta biết Quân Lâm hận Hoàng Hậu, như vậy tự nhiên cũng sẽ hận Quân Ngạn. Lời nói ngày ấy ở trong thiên điện Ngự Hòa cung, hấn nói, nếu ta yêu Quân Ngạn, hấn sẽ giết biểu ca.

Nhưng mà.....

Haha, không tự giác mà cười ra tiếng. Cùng một đạo lý, trong tay Hoàng Hậu nắm đại quyền, cũng sẽ không bỏ qua cho Quân Lâm. Trong lòng đau đớn, vì sao chuyện tới nước này, ta vẫn còn lo lắng hấn? Hoàng Hậu tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng ta, giọng nói trầm xuống: “Ngươi còn vương vấn cái gì? Hấn là kẻ thù của Phụng gia !”

Kẻ thù! Kẻ thù.....

Hai chữ, in sâu, khắc thật sâu vào trong tim.

Trong lòng tựa như bị thiêu đốt đến bỏng cháy, khiến ta như muốn nôn ra. Đau đau quá, nhưng mà, trong lúc này ta không thể hôn mê bất tỉnh được. Cắn răng mở miệng: “Ta muốn chiếu thư trong tay ngươi trước.”

Ta muốn biết Hoàng Hậu nàng, đến tột cùng viết cái gì ở trên chiếu thư .

Nàng hơi chấn động, lập tức cười hồi hợt. Bàn tay vói vào trong váy dài, dễ dàng lấy ra kia một bức chiếu thư màu vàng, ở trước mặt ta, run rẩy mở ra. Ta theo đó nhìn xuống xem, thực sự giật mình, nàng lại có thể không có đuôi cùng giết tận kẻ địch, trong chiếu thư, không hề đề cập tới chuyện của Quân Lâm. Trong lòng thoáng có chút buồn lòng, chuyển ánh mắt nhìn xuống phía dưới chút nữa, bỗng nhiên cứng đờ.

Trên chiếu thư kia viết rõ ràng : Trầm yêu Nhã phi, dù cho trầm đi, thật không muốn, trầm nguyện được cùng nàng nắm tay cùng huyệt.....

Chương 145: Cùng Nhau Uy Hiếp

Ngơ ngác nhìn chiếu thư trước mắt, ngọc ấn ở trong mắt ta càng ngày càng rõ ràng. Hoàng Hậu thật sự đã chuẩn bị từ lâu, đến tốt cùng ngọc tỷ bị trộm khi nào, ra sao, sợ là không có ai biết được?

Ta vốn không hề hay biết, đối với Hoàng Hậu, ta so với Quân Lâm lại có thể có sức uy hiếp lớn hơn.

Haha, Phurong Loan Phi, người từ khi nào cũng đã biến thành hung cầm mãnh thú [1] rồi?

[1] “hung cầm mãnh thú”: chim ác, thú mạnh, ý chỉ kẻ có thể gây nên mối đe dọa lớn. Nàng hiểu rõ, đối với Quân Lâm, Quân Ngạn có thể tàn nhẫn. Nhưng là đối với ta, hẳn chắc chắn sẽ mềm lòng. Cho nên nàng nhận định, ta sẽ hủy đi hẳn. Ta rốt cục hiểu được vì sao thời điểm nàng biết được Hoàng Thượng sắp sửa quy thiên, lại lựa chọn tha cho ta một mạng. Thì ra, nàng sớm đã có tính toán chu toàn.

Nàng muốn ta, chôn cùng theo ngài.

Như thế có thể quang minh chính đại mà xử quyết ta.

Có lẽ, ta sớm nên nghĩ đến. Hoàng Hậu nàng, chẳng hề muốn buông tha ta. Ta cũng biết chung quy nàng làm cũng là vì Quân Ngạn.

Từ ý nàng xem ra, ta chỉ có hai lựa chọn. Một là giao ra di chiếu, để cho Quân Ngạn đăng cơ, mà ta, là phải chôn cùng Hoàng Thượng.

Hai là không giao di chiếu, để cho Quân Lâm đăng cơ. Mà hẳn, sẽ đối xử với ta thế nào, ta không sao biết được.

Đương nhiên, Hoàng Hậu cũng không hề biết. Ta kỳ thật chỉ có một con đường có thể đi. Bởi vì cho dù ta chết đi, cũng sẽ không có người giúp ta giao ra di chiếu. Bởi vì ta chưa từng đem việc này nói cho bất kỳ kẻ nào biết.

Nhưng mà nếu nàng đã nghĩ như vậy, ta càng không thể bỏ lỡ cơ hội này. Dù ta có thế nào, dù sao đi nữa cũng đều là cái chết.

Nâng mắt nhìn vào mặt nàng, ta gần từng chữ: “Người muốn ta chết, cũng có thể. Nhưng mà ta có hai điều kiện.” “Nói.” Nàng thực bình tĩnh, tựa như nàng sớm dự đoán được ta sẽ đáp ứng. Ta cắn răng, ngừng lại một chút, mới mở miệng: “Ở trên chiếu thư của người viết thêm một chút, tấn hoàng đăng cơ, đại xá thiên hạ.” Trong mắt nàng dần dần lộ ra biểu tình kính nể, sau một lúc lâu, mới gật đầu: “Người cũng đã thông minh ra rồi, đến giờ còn tranh đấu suy nghĩ muốn cứu mạng Lục ca người. Được, bản cung đồng ý. Còn một điều kiện nữa?”

“Tha cho huynh muội Tiết gia.”

Trên mặt nàng hiện ra một tia không hài lòng, nhưng cũng không có tức giận, chỉ nói: “Điểm này, người muốn bản cung làm sao thêm vào trong chiếu thư?”

Ta biết, điểm này không thể thêm vào, cũng không cách nào thêm vào. Thế nhưng, mọi việc đều có biện pháp giải quyết. Ta nhìn nàng mở miệng nói: “Người ở trước mặt ta thề, lấy..... lấy biểu ca ra thề!” Thực xin lỗi biểu ca, bởi vì chỉ có thể như vậy, cô cô mới sẽ không nuốt lời, không dám nuốt lời! Ta cũng vạn phần tin tưởng, chỉ có như thế, Hoàng Hậu vì dành giang sơn cho Quân Ngạn, mới không rat ay làm cản.

“Người!” Nàng rõ ràng nổi giận, chỉ vào ta nói, “Rốt cuộc huynh muội Tiết gia cho người lợi ích gì, mà người có thể không để ý tới tính mạng của Quân Ngạn như thế!” Ta lắc đầu: “Người sai lầm rồi, biểu ca ra sao, còn phải xem cô cô người. Nếu người không nuốt lời, huynh ấy sẽ không sao cả.”

“Người.....” Nàng bị ta chặn miệng, trong lúc nhất thời nói không ra lời, phần nộ trùng mắt nhìn ta, rất lâu sau, mới hung ác mở miệng, “Được!” “Ta thề, sau khi Ngạn nhi đăng cơ, nhất định không gây khó dễ với huynh muội Tiết gia. Nếu như vi phạm lời thề, Ngạn nhi..... sẽ không được chết từ tế!” Bốn chữ cuối cùng, nàng phải gian nan cắn nát môi mới nói ra được.

Không biết vì sao, ta nghe xong, chỉ cảm thấy đau lòng, cảm giác như bị chôn vùi nơi núi cao biển sâu. Ta bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật sự vô si, Hoàng Hậu lấy Quân Ngạn uy hiếp ta, ta không phải cũng như vậy sao?

Chương 146: Tiêu Hủy Di Chiếu

Editor: nhocoi Beta: thoathan

“Di chiếu đâu?” Hoàng Hậu thề xong, khẩn cấp nhìn ta.

Ta yên lặng quay người, đi ra ngoài. Thật sự, phải giao di chiếu cho nàng sao?

Trong đầu hiện lên rất nhiều gương mặt, Quân Ngạn, Quân Lâm, huynh muội Tiết gia, còn có Lục ca của ta.....

Thống khổ nhắm mắt, khẽ cắn chặt răng.

Kẻ thù. Trong lòng mặc niệm, nhưng là lại cảm thấy đau quá. Đi tiếp đến cửa Phụng Nghi cung, Hoàng Hậu mới lộ ra sắc mặt bình tĩnh, nàng tất nhiên không thể nghĩ ra được, Hoàng Thượng lại đem di chiếu đặt ở trong cung của nàng. Cái này chính là, nơi nguy hiểm nhất, cũng là nơi an toàn nhất.

Ta thông dong đi vào, dừng lại ở bên cột trong phòng thứ hai, đưa tay thò vào chiếc bình hoa đặt ở trên. Đầu ngón tay chạm được một góc hòm, cảm giác lạnh mà ta chán ghét. Rút tay cầm, lấy ra.

Hòm làm từ gỗ cây tử đàn tốt nhất, bên ngoài còn có đường viền bằng vàng, trên mặt điêu khắc hoa văn hình rồng tinh xảo. Ngón tay chỉ lướt qua, nhưng không có cảm giác xù xì, mặt ngoài sớm đã được mài đến tỏa sáng.

Ta chưa kịp phản ứng, đã thấy Hoàng Hậu đưa tay qua thật nhanh, giắt lấy hòm trên tay ta. Ngay sau đó, sắc mặt nàng vừa mới vui mừng lập tức trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía ta, mở miệng: “Chìa khóa đâu?”

Chìa khóa?

Ta kinh ngạc.

Theo bản năng nhìn đến chiếc hòm kia, mới thấy phía trên hòm còn có một ổ khóa nhỏ nhỏ. Rất là tinh xảo, thân khóa màu bạc, chỉ nhìn thôi, cũng biết nhất định là cứng rắn vô cùng. Ta sững sờ một lúc lâu, lo sợ không yên lắc đầu: “Ta..... Ta không có chìa khóa.”

Trong lòng trĩu nặng xuống, Hoàng Thượng ngài, không hề đưa chìa khóa cho ta. Hoàng Hậu nửa tin nửa ngờ, im lặng giây lát, lại cười nói: “Không lấy ra nữa, cũng không cần vội, người đâu, châm lửa!” Nàng muốn thiêu nó, thiêu cháy thành tro bụi, như thế ngay cả một chút chứng cứ cũng không để lại.

Hai thái giám nâng bếp lò tiến vào, mau chóng nhóm lửa. Thời tiết khô ráo, dễ dàng nhóm lửa. Bếp lò đã phát ra tiếng “tí tách”, thỉnh thoảng còn có tia lửa bắn ra.

Hoàng Hậu chậm rãi tiến lên, cúi đầu nhìn cái hòm trong tay, khẽ cười một tiếng, đem nó quăng vào lò lửa.

Lửa, từng chút từng chút bùng cháy, lan ra khắp toàn bộ cái hòm.

Ta chăm chú nhìn, trong lòng có đủ mọi tư vị.

Ngọn lửa rực rỡ lúc cao lúc thấp, giống như trong lòng ta bất an không yên. Ta không biết thiêu hủy nó, đến tột cùng đối với ta mà nói là có cảm giác gì. Cảm thấy giải thoát sao? Cảm thấy hối hận sao?

Ta không biết, thật sự không biết.

Thốt nhiên nhắm mắt, chậm rãi, chậm rãi run lên.

Đứng yên đã lâu, mới nghe Hoàng Hậu mở miệng nói: “Người đâu, hộ tống Nhã phi nương nương hồi cung, hầu hạ cho tốt!”

Có cung nữ tiến lên, nhỏ giọng nói: “Nhã phi nương nương, nô tỳ đỡ ngài hồi cung.” Nói rồi, nhẹ nhàng mà đỡ lấy ta.

Ta không nói gì quay người, liền nghe thấy phía sau có âm thanh thị vệ đi theo. Sau đó lại nghe Hoàng Hậu phân phó người khác nói: “Đi Ngạn vương phủ, nhất định không để cho Ngạn vương tiến cung! Hắn làm thế nào cũng không được đi, theo lệnh bản cung giữ hắn ở Vương phủ. Nếu có sai sót, các người đều phải mang đầu tới gặp bản cung!”

“Vâng!” Giọng nói của thị vệ tràn đầy khí phách.

Ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn xa, hoàng cung này, ta chung quy là không được ra sao?

Chương 147: Chôn Cùng Với Ngài [1]

Editor: nhocoi

Beta: thoathan

Vân Lạc cung đã được dọn dẹp sạch sẽ như cũ, trong cung hầu hết đều là những gương mặt mới. Ta biết, đó đều là người của hoàng hậu, nàng là muốn giam lỏng ta.

Vào lúc bữa tối, cung nữ đem đồ ăn tối đặt ở trên bàn. Ta thật sự không có khẩu vị, lắc đầu ý bảo nàng đem xuống. Nàng không di chuyển, mặt không chút thay đổi nói: “Nương nương vẫn là cố chịu chút đi, qua tối nay, ngày mai là không thể ăn nữa rồi.”

Nàng là nhắc nhở ta, ngày mai sau khi Hoàng Hậu ở trên triều tuyên đọc di chiếu, cũng là lúc ta phải chết. Đêm nay, cũng là bữa tối cuối cùng của ta. Có chút bi thương nhìn đồ ăn trên bàn, chưa xốt cười, đứng lên đi vào nội thất. Cung nữ vội vàng đi vào theo ta, từ sau khi theo ta từ Phụng Nghi cung trở về, nàng luôn đi theo ta, một tắc cũng không rời. Nàng là sợ, ta sẽ tự sát trước ngày mai?

Đúng vậy, sớm hay muộn cũng là tự tử.

Nhưng vì sao ta lại.....

Trong đầu hiện lên gương mặt nam tử, trong lòng càng đau. Ngơ ngác ngồi hồi lâu, ta đột nhiên hỏi chính mình, nếu ngay từ đầu biết kết cục là như vậy, thì ta lúc trước, còn có thể cự tuyệt Quân Ngạn sao? Còn có thể sao?

Tự giễu cợt, giờ này, tự hỏi chuyện này thì có ý nghĩa gì chứ?

Nâng mắt, trong gương vẫn là một nữ tử vô cùng xinh đẹp. Nâng tay chậm rãi xoa xoa khuôn mặt, nhớ tới lời nói của Hoàng Thượng, ngài nói ta vẫn như trước đây, xinh đẹp như vậy. Trong lòng run lên, Hoàng Thượng!

Ngài là người lo lắng chu đáo như vậy, vì sao lại quên đem chìa khóa giao cho ta? Hoàng Hậu không tin ta không có chìa khóa. Dù sao, ta rõ ràng nhất, ta quả thật không có.

Có lẽ, ngài cũng không phải quên đưa.....

Trong lòng hiện lên một ý nghĩ, ta chấn động! Cung nữ nhìn ra khác thường của ta, vội hỏi: “Nương nương làm sao vậy? Ngài mệt mỏi sao? Nô tỳ hầu ngài đi nghỉ ngơi” Dứt lời, liền đi qua đỡ lấy ta. Ta không có cự tuyệt, tùy ý để nàng dìu đứng dậy.

Lên giường đi nằm, vẫn không thể nào nhắm mắt lại được. Sợ rằng khi nhắm lại rồi, sẽ nhìn thấy nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chôn Cùng Với Ngài [2]

Editor: nhocoi Beta: thoathan

Đêm nay, ta còn có thể làm gì được nữa? Nghĩ nghĩ, tự cười phát hiện, thì ra ta vốn không ngờ được bản thân lại bất lực như vậy. “Lục ca.” Cúi đầu nhớ lại, nước mắt tràn theo khóe mi. Cảm giác nóng bỏng từ khóe mắt tràn xuống, lại tựa như cùng lúc tràn ngập toàn thân.

Đau..... Ta chưa từng có thời khắc như vậy để tưởng niệm lại người thân, ta chưa bao giờ biết, hai chữ “cung chiêu” lại làm người ta đau lòng như vậy. *** Hôm sau, u ám. Ta một đêm không ngủ, lại nhìn không ra lúc này là lúc nào. Một lát sau, nghe thấy có tiếng bước chân. Sau đó thấy một thái giám tiến vào, theo phía sau hắn là ba cung nữ, mỗi người trong tay đều bưng một cái khay, không cần thấy những thứ trên đó, liền đã đoán được.

Thái giám làm thanh cổ họng, sau đó quay đầu nháy mắt, cung nữ liền cúi đầu, cung kính tiến lên. Thái giám lại nói: “Nương nương, mời ngài tự chọn đi.” Cung nữ dìu ta đứng lên, ta lập tức tiến lại, lấy ba thước lụa trắng. Quay người, mở miệng nói: “Ra ngoài cả đi.” Cho ta lưu chút tôn nghiêm cuối cùng.

“Kính tiền Nhã phi nương nương!”

Đám cung nhân cao giọng hô, tiếp theo từng bước từng bước lui ra ngoài. Ta đột nhiên cười, xem ra chôn cùng, vẫn là một chuyện vinh quang đó? Lắc đầu, ta quan tâm không được nhiều như vậy, ta chỉ là..... Chính là mong bọn họ còn sống.

Lụa trắng bay qua xà ngang, phiêu dật rơi xuống dưới. Nâng tay tiếp được, chậm rãi, thắt nút lại. Ta đứng trên ghế, trước mắt bị một tầng hơi nước làm cho mờ hồ. Ta bỗng nhiên lại nghĩ tới gương mặt tái nhợt của Quân Ngan, nếu hắn vừa tỉnh lại, biết được chính mình vẫn là làm Đại Tuyên Hoàng Đế, mà ta, lại đã chết. Hắn sẽ như thế nào?

Cho đến cuối cùng, là ta tổn thương sâu nhất, hay là hắn. Hít một hơi thật sâu, cắn răng đá ngã ghế, kiếp sau, hãy để cho ta một mực yêu thương hắn. Ý thức chậm rãi trở nên mờ lung. Trong lúc mất dần ý thức, ai đó một cước đá văng cửa phòng, lớn tiếng gọi ta: “Loan Phi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Không Cho Phép Ta Chết [1]

Editor: nhocoi

Beta: thoathan

Là ai, ôm lấy ta? Là ai, đang gọi ta?

Cảm giác thân thể mình được một vòng tay rộng lớn ôm lấy, cả người nam tử run rẩy, thanh âm cũng run run: “Không..... Không cho phép người chết!”

Ta suy yếu ho, cố gắng mở to mắt, thần sắc lo lắng của hắn rơi vào trong mắt của ta, làm lòng ta dậy lên một tầng sóng.

Diên rồi sao? Vì sao mỗi lần ta có nạn, đều thấy bộ dạng của hắn?

Quân Lâm, đến tột cùng là ta diên rồi, hay là người diên rồi?

Thật vậy sao? Thật sự ta vẫn còn yêu hắn? Cho nên, mới có thể nhớ tới mặt hắn.....

Nếu là như thế này, vậy để cho ta an tâm đi.....

Dù sao, ta chết đi rồi.

Qua cầu Nại Hà, một chén canh Mạnh bà, nhất định có thể làm cho ta quên hắn.

Khóe miệng không tự giác lộ ra mỉm cười, đã rất lâu rồi, chưa từng được cười thư thái như vậy.

.....

Thật là ấm áp, hóa ra chết cũng không quá khó. Mơ hồ nghe thấy tiếng đồ sứ va chạm, sau đó có cái gì đó chạm vào môi ta, ép vào miệng của ta. Ta hơi kinh ngạc, không phải là canh Mạnh bà sao? Nước canh lưu lại trên khóe miệng, tràn ngập vị thuốc nồng đậm.

Tựa hồ nghe như có tiếng người than nhẹ, đưa tay lau cho ta.

Đầu ngón tay run lên, ta mở lớn hai mắt.

Trước mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc của một người, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt không chịu nổi, cánh tay cương trực quên thu hồi lại.

Ta kinh hãi vội xoay người, cả người như không có một chút khí lực, cố gắng nhiều lần, nhưng vẫn như thế. Thờ ỉ phò nhìn hắn, ta lắc đầu: “Di chiếu của Tiên Hoàng muốn ta chôn cùng, người sao dám..... Sao dám cứu ta?”

“Di chiếu?” Hắn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn ra phần nộ sâu sắc, cầm chén thuốc trong tay đập nát trên mặt đất, nghiêng người nắm lấy quần áo của ta, hung ác nói, “Trong di chiếu kia viết cái gì, người không biết sao?” Hắn rung khóe môi, mang theo tràn đầy hận ý.

Chương 150: Không Cho Phép Ta Chết [2]

Editor: nhocoi Beta: thoathan

Trong lòng ta càng thêm kinh hãi, ta cũng biết, di chiếu trong miệng hân cùng với lời của ta, không phải là một.

Kinh ngạc nhìn hân, chẳng lẽ, hân đã nhìn thấy di chiếu thật?

Không, không có khả năng.

Ta tận mắt nhìn Hoàng Hậu thiêu hủy hòm di chiếu kia ra tro !

Ta cuối cùng nhận ra có gì không ổn, sao hân lại ở chỗ này? Bất lấy tay hân, bật thốt lên nói: “Sao ngươi ở nơi này? Hoàng Thượng. Không, Thái Hậu làm sao có thể dễ dàng để yên cho ngươi ở trong cung? Còn có việc ngươi cứu ta làm sao có thể bỏ qua?”

Nghe vậy, hân làm như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, âm thanh lạnh lùng nói: “Phượng Loan Phi, ngươi là ngốc, hay là xuẩn?” Hân buông tay đang giữ chặt ta ra, vung tay áo lên, khoanh tay mà đứng.

Ta rút cục phục hồi tinh thần lại, trên người hân là long bào vàng chói!

“Ngươi.” Không thể tin điều đang nhìn thấy trước mắt, chuyện này. Điều này sao có thể?

Run run đỡ lấy mép giường, ta gắng hết sức chống thân mình mới không ngã xuống. Trong ánh mắt hân hiện lên một tia không đành lòng, nhưng trong nháy mắt lại thay bằng ánh mắt lạnh lùng nhìn ta. Nhìn ta, cơ hồ đau lòng mở miệng: “Hóa ra ta không biết, ngươi thực sự không hề yêu ta. Phụ hoàng đưa di chiếu cho ngươi, vậy mà ngươi thật sự có thể không giao cho ta. Ngươi cho Hoàng Hậu, cho Hoàng Hậu! Là như thế nào, vẫn là biểu ca của ngươi quan trọng hơn sao? Ngày ấy ở chính điện Ngự Hòa cung hỏi ngươi, ngươi do dự. Ta thật ra có nghĩ đến chính là.” Hân đột nhiên dừng lại, tự giễu cười, “Chung quy là ta quá khờ!”

Câu cuối cùng của hân thật tàn nhẫn.

Ta không nói được gì, hân nói, tất cả đều là sự thật.

“Ngươi thật sự, không hề yêu ta?”

Hân hỏi, vậy mà ta nghe ra giống như cầu khẩn. Giật mình nhìn nam tử trước mặt, nhớ tới ngày ấy ta hỏi hân có còn chút quyền uy nào với ta hay không, hân chém đinh chặt sắt nói, không yêu.

Cảm giác đau lòng dần dâng trào.

Ta yên lặng nhìn hân, cắn răng nói: “Ngươi là kẻ thù của ta.”

Chương 151: Yêu Ta Sao

Là kẻ thù, có yêu thì sao, mà không thương lại như thế nào? Có gì khác nhau sao? Từ lâu đã không có, từ khi bắt đầu biết hân là Thập Tam Hoàng tử, từ lúc hân bắt đầu lừa dối ta, chúng ta, còn có đường lui hay sao? Sắc mặt tựa hồ lại tái nhợt thêm chút nữa, sống lưng vẫn cố gắng đứng thẳng, thật giống với tính cách của hân. Khó khăn hơn nữa, hân đều có thể sống sót, dùng thủ đoạn của hân, để sống sót.

Sau một lúc lâu, hân chậm rãi nghiêng người, không hề nhìn ta, âm sắc lạnh như băng: “Phụ Hoàng đã sớm đem chìa khóa giao cho ta, ta cũng sớm lấy di chiếu ra rồi! Dù cho ngươi có đem hòm gỗ từ đàn kia giao cho ta, thì cũng chỉ là cái vỏ rỗng. Vỏ rỗng. Ngươi cũng cố tình không giao ra! Hừ, ngươi cho là, để cho Hoàng Hậu thiêu hủy chiếc hòm, thì mọi việc có thể thuận lợi hay sao? Âm mưu oán vị, chung quy các ngươi cũng không thể thực hiện

được!”

Ta ngỡ ngác nhìn hắn, quả nhiên giống như ta nghĩ. Hoàng Thượng đem chìa khóa đưa cho hắn, hơn nữa đã sớm nói cho hắn biết chỗ cất di chiếu. Hoàng Thượng một chút cũng không hồ đồ, ngài không vạch trần ta không phải Nhã phi là muốn lừa gạt tình cảm của chính mình. Nhưng là đối với Quân Lâm, ngài lại thanh tỉnh như vậy .

Nếu như ta đem chiếc hòm kia giao ra, thì ta chính là Thái Hậu, hưởng hết vinh hoa phú quý. Còn nếu ta không giao, liền chứng tỏ ta không phải Nhã phi của ngài. “Chỉ cần Hoàng Hậu muốn đem chiếu thư giả tạo kia tuyên đọc ở trên đại điện, vậy thì kết cục của nàng ta liền được xác định!” Hắn đột ngột xoay người lại, nhìn ta gần từng chữ, “Mẫu phi ta nhân hậu, mới có thể để cho gian kế của các người được thực hiện! Nhưng mà muốn tính kế trên người ta, các người đừng mơ tưởng!” Ta không đề nén được mà run rẩy không ngừng, đối mặt với gương mặt dữ tợn của nam tử trước mặt, run giọng hỏi: “Người muốn xử trí Hoàng Hậu như thế nào?” Hắn hừ lạnh một tiếng: “Loạn thần tặc tử, để cho nàng tự vẫn đã là quá dễ dãi cho nàng rồi!” Một câu “Loạn thần tặc tử” giống như một quả búa tạ, đập mạnh vào trong lòng của ta. Đau đớn khiến ta dường như không thể hô hấp. Ta nghĩ đến Lục ca của ta. Chặt vật bỏ xuống giường, nhưng mà cổ găng cũng không thể đứng thẳng được, xụi lơ ngã trên mặt đất, gian nan chống đỡ thân thể, khóc nói: “Biểu ca ta thì sao? Người tính làm gì huynh ấy?” Nghe vậy, hắn giống như nổi cơn điên mà cúi người ngồi xổm xuống, giận dữ bắt lấy cánh tay của ta, dùng lực đạo thật lớn, thực đau. Ngực khí của hắn cực kỳ bi hận: “Biểu ca biểu ca! Người chỉ biết đến hắn! Người chỉ lo lắng cho hắn! Phụng Loan Phi, ta thực không nên. không nên cứu người! Ta hận không thể giết chết người! Hận không thể giết chết người!” Ta lắc đầu: “Không. Huynh ấy không muốn tranh đoạt với người, ta cam đoan. Tha cho huynh ấy đi, cầu xin người buông tha huynh ấy được không? Huynh ấy sẽ không dòm ngó ngôi vị của người, nhất quyết không! Cho nên. Cho nên người không cần đề phòng huynh ấy, đúng hay không?” Nâng mắt nhìn vào ánh mắt hắn, nước mắt chảy ra, vậy mà cũng đau đớn như vậy ...

Hắn tức giận nhìn ta, nhưng cũng không nói được lời nào. Ta bỗng nhiên giật mình nhớ ra, vội hỏi: “Đúng rồi, trước lúc Hoàng Thượng lâm chung, có nói với ta, không cần gây khó dễ với huynh ấy. Thật sự, ta không lừa người. Xin người hãy tin ta.” Ta không biết hắn có thể tin hay không, nhưng mà ta không có cách nào khác.

“Ta vì sao phải tin người?” Hắn hỏi lại, ngực khí không tốt. Ta nghẹn ngào : “Vậy phải làm thế nào người mới có thể tin ta?”

“Trừ phi người chết!”

Con người của hắn đều đỏ cả lên.

Thật mâu thuẫn, Quân Lâm

Hắn hận ta như vậy, hận đến nóng lòng muốn ta chết đi, cần gì phải chạy tới cứu ta?

Ảo não cười, ta nhìn hắn, mở miệng: “Được.”

“Người!” Hắn bạo giận.

Ta càng ngày càng không hiểu nổi hắn.

Bàn tay hắn bóp chặt ở trên cổ ta, đụng tới vết thương ở trên cổ, ta đau đến mức nhíu mày.

Lần thứ ba, lúc này đây, hắn thật sự sẽ giết chết ta ?

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, vậy thì xuống tay đi? Không cần do dự, không cần do dự.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Xung Đắc [1]

Lời tác giả: Mấy chương này các độc giả thân yêu có thể coi như phiên ngoại, nhưng lại không thể chậm lại mà viết ở cuối cùng, bởi vì có một chút sự việc cần phải được đưa ra, nếu không, sẽ làm mọi người cảm thấy mơ hồ không hiểu rõ.

Ngày mùng ba tháng tám năm Thánh Đức thứ bốn tám, Hoàng Đế băng hà, cử hành quốc tang.

Hoàng Hậu mặc đồ tang trên mình chậm rãi đi đến Kim Loan điện, trong tay nàng, trang trọng nâng một bức chiếu thư. Ở phía dưới góc vải màu vàng tươi, dường như còn ẩn hiện nhìn thấy được ấn triện màu đỏ tươi do ngọc tỷ lưu lại.

Tất cả văn võ bá quan đều ngậm miệng không nói, không khí nặng nề, mỗi người đều vô cùng chờ mong muốn biết đến tột cùng trong bức di chiếu kia viết cái gì. Hoàng Hậu đứng ở long ý (ngai vàng) trước mặt, chậm rãi xoay người, dùng thanh âm bi thống nói: “Mặc dù Hoàng Thượng đã băng hà,

nhưng nước không thể một ngày không vua, may mắn là Hoàng Thượng sớm đã giao di chiếu cho bản cung, hôm nay, bản cung sẽ đem bản di chiếu này chiếu cáo thiên hạ!” Nàng nói dứt lời, liếc mắt nhìn thái giám đứng bên cạnh một cái.

Thái giám bước lên phía trước, cung kính tiếp nhận chiếu thư trong tay Hoàng Hậu, thật cẩn thận mở ra. Dưới đại điện, ánh mắt các đại thần đều nhìn về phía thái giám, thần sắc kích động có, vui sướng có, mà thờ ơ cũng có. Triều cương thay đổi, là biểu thị thế lực trong triều lại một lần nữa bị phân chia. Ai cầm quyền, trực tiếp quan hệ đến lợi ích của bọn họ.

Trên mặt Quân Vũ lộ ra sắc thái nghi hoặc, hẩn nhìn biểu tình đặc ý của Hoàng Hậu, chậm rãi, lại đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Quân Lâm, bàn tay giấu trong trong tay áo khẽ nắm chặt. Nhưng làm cho hẩn cảm thấy lạ nhất là, vậy mà Quân Ngạn vẫn chưa xuất hiện ở trên điện. Nghe nói là bị thương nặng, không thể vào triều.

Tuy rằng đêm qua hẩn thật nhìn thấy Quân Ngạn bị thương, nhưng, hôm nay là ngày gì, Quân Ngạn làm sao có thể không đến? Thực làm người ta nghi ngờ. Nhìn Quân Lâm cùng Dương Trọng Văn ở phía dưới, khỏe miệng Hoàng Hậu khẽ giương lên, nhẹ lộ ra nụ cười đặc ý. Nhả phi không thể đấu với nàng, con trai của nàng ta cũng đừng mơ tưởng đấu lại nàng!

Thái giám làm trong cổ họng rồi mới lớn tiếng đọc lên: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết.”

“Trẫm được trời cao yêu mến, gọi về an nghỉ chốn linh thiêng, nay chọn ra người tài đức vẹn toàn, để kế thừa dòng dõi. Thập Tam Hoàng tử Quân Lâm, văn võ toàn tài, nhân phẩm đáng quý, thực vừa lòng trẫm, nhất định có thể kế thừa đại nghiệp thống nhất giang sơn, kế trẫm đăng cơ, lên ngôi Hoàng Đế. Khâm thờ!” Thái giám dứt cổ họng đọc xong chiếu thư, nhìn về phía Quân Lâm, vội quỳ xuống, “Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Khuôn mặt vốn đang đặc ý của Hoàng Hậu bị che kín bởi thần sắc kinh ngạc, thái giám. thái giám vừa đọc cái gì? Nàng liễu lĩnh đoạt chiếu thư trên tay thái giám, hoang mang rối loạn vội vã mở ra xem, ánh mắt dừng ở trên mấy chữ “Thập Tam Hoàng tử Quân Lâm”, hai tay run rẩy không thôi.

Nàng không có nhìn lầm, nàng quả thật không có nhìn lầm, trên chiếu thư rõ ràng viết, truyền ngôi cho Thập Tam Hoàng tử Quân Lâm. Làm sao có thể –

Chiếu thư rõ ràng là nàng giả tạo, rõ ràng phải xuất hiện tên Quân Ngạn mà! Chuyện này. Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Tiếng hô vạn tuế vang vọng, từ trong Kim Loan điện truyền thẳng ra ngoài, bỗng bèn trôi mãi xa. Hoàng Hậu vẫn còn chưa hoàn hồn, kế hoạch không chút sơ hở của nàng, sao lại biến thành như thế này? Ánh mắt Quân Lâm thẳng tắp dừng ở trên mặt Hoàng Hậu, khỏe miệng hẩn chậm rãi nổi lên ý cười châm chọc. Nhìn sắc mặt kinh ngạc của nàng, còn có bộ dạng không biết phải làm sao kia, mà dần dần cảm thấy đặc ý. Nàng bước, từng bước một đi lên phía trước.

Cho đến khi Quân Lâm đi đến trước long ý, Hoàng Hậu mới giật mình hoàn hồn, nàng chỉ vào hẩn muốn mở miệng, lại nghe Quân Lâm đề thấp thanh âm nói: “Mẫu hậu, không phải ở gần hồ nước là có thể hái được mặt trăng. Trong tay ngài không có binh lực, thì không thể chống lại ta.”

Hoàng Hậu biến sắc, hẩn nói cái gì? Ánh mắt vội vàng nhìn Tiết Tùng Ninh bên dưới, nàng rút cục lộ ra thần sắc không thể tin nổi, dù cho nàng giam lỏng Tiết Vị Ương, hẩn vẫn lựa chọn Quân Lâm?

Tiết Vị Ương. Ngạn vương phủ!

Ngạn nhi!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Xung Đắc [2]

“Người. Người đã làm gì?” Nàng run run, dường như không thể đứng thẳng lên được.

“Mẫu hậu, ngài là người thông minh.” Hẩn thấp giọng, bỗng nhiên lại nói, “Người đâu, Hoàng Hậu bị thương quá độ, mau điu nàng lui xuống nghỉ ngơi!” Hẩn nửa cười nhìn nàng, biết rõ nàng không dám nào loạn ở trên đại điện.

Có cung nữ đi lên, đỡ lấy Hoàng Hậu, chậm rãi lui ra ngoài. Cho đến lúc bóng dáng Hoàng Hậu biến mất sau ngưỡng cửa, Quân Lâm mới đứng thẳng dậy, các đại thần vẫn quy củ ở bên dưới, hẩn đứng thẳng tắp, lớn tiếng nói: “Tiên hoàng băng hà, cử hành quốc tang! Trẫm tiếp nhận công việc của Hoàng Đế tuân theo di mệnh, kế thừa ngôi vị Hoàng Đế, chắc chắn xây dựng thái bình hưng thịnh, nhất định bỏ cũ lập mới. Mọi việc đều dựa theo lệ xưa, cũng kính trọng kế thừa chí hướng nam nhi. Tự tu dưỡng nhân phẩm, dựa vào những nhân tài hiền đức, cùng nhau xây dựng cuộc sống mới thái bình. Từ năm tới sẽ là năm Gia Khang đầu tiên. Đại xá thiên hạ, cùng nhân dân làm lại từ đầu!”

Chúng triều thần cúi đầu, hô to: “Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Phượng Nghi cung.

Thị vệ ở bên ngoài tất nhiên đều đã đổi người mới, Hoàng Hậu bị giam lỏng .

Thừa dịp người bên ngoài không chú ý, nàng nhanh chóng xé xuống một góc tay áo, cắn đứt đầu ngón tay, run run viết xuống một hàng chữ bằng máu, xong lại cuống quýt thu hồi, đưa cho một cung nữ, đề thấp thanh âm nói: “Nhất định phải đưa đến tay Vương gia, dù phải liều mạng cũng phải giao cho vương gia!”

“Dạ, nương nương, nô tỳ nhất định đem vật này giao tận tay Vương gia.” Cung nữ quỳ xuống nói.

Hoàng Hậu hỗn hển thở mấy hơi, đột nhiên si ngốc cười rộ lên, haha, nàng cuối cùng vẫn thua. Đuổi cung nữ lui xuống, lại nghĩ tới một việc, tính tình canh giờ, thái giám phải đi đưa tiễn Loan Phi cũng nên xuất phát rồi. Trong mắt nàng lóe lên ánh sáng sắc bén. Cho dù nàng phải chết, cũng sẽ không để cho Loan Phi còn sống, Loan Phi khẳng định là còn không biết trong cung xảy ra đại biến, như vậy.....

Nghĩ đến đến, khóe miệng của nàng khẽ lộ ra ý cười.

“Hoàng Thượng giá lâm—” Bên ngoài thanh âm cất cao của thái giám truyền vào.

Nàng xoay người, nhìn về phía cửa trước.

Hắn đã thay lên long bào màu vàng tươi, từ trước cửa chiếu vào ánh mặt trời chói lọi, chậm rãi di động. Ở khoảnh khắc ấy, nàng lại có chút hoảng hốt. Nàng không thể không thừa nhận, hắn cực kỳ giống với Tiên Hoàng lúc còn trẻ.

Khi đó, bọn họ, trai tài gái sắc.

Đã từng, bọn họ cũng từng đi qua một thời tuổi trẻ.

Chính là, về sau, có thêm một Nhã phi. Vì thế sau này, nàng không thể không vì quyền lực mà đi tranh đấu

“Mẫu hậu.” Quân Lâm tiến đến gọi nàng, trong giọng nói không có chút tôn kính nào.

Hắn đến, là để xem bộ dạng suy sụp của nàng.

Hoàng Hậu chỉ vào hắn, lạnh lùng nói: “Người thật to gan, lại có gan dám giả tạo di chiếu!” Nàng kỳ thật đã đoán ra được chút ít, nhưng mà nàng không cam lòng.

Quân Lâm cười nhạt, tà nghệ nhìn nàng, cười nói: “Nếu vậy, ở trên đại điện, ngài nên lớn tiếng hô lên mới phải.”

“Người!” Nàng tựa như nhớ tới cái gì, vội tiến lên, hỏi, “Người định làm gì Ngạn nhi?”

“Thất Hoàng huynh? Mẫu hậu nên hỏi thủ hạ của người, sao lại đến hỏi trẫm?” Hắn gạt tay nàng ra, ngừ khí lạnh nhạt.

Hoàng Hậu giật mình chấn động, sau một lúc lâu mới trống rỗng mà cười ra, không nghĩ tới chính mình vậy mà lại bị hắn lừa! Hắn căn bản không có đụng đến Ngạn nhi? Đúng vậy, Ngạn nhi là đứa con duy nhất của mình, nghe nói nó gặp chuyện không may, trong lòng nàng đã vội vã hoảng loạn, làm sao còn chú ý được nhiều như vậy?

Nhưng mà, nghe hắn nói như thế, trong lòng nàng dần cảm thấy may mắn. Ngạn nhi không sao là tốt rồi, Ngạn nhi không sao là tốt rồi.

“Di chiếu.....” Sau một lúc lâu, nàng mới thì thào nói ra miệng.

Quân Lâm mỉm cười, mở miệng: “Chẳng qua chỉ là một trò lừa bịp nho nhỏ mà thôi, mẫu hậu có từng nghe nói qua dân gian có loại biểu diễn gọi là ảo thuật hay chưa?”

Ảo thuật? Sao nàng lại không biết.

Trong lòng giật mình, Ngay tại thời điểm đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tài Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Xung Đắc [3]

Nàng hoảng sợ trừng lớn hai mắt, thái giám tuyên đọc di chiếu vốn là tâm phúc của nàng mà! Vậy rốt cục từ khi nào thì..... Từ khi nào thì bị mua chuộc? Khó trách hần nhìn thấy nội dung di chiếu như vậy, không hề cảm thấy kinh ngạc, còn hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà tuyên đọc !

Như vậy ngay từ đầu, lúc nàng cầm đem lên, quả thật là bức chiếu thư của nàng. Nàng mắt nhìn nam tử trước mặt, đã thấy hần chậm rãi cười nói: “Trong tay trẫm, là di chiếu thật, ngươi nhất định là không thể tưởng tượng được.....” Đang nói lại chậm rãi trầm xuống, Hoàng Hậu rõ ràng nhìn thấy khóe mắt hần hiện lên một chút sương mờ, nụ cười trên gương mặt bị héo đi một chút

Tay nắm lại thành đấm, nàng làm sao lại không nghĩ đến, bằng không cũng sẽ không viết bức huyết thư kia.

Nhìn trên gương mặt nàng lộ ra biểu tình thất bại, hần thế nhưng cũng không cảm thấy vui sướng bao nhiêu, ngược lại có chút nặng nề. Chợt xoay người, nhớ tới thời điểm lúc Tiên Hoàng xuất cung Nam tuần, tìm hần có nói chuyện.

Lời Tiên Hoàng nói lần đó, từng câu từng chữ hần đều nhớ kỹ.

Càng nhớ kỹ, càng cảm thấy khó khăn..... Hoàng Hậu cúi đầu cười rộ lên, mùi vị châm chọc càng thêm dày đặc.

Thì ra, Hoàng Thượng mới là người xảo quyệt!

Ngài căn bản, không tin Loạn Phi!

Ngài sùng ái Loạn Phi, chỉ là vì muốn phân tán lực chú ý của mình sao?

Nàng chuẩn bị nhiều như vậy, đều không thắng được một người Hoàng Thượng không tin nhiệm sao.

Di chiếu, di chiếu.....

Nào có được cất giấu ở nơi nào? Nó căn bản, ở ngay trong tay Quân Lâm! Phải chăng, Loạn Phi cũng chỉ là một lớp nguy trang mà ngài bày ra? Toàn thân run rẩy, Hoàng Hậu rốt cục đứng thẳng không được, mềm nhũn tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Quân Lâm nhìn người đang lộ ra thần sắc của kẻ thất bại, bàn tay khẽ nắm chặt, hít một hơi thật sâu mở miệng: “Những thứ bị ngươi cướp đoạt nhiều năm như vậy, ngày hôm nay rốt cục trẫm cũng đòi về toàn bộ! Nay Phụ Hoàng đã đi, các người phụ thê tình thâm. Trăm lần này đến, là để cung tiền mẫu hậu.”

Trong lòng trùng xuống, hần là muốn nàng tự sát.

Suy nghĩ, lập tức lại cười lên. Không phải chính nàng cũng đối xử như thế với Loạn Phi sao? “Người đâu, đem vật dâng lên!” Quân Lâm thanh âm lạnh lùng.

Thái giám cuống quýt từ bên ngoài đi đến, cái khay đang cầm trên tay mang một miếng vải trắng.

Quân Lâm xoay người, bỏ lại một câu: “Tiễn Hoàng Hậu nương nương ra đi.” Sau đó, đi nhanh ra ngoài.

“Đợi chút!” Hoàng Hậu đột nhiên kêu to, nhìn bóng dáng người trước mặt, nước mắt nhịn không được, tràn khóe mi, môi run run, rốt cục mở miệng, “Việc đã đến nước này, bản cung không còn lời nào để nói. Cầu xin người, tha cho Ngạn nhi của ta.”

Quân Lâm khoanh tay đứng, cũng không có quay đầu.

Tha cho Quân Ngạn.....

Lần nói chuyện cuối cùng của hần với Phụ Hoàng, cũng nói tới Quân Ngạn, ý tứ Phụ Hoàng, hần làm sao không rõ? Người không chỉ muốn hần tha cho Quân Ngạn, lại càng, không muốn hần gây khó dễ với bất cứ huynh đệ nào.

Hoàng Hậu thấy hần dừng bước, giống như thấy được hy vọng, lại nói: “Năm đó, bản cung nhất thời mềm lòng, vốn có thể nói đưa bé mà Nhã phi sinh ra đã chết. Niệm tình bản cung năm đó tha cho ngươi một mạng, cũng xin ngươi tha cho con của ta!”

Quân Lâm nhẹ giọng cười, âm thanh lạnh lùng nói: “Mẫu hậu đi được rồi.”

Rồi sau đó, đi nhanh ra ngoài.

Hần có lẽ sẽ tha cho Quân Ngạn, nhưng mà hần không muốn để cho Hoàng Hậu biết, không muốn để cho nàng yên tâm mà chết đi.

“Không, ngươi đừng đi! Ngươi đứng lại cho bản cung! Đứng lại...” Hoàng Hậu giống như phát điên vội từ trên mặt đất đứng lên, muốn đuổi theo. Lại bị thái giám sống chết giữ chặt lại, trong miệng thái giám gọi “Hoàng Hậu nương nương”, ngữ khí lại không hề có sự cung kính như lúc trước.

Từng bước một đi xa, cửa Phụng Nghi cung chậm rãi bị đóng lại, thanh âm tê tâm liệt phế của Hoàng Hậu càng lúc càng xa xôi. Ở chân trời phía xa xa

lững lờ một áng mây mỏng manh, giữa lúc ngơ ngẩn, lại trở nên rục rờ sắc màu.

“Mẫu phi.....”

Hắn thấp giọng tưởng niệm, một giọt lệ trong suốt từ trong khóe mắt chảy xuống.

Tay, chậm rãi vỗ về trước ngực. Thù, đã báo .

Vì sao, hận, vẫn như cũ, không mất đi? Vì sao, nơi này, vẫn không hề cảm thấy vui vẻ?

Thiếu cái gì.....

Một chút ấm áp đó.

Một bóng dáng nào đó, hiện lên trước mắt .

Nụ cười kia, thân ảnh kia.

“Hoàng Thượng.” Thái giám đột nhiên lên tiếng làm hắn giật mình, lập tức khôi phục thần sắc, thấy thái giám từ trong tay áo lấy ra bản di chiếu của Hoàng Hậu, giao cho hắn, nói, “Cái này phải xử lý như thế nào ạ?”

Lông mày thanh tú nhíu lại, vươn tay nhận lấy, buông mí mắt xuống nhìn xem.

Bỗng nhiên, hắn biến sắc, giận dữ nắm chặt vật cầm trong tay, giẫy tiếp theo, thân mình đã như mũi tên rời khỏi cung vọt và thẳng hướng lao ra ngoài..... Vân Lạc cung!

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Thận Trọng

“Nữ nhân Phụng gia...”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ này.

Người hắn nói đến, là ta hay Hoàng Hậu cô cô đây?

Tay hắn, bỗng nhiên kịch run rẩy dữ dội. Ta mở to mắt, thấy hắn sắc mặt tái mét, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn ta, lạnh lùng mở miệng: “Phụ Hoàng nói, nếu ngươi có thể đem di chiếu giao cho ta, thì sẽ tôn ngươi làm Đại Tuyên Thái Hậu! Nếu ngươi không giao ra.....”

“Như vậy..... Sẽ giết ta.” Gian nan mở miệng. Kỳ thật, không cần hắn nói, ta sớm đoán được.

Tiên Hoàng, lúc còn sống, bắt buộc chính mình phải tin tưởng ta là Nhã phi của ngài. Khi chết đi, lại phải đối mặt với sự thật tàn khốc này. Thì ra rốt cục, ta cũng là một con cờ của ngài. Đúng vậy, giao ra di chiếu, ngài cho ta thân phận Thái Hậu, từ nay về sau tận hưởng vinh hoa phú quý. Thật sự, không để cho thể thân ta đây phải chịu thiệt thòi!

“Ta sẽ không, cũng không có khả năng, cho ngươi làm Thái Hậu!” Hắn kiên quyết nói. Ta thân nhiên cười: “Vậy thì, ra tay đi.” Còn chờ cái gì nữa?

“Ngươi!” Hắn cả môi cũng trắng bệch, sau một lúc lâu, mới lại nói, “Ta..... Ta sẽ không giết ngươi, sẽ không.....”

Không giết ta? Còn muốn trả thù ta sao?

Hắn ngập ngừng buông cổ tay ta ra, im lặng đứng đây, đứng ở trước mặt ta một lúc lâu, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi. Thân ảnh của hắn, ở trong mắt ta càng ngày càng nhỏ. Dần dần, cười rộ lên tự giễu. Thận trọng như hắn, giờ đây, rốt cục đạt được thứ mà hắn vẫn luôn mong muốn nhất. Ai có thể phản hắn? Tiết Tùng Ninh?

Không.

Ta lắc đầu.

Tiết Tùng Ninh trung thành với Hoàng Thượng, mà trong tay Quân Lâm, mới là di chiếu thực sự.

Ngôi vị Hoàng Đế của hần, là quang minh chính đại.

Thử muốn đứng lên, thế nhưng chân, làm thế nào cũng không có sức lực.

Nằm ở trên mặt đất, thở phì phò, bỗng nhiên nhìn thấy một đôi giày màu đen xuất hiện trong tầm mắt, sau đó, một bàn tay đưa qua diu ta. Ta giật mình kinh hãi, nâng mắt, lại càng thấy chấn kinh.

Dương Trọng Vân!

“Nương nương.” Hần gọi ta, ngữ khí bình thường.

Đây là lần đầu tiên, hần nói chuyện với ta. Hần nâng ta dậy, mở miệng nói: “Hoàng Thượng đã đại xá thiên hạ, Phụng Lê Mạch đã không còn là đào phạm.”

Trong lòng chấn động mạnh, ta nâng mắt không thể tin nhìn hần. Hần nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Thần Đề Nghị

Hần làm sao có thể biết chuyện của Lục ca ta?

Như vậy, hần biết thân phận của ta sao?

Một lát, lại cảm thấy buồn cười. Hần là cửu cửu của Quân Lâm, sao lại không biết thân phận của ta chứ?

Nhưng mà, hần nói đại xá thiên hạ, là thật sao? Là thật sao?

Lục ca của ta, Lục ca của ta ...

Cuống quít giữ chặt ống tay áo hần, run giọng nói: “Hần thật sự, thật sự miễn tội cho Lục ca ta sao?”

Hần gỡ tay của ta ra, bước lùi lại nửa trượng, gật đầu nói: “Thật sự. Thần đề nghị như vậy, chắc là vừa ý nương nương.”

Hần nói, cái gì? Đây là hần đề nghị?

Ta có chút hoảng sợ, hần vẫn trấn định như lúc ban đầu, chậm rãi lên tiếng: “Thời điểm ngươi đến Thành Vân Châu, ta đã biết, thân phận của ngươi.”

Tìm đáp lời mắt nửa nhíp, làm sao có thể? Khi đó, hần chưa gặp Quân Lâm. Hần cũng chưa từng gặp ta.

“Là ngươi!”

Bất chợt kịp phản ứng, ta bật thốt sợ hãi kêu lên.

Ta chỉ cảm thấy vô cùng choáng váng, toàn thân đều mềm yếu mỗi một, nhưng mà có gì đó trong đầu cố gắng kháng cự lại.

Người trước mặt vẫn chưa tiến lên phía trước, chỉ mở miệng nói rõ ràng: “Năm đó cha ngươi oan uổng ta vì tình riêng mà làm trái pháp luật, muốn Tiên Hoàng cất chức quan của ta, ta một câu biện giải cho chính mình cũng không thể nói. Chỉ vì ta biết, càng giải thích, hần sẽ càng không bỏ qua ta. Không giải thích, có lẽ còn có thể giữ được tính mạng. Nhưng mà ta không nghĩ tới, ta không có chết, lại vẫn không thể bảo vệ được muội muội của ta! Liên ngay cả.”

“Liên ngay cả Hoàng Thượng bị đưa đi Biên Quốc làm con tin, ta cũng không có năng lực ngăn cản!” Hần đánh một đám lên trên khung cửa, về mặt bi phần, “Hừ, trận chiến năm đó Tiết Thanh vì sao bại trận, trong lòng Hoàng Hậu rõ ràng nhất!”

Ta kinh sợ liên tiếp bước lùi mấy bước, hần không nói, ta cũng sáng tỏ. Hoàng Hậu muốn Tiết Thanh bại trận, mục đích không phải thật sự muốn cắt đất cho Biên Quốc, mà là tìm lấy cớ ép Quân Lâm phải ra ngoài!

Nhã phi ở trước mặt Tiên Hoàng đem Quân Lâm giao cho Hoàng Hậu, khiến Hoàng Hậu không thể làm gì hần, cho nên mới lựa chọn làm như vậy?

“Ta để lại cơ sở ngầm ở kinh thành, giám thị động tĩnh của Phụng phủ, đương nhiên, bao gồm cả ngươi.” Ánh mắt Dương Trọng Vân nhìn về phía ta, dừng một chút, nói tiếp, “Nói thực ra, ta chân chính bắt đầu chú ý tới ngươi, bắt đầu từ khi Hoàng Thượng từ Biên Quốc trở về, cố ý tiếp ngươi. Từng chuyện, làm cho người ta không tự kìm hãm được. Hoàng Thượng nghĩ rất đơn giản, dùng tình cảm để dụ dỗ.....”

Hắn bỗng nhiên không nói tiếp.

Mà tìm ta, lại mãnh liệt rõ ràng.

Trước mắt hiện lên tình cảnh lần đầu gặp nhau bên sông Tần Hoài, sau đó là vườn hoa bờ công anh rực rỡ bay múa ...

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Đều Là Quân Cờ

Một lát sau, thanh âm Dương Trọng Vân lại lần nữa vang lên: “Tiên Tiên Hoàng nhận làm ngươi là Nhã phi, đương nhiên, cũng có phần ta thêm mắm thêm muối.”

Lời hắn nói, giống như sấm sét giữa trời quang. Hóa ra là hắn! “Vì sao.....” Bất hồi, thanh âm run run gần như không nghe ra chữ. Nhưng là hắn, đã nghe rõ ràng.

“Vì sao ư?” Hắn suy nghĩ, giống như nhắc tới chuyện buồn cười lắm vậy, miệng hắn nở nụ cười đắc ý, sau đó mở miệng, “Bởi vì chỉ khi ngươi làm nữ nhân của Tiên Hoàng, Hoàng Thượng mới có thể buông tay đi làm việc hắn cần làm! Động tĩnh, đối với hắn khi đó mà nói, là chuyện trí mạng.”

Động tĩnh..... Hắn, động chân tình với ta sao?

Trí mạng sao? Chuyện đó, làm sao có thể?

Dương Trọng Vân, là đang gạt ta. Khó khăn lúc đầu đầu, ta cần rằng: “Đến tốt cùng, vì sao.....”

Vì sao là ta, vì sao ta phải làm phi tử của Tiên Hoàng!

Hắn thu lại nụ cười: “Tin hay không, tùy ngươi. Tin rằng ngươi thông minh như thế, bình tĩnh một chút là có thể nghĩ ra, ta vì sao lại chọn đúng một mình ngươi. Đúng rồi, chỉ có ngươi, mới có thể làm cho tâm tình Ngạn vương hỗn loạn. Hoàng Hậu yêu con mà nóng lòng, nhất định sẽ thủ hạ lưu tình với ngươi. Chuyện dừng trên thớt gỗ, sẽ gây ra rút giây động rừng. Trong lúc Hoàng Hậu bởi vì Ngạn vương mà nương tay, cũng là lúc nàng ta gánh lấy thất bại!”

“Ngươi.....”

Lại không thốt ra lời, nằm ở trên bàn, mới khiến cho bản thân không xui lợ ngã xuống. Thật đáng sợ, thật là một thế trận đáng sợ.

Ta làm sao dám nghĩ, ta cùng với Tiên Hoàng, đều là quân cờ.

Hắn ẩn nhẫn hơn mười năm, là vì lần trả đũa này. Thật là một sự phản kích hoàn mỹ.

Hóa ra, không chỉ Quân Lâm tính kế ta, từ lâu Dương Trọng Vân đối với ta, cũng như hồ rình mồi. Một lần ta đi Vân Châu kia, vừa vận trao cho hắn một cơ hội tốt. Thật buồn cười, vốn là, Tiết Tùng muốn bảo hộ ta mà thiết lập hành trình.

Trong lòng phiền muộn, đến ngay cả hô hấp cũng đều trở nên khó khăn, nhưng hắn còn muốn nói.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, mà sẽ giữ lại tính mạng của ngươi.”

Ta tuyệt không cảm kích, cố để không hôn mê, mở miệng: “Vì sao..... Không dứt khoát giết ta!”

“Hoàng Thượng không muốn ngươi chết.” Hắn trả lời, ngắn gọn mà rõ ràng, cũng không biết vì sao, ta không tin, một chữ cũng không tin tưởng.

Dù sao cũng cảm thấy, đây cũng không phải lý do duy nhất hắn giữ lại mạng sống cho ta.

Hắn lại mở miệng: “Ngươi tốt nhất nên sống cho tốt, đừng nghĩ tới chuyện tìm cái chết, cũng đừng nghĩ đào tẩu. Ta có thể để Hoàng Thượng miễn tội cho Phụng Lê Mạch, cũng có thể làm cho Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Hoàng sợ nhìn hắn, lấy Lục ca ta uy hiếp ta. Hắn chắc chắn ta không dám lấy chuyện của Lục ca ra đùa giỡn. Đó là ca ca duy nhất của ta còn sống trên cõi đời.

Hắn rất vừa lòng với biểu tình của ta, xoay người, bỗng nhiên nói: “Trên đời này, vốn không có chuyện tàn nhẫn, chỉ có, không đành lòng. Đó là người thân duy nhất, cho dù dùng hết toàn lực, cũng muốn cho hắn được sống tốt nhất. Nương nường, đạo lý này, người nhất định phải khắc sâu tận trong tim Thần, cáo lui.”

Dứt lời, hắn đẩy cửa phòng ra, rất nhanh đi ra ngoài.

Ta từ lâu, đã rơi lệ đầy mặt.

Ta không biết, lời nói của cuối cùng của hắn, đến tận cùng là có ý tứ gì. Đột nhiên nhớ tới Quân Ngạn, cả người run lên, Dương Trọng Vân tuyệt tình như thế, ở trước mặt Quân Lâm nhất định hắn sẽ tích cực tìm cách loại bỏ Quân Ngạn!

Đứng lên, chạy tới trước cửa, lại chỉ có thể lao được đi được rồi vài bước, thân mình giống như bị rút cạn khí lực, thẳng tắp ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Rất Đẹp Rất Đẹp

Mơ hồ cảm thấy, trên người lạnh lạnh.

Cổ sức mở to hai mắt, mới phát hiện, thì ra chính mình còn đang ngã trên mặt đất lạnh lẽo. Cấn răng, đứng lên. Bên ngoài, thế nhưng không nhìn thấy một bóng người. Toàn bộ Vân Lạc cung, yên tĩnh giống như thành chết. Ta đột nhiên lại nghĩ tới, đám cung nhân trong Vân Lạc cung, đều đã chết.

Là Tiên Hoàng, hạ độc.

Khóe miệng khó khăn nở ra nụ cười. Ai đối với ta, cũng đều tàn nhẫn như thế. Tay vịn vách tường, từng bước một, đi ra ngoài cung. Gió thổi lên, tuy rằng mới vào thu, cũng đã cảm thụ được cảm giác mát lạnh. Ta không khỏi co mình lại, một mình quá, bước chân phía dưới tựa hồ như không thực, nhưng là ta muốn đi. Đi, van cầu hắn, tha cho Quân Ngạn.

Mới ra khỏi Vân Lạc cung, bỗng cảm thấy dưới chân lao đảo, tay cuống quýt muốn nắm lấy vật gì đó, nhưng chỉ là khoảng không. Thân mình ngã xuống, chưa kịp nằm lên mặt đất cứng rắn, mà được một vòng ôm rộng lớn ấm áp đỡ lấy. Áo giáp trước ngực hắn cũng lạnh băng, dán vào gò má ta, khiến cho ta, bỗng nhiên muốn khóc.

“Tiết Tướng quân.”

Ngẩng đầu, ta thấp giọng gọi hắn.

Cầm lấy tay hắn không ngừng run rẩy, nhưng vẫn không dám buông ra. Không biết vì sao, trên người hắn, có loại cảm giác khiến cho ta an tâm.

Loại khí tiết không tranh giành, làm cho người ta cảm thấy bình yên.

Gương mặt nam tử cách ta trong gang tấc, sợi tóc hắn khẽ bay bay, động khóe môi, nhưng không có gọi ta. Hắn tựa hồ có chút xấu hổ, cúi đầu đứng thẳng dậy, rồi sau đó, chậm rãi buông tay.

Trong mắt, toát ra vẻ đau lòng, mở miệng nói: “Khó chịu sao? Mặt tướng đi tuyên thái y.” Dứt lời, liền xoay người muốn đi.

“Tướng quân.” Ta nắm lấy áo giáp của hắn, khí lực của ta không lớn, hắn chỉ cần khẽ bước thêm một bước, liền có thể thoát ra.

Nhưng hắn không có làm vậy.

Hắn dừng bước, do dự một chút, giống như phải hạ quyết tâm rất lớn, mới quay đầu.

Cách thật lâu sau, hắn mới lại mở miệng: “Thực xin lỗi.”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại có thể, nói với ta, thực xin lỗi.

Tay nắm vỏ kiếm của hắn chậm rãi siết chặt, nhưng không nhìn ta, hạ mí mắt, thấp giọng nói: “Khi đó Vị Ương vẫn chưa thoát hiểm, ta mới có thể trở mặt nhìn Tiên Hoàng đem năng mạng về trong cung. Thực xin lỗi, Kinh Ca.” Ta lắc đầu, lời hắn nói, giống như một bụi gai, đâm vào lòng ta đau buốt.

Hai chữ cuối cùng kia, khiến cho lòng ta trong nháy mắt mà thất lại. Nay hấn, vẫn nghĩ rằng, ta là Kinh Ca của hấn, là Kinh ca mà nhiều năm trước hấn gặp qua.

Đau lòng, khổ sở rất nhiều, duy nhất làm cho ta cảm thấy vui mừng, là Tiết Vị Ương rốt cục an toàn. Theo như lời hấn vừa nói, theo sắc mặt của hấn, ta biết, Tiết Vị Ương nhất định đã an toàn.

Nước mắt chảy xuống, cánh môi cũng khẽ giương lên, nhẹ giọng nhấn rõ từng chữ: “Tướng quân, người không cần, không cần như thế.”

Nghe vậy, con người của hấn dường như sáng lên.

Buông tay cầm vỏ kiếm ra, hấn cố lấy dũng khí giữ chặt tay của ta, thanh âm mang theo hưng phấn: “Nàng thật sự, không trách ta? Ta đã thương lượng với Vị Ương rồi, chờ Hoàng Thượng hoàn thành đại điển đăng cơ, ta sẽ từ chức Tướng quân, giao trả binh quyền, từ nay về sau lui về ở ẩn. Kinh Ca, nàng có thực hiện lời hứa, đi cùng với ta không?”

Hấn nhìn ta, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Trong lòng hiểu rõ, người trong lòng hấn, không phải ta, mà là Kinh Ca, Cửu muội của ta.

“Tướng quân, ta không phải.....”

Hấn lại cắt ngang lời ta nói, thoáng cười như gió: “Nàng còn nhớ không, năm đó, chính là ở chỗ này, ta đã nhìn thấy nàng. Nàng thổi đóa bồ công anh trên tay, nụ cười ấy, rất đẹp rất đẹp.....” Ta chấn động. Trong đầu, hiện lên hình ảnh trong miệng hấn.....

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Tư Thông

Đó là chuyện nhiều năm trước, khi ta còn rất nhỏ.

Ngày ấy, ta tiến cung, bởi vì cô cô nhất thời phải gặp người nào đó, dẫn ta ở Phụng Nghi cung chờ nàng. Ta chờ rất lâu, cũng không thấy nàng trở về. Liền chạy ra ngoài, trong lúc vô tình, nhìn thấy bồ công anh bay múa giữa không trung.

Tuy rằng chỉ là một đóa rất nhỏ, nhưng ta lại rất thích.

Chạy đuổi theo, sau đó, ở một trước một tòa cung điện, nhìn thấy rất nhiều rất nhiều bồ công anh.

Ta vui vẻ cực kỳ, thật cẩn thận thổi chúng, nhìn chúng bay càng ngày càng cao.....

Kính ngạc nhìn nam tử trước mặt, lại chậm rãi quay đầu, phía sau ba chữ “Vân Lạc cung” to đến chói mắt. Thì ra khi đó, nơi ta tìm đến, đúng là Vân Lạc cung!

Như vậy người mà Tiết Tùng Ninh hấn thấy –

Là ta! Âm thầm cười, đứng rồi, khi đó Hoàng Hậu, trăm phương nghìn kế muốn ta gả cho Quân Ngạn. Nàng làm sao đồng ý để Tiết Tùng Ninh cưới ta? Nhưng mà, nàng cũng muốn lưu lại trợ thủ đắc lực Tiết gia này, cho nên, liền thuận miệng nói với hấn, ta là Kinh Ca, là Phụng phủ Cửu tiểu thư.....

Kinh Ca căn bản không hề tiến vào cung, cho nên Tiết Tùng Ninh làm sao có thể ở trong cung nhìn thấy nàng?

Ta hiểu rồi, rốt cục, hoàn toàn hiểu rồi. Cô họng giống như mắc kẹt, ta cũng không biết, nên mở miệng như thế nào.

Hấn vươn tay, khẽ khàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt ta, ánh mắt ôn nhu, ở trong đó, càng thêm vui vẻ.

Hấn mở miệng, đang định nói gì đó, bỗng nhiên nghe được một người lạnh lùng nói: “Lớn mật, ngay giữa chốn hậu cung, các người lại dám ngang nhiên ôm ấp!”

Ta chấn động, qua vai Tiết Tùng Ninh, nhìn về phía sau, thấy Vân Lan đứng ngay phía sau lưng hấn, thẳng tắp nhìn ta, mang theo vẻ mặt phẫn nộ. Cuống quýt rút bàn tay từ trong lòng bàn tay hấn ra.

Tiết Tùng Ninh xoay người, trên mặt hiện lên nét kinh ngạc, lập tức hướng nàng nói: “Mặt tướng bá kiển Vân phi nương nương.”

Một tiếng “Vân phi nương nương”, làm cho Vân Lan sắc mặt trầm xuống, nàng tựa hồ càng thêm tức giận .

Mà ta, cũng cảm thấy khiếp sợ. Nàng là Vương phi của Quân Lâm, hiện tại Quân Lâm đã là Đại Tuyên Hoàng Đế, nàng cũng phải là Hoàng Hậu chứ?

Hắn vậy mà, không có phong nàng làm hậu? Nàng do dự một chút, đi nhanh tiến lên, chỉ thẳng vào chúng ta, âm thanh lạnh lùng nói: “Tần phi tư thông, đáng bị tội gì!”

Tư thông?

Lời của nàng, làm cho ta cảm thấy buồn cười. Lúc này, ta mang thân phận phi tử của Tiên Hoàng, nhưng lại từng là tiểu thiếp của Quân Lâm

Vân Lan, từng bước bức ép ta, một chút tình ty muội cũng không nhớ đến, nàng thật sự, không muốn làm nhị tỷ của ta.

Tiết Tùng Ninh vội muốn giải thích, ta lại nhanh hơn hắn một bước tiến lên phía trước, hướng Vân Lan nói: “Tiết tướng quân là có ý tốt, giúp đỡ ai gia một chút, Vân phi ngay cả chuyện này cũng muốn quản sao?” Cả người không có khí lực, nhưng ta vẫn đứng thẳng, thật thẳng. Nàng là muốn nhắm vào ta, không thể để Tiết Tùng Ninh liên lụy vào được.

Một câu “Ai gia”, đó là muốn nói cho nàng biết, vô luận như thế nào, ta hiện tại cũng là thân phận Thái phi. Nàng chẳng qua chỉ là một tần phi, chúng ta, đã không còn là tình huống như lúc trước: nàng là chính, ta là thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Không Biết Liêm Sĩ

Vân Lan bị một câu của ta chặn họng đến nói không ra lời, sắc mặt nháy mắt trở nên xanh mét. Cánh tay nàng chỉ vào người ta trở nên run run, xem ra là tức giận vô cùng.

Tiết Tùng Ninh cũng nổi lên thần sắc kinh ngạc, ta hướng hắn khẽ lắc đầu.

Sau đó, hướng Vân Lan đi đến.

“Vân phi thấy ai gia, vì sao không hành lễ?” Ta cùng với nàng, hẳn là đã định, không thể làm ty muội. Ngày xưa thời điểm còn ở Phụng phủ, nàng không gần gũi với ta. Sau này ở Lâm Vương phủ lại tìm mọi cách lăng nhục ta. Nay nàng, không bao giờ có thể ở trước mặt ta vĩnh viễn được nữa.

Tiên Hoàng không phé ta đi, ta đây vẫn là phi tử của Tiên Hoàng, là Thái phi nương nương tôn quý chốn hậu cung.

Bất nàng phải quỳ gối trước mặt ta, nhục nhã lớn như thế, nàng chịu không nổi, mở miệng mắng: “Không biết liêm sĩ!”

Không biết liêm sĩ? Ta nhìn nàng, nàng là muốn chỉ cái gì đây? Chuyện ta giả cho Tiên Hoàng làm phi tử sao? “Vân phi nương nương làm sao có thể nói như thế?” Tiết Tùng Ninh vừa mới nghe được, liền nhíu mày nói.

Vân Lan cười lạnh, khinh miệt nhìn hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “sao vậy, Tiết Tướng quân không đành lòng sao? Không đành lòng. Đã muốn ra mặt giúp nàng sao?” Ánh mắt sắc bén của nàng, khiêu khích nhìn hắn. Trong lòng ta run lên, nàng đến tột cùng đang nói cái gì?

Sải bước về phía trước, ngăn Tiết Tùng Ninh lại, nâng mắt nhìn nữ tử trước mặt, cắn môi nói: “Vân phi hôm nay không hiểu lễ nghi như thế, chỉ sợ sau này cũng không thể làm được Mẫu nghi thiên hạ!” Ta không tin, nàng giả cho Quân Lâm, chẳng lẽ lại không dòm ngó ngôi vị Hoàng Hậu? Lúc trước, nàng không dung thứ được sự tồn tại của ta, nàng đặc ý đào tạo làm Vương phi của hắn. Như vậy nay, nhất định cũng không chịu kém cạnh nữ nhân khác, hơn nữa vẫn là, nữ nhân có thân phận cao hơn nàng. Cho nên nàng nhất thiết, sẽ không để cho người khác có địa vị cao hơn nàng.

Quả nhiên, nghe nói ta nói nàng không làm được cái chức Hoàng Hậu, trên gương mặt nét giận dữ càng sâu, chỉ thiếu điều tiến lại đây mà tát thẳng vào mặt ta.

Ta chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo, cho dù ta không muốn đối địch với nàng, nàng cũng không muốn buông tha ta. Cảm giác đau đầu càng thêm nặng nề, ta không muốn cùng nàng dây dưa thêm nữa, quay đầu nói với Tiết Tùng Ninh: “Tiết tướng quân, không biết Hoàng Thượng giờ này ở nơi nào, ai gia có việc muốn tìm Hoàng Thượng.”

Tiết Tùng Ninh có chút kinh ngạc, vẫn đáp: “Hoàng Thượng cùng các đại thần thương nghị về đại điển đăng cơ ba ngày sau, giờ này e là không có thời gian tiếp kiến nương nương.”

“Không sao, vậy ai gia đi Ngự Hòa cung chờ.” Cố nén cảm giác khó, nâng bước đi về phía trước.

“Khinh. Nương nương—” Tiết Tùng Ninh vội đi tu, lại bị ta khéo léo né tránh. Vân Lan còn ở đây, cho tới bây giờ nàng đều là người sợ thiên hạ không đủ loạn.

“Đứng lại!” Vân Lan hét chói tai chạy tới ngăn trước mặt ta, cả giận nói, “Ngươi còn dám đi gặp hắn! Ngươi sao còn có mặt mũi đi gặp hắn!”

Ta nhìn nàng, lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ: “Ta vì sao không dám? Ta vì sao lại không có mặt mũi đi gặp hắn?” Ta cho tới bây giờ, chưa từng làm việc có lỗi với hắn, vì sao ta phải đi chịu đựng loại thống khổ này? “Ngươi!” Con ngươi của nàng đỏ ngầu lên, cả người run run, tức giận mà nghiến răng ken két.

Khẽ cười, ta đi vòng qua người nàng. Ta thật sự nhìn không hiểu nàng, ta bây giờ, không cùng nàng tranh giành gì cả, nàng đến tốt cùng, còn có cái gì không hài lòng ?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Huyết Thư

Tiết Tùng Ninh đi theo ta, thấp giọng gọi ta: “Khinh Ca.”

Đầu ngón tay khẽ run, ta hít một hơi thật sâu, hướng hắn nói: “Tướng quân sau này, không thể gọi ta như thế nữa, ta, không phải Khinh Ca.”

Hắn thoáng lộ ra biểu tình ngạc nhiên, sau đó cười hỏi: “Vậy nàng thích, ta gọi nàng là gì?”

Ta ngơ ngẩn.

Chậm rãi, chậm rãi lắc đầu.

“Ta có thân phận gì, Tướng quân cứ gọi ta như thế đi.”

Lời nói ra thật vô tình. Ta chỉ là, không muốn để hắn bị chìm sâu vào thêm nữa. Với hắn mà nói, ta rất phức tạp. Năm đó Hoàng Hậu đáp ứng cho hắn cưới Khinh Ca, cũng chỉ là một cái kế nhất thời mà thôi. Dùng Khinh Ca đổi lấy lòng trung thành của Tiết gia.

Đối với hắn, từ đầu đến cuối, đều không công bằng .

Nụ cười trên mặt hắn, chậm rãi biến mất, không thể tin nhìn ta. Ta không nhìn tới hắn, lập tức đi về phía trước.

Cách một lát, mới lại nghe thấy hắn theo kịp bước chân. Hắn kìm nén rất lâu, mới do dự mở miệng: “Nàng tìm Hoàng Thượng, có chuyện gì? Nếu có khả năng, ta có thể giúp.”

“Tiết tướng quân.” Ta cắt ngang lời nói của hắn, vẫn không quay đầu, chỉ nói, “Chuyện của ta, ta tự mình xử lý. Ngươi vẫn nên trở về đi. Tiết gia các ngươi, vì Đại Tuyên. đã làm quá nhiều.”

Ngươi làm cho ta , cũng đủ rồi.

“Ta chỉ là.” Hắn giống như còn muốn nói gì đó, nhưng mà ta không muốn nghe, vội rảo nhanh bước chân. Tiết Tùng Ninh, Tiết Tùng Ninh.

Đừng ngốc nghếch nữa , trở về đi, trở về.

Ngự Hòa cung.

Đám cung nhân thấy ta đi vào, ai nấy lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lập tức, liền có thái giám tiến đến, cúi đầu nói: “Nương nương, Hoàng Thượng không ở trong cung.” “Ai gia biết, ai gia đi vào chờ.”

Đám cung nhân không dám ngăn cản ta, đành để mặc ta đi vào. Các cung nữ châu đầu ghé tai nói chuyện, luống cuống pha trà cho ta.

Ngồi chờ hồi lâu, cũng không thấy Quân Lâm trở về. Ta hiện giờ rất mệt mỏi, nhắm mắt tựa vào trên ghế.

Lại không biết qua bao lâu, mơ hồ nghe thấy bên ngoài có thanh âm truyền vào.

Ta cả kinh, vội ngồi thẳng thân mình.

Thanh âm thái giám truyền tiến vào: “Vương gia, vương gia..... Hoàng Thượng nói ngài, trước hãy vào bên trong chờ một chút.”

Không biết vì sao, nghe thấy thái giám gọi “Vương gia”, ta lập tức nhớ tới Quân Ngạn. Không tự giác đứng lên, ánh mắt nhìn ra trước cửa. Có vài thân ảnh chòng chẹo nhau tiến vào, trên người hắt hắt đồ tang, trên mặt hoàn toàn không có ý cười. Thái giám dẫn hắt tiến vào, trong nháy mắt, hắt nâng mắt, đối diện nhìn ta.

Hắt quả nhiên là, gầy đi không ít, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước. Ta chỉ cảm thấy lo lắng, vết thương trên người hắt, đã lành chưa?

“Vương gia, ngài trước chờ ở đây, nô tài còn phải trở về bẩm báo.” Thái giám nói xong, khom người lui đi ra ngoài.

Hắt thẳng tắp nhìn ta, không hề tiến lên phía trước.

Ta cũng nhìn hắt, trong mắt chậm rãi tràn ra nước mắt.

Tiếng gọi “biểu ca” kia bị nghẹn ở nơi cổ họng, không làm sao gọi ra được.

Hắt cuối cùng, chậm rãi quay mặt đi. Rồi sau đó, cúi đầu cười.

Hắt cười, lại làm ta bỗng kinh hãi.

Cái loại tang thương cùng bi thống này, giống như sóng cao ngàn tầng, dời núi lấp biển, mà đánh thẳng vào lòng ta.

Sau một lúc lâu, hắt mới mở miệng: “Vốn lúc nhìn thấy huyết thư của mẫu hậu, ta còn không tin. Haha, ta vậy mà..... vậy mà lại không tin!”

Ta thoáng cái mơ hồ, huyết thư gì?

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Người Khiến Mọi Người Xa Lánh Ta

Editor: nhocoi

Beta: thoathan

Hắt nói huyết thư, huyết thư.....

Vì sao nghe thấy đau thương trong lời nói của hắt, ta cảm thấy trong lòng dâng trào một ngọn sóng đau đớn?

“Biểu ca.....” Ta thật sự không biết, huyết thư trong miệng hắt nói rốt cuộc là cái gì.

Ta tiến lên, hắt lùi lại.

Đầu ngón tay run mạnh lên, hắt, làm sao vậy? Hắt hít vào một hơi thật sâu.

Chậm rãi, quay mặt, ánh mắt dừng trên người ta. Hai con ngươi tỏa ra sự đau xót giống như nện khối băng trên người, nháy mắt cảm giác lạnh như băng bủa vây. Thân mình hắt khẽ lay động, sau đó, mới cười nói: “Mẫu hậu làm nhiều việc như vậy, ngay cả ta cũng không đồng ý với việc tác oai tác quái của nàng, nhưng, tất cả những việc nàng làm, trước sau đều là vì ta. Nàng vì ta, giả tạo đi chiếu. Thế nhưng, người cầm di chiếu, đã làm cái gì?”

Trong lòng thật đau, trong lời hắt nói, là ý gì?

Ta làm cái gì? Ta cái gì cũng chưa làm.

Lắc lắc đầu, muốn mở miệng, lại bị hắt dứt khoát ngăn lại. Âm thanh hắt, chậm rãi nghiêm túc: “Ban đầu, ta lựa chọn tin tưởng người. Chuyện người với hắt, ta không muốn biết.”

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nam tử trước mặt, hắt nói lúc đầu..... Như vậy, hắt tra xét, hắt tra xét chuyện của ta cùng với Quân Lâm?

Thân thể không kèm được mà trở nên run rẩy, hắn đã biết chuyện ta yêu thương Quân Lâm, hắn đã biết chuyện ta làm tiểu thiếp của Quân Lâm.
Hắn đã biết tất cả, tất cả.

Nhìn thần sắc của ta, trong mắt hắn, hiện lên sự thất vọng.

“Vì hắn, ngươi có thể quên hơn mấy trăm mạng người chết thảm của Phụng hoàng! Vì hắn, ngươi có thể không để ý thân tình của cô mình! Vì hắn, ngươi có thể không biết liêm sỉ làm phi tử của Phụ Hoàng ta, khiến Phụ Hoàng truyền ngôi cho hắn! Vì hắn, ngươi rốt cục thu lại sự thanh cao của ngươi, nguyện ý cuốn vào cuộc tranh đấu hoàng quyền! Vì hắn, ngươi còn có thể. Có thể. Khụ —”

Hắn nói thật kích động, lại bỗng nhiên dừng lại, lấy tay che miệng, sắc máu đỏ thẫm, theo khe hở các ngón tay giọt giọt rơi xuống.

Nhìn như vậy thật ghê người.

Ta bị dọa ngây người, sau một lúc lâu mới xông lên dịu hắn, khóc nói: “Biểu ca, huynh thế nào.”

Đột ngột trong lúc đó, phát sinh nhiều chuyện như vậy. Hắn dường như chưa tốt, lại chịu đả kích như thế, chỉ sợ là bệnh càng thêm bệnh.

Hắn đối với ta, hiểu lầm quá nhiều.

Hai con mắt đau thương nhìn ta, hung hăng đưa tay đem ta đẩy ra, hắn thương nhiên cười: “Cầu xin ngươi, hãy thủ hạ lưu tình! Ngươi có biết, ôn nhu của ngươi, ta không thể nào tiếp nhận nổi! Cho tới bây giờ, đều không tiếp nhận nổi! Nếu ngươi đã có thể đem di chiếu giao cho hắn, thì không cần giả bộ ra vẻ quan tâm ta.”

Hắn thật sự, xoay người sang chỗ khác, không nhìn ta.

Ta giật mình, cổ nén choáng váng, cắn răng mở miệng: “Muội không có đem di chiếu giao cho hắn!” Ta làm sao, có thể làm chuyện như vậy? Nhưng mà hắn, không tin, không tin. Mặc dù hắn không nói, nhưng ta cảm giác được. Giọng nói của hắn không lớn, nhưng lại âm vang rõ ràng, có lực: “Như vậy, vì sao mẫu hậu ta lại chết? Vì sao, hắn trở thành Hoàng Đế? Vì sao, ngươi trở thành Thái phi tôn quý? Vì sao, ngươi lại xuất hiện ở trong này!”

“Muội, Muội sợ hắn gây bất lợi với huynh, cho nên muội đến.”

“Thay ta cầu tình? Không cần, nếu như ngươi có nghĩ đến sẽ có ngày này, thì lúc trước đã không làm như vậy!”

Nhìn bóng dáng nam tử gầy yếu, ta bỗng nhiên cảm thấy không có chút dũng khí đi lên phía trước.

Ta đúng là vì hắn đến cầu tình, nhưng mà, ta không có làm chuyện kia!

Dù nói, hắn cũng sẽ không tin.

Ai cũng đều nói, di chiếu ở trên tay ta.

Thậm chí, ta chính mình cũng nghĩ nó ở trong tay ta.

Hắn bất động, ta bất động.

Ta cũng đã, rơi lệ đầy mặt.

Chẳng lẽ, thật sự muốn Phụng hoàng Phi ta, bị tất cả mọi người xa lánh sao?

Ta đến tột cùng, làm sai cái gì.

“Hoàng Thượng giá lâm”, vào lúc này, âm truyền kia lại hợp thời vang lên. Cảm thấy run lên, ngẩng nhìn phía cửa trước.

Từng tiếng bước chân truyền vào, thái giám cùng các cung nữ quy củ quỳ xuống, nghênh đón hoàng đế tiến vào. Rồi sau đó, hô to “Vạn tuế”. Hắn bước vào, nhìn thấy ta cùng với Quân Ngạn ở bên trong, thoáng lộ ra một chút kinh ngạc, lập tức lại khôi phục như lúc ban đầu.

Quân Ngạn lúc này mới xoay người, hướng hắn hành lễ nói: “Tham kiến Hoàng Thượng.” Ngực khí thán nhiên, cảm xúc bất mãn đã được giấu xuống.

Quân Lâm cũng tiến lên, nhẹ đỡ hắn nói: “Thất Hoàng huynh thân thể vẫn chưa khỏe lại sao? Kỳ thật huynh không cần vội vã tiến cung, hậu sự của Phụ Hoàng và Mẫu hậu, nguyệt quan sẽ làm thỏa đáng” Hắn nói xong, ánh mắt hướng đến ta, ta bị hắn nhìn đến kinh hãi, hắn cười nói, “Thì ra, Thái phi cũng đến đây.”

Hắn gọi ta là “Thái phi”, ta chỉ cảm thấy buồn cười. Bản thân ta, còn không biết nên đối mặt với hắn như thế nào, miệng lưỡi của hắn cũng thật mau lẹ. Danh xưng “Mẫu phi”, vô luận thế nào hắn cũng không gọi ra miệng, cho nên, gọi ta là Thái phi.

Ta nhìn thẳng vào hắn, trên mặt hắn, nhìn không ra một tia khác thường. Giống như ngày ấy ở Vân Lạc cung, người vừa lôi kéo ta vừa kiên quyết nói, sẽ không cho ta làm Thái phi, không phải là hắn.

Quân Lâm, ta vĩnh viễn, không hiểu được hần.

Hần cũng đã thu hồi ánh mắt, nhìn Quân Ngan, lại nói: “Đề Nguyệt Quan phòng lo liệu, vẫn nên tuyên thái y chẩn trị một lần cho Thất Hoàng huynh, Mẫu hậu vừa mới đi, Thất Hoàng huynh cần phải bảo trọng thân thể cho tốt.”

Trong mắt Quân Ngan hiện lên một chút ánh sáng, khoe miệng khẽ nhếch, nói: “Tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần, sẽ thật bảo trọng.” Ta cảm thấy khổ sở, ở ngoài mặt, hai người thân cận như thế, nhưng thực chất đều hận đối phương, hận đến tận xương tủy.

Quân Lâm cười gât đầu: “Như thế, cứ để Nguyệt Quan Phòng lo liệu.” Hần lại hướng nhìn ta, mở miệng nói, “Không biết Thái phi hôm nay tới đây, có gì chuyện quan trọng?”

Không tự giác nắm chặt hai tay, ánh mắt nhìn về phía Quân Ngan. Ta vì sao mà đến, thông minh như Quân Lâm, làm sao lại không biết? Cẩn rằng mở miệng: “Ai gia đến, là muốn.....”

“À. Chuyện lần trước Thái phi nói, trẫm đã suy nghĩ.” Hần đột nhiên chen ngang lời nói của ta, làm ta kinh ngạc. Ta đã nói chuyện gì?

Hần nói tiếp: “Lần này Phụ hoàng và Mẫu hậu ra đi đột ngột, thân thể Thất Hoàng huynh lại có bệnh nặng, Trẫm cũng nghĩ đến, để cho Thất hoàng huynh đi Lăng Nam an dưỡng một thời gian cũng là tốt. Nơi đó không khí rất tốt, nhiệt độ tương đối ổn định. Tuy là có chút xa kinh thành, nhưng cũng không cần lo lắng nhiều, trẫm sẽ phái thị vệ tinh nhuệ nhất, hộ tống Thất hoàng huynh đi trước.”

Quân Ngan không nói chuyện, thế nhưng, trong lòng bàn tay, sớm đã trở nên trắng dã.

Thật tốt, đem hần đưa đi biên cương, không phải chính là lưu đày sao? Ở ngoài mặt, biến hần trở thành một Vương gia nhàn nhã. Kì thực là bề ngoài là thăng tước, nhưng thực chất là bị giáng chức.

Ngay cả ta còn biết. Quân Ngan thế nào lại không biết.

“Thái phi nghĩ sao?” Hần còn muốn hỏi ta, thoáng mang theo nụ cười đắc ý.

Trong lòng rất đau, hần làm sao có thể.... Đem trách nhiệm đổ lên đầu ta? Ánh mắt Quân Ngan nhìn đến ta, thất vọng, đau xót, cảm giác lo lắng trong khoảnh khắc bỗng ập đến. Làm sao, ta nên như thế nào giải thích? Quân Lâm làm vậy, là muốn buông tha hần sao.

Ta làm sao dám giải thích?

Hần lấy việc thả người làm điều kiện để ép ta. Hần cho rằng ta không dám giải thích, cho rằng ta chỉ có thể nuốt xuống.

Hần cũng là cảnh cáo ta, không vừa ý, hần liền không thả người đi. Hần sẽ làm khó.

Sẽ làm như thế nào?

Giết.....

Lòng ngực đau nhức, ta cơ hồ không đứng thẳng được.

Nhưng là biểu ca, ta mong huynh sống sót, mong huynh sống thật tốt.

Thoát ra. Ta không thể..... Quân Lâm vừa lòng nhìn ta, lại nói: “Sắc trời không còn sớm, Thất hoàng huynh nên sớm hồi phủ nghỉ ngơi, việc này, Trẫm chắc chắn sẽ an bài thật tốt.”

Quân Ngan nhìn ta, oán hận nói: “Thần, cáo lui trước!” Hần giận dữ đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Mà người bên cạnh, bỗng nhiên tới gần ta, lạnh nhạt nói: “Yên tâm rồi chứ? Loan Phi, lúc trước trẫm đã đáp ứng ngươi, sau khi trẫm lấy di chiếu, sẽ không xử khó hần.” Trong lời nói của hần, có sát thương, còn trong ánh mắt lại ẩn hiện ý cười. Ta bỗng nhiên cảm thấy, cảm giác ớn lạnh, từ lòng bàn chân, dâng trào lên.....

Chỉ vì, lời nói của hần, căn bản không phải nói cho ta nghe. Hần chính là, nói cho Quân Ngan nghe.

Từ nay về sau, hiểu lầm của Quân Ngan với ta, cho dù ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch được.

Hần cố ý đè thấp âm thanh, nhưng lại cố ý để cho Quân Ngan nghe thấy.

Thân ảnh Quân Ngan run mạnh một cái, bước chân cũng có chút chao đảo. Nhưng hần không dừng lại, chần chừ định lại rồi dứt khoát đi thẳng. Từng bước, từng bước, bước ra đi. Phía sau hần, ta sớm khóc không thành tiếng. Lại chỉ có thể gât gao che miệng lại, không cho chính mình phát ra tí xú âm thanh. Nước mắt, từ hai má xuôi dòng xuống.

Cảm giác nóng bỏng, chảy đến trái tim ta, lại biến thành lạnh như băng.

Cho đến khi, thân ảnh hần biến mất trong tầm mắt.

Cho đến khi, mùi hương của hần lặn mất trong không khí.

Cho đến khi, ta rút cuộc nhìn không được, ngồi xồm xuống, khóc òa ra tiếng.

Quân Lâm.....

Hần khiến cho mọi người xa lánh ta.

Ta hận hần. Thật sự hận hần. Hần không nói gì, lặng lẽ ngồi, nhìn ta khóc.

Ban ngày đã không khỏe, càng lúc càng thấy khó chịu, hình ảnh trước mắt càng trở nên mờ mịt. Theo bản năng vươn tay, chống trên mặt đất, thở hổn hển mấy hơi, vẫn là không chịu nổi, thẳng tắp ngã xuống.

Nghe thấy âm thanh nam tử đứng dậy, rồi sau đó, bàn tay to của hần đưa lại đây, hung hăng ôm lấy ta. Cúi đầu, dừng lại, bạc môi khẽ mở: “Khóc cái gì? Trầm buồn tha hần, không phải là ngươi nên vui vẻ sao? Hay là, ngươi vốn định khiến trầm, đuổi tận giết tuyệt!” Hần vĩnh viễn đều có thể nói chuyện thờ ơ như vậy. Nhưng ánh mắt của hần, khiến cho ta cảm thấy phần nộ cùng sợ hãi

Tĩnh lại đi, Loan Phi, hần không phải Giang Nam! Gian nan nâng tay, tháo dây trâm trên tóc xuống, càn quấy mà đâm xuống ngực hần.

Cổ tay đau đớn, bị hần gắt gao bắt lấy, nghe âm thanh hần lạnh lùng nói: “Ngươi muốn làm cái gì!”

“Báo Thù.”

Nước mắt, cùng với đau thương, hòa trộn vào nhau, làm cho ta không còn phân biệt nổi ai là ai. Thì ra, khi con người đã đứng bên bờ vực, thật sự có thể cái gì cũng không nhìn lại. Buông tay cùng luyến tiếc, ta đều có thể làm.

Nếu hần không muốn chết, như vậy hãy để cho ta chết đi.....

“Ngươi cho là chỉ bằng ngươi, có thể giết ta?” Hần nói xong, ta chỉ cảm thấy cổ tay bị hần nắm càng lúc càng chặt.

Rất nhanh, ta đau đến nhúm mày.

Ta biết, ta giết không được hần. Đang lúc suy sụp, mọi lời nói đều trở nên phù phiếm: “Ám sát Hoàng Thượng, đáng tội chết.”

Quân Lâm, muốn giết ta, ngươi cần dùng lí do đến buộc tội ta sao?

Người trước mặt như thể bị chấn động mạnh, trong con ngươi nhiễm đỏ dần để lộ ra tâm tình. Thật lâu sau, mới lên tiếng nói: “Thì ra, ngươi muốn chết như vậy. Ta sẽ không cho ngươi chết! Dù đau lần nữa, ngươi cũng đừng nghĩ sẽ đi chết. Ta.....” Hần bỗng nhiên dừng lại, bàn tay đang giữ tay của ta đột nhiên rơi ra. Bàn tay vốn vô lực của ta, lại tiếp tục nắm cơ hội đâm cây trâm xuống Đâm xuống. Bất động, sâu đậm bao nhiêu, ta đâm bao sâu. Mang theo hận bấy nhiêu.....

Khí lực giống như bị rút cạn, đầu đau quá, ánh mắt rốt cục không nhìn thấy gì nữa. Thế giới của ta, chìm vào bóng tối. “Ngươi muốn ta phải như thế nào.....” Âm thanh kia, giống như chiếc lá rơi trong ngày mùa thu, lắc lư phiêu đảng bay đi.

Là lời nói của ai. Đã không còn quan trọng nữa.....

Mở to mắt, nhìn thấy cửa cung nặng nề chậm rãi mở ra.

Một thân ảnh cao to xuất hiện trước mắt.

Quân Ngan sắc mặt trắng bệch, tiến thẳng vào trong tầm mắt của ta, làm ta ngay cả hô hấp cũng không thông. Thập Hạ chạy lên muốn dìu hần, hần nâng tay, ý bảo không cần. Ta nhìn hần, nhắm mắt đi theo, đi tới xe ngựa bên cạnh. Tay, vén màn xe, ảo não cười, bước chân chưa kịp sải, hần bỗng nhiên gấp người lại, ho một tiếng, tất cả đều là máu.....

“Biểu ca!” Ta kêu lên sợ hãi, vội vã chạy tới. Khoảng cách gang tấc, lại giống như thật xa xôi, như không thể nắm giữ.

Liều mạng chạy, liều mạng chạy.

Bắt được cánh tay hần, ta khóc: “Biểu ca, biểu ca.....”

Hần cũng không nhìn ta, nâng tay, đem ta đẩy ra, thân nhiên mở miệng: “Ngươi đi đi.”

Lắc đầu, ta không đi ta không đi.

“Ta không đi!”

Đột nhiên giật mình, ngực phập phồng kịch liệt, miệng ta thở hổn hển, mồ hôi lạnh từ thái dương từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi trên chân, tạo nên hoa văn đầm nước.

“Thái phi.” Một người bước lên phía trước, lo lắng nhìn ta. Ta mới phát hiện, thì ra ta đã trở về Vân Lạc cung. Mới vừa rồi, chỉ là nằm mơ thôi. Thế nhưng, lại chân thật như vậy. Nàng mất, mới biết, chính là Thư Nghiên. Hắn mặc trang phục ngự tiền thị vệ, trên mặt, càng toát ra vẻ chín chắn.

Ta bỗng nhiên cảm thấy, ta đối với hắn, đã là không còn lời nào để nói.

Hắn cũng cảm thấy ngập ngừng xấu hổ, sau một lúc lâu, mới hỏi: “Thái phi cảm thấy thân mình khỏe hơn chưa? Có cần thủ hạ đi tuyên thái y đến xem hay không?” Hắn gọi ta “Thái phi”, cũng thật chói tai.

Ta không nói lời nào, hắn cũng không nói. Nâng tay, lau khô lệ trên khóe mắt, đứng dậy bước nhanh xuống giường, Thư Nghiên bỗng nhiên tiến lên ngăn ta lại, thấp giọng nói: “Ngài thân thể suy yếu, vẫn là nên ở trên giường nghỉ ngơi.”

“Tránh ra!” Ta lạnh lùng nói, hắn không cho, cố nói tiếp: “Hoàng Thượng thương tích không đáng ngại, ngài không cần lo lắng.” Haha. Thật là buồn cười. Ta tại sao phải lo lắng hắn bị thương? “Hắn thương tích như thế nào, có quan hệ gì đến ta?”

Ta chỉ hận, lúc ấy không có khí lực, đâm hắn sâu hơn chút nữa. Hắn vẫn đứng thẳng, ta tức giận lấy tay đâm hắn, hắn bất động. Cuối cùng, cúi đầu nhìn ta, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, mới mở miệng nói: “Nghe nói Ngạn vương bệnh nặng hôn mê, Hoàng Thượng đã phái thái y qua Vương phủ đi chẩn trị.”

Tay, cứng đờ.

Rồi sau đó, kèm chế không được, trở nên run rẩy.

Thì ra, đúng là sự thật.

Hắn bị bệnh.

Nâng mắt lên, Thư Nghiên không ngờ tới ta sẽ ngẩng đầu, giật mình kinh ngạc, gương mặt cuống quýt tách ra quay đi. Ánh mắt hắn nói cho ta biết, chuyện này, Quân Lâm không muốn để ta biết, là hắn, tự ý nói ra.

“Ngạn vương bệnh nặng, thái y trở về báo nói, chỉ có thể mặc cho số phận.”

Nói, cái gì? Gạt ta

Ta không biết lấy đâu ra khí lực, mạnh mẽ đứng lên, kéo áo hắn, giận dữ nói: “Rốt cuộc hắn vẫn không buông tha huynh ấy! Người nói cho ta biết, hắn đã làm gì! Hắn đã làm gì! Hắn rốt cuộc, muốn làm cái gì.”

Thư Nghiên không hề đẩy tay ta ra, chỉ trầm giọng nói: “Chuyện này Hoàng Thượng không có nhúng tay, Hoàng Thượng cũng muốn cứu mạng hắn.”

Không, ta không tin.

Hắn lại nói: “Nếu như Hoàng Thượng muốn lấy mạng của hắn, ngày ấy trước mặt người, trước mặt Ngạn vương, căn bản không cần làm nhiều việc như vậy.”

Câu nói của hắn, lời nói sắc bén phá tan sự nghi ngờ trong lòng ta. Đúng vậy, nếu Quân Lâm đã muốn hắn chết, tội gì còn phải đi đường vòng, trăm phương ngàn kế đi lừa gạt hắn, tính kế để hắn hận ta.

Buông tay, vòng qua người Thư Nghiên, bước tới phía cửa.

Thư Nghiên sớm đã lách mình tiến lên, đưa tay chặn ngăn cửa phòng, mở miệng nói: “Hoàng Thượng nói, ngài không thể ra ngoài.” Ta biết, ta đương nhiên biết, không có khả năng hắn để cho ta gặp lại Quân Ngạn, tuyệt không có khả năng.

Biểu ca, cuối cùng, ta vẫn làm hại người.

Huynh ấy hiện tại. Nhất định hận ta đến chết. Nhất định như thế.

“Người của Ngạn Vương phủ nói, cho dù có như thế nào, ba ngày sau, đều sẽ khởi hành đi Lăng Nam.” Thư Nghiên vẫn nhấn mạnh, nói rõ từng lời.

Ta không biết đó là ý tứ của Quân Ngạn, hay là chủ ý của người khác. Bọn họ chính là, muốn mau chóng rời khỏi nơi đây. Ta bỗng nhiên, nhớ tới Dương Trọng Vân. Cho dù Quân Lâm có bỏ qua cho Quân Ngạn, khó đảm bảo hắn sẽ không đứng giữa làm khó dễ. Nhưng là, ta nên làm thế nào nói cho Thập Hạ biết, bọn họ nên đề phòng Dương Trọng Vân!

“Ngạn vương có vận phúc tốt lành, chắc chắn sẽ được trời cao ban phúc.” Thư Nghiên thấp giọng nói. Ta đột nhiên nâng mắt, nhìn thẳng hắn, cười khổ mở miệng: “Người thật sự hy vọng hắn không có việc gì?”

Hắn nhất thời nghẹn lời, giật mình nhìn ta, trên mặt lập tức nổi lên thần sắc xấu hổ.

Aha, ta tự giễu cười, quay mặt đi hướng khác, không nhìn tới hắn. Hắn là người của Quân Lâm, làm sao có thể thật tình chúc phúc cho Quân Ngạn. Ta thật khờ.

Hắn cuối cùng, cái gì cũng không nói. Kỳ thật không có đúng sai, bọn họ chỉ là, vì chủ của mình mà thôi.

Hôm sau, Tần Hoàng Đế đăng cơ, cả nước ăn mừng, đại xá thiên hạ.

Các Vương gia phân chia đất phong, hai ngày sau, rời khỏi kinh thành.

Tiết Tùng Ninh dâng tấu chương từ quan lại bị bác bỏ. Điểm này, kỳ thật ta đã sớm nghĩ tới, Quân Lâm sẽ không dễ dàng cho hắn rời đi như vậy.

Mà ta, rốt cục dựa vào Nhã phi, chân chính trở thành Đại Tuyên Thái phi.

Y theo lệ thường, sau khi Tiên Đế băng hà, các phi tử của ngài, một số phải đi theo ngài, hoặc là không có con nối dòng, đều phải vào chùa ở thành nam, cả đời vì hoàng gia cầu phúc. Ta từng nghĩ tới phải rời khỏi hoàng cung, cũng không nghĩ, rời đi theo cách như vậy.

Cung nữ cẩn thận thu dọn đồ đạc cho ta, còn hỏi xem ta có cần mang theo gì khác không. Ta thân nhiên lắc đầu, ta sớm đã cô độc, còn có cái gì có thể cho ta mang đi chứ? Qua hai ngày, Quân Lâm cũng không hề đến. Vào buổi sáng ta rời đi, Vân Lan đột nhiên đến đây.

Cung nữ sợ hãi nhường tiến vào, ngồi xuống, vừa cẩn thận vì nàng thêm nước trà, mới cung kính đứng sang một bên.

Nàng nhìn ta, phá lệ không có đối với ta nói những lời cay độc. Sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Thật sự là không nghĩ tới, phải không?”

Ta giật mình, nàng lộ ra nụ cười hiếm hoi, nhẹ nhấp một miệng nước trà, thuận tay đem cái chén đặt trên bàn, đứng lên nói: “Ta và ngươi, rốt cục cũng có thể bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với nhau.”

Ta không nói gì đáp lại.

Ngày ấy, ta chung quy cái gì cũng không nói. Nước mắt cũng là nhịn không được chảy xuống, một lần lại một lần tràn qua khuôn mặt của ta. Vân Lan đi rồi, Dương Trọng Vân đến, ta nhìn hắn, cảm thấy có điểm buồn cười. Nay, ta chẳng qua chỉ là một nữ tử yếu đuối, hắn chẳng lẽ còn đề phòng ta sao? “Nương nương nếu có cái gì cần cứ việc mở miệng, hoặc là, nói với đám nô tài. Người mà nương nương mang đi theo đến chùa, đều do thần tử mi chọn lựa, nhất định sẽ hầu hạ nương nương thật tốt.” Hắn như trước bình thản mở miệng.

Thật tốt, ta cách xa hoàng cung, hắn vẫn không quên sắp xếp người của hắn ở bên ta. Đi tới cạnh cửa, mặt không chút thay đổi mở miệng: “Làm phiền Thừa tướng, nếu không có việc gì, xin mời đi. Ai gia chuẩn bị một chút, cũng nên khởi hành.” Nhưng hắn không có đứng dậy, dừng một chút, mới nói: “Hoàng Thượng sẽ không đến tiễn ngài, chúc ngài thuận buồm xuôi gió.”

Ta cười lạnh một tiếng, hắn tới hay không, với ta có quan hệ gì?

Cung nữ do dự hồi lâu, mới cố lấy dũng khí tiến lên, nhỏ giọng nói: “Thừa tướng đại nhân, nương nương nên khởi hành rồi.” Hắn lúc này mới gật đầu, bỏ lại một câu “Hầu hạ nương nương cho tốt”, rồi sau đó mới nghênh ngang mà đi.

Thừa loan kiệu đến cửa cung, cung nữ dừng lại, hạ kiệu thay ngựa xe. Ta nhìn thấy một nhóm phi tần của Tiên Đế, người người khóc đỏ hai mắt. Ta không nói lời nào, hạ màn xe xuống, tựa vào tấm đệm mềm mại.

Trong khoảng khắc màn xe vừa hạ xuống, không biết là người nào nhẹ giọng nói: “Tiên Hoàng khi còn sống sủng ái nhất Nhã phi, nay Tiên Hoàng đi, vậy mà nàng lại không một chút thương tâm! Tiên hoàng à, ngài sao không mở to hai mắt nhìn xem!” Tiên hoàng.....

Ta cười khỏ, ngài giống như sủng ái ta sao, sủng ái ta hay là ai đây?

Ta đối với ngài, nửa thật nửa giả, chỉ là một quân cờ.

Người ngài yêu, cho tới bây giờ đều không phải là ta, tất cả đều là Nhã phi, là mẫu phi của Quân Lâm.

Xa phu quát một tiếng, xe ngựa chậm rãi di chuyển.

Sau đó, ta nghe thấy âm thanh của cửa cung đồ chói nặng nề. Giống như một trận sấm rền, vang dội làm chấn động lòng người hoàng hốt không thôi. Dọc theo đường đi, thật sự im lặng, trừ bỏ tiếng vô ngựa, thì chỉ có âm thanh bánh xe lăn tròn. Ta tựa vào bên trong xe, nhắm mắt dưỡng thần. Xe ngựa không biết chạy bao lâu, mơ hồ tựa như nghe thấy tiếng ngựa chạy đến. Bên ngoài cung nữ phát ra âm thanh kinh ngạc, ta chưa vén màn xe lên. Chỉ nghe âm thanh kia truyền vào: “Thì ra là đoàn xe Thái phi.”

Ta thật không ngờ, người tới chính là Quân Vũ. Hắn không phải sớm nên rời kinh thành từ hôm qua sao?

Hắn như là đoán được suy nghĩ trong lòng ta, lại nói: “Bổn vương hiện thời có chút việc, cho nên rời đi chậm một ngày. Vừa vặn gặp được Thái phi, không bằng để Bổn vương hộ tống ngài một đoạn đường.” Hắn quát khẽ một tiếng, con ngựa cùng xe ngựa của ta rất nhanh xuất phát.

Ta không nói lời nào, hần lại mở miệng: “Sao vậy, vẫn ghi nhớ bổn vương nên cần phải né tránh như vậy sao?”

Nói cái này, là nói đến chuyện lúc đó

Nâng tay, đem màn xe vén lên, liếc qua nhìn nam tử bên ngoài xe. Hần mặc thường phục, màu trắng, ở trong gió mùa thu, càng toát lên vẻ thanh lịch. Thấy ta lộ mặt ra, hần chậm rãi nở nụ cười.

Ta mở miệng nói: “Vương gia vẫn nên cứ tự nhiên khỏi hành, đi theo đoàn xe của ai gia, sợ là không tốt.”

Nhẽ nhưn đôi lông mày đào hoa, hần cười nói: “Sao lại không tốt? Thái phi người sợ ta nói nhảm sao?”

Có chút kinh ngạc nhìn hần, hần muốn nói sao thì nói, làm sao có thể ngăn cản.

Hần lại nói: “Bổn vương nhìn ánh mắt Thái phi, so cùng Hoàng Thượng thật kém xa. Mới vừa rồi, bổn vương còn nhìn thấy Hoàng Thượng, đứng ở phía trên thành lầu, không chịu rời đi.” Hần không nhìn ta, cố ý nói từng tiếng để cho ta nghe. Bàn tay vén màn xe run lên, ta cắn răng nói: “Vương gia đến, vì nói những lời này? Không khỏi quá mức nhảm chán rồi!” Lời dứt, ta phẫn nộ đem màn xe hạ xuống.

Hần cũng không để ý hành vi của ta, vẫn là đi theo thật nhanh, trong lời nói, cũng nghe không ra chút không hài lòng, vẫn như cũ nở nụ cười, lại đột nhiên hỏi: “Ngài đến tột cùng là ai?”

Cảm thấy căng thẳng, hần lại hỏi một lần: “Thân phận của ngài, đến tột cùng là ai?”

Thì ra, đây mới là điều hần muốn hỏi ta. Không phải là, hần đã bắt đầu hoài nghi thân phận của ta chứ?

Cùng hần tiếp xúc, cũng chỉ ở mức độ bình thường, thì ngay trong đoạn thời gian ngắn ngủi, ta vẫn có thể cảm giác được, Quân Vũ là một người lợi hại. Ta cảm thấy, hần cũng không phải là kiểu người chấp nhận an nhàn hiện tại.

Cố gắng ổn định chính mình, hít một hơi thật sâu, mở miệng: “Lời này của Vương gia là có ý ám chỉ điều gì?”

Hần cũng cười khê lên, nói: “Bổn vương không có ý gì cả, Thái phi không cần khẩn trương.”

Sự thật, hần là đang muốn tra hỏi ta. Kỳ thực, hần nói ra như thế, cho thấy rằng, hần cũng không điều tra ra được chuyện gì. Ta nên cảm tạ Quân Lâm sao? Hần đem manh mối của ta tiêu trừ nhanh như vậy. Quân Vũ cũng là muốn, lợi dụng thân phận của ta, lật đổ Quân Lâm?

Rốt cục đến được chùa, cung nữ đỡ ta xuống xe ngựa. Quân Vũ ngừng ngựa, cũng không có xuống ngựa, cúi đầu nhìn ta, thấp giọng nói: “Bổn vương còn tưởng rằng, Phụ Hoàng đem di chiếu giao cho ngài, sẽ làm ngài tận hưởng vinh hoa” Hần cười lạnh nhạt, quay đầu ngựa, hai chân kẹp bụng ngựa, hét lớn một tiếng, rong ruổi mà đi.

Ta ngo ngác nhìn bóng dáng hần rời đi, Quân Vũ thật thông minh. Một việc nhỏ không đáng kể như vậy, hần cũng nhìn ra được sự không thích hợp. Đúng vậy, nếu không phải là người được tuyệt đối tín nhiệm, Tiên hoàng làm sao có thể đem di chiếu giao cho đây? Nếu giao cho ta, lại như thế nào bảo ta đến trong chùa cả đời vì hoàng gia cầu phúc?

Cho nên, hần mới bắt đầu hoài nghi, hoài nghi thân phận của ta. Chính là, Quân Lâm cùng Dương Trọng Vân đều là người có tâm tư cẩn trọng, hần không cho lưu lại bất cứ một dấu vết nào. Ta rốt cục biết, Dương Trọng Vân vì sao không giết ta. Nếu hiện tại ta chết, chính là giấu đầu lòi đuôi.

“Nương nương.” Cung nữ bên người nhỏ giọng gọi ta, ta mới giật mình hoàn hồn. Nhìn những người khác đều đã lục đục đi vào, liền cũng không nghĩ nhiều nữa, đưa tay cho nàng đỡ, hướng phía trước đi đến.

Phía sau chùa có một sương phòng rất lớn, là chuẩn bị riêng cho người của hoàng thất. Ta đi vào mới phát hiện, bên trong tất cả đều đã được chuẩn bị tốt, cần gì dùng đến đồ chính mình mang đến?

Cung nữ đỡ ta vào nhà ngồi, mở miệng nói: “Nương nương đi xe nửa ngày đường cũng đã mệt mỏi, trước nghỉ ngơi một chút, nô tì đi mang nước pha trà cho ngài.” Lời dứt, nàng xoay người đi ra ngoài.

Nhìn quanh bốn phía, tuy rằng là sương phòng chuẩn bị cho người trong hoàng thất, cũng không có xa hoa. Vẫn là thực bình thường, là phòng thực bình thường, trên một bên tường, có một bức tranh chữ. Mặt trên chỉ có một chữ thật to “Thiện”.

Trên trần của căn phòng, rủ xuống hai vòng nhang vòng, khiến toàn bộ phòng tỏa ra mùi hương thanh thần. Hồi lâu, nhìn trên giường có một bộ thiên phục [1] sạch sẽ được gấp cẩn thận, xem ra là cho ta. Ta không có đứng dậy, không có đi thay bộ quần áo kia, ngo ngác ngồi, giống như không còn chút khí lực.

[1] “thiên phục”: quần áo mặc trong chùa.

Cung nữ rất nhanh đã trở lại, cẩn thận giữ ấm trà trong lòng. Lấy cái chén trên bàn, rót cho ta một ly, đưa cho ta nói: “Nương nương, ngài uống nước đi.”

Ta chậm rãi tiếp nhận, cúi đầu uống một ngụm, nhất thời khê nhú mày. Nàng giống như nhìn ra khác thường của ta, giải thích nói: “Nương nương, trong trà có thêm nhân sâm ngàn năm. Thừa tướng đại nhân nói, ngài thân thể yếu đuối, phải tĩnh dưỡng thật tốt.”

Lại là Dương Trọng Vân, hẳn thật sự là đáng sợ, khẩu Phật tâm xà. [2] [2] “khẩu Phật tâm xà”: lời nói ngoài miệng thì tốt đẹp, mà trong lòng lại là suy nghĩ xấu xa. Buồng chén trà xuống, ta đứng dậy đi ra bên ngoài. Cho đến chạng vạng, ánh nắng chiều nhuộm nửa bầu trời thành nhiều tầng màu sắc, rực rỡ khiến cho người hoa cả mắt. Ngày mai, Quân Ngạn sẽ khởi hành đi Lăng Nam. Cũng không biết, thân thể hẳn như thế nào .

Hai tay không tự giác gắt gao xiết lại, trên đường đi Lăng Nam, sẽ hung hiểm như thế nào, ai có thể lường trước được ? Đứng một lát, nâng bước hướng ra ngoài đi tiếp.

Cung nữ đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Nương nương, ngài đi nơi nào?”

Ta không nói lời nào, lập tức hướng đi ra phía ngoài. Mới vượt qua cửa viện, liền gặp hai thị vệ ngăn ta lại, trong đó một người thấp đầu nói: “Nương nương, hôm nay sắc trời đã tối, ngài vẫn là ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt là hơn.”

Thật tốt, đến nơi này, còn muốn đem ta giam lỏng. Xem ra, ta thật sự là đi không được .

Tức giận quay trở lại, bị cung nữ theo kịp, ta lớn tiếng quát dừng lại: “Ai gia muốn ở một mình!”

Cung nữ ngậy ngấn cả người, nửa ngày mới nhẹ giọng nói: “Vâng.”

Một đêm. Không ngủ.

Trời vừa tờ mờ sáng, liền nghe thấy bên ngoài có âm thanh người nói chuyện. Ta có chút nghi hoặc ngồi dậy, liền gặp cung nữ tiến vào, hướng ta nói: “Bẩm nương nương, Tiết tiểu thư đến đây, nói là muốn gặp ngài.” Tiết tiểu thư? Tiết Vị Ương!

Ta giật mình một cái, đứng lên. Nàng vì sao lại đột nhiên đến? Nàng đến nơi này tìm ta, tất nhiên là Tiết Tùng Ninh đem chuyện của ta nói cho nàng biết.

Cung nữ dẫn nàng tiến vào, nàng vẫn không thay đổi, vẻ mặt quật cường. Thấy ta, nàng đầu tiên là nao nao, rồi sau đó hướng ta hành lễ: “Tham kiến Thái phi nương nương.”

Nhưng ta trong lúc nhất thời, không biết nói cái gì mới tốt.

“Nương nương?” Nàng gọi ta.

Giật mình hoàn hồn, xấu hổ nói: “Sao tiểu thư lại đến đây?”

Nàng cúi xuống nói: “Tiểu nữ đến đây cầu phúc cho ca ca, thuận tiện qua đây gặp nương nương, có được không?”

Nhất thời nghẹn lời, ta còn có thể nói cái gì được hay không được đây?

Cung nữ tiến lên châm trà cho chúng ta, vừa bung lên, ta mới nhớ tới: “Người đổi trà cho Tiết tiểu thư đi, nàng uống không quen .” Cung nữ do dự một chút, cuối cùng đáp lời đi ra ngoài. Chúng ta đều ở trong này, còn có thể làm gì được? Nàng vừa đi ra ngoài, ta mới giải thích: “Trong trà này bỏ thêm nhân sâm, uống vào hương vị thật sự không được tốt lắm.”

Tiết Vị Ương nhìn ta, tất nhiên không nói. Ta gọi nàng, nàng cũng khẽ run lên, bỗng dưng đứng dậy, tay cời nút thắt trên quần áo.

Ta sợ tới mức tim đập mạnh, đứng dậy ngăn nàng lại, đề thấp thanh âm nói: “Vị Ương, người làm vậy?” “Ngài thay đổi quần áo của ta đi ra ngoài, Ngạn vương hẳn là còn chưa có ra khỏi thành.” Nàng vừa nói vừa đẩy tay của ta.

Ta lập tức cứng lại.

Nàng muốn ta đi gặp Quân Ngạn. Nàng làm sao có thể biết chuyện của ta cùng với Quân Ngạn.

Ta bỗng nhiên nhớ tới, khi đó Quân Ngạn có nói qua, Tiết Vị Ương sớm đã bị Hoàng Hậu đưa đi Ngạn vương phủ. Lúc ta cùng Tiết Tùng Ninh đi Vân Châu, nàng vẫn ở tại Ngạn vương phủ. “Vị Ương!” Ta ngăn nàng, “Ta không thể làm như vậy, nếu ta đi rồi, chỉ còn mình người lưu lại nơi này, người làm sao bây giờ?”

Quân Lâm nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, vừa sợ liên lụy Tiết Tùng Ninh. Ta không thể ích kỷ như vậy.

Nàng do dự, nhưng chỉ giây lát, lại mở miệng: “Nếu ngài nhìn thấy hẳn, nhất định không đành lòng.”

Nữ tử hốc mắt ửng đỏ, nhưng không rơi lệ. Chính là, cầm lấy tay của ta, hơi dùng tới lực. Nàng cho tới bây giờ kiên cường, khí phách không thua gì trang nam tử, lại có thể vì Quân Ngạn, đến làm chuyện như vậy.

“Là Thập Hạ xin ta đến, Vương gia hẳn. đối đãi với ta cũng không bạc.” Nàng cúi đầu nói.

Ta bận lòng vì hẳn, ta cũng, rất muốn đi gặp hẳn. Nhưng là, ta không thể bỏ mặc nhiều người như vậy. Lắc lắc đầu, ta kiên định mở miệng: “Dù vậy, ta cũng không thể đi.”

“Loan Phi?” Cuối cùng, nàng kêu tên của ta.

Dù chỉ trong nháy mắt, nhưng ta rất xúc động, muốn rơi lệ.

Nàng nhìn ta, nói rõ từng tiếng: “Ngài còn tưởng rằng ta cái gì cũng không biết sao? Ngài là Loan Phi, chính là Loan Phi. Là Phụng phu bát tiểu thư. Mà Khinh Ca, Phụng Khinh Ca cũng là Cửu tiểu thư. Các người, căn bản không phải cùng một người! Ngài là nữ tử mà Vương gia yêu mến.” Nhưng mà, hẳn hiện tại, hận ta.

“Ta để ngài đi, cũng không muốn ngài từ nay về sau không trở lại. Tiết Vĩ Ương ta muốn trả lại nhân tình, chứ không có ý nghĩ gì khác. Ta chỉ là thay người ở trong này một ngày, trước khi trời tối, người phải trở lại.”

Không biết vì sao, lúc nàng nói những lời này, ta đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

Lúc này, mới đúng là Tiết Vĩ Ương ta biết.

“Được.” Ta hàm chứa lệ gât đầu, “Vĩ Ương cảm ơn người, nhưng mà.” Ta đi qua, thì thầm bên tai nàng, nàng chậm rãi, gât đầu.

Lúc cung nữ trở về, thấy ta cùng với Tiết Vĩ Ương êm đẹp ngồi nói chuyện, nàng mới buông lỏng cảnh giác một ít, cung kính dâng trà cho Tiết Vĩ Ương, rồi lại lui qua một bên.

Ngồi một lát, Tiết Vĩ Ương liền nói muốn đi, ta đứng lên tiễn nàng. Nàng lại nói: “Ah, ta quên đem cái này đặt ở trước mặt Phật tổ. Đại sư nói, muốn ta ba ngày sau lại đến lấy” Nàng nói xong, đem bùa bình an trong tay áo lấy ra quơ quơ.

Ta khẽ nhìn lướt qua cung nữ, nàng thức thời tiến lên nói: “Nô tỳ giúp Tiết tiểu thư đi làm.”

“Vậy cảm ơn” Đưa bùa cầm trong tay cho nàng, cung nữ mỉm cười, xoay người đi ra ngoài.

Ta cùng với Tiết Vĩ Ương liếc nhau, đóng cửa lại, hai người trao đổi quần áo. Nàng giúp ta cài nút thắt, một bên nói: “Người yên tâm đi ra ngoài, bên ngoài là xa phu hạng nhất. Lát nữa cung nữ trở về, ta sẽ nói thân mình mệt mỏi, lên giường nằm là tốt rồi. Xa phu có võ công cao cường, lúc người trở về, để cho hắn mang theo người từ phía sau tường tiến vào.”

Ta gât đầu, ghi tạc từng lời vào trong lòng.

“Vĩ Ương . cảm ơn người.”

Nàng không nhìn ta, thấp giọng thúc giục : “Đừng nói nữa, đi mau!”

Đẩy ta đi ra, nàng lấy tay đóng cửa lại. Ta chần chờ một chút, cuối cùng cúi đầu chạy ra ngoài. Từ xa, xa phu thấy ta đi ra, liền quay đầu xe, giúp ta kéo màn xe lên. Ta leo lên xe ngựa, đi vào bên trong xe. Xa phu hét lớn một tiếng, xe ngựa rất nhanh liền phóng đi.

Hắn đi đường tắt, đường cũng không tốt lắm, mặt đường gồ ghề , xe ngựa rung lắc mạnh . Ta không yên bất an ngồi ở bên trong xe, nhin không được kéo rèm cửa sổ lên. Cảnh vật hai bên rất nhanh bị lùi về phía sau, từng cơn gió đầu thu trực diện thổi đến, thật là mát.

Trong lòng ta, dần trở nên khẩn trương.

Xa phu thúc con ngựa đi càng nhanh, ta chỉ có nhanh nắm lấy cửa sổ xe mới không có té ngã.

Màn xe phát ra tiếng “phần phật” càng lúc càng lớn, ánh nắng hướng ra phía ngoài, xa xa , nhìn thấy một đội nhân mã. Ở một đầu rừng cây kia, chậm rãi tiến lên. Lòng ta chợt run rẩy, đó là. Quân Ngạn!

“Nơi đó!” Ta chỉ vào phía trước bật thốt kêu lên.

Xa phu ngoái đầu nhìn lại xem ta liếc mắt một cái, nói: “Cô nương ngồi chắc cho chắc. Đi —” Roi trên tay hung hăng quất xuống, con ngựa hí một tiếng, nhanh chóng phóng đi phía trước.

Ánh mắt không hề di chuyển, trong lòng một lần một lần nghĩ đến những lời muốn nói với Quân Ngạn.

Một đường chạy như điên, từ trong đường nhỏ chạy ra đường lớn.

Thình lình xuất hiện một chiếc xe ngựa, thị vệ trước đoàn xe cảnh giác rút ra bội đao bên hông .

“Người nào?” một phó tướng cầm đầu mở miệng hỏi, ngữ khí không tốt.

Ta vừa định nhắc màn xe lên nói chuyện, lại bị xa phu đoạt trước: “Đại nhân, tiểu thư nhà ta đặc biệt đến tiễn Vương gia.”

“Tiểu thư nhà người?” Phó tướng vẻ mặt nghi hoặc. “Tiểu thư nhà ta, chính là muội muội của Tiết tướng quân” Giọng nói xa phu không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Ta chân động mạnh, nói ta là Tiết Vĩ Ương. Lập tức, lại cảm thấy thở ra nhẹ nhõm, chính mình vẫn là rất không cẩn thận. Ngày ấy Quân Lâm từng

nói qua, hần nhất định chọn lựa những thị vệ tinh nhuệ nhất, hộ tống Quân Ngạn trên đường đi Lăng Nam. Như vậy nơi này, chắc chắn có người của Quân Lâm.

Thân phận của ta, tự nhiên không nên để bọn họ biết. Ta mới nhớ tới, Tiết Vị Ương hôm nay ngồi xe ngựa phía trước có treo đèn lồng nhỏ nhỏ, viết rõ ràng một chữ “Tiết”. Như thế, những người đó sẽ không nghi ngờ. Tiết Vị Ương từng ở Ngạn vương phủ một thời gian, tin tưởng là mọi người đều biết. Như vậy, nàng đến tiền Quân Ngạn, thế nào cũng được qua.

Phó tướng lúc này mới ra lệnh cho bọn thị vệ thu hồi bội đao, nghiêng người qua một bên, cười nói: “Đường đột, Tiết tiểu thư mời.” Xa phu trở lại vén màn xe lên, cung kính nói: “Tiểu thư, xuống xe đi.”

Ta hơi do dự, thấy hần gật đầu với ta. Ta hít sâu một hơi, nhấc làn váy nhảy xuống xe ngựa. Vòng qua phía trước thị vệ, lập tức hướng xe ngựa phía sau chạy tới.

Ngồi trước xe ngựa, Thập Hạ toàn thân cứng cáp. Thấy ta, trên mặt lộ ra ngạc nhiên. Rồi sau đó, chậm rãi cười rộ lên.

Ta dừng chạy, từng bước từng bước một hướng tới phía trước. Bước chân, lại nặng nề hơn.

“Chuyện gì, vì sao ngừng?” Bên trong xe, truyền ra âm thanh nam tử khàn khàn.

Mà tim của ta, khẽ run lên, cách màn xe, ta bỗng nhiên giống như đã nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hần, còn có khi hần nhìn thấy ta, cái loại thất vọng này, thần sắc lo lắng.....

“Dạ, là.....” Thập Hạ do dự, rồi vẫn cười, mở miệng, “Là Tiết tiểu thư đến đây, chủ tử.”

Hần cũng gọi ta Tiết tiểu thư, nhưng rõ ràng hần, ngay cả con người cũng cười.

“Vị Ương? Nàng hôm qua không phải..... Khụ khụ -”

“Chủ tử.” Thập Hạ quay người, đã thấy bên trong xe vươn tay ra ngăn lại, ý bảo hần không cần tiến lên. Sau đó, nghe hần nói: “Kêu nàng trở về đi. Nói với nàng, nay tình huống như vậy, nàng cũng không nên cùng bọn vương quá mức gần gũi. Tình thế, đã không còn như xưa.....”

Câu cuối cùng, tâm tình hỗn loạn vô hạn.

Mà trong lòng ta lại đau đớn quá sức.

Câu “Tình thế không còn như xưa” kia, nói ra bao nhiêu tang thương cùng bi thương, chỉ có ta hiểu. Khi đó, ta còn là thiên kim Phụng phủ, hần vẫn là Thái tử tôn quý của Hoàng Hậu. Hần có thể cười cùng ta, cung chiều ta, bao che ta làm cán, cho dù vạn dặm giang sơn này, hần đều có thể đoạt cho ta được. Mà cũng là vì ta, hần cuối cùng lựa chọn, không tranh.

Hần tâm tâm niệm niệm muốn cùng ta cùng nhau rời đi quy ẩn, mà ta, lại làm cho hần một mình thương tâm, một mình rời đi.....

Thập Hạ nhìn ta, tiếp tục khuyên nhủ: “Chủ tử, Tiết tiểu thư đường xa tới đây, ngài cho nàng đi vào cùng ngài nói vài lời.”

Hần thấp giọng cười: “Tiết Tùng Ninh nay là người của Hoàng Thượng, Vị Ương không nên..... không nên tới. Truyền lệnh xuống, khởi hành.” Hần nói ra quyết đoán mà quyết tuyệt, không gặp, chính là không gặp.

Ta bỗng nhiên phát hiện, thì ra ta chưa từng hiểu hết hần. Một biểu ca lúc nào cũng như con chim trời bay lượn giữa đồng cỏ mênh mông, nhưng cũng có thể có một mặt nhu tình như vậy. Lời hần nói, trong từng câu chữ, đều là vì Tiết Vị Ương lo lắng. Hần không còn là một Hoàng Tử bá đạo kia nữa, nhưng lại, càng làm ta bận lòng.

Buông càng ít, để ý càng nhiều, hần chỉ là, tổn thương quá sâu.

Mà ta, khó có thể thoát được trách nhiệm.

Thập Hạ khó xử nhìn ta, trì hoãn không chịu vâng lệnh. “A hạ! Khụ khụ.....” Hần cơ hồ, có chút sinh giận.

Ta không biết lấy đâu ra dũng khí, chạy đến tiến vào, một phen nhấc màn xe lên.....

“Vị Ương, nàng sao.....” Hần ngẩng đầu lên, bỗng nhiên há hốc miệng. Thẳng tắp nhìn ta, con ngươi mơ hồ sáng lên. Bạc môi khẽ nhúc nhích, ta nhìn thấy, hần gọi tên ta, rồi lại đột nhiên ngưng ngán.

Án ngực, ho khan.

“Biểu ca.” Ta nhẹ giọng gọi hần, run run tay xoa lưng hần.

Hần lại trở tay, giữ chặt cổ tay của ta, dùng sức đẩy ra, cắn răng nói: “Người đi.”

Hai chữ, nghe không ra tức giận. Ngực khí thần nhiên, lộ ra hờ hững vô tận cùng lãnh tình.

Nước mắt không ngừng chảy xuống, ta sợ nhất, nhìn thấy hấn như vậy.

Ta xoa xoa cổ tay bị hấn nắm, vẫn như cũ gọi hấn: “Biểu ca?.....”

“Đừng chạm vào ta” Hấn không hề nhìn ta, chỉ trầm giọng nói, rồi sau đó, lại hướng ra phía ngoài nói “Thập Hạ, mời... Mời Tiết tiểu thư đi ra ngoài!”

Hấn cũng... ngoài miệng gọi ta là “Tiết tiểu thư”. Quay người lại, giữ chặt màn xe, ta qua quýt lau nước mắt, bướng bỉnh nhìn hấn: “Huynh nếu thật sự hận muội, sẽ không gọi muội như vậy! Huynh có thể, kêu lớn tên của muội ra, nơi này có không ít người của hấn phải không? Huynh còn do dự cái gì nữa?”

Một phen nói cho hết lời, ta chỉ cảm thấy run run không thôi. Hấn ngẩng đầu, bàn tay nắm chặt sớm đã trở nên trắng bệch.

Hồn hên thở mạnh mấy hơi, ta tiếp tục nói: “Muội đến, chỉ là muốn nhìn huynh, thấy huynh không có việc gì, muội liền trở về. Chuyến đi Lăng Nam này, trên đường hung hiểm. Khó bảo toàn hấn ngoài mặt kêu đem người hộ tống huynh, sau lưng lại ngăm phách người đối với huynh bất lợi. Còn có, phải cẩn thận tên Dương Trọng Vân, Dương Trọng Vân là loại người so với hấn còn độc hơn.” Rốt cục đem suy nghĩ một đường nói ra hết, tảng đá trong lòng kia mới được buông xuống.

Hấn rốt cục thay đổi sắc mặt, trong mắt dần ngưng tụ lại khiếp sợ.

Lời như vậy, không giống như là ta có thể nói ra. Hấn bình tĩnh hít vào một hơi thật sâu.

Nhưng là, chính như theo lời hấn, tình thế đã không còn như xưa. Ta cũng sẽ, học cách phòng bị.

Nếu, những lời nói ra hôm nay, có thể làm cho hấn bình an tới miền nam, ta liền an tâm. Mặc kệ, hấn đối với ta, lúc này đây là kiểu thái độ gì, ta cũng không muốn nhìn thấy hấn gặp chuyện không may.

Từ trong áo lấy ra một cái bùa bình an, thật cẩn thận đặt ở bên trong xe, ta hướng hấn cười: “Biểu ca, bảo trọng” Rồi sau đó, xoay người nhảy xuống xe ngựa.

Ta không dám nhìn vào ánh mắt hấn, không dám nghe hấn nói.

Cho nên, ta chạy trốn thật mau.

“Bát..... Tiết tiểu thư!” Thập Hạ thấy ta nhanh như vậy liền đi ra, khiếp sợ không thôi nhìn ta.

Ta có ý đi về phía trước vài bước, hấn đuổi theo: “Tiết tiểu thư, ngài..... Ngài phải đi sao?” Hấn hỏi, không tự giác ngoái đầu nhìn lại, nhìn về xe ngựa phía sau. Màn xe khi ta đi ra vẫn còn chút lay động, người bên trong xe, không có đi ra.

Có lẽ, không chỉ là Thập Hạ, mà ta, cũng có chút mất mát.

Ào nào cười, ta quay đầu nói: “Thập Hạ, ta đi rồi, Vương gia liền giao cho người, trên đường cẩn thận.”

“Nhưng mà, ngài không cùng đi sao?” Hấn rốt cục cắn răng hỏi ra.

Cùng nhau?

Không tự giác nắm chặt hai tay, nếu, Quân Ngạn nói ra miệng muốn giữ ta lại, có lẽ ta thật sự có thể liều lĩnh.

Ta từng đáp ứng hấn, chờ chuyện Tiên Hoàng băng hà đi qua, ta sẽ đi theo hấn. Ta đến nay, vẫn đều nhớ rõ.

Nhưng là, không có nếu như.

Mọi chuyện đã thay đổi.

Một giọt lệ rơi xuống, cuốn bay theo nỗi kinh sợ vạn trượng của cõi trần.

Ta sứt sứt hít mũi, ép buộc bản thân nở nụ cười. Có lẽ, hấn không giữ ta, cũng là tốt. Ta đối với hấn, chính là một tai ương.

Chạy nhanh về phía xe ngựa, leo lên xe, hướng xa phu nói: “Chúng ta trở về.”

Xa phu gạt đầu, kéo lấy dây cương, quay đầu xe. Lại trong nháy mắt kia, ta tựa hồ nghe được âm thanh lo lắng của Thập Hạ:

“Chủ tử!.....” Mà xe ngựa của ta, sớm đã phi nhanh đi. Thanh âm phía sau, rơi vào trong gió.

Rất nhiều năm về sau, ta nghĩ tới tình cảnh hôm nay, mỗi lần, đều lệ rơi đầy mặt.

Nếu, khi đó ta có thể chờ một chút.

Nếu, ta không có đi nhanh như vậy.

Ta sẽ biết, nguyên nhân lúc trước Quân Ngạn không giữ ta lại.

Xe ngựa so với lúc đến tốc độ chậm lại rất nhiều, nhưng vẫn xóc nảy như cũ. Ta cuộn mình ở bên trong xe, đem mặt chôn ở dưới đầu gối, khẽ thút thít khóc.

Vốn đã không muốn khóc, chính là nước mắt nhịn không được, vẫn chảy ra. Cuộn cuộn không ngừng. Ta phải kiên cường, ta phải làm sao để sống cuộc sống thanh tịnh trong chùa suốt phần đời còn lại?

Ta không biết, thật sự không biết. Chỉ cảm thấy trong đầu, thật loạn thật loạn. Chân tướng thật rối ren, không rõ cách nào để giải quyết tình trạng này.

Từ Phụng phủ thiên kim, đến thị thiếp Lâm vương phủ, đến làm hậu phi hoàng cung Đại Tuyên, cho tới bây giờ là Thái phi, cả một chặng đường đã qua, bao nhiêu lệ chua xót. Tất cả, ta đều ở trong thế bị động. Ta kỳ thật, rất muốn hỏi Quân Lâm, hấn rốt cuộc, muốn thế nào?

Ta đã cửa nát nhà tan, hấn vẫn không thể buông tha ta sao?

Nhớ tới hấn, tất cả đều là đau.

Xe ngựa đi được một đoạn đường, bỗng nhiên nghe thấy xa phu “Hu -” một tiếng, con ngựa bị ngừng đột ngột. Ta giật mình, vừa mới hỏi đã xảy ra chuyện gì, liền nghe được một âm thanh từ đằng trước truyền đến: “Ài, cái gì kia, đại thúc đại thẩm gia gia bà nội công tử tiểu thư phiền toái cho ta đi nhờ xe một cái. Hô -” Hấn nói được thực nhanh, xong rồi còn thở ra một hơi thật dài.

Xa phu đáp: “Vị công tử này. Cáo lỗi. Xe ngựa này không phải phương tiện cho ngài đi nhờ. Ngài nên nhờ người khác đi.” Ta lau đi nước mắt. Tò mò nhấc lên một góc màn xe, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một thiếu niên đứng phía trước xe ngựa, dường như hấn cực kỳ mệt mỏi, vỗ vỗ ngực, miệng thở phì phò. Trên người hấn, toàn là tơ lụa nhưng dệt thượng hạng, chiếc quạt viền vàng trong tay đã ngừng quạt. Lộ ra một khuôn mặt tinh tế đầy mồ hôi, hấn lại không đi lau, vừa nghe xa phu cự tuyệt, thế mà lại chạy lên, ôm cổ con ngựa, không biết xấu hổ tro trên nói: “Không được không được, xe ngựa này phải cho bản thiếu gia đi nhờ! Bản thiếu gia mệt chết rồi, đi không nổi!” Cuối cùng, hấn còn không quên bổ sung một câu, “Một bước cũng đi không nổi!”

Ta nhíu mày nhìn hấn, nhìn hấn mới vừa rồi chạy tiến lên đây ôm lấy con ngựa, tư thế cũng không giống như người một bước đều đi không nổi.

Con ngựa tựa hồ cũng không vui khi bị ai ôm thân thiết như vậy, có chút không kiên nhẫn gãy dụa. Nhưng hấn lại thật khỏe, rõ ràng ngay cả hai chân cũng đu bám lên, cả người dính lấy.

Xa phu rốt cục nhịn không được nói: “Ta nói vị công tử này, ngài.” “Bản thiếu gia không xuống, bản thiếu gia không có khí lực xuống dưới! Người nếu mời bản thiếu gia vào bên trong xe, bản thiếu gia mới xuống dưới!” Hấn không buông, lời nói thật vô lý.

Ta lần đầu, gặp người vô lý như vậy. Tay xa phu nắm chặt roi, ta nghĩ tới Tiết Vị Ương từng nói qua, việc hấn có công phu, nghĩ đến hấn là muốn một roi đánh xuống. Cũng không ngờ, hấn lại thật sự nhịn được con giận, lại mở miệng: “Công tử muốn nhờ xe cũng phải xem thuận đường không đã.”

“Xe ngựa này đi nơi nào?” Hấn hỏi thật mau.

“Phật Tử.” Xa phu đáp.

Hấn hí hóp cười: “Ha ha, bản thiếu gia vừa vặn đi cúng tiền dầu, cầu bình an.”

Ta nhíu mày, làm sao có chuyện khéo như vậy. Hấn rõ ràng, là gạt người. Vì thế, ta nhịn không được nói: “Không, ta hiện thời không định đi tới đó, chúng ta ra khỏi thành đi.” Nói như thế, ta xem hấn còn như thế nào nhờ xe. Xa phu biết dụng ý của ta, cũng không chính lại, tiếp lời nói: “Công tử, ngài nghe thấy không? Tiểu thư nhà ta nói không đi Phật Tử, ta thấy ngài vẫn là.....”

“Bản thiếu gia cũng đang rất muốn đi, bản thiếu gia cũng ra khỏi thành.” Nói xong hấn cười hì hì.

Ta giật mình, tên này thật đúng là gió chiều nào che chiều vậy.

Xa phu quay đầu, dò hỏi ý kiến của ta. Ta trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì cho tốt, nghe xa phu đề thấp âm thanh nói: “Người này nhất định có công phu.” Ngụ ý, xa phu cũng không muốn sinh sự nhiều chuyện.

Nhìn thiếu niên kia, cũng không giống kẻ xấu. Trời ạ, ta khẽ gạt đầu.

“Như vậy, công tử mời lên xe đi.” Xa phu hướng hấn nói.

Hai mắt hấn cười đến sáng lạn cực kỳ, buông lỏng vòng tay ôm con ngựa ra, lập tức nhảy lên. Ta hoảng sợ, bản năng hướng bên trong né tránh. Nâng mắt, nhìn vào mắt hấn. Vốn tưởng rằng, người như vậy, ta nên chán ghét. Lại thấy trong nháy mắt kia, hoàn toàn biến đổi suy nghĩ vừa rồi.

Hắn trưởng thành, nhưng lại có vẻ ngoài đẹp như búp bê vậy. Nhìn như vậy thấy rất vui thích, không biết sao, làm cho người ta, như thế nào cũng không thể chán ghét nổi. Hắn cũng đối với ta cười “Hắc hắc”, thu hồi cây quạt, hướng ta nói: “Tiểu thư, nàng thật xinh đẹp.” Ta bị hắn nói như vậy trên mặt lập tức nóng lên, người bộ dạng đẹp đẽ như vậy, tác phong của hắn, lại làm người ta giật mình.

Hắn hoàn toàn không kiêng kị, dựa vào nơi ta ngồi, nháy mắt nhìn xinh đẹp vài cái, một lúc chợt nhíu mày: “Ồ, nàng khóc?”

Ta giật mình, quay đầu đi hướng khác. Hắn cũng không vì vậy mà tức giận, bực dọc, chính nghĩa mở miệng nói: “Ai bắt nạt nàng? Bỏn thiếu gia thay nàng đi giáo huấn hắn, coi như đáp tạ lần nhờ xe này.”

Ta không muốn quan tâm đến hắn, hắn vẫn nói tiếp: “Nói cho ta biết đi, bỏn thiếu gia nói được thì làm được.” Hắn cách ta rất gần, ta thậm chí có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người hắn. Ta cắn môi: “Xin công tử tự trọng.”

Hắn ngẩn ra, lập tức lại cười rộ lên, nháy mắt nói: “Bỏn thiếu gia đây, ghét nhất loại người bắt nạt phụ nữ, hơn nữa, còn là ức hiếp vị tiểu thư xinh đẹp như vậy. Nếu không thể ra chút sức lực, trong lòng thực không thoải mái.” Hắn gõ gõ chiếc quạt viền vàng trên tay, làm bộ dáng thực ảo não. Ta lặng yên đánh giá người trước mặt, hắn rõ ràng không giàu cũng quý, vốn không nên tới đi nhờ xe ngựa của ta. Xem ra, lại là một thiếu gia nhà giàu ăn chơi. Không biết mùi vị lo âu, nên mới có thể nói chuyện không cân nhắc như vậy.

Hắn giống như nhớ tới cái gì, “à” một tiếng, cười hướng ta nói: “Đã quên nói cho tiểu thư biết, bỏn thiếu gia gọi là Bất Nhân.”

Bất Nhân? Cái này cũng tính là tên sao?

Hắn lại nói: “Ha ha, nàng nhất định là suy nghĩ, bỏn thiếu gia có còn huynh đệ nào gọi là Bất Nghĩa hay không? Đúng, là câu trả lời!” Hắn tự hỏi tự nói, có vẻ như không có gì vui hơn. “Haha.” Ta nhìn không được bật cười. Hắn càng tỏ ra vui vẻ, mở cây quạt ra quạt quạt, vừa nói: “Nàng cười lên càng đẹp hơn, về sau nên thường xuyên cười. Làm người, vui vẻ cũng là sống, không vui cũng là sống, vậy vì sao không vui một chút đi?”

Ta giật mình, vừa giống như là hắn lúc nãy, vừa giống như hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Lời nói ra thật hay, vui vẻ cũng không vui, đều là sống. Chính là, vui vẻ một chút, ta..... còn có tư cách như vậy sao?

“Ba” một tiếng, hắn thu hồi cây quạt, không lưu tình đập vào đầu ta, mở miệng: “Nàng ấy, một tiểu nha đầu, làm sao lại nhiều phiền não như vậy?” Trên cổ tay hắn, có vài dấu nhọt nhạt, như là bị cái gì đó cắt vậy.

Theo bản năng ôm đầu, chưa từng nghĩ, hắn cư nhiên gọi ta là tiểu nha đầu??... Nhìn hắn, cũng không thấy lớn hơn so với ta. Hắn bỗng nhiên nổi lên ý cười, cố ý đè thấp âm thanh nói: “Bỏn thiếu gia tuyệt đối so với nàng lớn hơn, không cho nói bỏn thiếu gia trưởng thành mà mang gương mặt trẻ con, chuyện đó thật đúng là vũ nhục!” Câu nói cuối cùng kia, hắn vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi. Ta ngạc nhiên, hắn như trước thao thao bất tuyệt: “Nàng mau nói cho bỏn thiếu gia biết nàng tên là gì? Bằng không bỏn thiếu gia bị thiệt mất!” Ta không nói gì, cũng không định nói cho hắn ta biết. Huống hồ, ta cùng hắn chỉ là gặp mặt một lần, hắn cũng chỉ là đi nhờ xe, ta không cần phải nói tên của ta cho hắn.

Thấy ta không nói lời nào, hắn lại quay đầu hỏi xa phu: “Tiểu thư nhà người gọi là gì?, Xa phu cũng không để ý đến hắn, hắn không hài lòng chống má nói: “Bỏn thiếu gia cảm thấy, nàng thực nên gọi Bất Nghĩa. Một chút nghĩa khí đều không có!”

Haha, hắn muốn cùng ta giảng nghĩa khí? Ta cảm thấy buồn cười, hắn thật sự là người đặc biệt.

Còn tưởng rằng ta đối với hắn như vậy, hắn sẽ an tĩnh lại, không nghĩ tới, không có chút ảnh hưởng nào tới hắn. Cái miệng của hắn, tựa hồ vĩnh viễn không biết ngừng lại:

“Nàng đi Phật Tự làm gì? Cũng là cầu phúc? Bỏn thiếu gia thật lâu không có đi qua nơi này. Nàng nói thật sự có Phật sao? Phải không? Nếu có, hắn nên phủ hộ bỏn thiếu gia bình an, trường mệnh trăm tuổi.” “Nàng đi Phật Tự, sau đó đi nơi nào? Để bỏn thiếu gia xem xem có muốn tiếp tục đi nhờ xe hay không”

“Aya, nếu biết sớm mới vừa rồi tại kia cũng là tiền của người khác, thì đã đóng gói hết đồ chưa ăn mang đi. Nói đến có chút đói bụng, không biết ở chùa có vịt nướng để ăn không nữa.”

Hắn lại nhai nói mãi, trên mặt, vĩnh viễn lộ vẻ cười. Không biết vì sao, trên người người này, giống như có loại ma lực trời sinh, có thể làm người khác cảm thấy thả lỏng.

Rốt cục, xe ngựa ngừng lại, bên ngoài truyền đến âm thanh xa phu: “Đến Phật Tự rồi, công tử mời xuống xe.” “Nhanh như vậy sao?” Con người hắn lóe sáng, đứng nhanh dậy xuống xe, đột nhiên lại dừng lại, “À, nàng không xuống dưới sao?”

Ta hiện tại làm sao đi xuống, chẳng lẽ muốn cho hắn nhìn thấy ta cùng xa phu trèo tường đi vào sao? Đành phải đáp: “Công tử vẫn là xuống trước đi, nếu là làm cho người ta nhìn thấy công tử cùng ta từ bên trong xe đi ra ngoài, sợ là không tốt.”

Hắn nghe cảm thấy có lý, gật đầu nói: “Được, lát gặp lại bên trong” Hắn cười, nhảy xuống xe ngựa đi. Đợi hắn đi xa, ta mới xuống xe ngựa. Xa phu mang ta vòng tới tường vây hậu viện, thấp giọng nói câu “Đắc tội”, liền chặn ngang ôm lấy ta, mũi chân nhún một chút, xoay người nhảy lên trên bức tường. Ta rốt cuộc vẫn bị chấn động, che miệng, sợ chính mình phát ra âm thanh. Xa phu mang theo ta, thành thạo tìm được phòng ta, từ sau cửa sổ xoay người đi vào.

Người trên giường cảnh giác lên tiếng: “Loan Phi?”

Rất cục yên lòng, lời nói như thế, là không có vấn đề. Ta đáp lời, mới thấy Tiết Vị Ương mở sa trường ra, nhảy xuống giường đi đến.

Xa phu cúi đầu nói: “Tiểu thư, tất cả thuận lợi.”

“Vất vả” Tiết Vị Ương nhìn qua hắn, đứng dậy đi tới, thấp giọng nói, “Ta đi về, có rảnh lại đến thăm người.”

“Vị Ương.” Ta gọi nàng lại, lắc đầu nói, “Về sau, đừng lại đến nữa.”

Nàng vẫn cười: “Ta đến, cũng là vì ca ca ta. Huynh ấy muốn biết tình huống của người.” Tiết Tùng Ninh đến, vốn không thích hợp, cho nên, mới muốn nàng đến.

Trong lòng khiếp sợ, ta bật thốt lên nói: “Cô nên nói cho hắn biết, ta không phải.” “Có phải hay không, quan trọng sao?” Nàng cướp lời của ta, hướng ta cười, xoay người cùng xa phu hai người thả người nhảy đi.

Ta không dám gọi, đi tới cửa sổ, thấy bọn họ sớm đã thi triển khinh công rời đi. Ngơ ngác nhìn một lát, mới chậm rãi đưa tay đóng cửa sổ.

Ta không phải Khinh Ca, nhưng cũng là người mà năm đó Tiết Tùng Ninh gặp. Tạo hóa trêu người, hắn biết hay không biết, cũng như Tiết Vị Ương nói. Điều không có gì, căn bản không quan trọng.

Tất cả những điều đó đều đã được định đoạt.

Ta cùng với Quân Lâm, ta cùng với Quân Ngạn.

Ban đêm, nghiêng người nằm ở trên giường, nghe thấy âm thanh cung nữ đi lại bên ngoài dần dần nhỏ đi. Nhớ tới ánh mắt Quân Ngạn lúc gần đi, trong lòng lại khổ sở. Lần đi miền nam này, ta cùng với hắn, không biết khi nào có thể gặp lại.

Xoay người đứng lên, phủ thêm áo khoác, đi tới bên cạnh bàn, rót chén nước, mới để lên môi, bỗng nhiên nghe thấy sau cửa sổ truyền đến tiếng động. Ta cả kinh, chẳng lẽ Tiết Vị Ương lại trở lại?

Vừa quay lại, liền gặp một thân ảnh lúi lại đây, ta dù chưa thấy rõ, nhưng cũng biết, căn bản không có khả năng là Tiết Vị Ương!

“A.” Ta thở nhẹ một tiếng, bản năng cầm chén trà trong tay quăng ra ngoài.

Chỉ thấy hắn lắc mình một cái, không sai chút nào tiếp được chén trà của ta quăng ra, âm thanh vui cười truyền đến: “Hoàn hảo hoàn hảo, nếu là rơi trên mặt đất, vậy thanh danh của nàng chẳng phải sẽ bị hao tổn sao, Loan Phi?”

Cảm thấy run lên, ta đã biết người tới là ai.

Chính là người ban ngày đi nhờ xe – Bất Nhân?

Chính là, hắn cư nhiên đã biết tên của ta! Chẳng lẽ

Khiếp sợ vô cùng nhìn người trước mặt, hắn căn bản, không tránh ra. Hắn đi theo ta, một đường từ trên bức tường hậu viện, cho tới đây? Sau đó, ghé vào bên ngoài cửa sổ, nghe lén ta cùng với Tiết Vị Ương nói chuyện. Còn là, tận mắt nhìn bọn họ từ phòng của ta đi ra ngoài.

Làm thế nào nghĩ đến, nhờ xe cư nhiên lại trở thành một đại phiền toái. Ta khiếp sợ nói không nên lời, ngây ngốc đứng nhìn hắn.

Đêm nay ánh trăng không sáng lắm, chỉ có thể nhìn thấy dáng hắn, mà lông mi hắn thật dài giống như cây quạt trên tay hắn, ngoại trừ bóng dáng, còn lại tất cả đều tối đen như mực. Hắn không chút gò bó, thoải mái nâng tay đem chén nước trà uống cạn. Tự ngồi xuống, lại rót một ly, nhấp một ngụm, nói: “Ài, nàng đừng hiểu lầm, bọn thiếu gia cũng không phải là có ý theo dõi nàng đâu. Tất cả đều là bởi vì bọn thiếu gia còn muốn chờ nàng ở cửa cùng nhau đi vào, cũng không thấy nàng đến. Bọn thiếu gia cảm thấy kỳ lạ, liền nhô đầu ra nhìn thử. Nếu không nhìn thì không biết, oa, nhìn thấy nàng cùng xa phu kia liều mạng chạy ra phía sau này!”

Ta ngạc nhiên, tuy rằng là ta có chạy vài bước, nhưng là, nào có như hắn nói khoa trương như vậy.

“Sau đó bọn thiếu gia tò mò, liền đi theo nhìn một cái. Oa, hắn cư nhiên ôm thắt lưng của nàng! Vì thế, bọn thiếu gia lại tò mò, liền cùng đi theo. Cuối cùng, thấy các người vào phòng này, bọn thiếu gia.” “Công tử!” Ta thật sự nhịn không được liền chặn ngang lời hắn nói, “Người lại tới là vì cái gì?” Hắn làm sao có thể, nửa đêm xâm nhập phòng nữ tử?

Ta cảnh giác kéo chặt quần áo, may mắn mới vừa rồi đứng dậy có phủ thêm áo khoác.

“Không phải.” Hắn sợ run, mạnh đứng dậy, đi tới cửa, theo cánh cửa hướng ra ngoài nhìn nhìn, quay đầu nhìn ta, thế nhưng đề thấp âm thanh, “Bọn thiếu gia không phải đang lo lắng cho nàng sao?”

Ta kinh ngạc: “Lo lắng cho ta?”

Hắn mạnh mẽ gạt đầu: “Đương nhiên. Bỏn thiếu gia thấy nàng vào phòng này, lúc sau, đi ra lại là nàng kia không phải nàng, lại mặc quần áo của nàng. Sau đó, lại phát hiện phòng này ở bên ngoài vẫn có người tuần tra. Bỏn thiếu gia liền nghĩ, có phải là nàng đến đây làm một chuyện vĩ đại?”

Chuyện ... vĩ đại? Ta mờ mịt nhìn hắn, thật không hiểu hắn đến tột cùng đang nói cái gì.

Hắn còn thật sự giải thích : “Tỷ như thay muội muội xuất giá, thay tỷ tỷ xuất giá, hay là, nàng dùng chính mình, đến đổi tự do cho ai đó?”

Ta bị hắn nói dở khóc dở cười, sức tưởng tượng của hắn thật là phong phú. Xuất giá, có ai sẽ đến chùa miếu? “Khụ, còn không phải bỏn thiếu gia thông minh? Xa phu kia mặc dù ở trước mặt bỏn thiếu gia xưng hô nàng một tiếng tiểu thư, nhưng đối nàng, không có gọi qua nàng là tiểu thư. Cho nên.....”
Hắn dừng chút, thẳng tắp nhìn ta, con ngươi chậm rãi chiếu ra ánh sáng, “Hắn không phải là người của nàng.” Ta rốt cục, nổi lên cười.

Chi tiết như vậy, ngay cả ta đều không có chú ý tới. Mà hắn lại, chú ý tới .

“Người đến tột cùng là ai?” Lui từng bước, phòng bị nhìn người trước mặt .

“Bỏn thiếu gia là Bất Nhân.” Hắn khôi phục lại bộ dáng như cũ.

Ta khúm núm lại, hắn tiến lên từng bước, hướng ta vươn tay đến, cười nói: “Đi thôi, bỏn thiếu gia mang nàng đi. Nơi này thật buồn, để người đem nàng nhốt tại nơi này, tức chết đi!”

Không thể tin nhìn hắn, hắn nói muốn dẫn ta đi. “Đi thôi.” Hắn nhìn ta bất động, liền tiến lên kéo ta. Ta lui từng bước, cười khỏ nhìn hắn, hỏi: “Người có biết, ta là ai không?” “Nàng là Loan Phi.” Lúc nói chuyện, tay hắn đã suýt bắt được ta. Ta sợ tới mức rút lui lại vài bước, hắn lại bắt lấy rất nhanh, một bên lăm bắm nói, “Nàng đừng nào loạn, bỏn thiếu gia đối bụng, không có bao nhiêu khí lực bắt nàng.” Hắn nói không có khí lực, vậy mà cầm lấy tay của ta cũng không thấy giảm lực.

Ta vừa tức vừa vội, đành phải cắn răng nói: “Người mau buông ra! Người cũng không biết ta là ai, sao dám làm như vậy chuyện? Người không sợ ta sẽ gọi người sao?”

Hắn hỏi lại: “Nàng gọi người, gọi như thế nào?” Lông mi hắn khẽ chớp, chắc chắn ta sẽ không kêu lên.

Ta gạt mình, gọi người, liên quan đến danh dự hoàng gia, ở trên chắc chắn đem việc này áp chế, giấu diếm. Mà, thị vệ bên ngoài nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. Còn không chính là, làm cho hắn lạng lẽ biến mất trên đời.

Thế nhưng, hắn cũng không phải ác ý, ta làm sao có thể để hắn đi tìm chết? Ta không gọi người, cũng không thể đi theo hắn. Ta không thoát nổi hắn, đành phải nói: “Người không phải đến làm chuyện tốt sao hả? Hiện tại, ta không muốn đi theo người, người nếu là cố ý kéo ta ra ngoài, chính là bắt cóc ta!”

“Áy!” Hắn rốt cục nhìn không được kêu lên, “Nàng đừng có không phân biệt được tốt xấu nha! Bỏn thiếu gia nào có muốn bắt cóc nàng?” “Nếu không có, vậy mời người buông tay!”

“Nàng!” Hắn bị ta làm cho nói không ra lời, tức giận buông tay nói, “Tức chết bỏn thiếu gia, tức chết rồi!”

Hắn không đi, vẫn còn muốn nói chuyện: “Bỏn thiếu gia này dọc theo đường đi đều muốn làm việc thiện tích đức, cướp của người giàu chia cho người nghèo, cướp của hiếu tử cứu kẻ lừa đảo, hại bỏn thiếu gia chính mình mất thiệt nhiều tiền! Cứu nữ tử rơi xuống nước, nàng lại nói nàng là tự sát, còn nằng bồng thiếu gia xen vào việc của người khác. Nhưng bờ bên kia có một nữ tử thật xấu bỏn thiếu gia nhìn đều muốn khóc, kêu to nói chính mình muốn nhảy sông, kêu bỏn thiếu gia nếu là cứu nàng, nàng liền lấy thân báo đáp! Hiện tại tưởng kéo nàng ra khỏi biển lửa, nàng lại nói xấu bỏn thiếu gia bắt cóc nàng! Các người Các người” Hắn chỉ vào người của ta, lại ôm ngực nói, “Các người thật biết tức hiếp người! Tức chết ta , tức chết ta ”

Nghe hắn lải nhải lăm bắm nói một tràng dài, ta cũng không biết nên làm sao đánh giá hắn có phải kẻ thích “Xen vào việc của người khác” hay không. Hắn là người thật đáng yêu lại thật đáng giận, có tình muốn mắng hắn, lại không mở miệng được.

Ta đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được âm thanh nói chuyện ngoài cửa truyền đến:

“Giống như có âm thanh trong phòng truyền ra.”

“Đúng vậy, ta cũng nghe thấy, gọi người đi vào nhìn một cái.”

Ta gạt mình lo sợ, vạn nhất có người tiến vào nhìn thấy, sẽ không tốt lắm. Liền đi qua thúc hắn nói: “Có người đến, người đi mau!”

Hắn nâng mắt, có chút kinh ngạc nhìn ta. Ta không quan được nhiều như vậy, trực tiếp kéo hắn đến cửa sổ phía sau , vội la lên: “Người còn không mau đi!”

Hắn sừng sốt một chút, lập tức nhìn ta giả làm mặt quỷ, rồi mới theo cửa sổ nhảy đi.

Thùng thùng -

Ngoài cửa truyền đến thanh âm “Nương nương? Nương nương?”

Quay trở lại sau bình phong, vừa đúng lúc cửa được đẩy ra, cung nữ đem theo đèn lồng tiến vào, thấy ta, hành lễ nói: “Nương nương.” Nàng nói xong, cố ý dùng trên tay đèn lồng chiếu khắp mọi góc, tựa hồ đang tìm cái gì.

Ta ổn định tâm thần, đạm thanh nói: “Ừm, ai gia có chút khát nước, muốn đứng lên rót chén nước uống.” Ánh mắt cung nữ dừng ở trên mặt bàn, thấy một chén trà. Ta thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, may mắn ta không có giữ lại ly trà Bất Nhân tự rót uống.

“Trà cũng uống xong, ai gia đi ngủ.” Lời dứt, xoay người nằm xuống giường.

Cung nữ lại chưa từ bỏ ý định nhìn khắp một vòng. Rốt cục mở miệng nói: “Nương nương đi nghỉ sớm. Nô tì cáo lui”

Đèn lồng chiếu ra ánh sáng chậm rãi đi khuất, cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Ta khản trương chuyển động thân mình, hướng ra sau cửa sổ nhìn nhìn, sợ Bất Nhân lại đột nhiên trở về. Nhìn đã lâu, cũng không thấy động tĩnh gì, mà ta, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Liền nằm xuống, nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau, có cung nữ đến gọi, nói là bắt đầu từ ngày hôm nay, liền bắt đầu ở trong phòng chép kinh phạt. Ta cân nhắc, nhìn thấy trên bàn đã sớm chuẩn bị tốt văn phòng tứ bảo [3], bên cạnh còn đặt một chồng kinh phạt thật dày .

[3] “văn phòng tứ bảo”: giấy, bút, mực, nghiên.

Ta không nói tiếng nào, cầu phúc cho hoàng thất, như vậy chép kinh phạt là chuyện quá đối bình thường. Cung nữ hầu hạ ta thức dậy, dùng xong bữa sáng, liền ngồi xuống, mở kinh phạt trên bàn ra.

Cung nữ lẳng lặng đứng một bên. Ta chép kinh phạt, nàng liền ở bên cạnh bưng trà đưa nước, một bước cũng không từng rời đi. Đến lúc, ngọc thiện qua đi, mới đổi một cung nữ khác tới thay.

Vào lúc, cung nữ đến thay ca, hai người đứng lại ở cửa một hồi lâu. Nghe một nàng nói: “Ài, ta mới từ đằng trước trở về, nghe nói có một ông chủ giàu có đến đây! Thật đúng là vùng tiền như rác!”

Một nàng khác cười: “Chuyện này thì có liên quan gì tới người chứ, chúng ta chỉ nên chú ý làm tốt bổn phận của mình là được rồi.” Ta cũng không nhìn các nàng, các nàng muốn giám thị ta, cứ việc . Ta thật ra muốn biết, Dương Trọng Văn hẳn, đến tột cùng lo lắng ta cái gì? Như hẳn muốn, ta sẽ không lựa chọn tự sát. Mà ta hiện tại một mình, hẳn còn đối với ta như vậy. Mấy ngày liền, Bất Nhân đều không có đến.

Tất cả là do một lần đi nhờ xe mà có được một lần gặp mặt, đều ở trong số mạng của ta, cũng chỉ là một người khách qua đường. Phù phiếm, hư ảo như một giấc mộng.

Một ngày trôi qua, bình thản mà buồn tẻ.

Mỗi ngày đều là không ngừng chép kinh phạt, có đôi khi thậm chí ngay cả trong mộng, tất cả đều là phạn văn [4] quen thuộc kia.

[4] “phạn văn”: kinh Phật.

Tin tức trong hoàng thành, ta đã thật lâu chưa từng nghe được.

Về hẳn , về Văn Lan .

Ta phát hiện, thì ra không nghe thấy, tim sẽ không đau. Mà ta, cũng có thể chậm rãi quên hẳn, hoàn toàn quên .

Vào lúc chép kinh văn, ngẫu nhiên phát hiện ở bên trong là một quyển âm luật. Ta thực thích bản nhạc “Văn Thủy Thiên Tâm” kia, thực thanh thúy, âm thanh thuần túy. Hỏi cung nữ một cây đàn, nàng không có cự tuyệt, hôm sau liền giúp ta mang đến.

Chép kinh phạt mệt mỏi, liền lấy đàn ra tấu khúc kia.

Giai điệu như dòng nước, giống như tiếng nước suối chảy róc rách, trong mắt liền cảm thấy tươi mát, thanh tịnh, nhàn nhã. Đầu ngón tay múa lên, tâm của ta thông thả chậm rãi yên tĩnh hơn. Dứt bỏ trần thế, dứt bỏ tạp niệm, dứt bỏ chính mình Ngẫu nhiên, nhớ tới lời nói ngày đó Bất Nhân ở trong xe ngựa nói với ta, vui vẻ cũng là sống, không vui cũng là sống, vì sao không chọn cách vui vẻ? Ta nghĩ, không có gì là có hay không có tư cách, chỉ cần, ta nỗ lực cười, chỉ cần ta vui vẻ

Ngày Quân Ngạn rời khỏi kinh thành, đã qua hơn một tháng, một mình ở miền nam, không có chút tin tức gì về hẳn. Ta nhịn không được cười, không có tin tức, cũng là tin tức tốt nhất.

Biểu ca cát nhân thiên tướng, chắc chắn bình an vô sự.

Có đôi khi, ta ngẫu nhiên đi ra ngoài, lúc ngồi trong tiểu viện, hình như cảm thấy có người, ở một bên nhìn ta.

Rất nhiều lúc, cảm giác kia rất mãnh liệt, ta nhịn không được đứng dậy tìm kiếm. Cuối cùng, không tìm thấy gì.

Thu đi đông đến, trong nháy mắt, năm đi qua, đã gần đến cuối năm.

Trong thời gian đó, Tiết Vị Ương đến đây hai lần, là muốn thăm ta. Nàng nói Tiết Tùng Ninh rất khỏe, chính là vẫn lo lắng cho ta. Hắn nói hắn trước kia không rõ, vì sao ta lựa chọn ở lại, hiện tại hắn đã biết, ta là vì Phụng Lê Mạch, cho nên hắn tôn trọng ta. Nàng còn nói nàng có việc gấp, sợ là sẽ lâu không đến thăm ta. Ta bỗng nhiên lại nghĩ tới khi đó, nghe nói nàng điều tra một chuyện, ta tuy không biết nàng nói đến tội cùng là tra cái gì, cũng đều là vì lo lắng an toàn của hắn. Dặn dò nàng nhất định phải cẩn thận, nàng chỉ thản nhiên cười.

Nghe nói ở tây sương Trịnh thái phi đột nhiên ngã bệnh, ta tựa hồ gặp qua thái y trong cung đến thăm khám. Vài ngày đi qua, bệnh tình cũng không có chuyển biến tốt. Cung nữ, thị vệ, cả đám không một chút bị thương. Ở trong mắt bọn họ, Trịnh thái phi chẳng qua chỉ là một chủ tử thất thế, không đáng để bọn họ đi lấy lòng. Ta chưa từng qua tây sương một bước, nàng với ta mà nói, chỉ là một cái tên xa lạ mà thôi.

Ta hiện tại, tự thân khó bảo toàn, cũng không muốn đi quản chuyện như vậy.

Nhưng ba ngày sau, đột nhiên nghe nói, Trịnh thái phi qua đời.

Khi nghe tin này, ta không khỏi kinh sợ. Cảm thán, thì ra sinh mệnh con người, có thể yếu ớt như vậy.

Ta bỗng nhiên nghĩ, có một ngày, ta có hay không, cũng sẽ im lặng chết đi như vậy, lại ảo não cười. Thật hay là ngay cả khi còn sống, cũng không còn ai quan tâm ta nữa.

Gần giao thừa, thời tiết càng lúc càng lạnh.

Cung nữ cảm tấm chăn thật dày tiến vào, cười nói: “Nương nương, đây là trong cung vừa đưa tới, Hoàng Thượng nói, mừng năm mới, cấp cho các vị thái phi, phải người phát ra một ít vật dụng hàng ngày.”

Ta chỉ đứng đó, cũng không trả lời.

Cung nữ đi tới bên giường, đem chăn đệm cũ thay đổi, lại cẩn thận thay cái mới.

Ta đang đứng, bỗng nhiên nghe được phòng bên cạnh truyền ra một tiếng kêu sợ hãi. Sau đó, là âm thanh thị vệ chạy tới. Cung nữ rõ ràng cũng bị giật mình kinh sợ, bỏ lại việc đang làm chạy ra ngoài.

Ta do dự một lát, rồi cũng đi ra ngoài. Âm thanh là từ trong phòng Liễu thái phi ở bên cạnh truyền ra, giờ phút này, đã có rất nhiều người chạy vào. Ta đi lên trước, thấy cửa mở lớn, không nhìn được mà đưa mắt nhìn vào bên trong. Nhất thời, cả người giống bị tạt một chậu nước lạnh, từ đầu xuống dưới chân.

Một thanh đoản đao cắm ở ngay lồng ngực của nữ tử, máu tươi đỏ sẫm chảy ra. Bất cứ ai đến, đều la hoảng lên. Thị vệ chạy nhanh lên phía trước, giữ tay cung nữ chặn miệng vết thương, hét lớn: “Nhanh đi kêu thái y!”

Cung nữ sợ tới mức khóc thét, không có khí lực chống cự lại thị vệ, chỉ có thể tùy ý hắn cầm tay nàng áp tải đi. Thế nhưng thân thể của nàng, đã run run xụi lơ trên mặt đất. Cung nữ của phòng ta đi ra, thấy ta đứng ở cửa, có chút run rẩy, lại đỡ ta nói: “Liễu thái phi diện rồi, nương nương, chúng ta trở về.”

Ta kinh ngạc nhìn nàng, nàng nói, Liễu thái phi diện rồi? Nói như vậy, nàng là tự sát?

Ta có chút ngơ ngẩn để mặc nàng đỡ ta trở về. Vừa lúc xoay người, nghe thấy âm thanh suy yếu của Liễu thái phi truyền ra, hỗn loạn cùng bi thương vô hạn: “Nhớ năm đó, ta ở Liễu phủ cũng là bảo bối yêu quý của cha mẹ, đứa trẻ được nâng niu, nhưng là, lại đưa vào cung Ngai không cần ta, yêu thích người khác. Nay, nay còn muốn ta, cô lão cả đời?”

“Nương nương, Liễu thái phi thực diện rồi.” Cung nữ nói, càng rào nhanh bước chân.

Ta lại đẩy nàng ra một phen, thẳng đường trở về phòng.

Không biết vì sao, lúc nghe được nàng nói đến bảo bối yêu quý của cha mẹ, ta rốt cuộc không chế không được, nước mắt lập tức tuôn trào ra.

Còn ta, cũng đâu có khác?

Người cùng cảnh ngộ

Trải qua vô số ngày đêm dài đằng đẵng, nàng cuối cùng không chịu được cô tịch, ở lúc giao thừa sắp đến, lựa chọn tự sát. Trong đầu nhớ tới máu đỏ sẫm chảy xuôi ở trước mắt, cả người ức chế không được mà run rẩy. Ta cuộn mình ở trên giường, kéo chăn lên, thút thút khóc.

Đi mời thái y, ta không biết trong lòng chính mình mong mọi điều gì, là hy vọng nàng còn sống, hay là hy vọng nàng chết đi. Ta cho tới bây giờ, chưa từng có thời khắc cảm thấy sợ hãi như lúc này. Cho tới bây giờ, cho tới bây giờ, đều không có

Giao thừa năm trước. Ta còn ở được cha mẹ chăm sóc. Giao thừa năm nay, đã là vật mất người tan, đều là những chuyện đã qua! Ta cũng không biết, sau này, cuộc đời của ta, còn có thể có bao nhiêu năm tháng cô độc

Lục ca hấn, không biết ta còn sống. Nếu không, hấn chắc chắn, tới tìm ta. Ta sợ, chính mình không chống đỡ nổi đến ngày đó, cũng sẽ giống như Liễu thái phi.

Ta mới biết, thì ra ta chỉ là đem sự yếu ớt giấu đi rất sâu. Lại trong lúc này đột nhiên hiện nguyên hình.

Thái y đến đây, chỉ trong giây lát, lại về.

Liễu thái phi, cuối cùng, đã chết.

Cả một buổi chiều, ta không nói câu nào. Chỉ vui đầu vào trong kinh Phật, từng cuốn, từng cuốn. Tựa hồ, chép sai không ít.

Ta tựa như có thể cảm nhận thấy, lớp phòng vệ của chính mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Sự căng thẳng và đau xót, trong nháy mắt bao phủ toàn thân.

Buổi tối, cung nữ hầu hạ ta đi ngủ, thổi tắt đèn xong, nhẹ giọng lui ra ngoài.

Ta mở hai mắt nhìn chăm chăm vào phía trên giường, dường như ánh mắt làm sao cũng không thể nhắm lại được. Đến nửa đêm canh ba, sau khi nghe thấy một tiếng vang ở cửa sổ. Ta mới đầu tưởng tiếng gió, cho đến khi bóng đèn đứng trước giường của ta, ta mới hồi phục tinh thần lại. Người nọ cũng đã đưa tay kéo rèm trước giường ta lên, híп mắt kêu: “Loan Phi nha đầu.”

Ta ngơ ngác nhìn hấn, sau một lúc lâu, đột nhiên khóc.

Tiếng “nha đầu” rất lâu rồi không được nghe, làm ta nghĩ đến Lục ca của ta – Phụng Lê Mạch.

Người trước giường có vẻ có chút không biết làm sao, ngồi ở mép giường nhíu mày nói: “Này này, bổn thiếu gia không phải có ý dọa nạt nàng khóc. Này, nàng, nàng đừng khóc được không?”

Ta vẫn khóc, tựa như ngoài Lục ca của ta, đối với hấn, còn có một loại cảm giác vui mừng.

Thấy Bất Nhân, ta giống như thấy được cứu tinh. Ta đột nhiên rất muốn nói với hấn, hãy cứu ta. Đối với người này ta đã biết gần nửa năm, lại ở chung không đến một ngày, ta bỗng nhiên có loại cảm giác ỷ lại. Bởi vì ngoài hấn, ta ở trong này, không còn ai có thể tin tưởng được.

Hấn trở lại cửa trước nhìn ra bên ngoài, quay đầu lại nói: “Nàng cứ khóc đi, nhưng mà đừng khóc ra tiếng!” Ôm lấy chân đứng dậy, nâng tay lau nước mắt, lắc đầu nói: “Ban đầu ta cứ tưởng là Lục ca của ta, trước đây, chỉ có hấn mới gọi ta là nha đầu.”

“.” Con người xinh đẹp của hấn chớp chớp, mới mở miệng nói, “Vậy bổn thiếu gia an tâm, còn tưởng rằng do bổn thiếu gia dọa nạt! Haha, về sau bổn thiếu gia sẽ làm ca ca của nàng.”

Trong lòng ấm áp, ta nhìn hấn, hấn nhìn ta cười sáng lạn.

“Sao bỗng nhiên huynh lại tới đây?” Ta hỏi hấn. Biến mất gần nửa năm, ta chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, hấn còn có thể xuất hiện.

Giống như là nói đến vấn đề chính, hấn chỉnh người, nghiêm trang mở miệng: “Lời này hỏi thật tốt quá! Bổn thiếu gia làm chuyện tốt, chưa bao giờ bỏ dờ nửa chừng. Lần trước nàng nói bổn thiếu gia mang nàng đi là bắt cóc nàng, như vậy hôm nay, bổn thiếu gia hỏi lại nàng một lần. Vẫn là bắt cóc?”

Ta nhất thời giật mình, lời nói khi đó, hấn vẫn còn nhớ rõ!

“Tình tình nàng cũng thật nhẫn nại, bổn thiếu gia đợi nàng đã gần nửa năm! Hôm nay, mới nhìn thấy bộ dáng nhếch nhếch đến thế này.” Hấn “loẹt xoẹt -” một tiếng mở ra cây quạt, “Sớm biết như thế, còn muốn kiên cường ở lại. Thật sự chết vẫn mạnh mẽ.” Hấn vừa dỗ dành ta, vừa muốn quở trách ta.

Trong lòng thoáng do dự, ta rốt cục mở miệng: “Ta muốn rời đi, nhưng mà.” “Dừng. Nàng chỉ cần nói nàng muốn, bổn thiếu gia đều có biện pháp.” Hấn nói rất chắc chắn.

Thế nhưng, hấn làm sao biết được ta lo lắng điều gì?

Hấn cười đứng dậy, nhấc rèm lên đi ra ngoài trong sự ngạc nhiên của ta, đè thấp âm thanh nói: “Nàng chờ nhé, đêm nay đi, bổn thiếu gia lập tức trở về. Nàng nhất định không được ngủ đâu đấy!” Lời nói của hấn vẫn còn âm vang, mà người ta nhảy qua cửa sổ đi mất từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tài Nan Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Ấm Ấp Hơn Cả Sắc Xuân

“Ai!” Ta muốn đuổi theo đi ra ngoài, mới nhớ tới chính mình còn chưa có mặc quần áo, nên chỉ có thể miễn cưỡng nhịn xuống.

Ta không rõ, hẳn đột nhiên muốn đi đâu. Tiện đà, nhớ tới lời nói của hắn lúc rời đi, bảo ta đừng ngủ? , tình huống như vậy, ta làm sao có thể ngủ được chứ?

Nghĩ ngợi một lát, nhanh chóng mặc quần áo vào, xuống giường. Ngồi chốc lát bên cạnh bàn, phát hiện, thì ra khi ta ra đi, cư nhiên không nghĩ ra có vật gì cần, hoặc muốn mang theo. Trong lòng, còn không yên muốn xem xem, ta rời đi rồi, Quân Lâm có thể giận chó đánh mèo đến lên Lục ca của ta hay không?

Chậm rãi cắn môi, nếu có, ta đây rời khỏi như vậy, có phải thực ích kỷ?

Hai tay không tự giác xoắn chặt, ta cố hắng hít một hơi thật sâu. Haha, Phụng Loan Phi ta, đến cuối cùng vẫn không làm người tàn nhẫn được. Giam lỏng để ta một bước cũng không thể ra ngoài, cũng đã khiến ta cảm thấy đau lòng không thôi. Cho nên, ta mới nhất định, một đời bị thương. Bất Nhân đi rất lâu, mới trở về.

Thời điểm hắn đến, trên lưng mang theo một cái bao tải thật lớn. Ta sợ hết hồn, hẳn hướng ta làm động tác im miệng. Rồi sau đó, đem bao tải trên lưng buông xuống.

Ta đề thấp thanh âm hỏi: “Trong bao này là cái gì vậy?” Hắn không trả lời, chỉ nói: “Tháo châm hạt xuống, sau đó, nằng đi ra sau bình phong đợi.”

Ta muốn hỏi hắn, lại bị hắn thúc giục :“Nhanh đi.”

Thoáng do dự, cuối cùng tiện tay tháo châm hạt xuống đưa cho hắn, sau đó, đi vào phía sau bình phong. Một lát sau, hắn mới nói được rồi. Lúc ta đi ra ngoài, đã không còn nhìn thấy cái bao lớn hắn mang tới. Sau đó, thấy hắn lấy từ trong thắt lưng ra vài cái lọ, đồ thứ bên trong ra khắp bốn phía trong phòng. Thậm chí, ngay cả ở gian phòng giữa đều đổ lên. Ta đoán được, là dầu hỏa!

Ta mới biết được, hắn muốn làm cái gì.

“Nếu muốn thực sự đi được, chỉ có cách là nằng phải chết. Như thế, mặc kệ cho nằng có điều bất đắc dĩ gì mà phải chịu khổ ở lại, bọn họ cũng không thể làm gì nằng. Bởi vì, nằng không phải chạy trốn, mà là qua đời!” Hắn trừng mắt nhìn ta, rồi chặn ngang ôm lấy ta, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Chớp mắt, nhìn thấy ống tay áo hắn vùng lên, chỉ nghe “Oanh” một tiếng, căn phòng phía sau tức khắc bị thiêu cháy. Chỉ trong thời gian chớp nhoáng, ánh lửa đã bùng lên tận trời. Cả phòng đều được đổ dầu hỏa, chính là phòng ngựa giờ phút này có người vọt vào trong.

Vùi thân trong biển lửa, một chiêu này, thật sự là lần nào cũng đúng. Khi đó, Tiết Tùng Ninh muốn ta giả chết, cũng là dùng chiêu này. Lúc đó, còn ở trong Tướng quan phủ, Quân Lâm cho dù muốn tra xét, cũng không dễ dàng. Nhưng bây giờ, nơi nơi đều là người của hắn. Ngay cả hiện tại vào không được, cuối cùng vẫn có lúc bước vào được. Nếu hắn đã có ý nghĩ sống phải thấy người chết phải thấy xác, thì cùi khô làm sao che dấu lửa?

Trong đầu vang câu nói vừa rồi của Bất Nhân, thốt nhiên kinh hãi! Hắn căn bản không sợ có người đi vào tìm thi thể của ta, như vậy hẳn mới vừa rồi Mới vừa rồi bao tải trên lưng hắn mang vào là

Ta không dám tin, Bất Nhân lại là người như vậy.

Thế nhưng, sự thật làm ta không thể không hoài nghi. Trong bao tải kia, nếu không phải là người, vậy thì hẳn dùng cách gì để có thể thay đổi kết cục?

Bất lấy áo của hắn, ta đang muốn mở miệng, lại nghe hắn quát khẽ: “Đừng nói chuyện, bọn thiếu gia mệt mệt chết .” Hắn không nhìn ta, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, mũi chân điểm nhẹ, từ trên cành cây thả người nhảy ra ngoài.

Ta chỉ biết là hắn có võ công, không biết rằng, thì ra khinh công của hắn lại tốt đến vậy. Cây cối trong rừng này cũng không quá to lớn, hắn còn phải ôm ta trong lòng, vẫn có thể lướt trên cành cây mà bay đi. Lúc mới đầu nhìn thấy nhánh cây mà cảm thấy hoảng sợ, nhưng chỉ trong giây lát, lại khôi phục được tâm trí. Thật sự có thể ví với, nhẹ nhàng như gió không để lại chút dấu vết!

Mang theo ta, chạy thẳng một mạch tới đỉnh núi. Chạy tới phía sau núi, hắn mới buông ta xuống, vừa vịn vào một bên thân cây thờ phỉ phò, vừa than vãn: “Không được rồi, mệt quá, mệt chết mất ...”

Ta theo bản năng quay người, nhìn quang cảnh núi rừng rộng lớn, còn có thể nghe được tiếng kêu gào đứt quãng truyền đến. Ta ngờ ngác đứng, trong lòng, dâng tràn đủ loại tư vị. Không biết từ khi nào, Bất Nhân đã đứng ở bên cạnh ta, ánh mắt cùng sắc mặt đều chuyển chủ, đặc ý nói: “Rất đẹp đúng không? Thủ thuật che mắt của bọn thiếu gia đúng là hoàn mỹ!”

Lời nói của hắn, làm cho ta đột nhiên nghĩ tới bao tải kia, vội hỏi hắn: “Trong bao tải huynh mang trên lưng lúc đi vào, chứa gì vậy?” Mở to mắt nhìn hắn, ta thật sự không hy vọng hắn sẽ nói ra cái chuyện mà ta tuyệt đối không muốn nghe.

Hắn cười dài, mở miệng: “Chứa thể thân của nằng!”

“Huynh. Huynh làm sao có thể.” Ta lui nửa bước, thực tại không muốn tin, đây thật là sự thật. Hắn còn nói, phải làm chuyện tốt. Một mạng đổi một

mạng, điều này có thể gọi là chuyện tốt sao?

Hắn lại nhún nhún vai “Cũng chỉ là một người chết thôi, có gì phải ngạc nhiên.”

“Người chết!” Ta tức giận, “Người chết là chuyện lớn, sao huynh có thể làm ra chuyện đến bậc này cơ chứ” Ta lúc đầu không thể tin được, chẳng lẽ lúc hắn muốn ta ở trong phòng chờ hắn, thì hắn đi trộm mộ phần! Nghĩ tới đây, ta không khỏi cả người run rẩy. Hắn đến tận cùng, là dạng người gì đây?

Hắn lại giống như xem thấu suy nghĩ trong lòng ta, cắn răng nói: “Aiii, bổn thiếu gia cũng không có đi trộm mộ phần! Ai da Bổn thiếu gia là nói, đây cũng không giống với bọn đào trộm mộ! Haizz Nay Nói như thế nào đây?” Hắn tựa hồ có chút ảo não, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của ta, một tay kéo ta ngồi xuống dưới tán cây, sau mới lại mở miệng, “Sáu ngày trước, bổn thiếu gia ngẫu nhiên biết có kẻ vốn bị tuyên án tử hình chấp hành bị chém ngang thân, vì sợ bị hành hình mà tự sát ở trong ngục. Nàng cũng biết, người chết như vậy, chỉ biết bị để tại bãi tha ma. Bổn thiếu gia liền nghĩ, không bằng làm chuyện tốt, đem hắn đi mai táng. Hôm nay lại đột nhiên nhớ tới thi thể kia còn có thể cứu mạng, cho nên lại lấy ra. Nàng yên tâm, bổn thiếu gia đã giải thích rõ ràng với thi thể đó rồi, hắn sẽ không tới tìm nàng. Huống chi, hắn chết thay nàng, còn có thể có được một tang lễ nào nhiệt. Cớ sao mà không làm đây?”

Lời nói của hắn, từng lời từng lời làm ta khiếp sợ.

Nhưng mà, câu nói “tang lễ nào nhiệt” kia của hắn lại khiến cho tâm ta thoát cái trở nên thấp thòm. Án ngực, do dự một chút, cuối cùng hỏi hắn: “Huynh đã biết rõ thân phận của ta, sao còn dám cứu ta?” Nếu không, hắn nhất định sẽ không nói ra nói như vậy.

Đôi mắt sáng ngời xinh đẹp chớp chớp, hắn cười nói: “Nàng chưa từng nghe qua trước mặt Phật Tổ ai cũng giống ai sao? Thật uổng công nàng chép kinh Phật lâu như vậy! Bổn thiếu gia chính là làm chuyện tốt, không quan tâm nàng là ai. Huống hồ, bổn thiếu gia là ai nào? Thiên hạ này, còn có chuyện bổn thiếu gia không dám làm sao?” Hắn nói rõ từng tiếng thật đặc ý.

Ta không giận, cười lại: “Huynh vì sao nhất định phải làm chuyện tốt?”

“Cũng vì tích đức, tích đức nha.” Hắn thấp giọng kêu lên, tiện đà tựa sát vào ta, vui cười, “Nói cho nàng biết một bí mật, tướng mệnh bổn thiếu gia quá yếu, thầy tướng nói, nếu trước năm hai mươi tuổi mà bổn thiếu gia không làm đủ một trăm việc tốt, liền sống không quá hai mươi.”

Kinh ngạc nhìn người trước mặt, lời hắn nói, ta không biết đến cuối cùng có nên tin hay không. Thế nhưng lời nói của thầy tướng có thể tin được sao? Hắn đột nhiên ngừng nói, ngẩng mặt nằm ở dưới tán cây, hai tay tìm tư thế thoải mái, gối lên sau đầu, nhẹ khép hai mắt. Ta ngồi bó gối, lại quay đầu, nhìn về phía trong núi. Ánh lửa vốn bốc lên tận trời, giờ phút này đã dần nhỏ lại, ta nghĩ lúc này, bọn họ nhất định đã tìm được “thi thể” của ta rồi, mà còn là một thi thể hoàn toàn thay đổi. Tin rằng chỉ có thể dựa vào châm hạt trên đầu mới có thể xác định được thân phận. Bất Nhân hắn, lo lắng thật chu đáo.

Quần Lâm thì sao, hắn biết, sẽ như thế nào?

Haha, lúc đầu, đang êm đẹp, sao lại nghĩ tới hắn.

Hắn với ta, có gì quan hệ đâu.

Khóe môi, không tự giác giương lên. Sau một lúc lâu, mới sâu kín mở miệng: “Bất Nhân, kỳ thật, huynh thực nhân từ. Cái tên Bất Nhân này, thật sự không thích hợp huynh.” “Ừ. Bổn thiếu gia luôn luôn nhân từ.”, hắn chưa có mở mắt. Chỉ cười nói. “Nhưng nàng không cảm thấy cái tên Bất Nhân này rất hay sao?”

Kinh ngạc nhìn người bên cạnh, hắn đúng là người kỳ lạ.

Ta không nói lời nào, hắn lại như là thực vừa lòng, khẽ cười.

Cách một lúc lâu sau, hắn đột nhiên nói: “Loan Phi, nàng vì sao phải giả cho lão Hoàng Đế?”

Ta giật mình hoảng sợ, ngẩng lại, cảm thấy nói cho hắn cũng chẳng sao, nhân tiện nói: “Chỉ là một cái hiểu lầm, ngài tưởng ta, là nữ nhân mà ngài yêu.” Thế nhưng, ta vẫn quyết định khéo léo tình lược sự việc đi.

“À, vậy nàng hận ông ấy không?”

“Có một chút.” Ta thành thật trả lời hắn. Đặc biệt là khi biết được ngài một mặt ép buộc chính mình tin rằng ta chính là Nhã phi, một mặt lại trăm phương nghìn kế tính kế ta. Hắn không tiếp tục hỏi ta, chỉ nói: “Vậy nàng sau này thế thế nào? Có phải sẽ trở về nhà không?”

Về nhà.

Ảo não lúc đầu: “Ta đã không có nhà nữa rồi.” “Vậy Lục ca của nàng đâu” Hắn ngồi dậy, nhìn ta.

Trí nhớ hắn thật tốt, ta chỉ đề cập đến một lần, mà hắn lại có thể nhớ kỹ. Sắc mặt nhuộm màu ly biệt, nhẹ giọng nói: “Không biết.” Miễn cưỡng cười, ta quay đầu, hỏi hắn, “Huynh thì sao? Vì sao không trở về nhà đi?” Quý công tử giống như hắn, vậy mà lại nguyện ý lộ mặt ở bên ngoài chịu khổ. Bản thân nghĩ, đã là nửa năm. Không, có lẽ còn lâu hơn, chỉ là ta không biết mà thôi.

Hắn cúi đầu đưa bốn tờ bên hông rút ra một chiếc quạt giấy, nghiêm túc nói: “Đó là vì bổn thiếu gia phải gấp rút đi làm việc tốt.” “Ở nhà không thể làm sao?”

“Có thể, ta ở nhà, một ngày có thể làm xong một trăm chuyện tốt.” Ta kinh ngạc: “Vậy huynh vì sao không?”

Hắn đưa tay, dùng quạt giấy chặn miệng ta lại, giờ lên một đầu ngón tay, lắc nhẹ, nói: “Đại ca của bọn thiếu gia, mỗi ngày bắt bọn hạ nhân chuẩn bị chuyện tốt chờ ta đi làm, khiến bọn thiếu gia sút đầu mẻ trán, thật sự rất không trọng nghĩa !” Ta không khỏi bật cười: “Cho nên huynh mới gọi hắn là Bất Nghĩa?”

Nhưng mà, từ trong miệng hắn, ta cũng nghe ra được, đại ca của hắn, là cực lo lắng, quan tâm hắn. Nếu không, làm sao nguyện ý giúp tìm hắn trò chơi cho hắn chơi đùa như vậy? Ta đột nhiên, lại thấy lòng trĩu nặng, nổi lên ao ước. Hắn giống ta trước kia, đang ở trong phúc mà không biết hưởng.

“Đúng vậy, cho nên bọn thiếu gia trong lúc tức giận, liền bỏ nhà ra đi.”

Mới vừa rồi, còn thấy hắn làm việc nghiêm cẩn, hiện tại, lại cảm thấy hắn giống như một đứa trẻ vậy. Bật cười, nhìn hắn: “Kỳ thật so với ta, huynh hạnh phúc hơn nhiều. Ít nhất, huynh còn có người thân bên cạnh. Bất Nhân, huynh nên quý trọng.” “Bọn thiếu gia cũng đã Thực quý trọng.” Giọng nói của hắn dần thấp xuống. Ta quay lại nhìn hắn, thấy hắn dựa vào thân cây, tựa hồ là đang ngủ. Lại không biết vì sao, lời nói hắn vừa nói, làm ta giống như nghe được một tầng ý tứ khác. Đường như ẩn khuất sự tranh giành, châm chọc. Ta thậm chí cảm thấy, Bất Nhân, cũng là người mang theo chuyện buồn cũ.

Mà hắn, đem chuyện cũ của bản thân, chôn dấu thật sâu, thật sâu. Ta không biết, sau nụ cười như hoa của hắn, đến tột cùng cất dấu bí mật như thế nào mà không muốn người khác biết được.

Bí mật? Vì sao là bí mật?

Bỗng nhiên vô vị cười rộ lên, tò mò kỳ quái, chính ta cũng không biết vì sao, chỉ là đột nhiên nghĩ như vậy.

Rốt cuộc là bản thân đi ngủ vào lúc nào, ta cũng chẳng hay biết. Chỉ biết là thời điểm tỉnh lại thì trời đã sáng. Trên người ta, đắp một chiếc áo gấm hoa lệ, đó là của Bất Nhân. Ta cảm thấy không tốt cho lắm, vội ngồi dậy, thấy hắn một mình ngồi trên tầng đá lớn cách đó không xa. Gió lạnh thổi bay mái tóc dài của hắn, mà hắn cứ lẳng lặng như vậy ngồi im một chỗ, tay áo thuần trắng theo gió lay động, sinh ra một cảm giác thực quen thuộc.

Ta đột nhiên cảm thấy kinh hãi, đối với ta, rất quen thuộc .

Đó là, cảm giác cô tịch.

“Bất Nhân.” Ta nhẹ nhàng đi lên phía trước gọi hắn.

Hắn tựa như bị giật mình, trong nháy mắt quay mặt lại, vẫn là dáng vẻ tươi cười ngàn năm không đổi của hắn, nhảy xuống, cười hỏi: “Nàng thức rồi?”

Ta gật đầu, đưa trả quần áo cho hắn, thấp giọng nói “Cám ơn”. Dè dặt nhìn, suýt chút nữa lại nhìn về phía Phật Tự, xoay người nói: “Bất Nhân cảm ơn huynh, ta phải đi rồi.”

Hắn đang cài lại nút áo cuối cùng, nghe ta nói như vậy, đầu ngón tay khẽ run, nhanh chóng nâng mắt hỏi: “Đi nơi nào?”

“Lăng Nam.” Không biết vì sao, ta lại bật thốt lên nói ra nơi này. Thời điểm nói ra, rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập nhanh hơn.

Hắn thất xong nút áo cuối cùng, vui cười: “Bọn thiếu gia cũng đang đột nhiên nổi hứng muốn xuống phương Nam du sơn ngoạn thủy.”

Ta biết hắn là cố ý, cười nói: “Kỳ thật huynh không cần như thế, không phải huynh còn phải làm việc tốt sao? Theo ta làm gì?”

Hắn liếc mắt không chịu nhận: “Ai nói bọn thiếu gia đi theo nàng, bọn thiếu gia nổi hứng muốn đi phương Nam làm việc tốt, không được sao?”

Hắn đại khái, đã quên chính mình đang nói cái gì. Mỗi khắc trước còn nói du sơn ngoạn thủy, ngay sau đó liền biến thành làm chuyện tốt. Hắn luôn như vậy, ta vĩnh viễn đoán không ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Ta không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn về dưới núi. Hắn cũng quay đầu đưa mắt nhìn về phía Phật Tự dưới núi, thờ dãi nói: “Aiii, bọn thiếu gia ta đi rồi, trụ trì của Phật Tự lại phải khóc. Mất đi một kim chủ lớn như vậy mà.”

Hắn vui vẻ phất phất than thở một hơi, ta kinh ngạc. Thì ra đại kim chủ của Phật Tự, chính là hắn!

Nhìn dáng vẻ hắn, tựa hồ là kẻ không thiếu tiền. Đưa mắt nhìn khắp toàn bộ Đại Tuyên, có nhà ai có thể giàu có, sung túc nhường ấy? Trong đầu, bỗng nhiên nghĩ tới cái tên của tổ chức ám hội kia.

Giật mình nhìn hắn, hắn là người của ám hội sao?

“Nghĩ cái gì vậy?” Hắn ngoái đầu nhìn ta hỏi.

“Không có gì.” Ta cần môi nói. Hai người xuống núi, đi hơn nửa ngày, mới nhìn thấy một chiếc xe ngựa xa xa chạy ở phía trước. Hắn không nói hai lời, thi triển khinh công đuổi theo. Ta chân động, hắn sẽ không lại đi nhờ xe chứ? Bản thân không có khinh công, đành phải chạy đi theo sau hắn. Hắn rất nhanh, đuổi kịp xe ngựa, sau đó, nhìn thấy xe ngựa bị dừng lại. Chờ đến lúc ta đuổi theo tới nơi, chỉ thấy hắn cười tủm tỉm nhô đầu ra, cười nói: “Mau lên đây, lão phu nhân đồng ý cho chúng ta đi nhờ xe !”

Kính ngạc nhìn hấn, hấn làm thế nào mà xe gì hấn cũng có thể lên được? Thế nhưng, ta là muốn đi về phương Nam, hấn không hỏi xem có tiện đường hay không sao? Ta do dự, hấn lại nghiêng người giữ chặt lấy ta, nhỏ giọng nói: “Nghĩ cái gì vậy, trước tiên chúng ta đi nhờ xe đến thị trấn nhỏ phía trước, sau đó sẽ nghĩ biện pháp đổi hướng đi xuống phía Nam.” Hấn vừa nói, vừa kéo ta vào bên trong xe. Lão phu nhân bên trong xe, tuy rằng trên người mặc khánh phục [1], nhưng sắc mặt lại là không hài lòng cho lắm. Thấy ta tiến vào, miễn cưỡng cười trừ một tiếng, mở miệng nói: “Nàng chính là muội muội mà người nói?”

[1] “khánh phục”: trang phục mặc vào dịp có ngày lễ hay sự kiện đáng chúc tụng.

Ta vội chào: “Chào lão phu nhân.”

Bà cười rộ lên, trên mặt toàn là nếp nhăn, huých vào người Bất Nhân, nói: “Tuy là ta già rồi, nhãn lực không còn tinh tường nhạy bén nữa, nhưng vẫn nhìn ra được, tiểu tư người ngưng ngưng sao?”

Bất Nhân rõ ràng kinh sợ, cười nói: “Lão phu nhân nói đùa, người là đang đi đâu vậy?”

Nghe vậy, sắc mặt mới vừa rồi còn vui vẻ, lại trầm đi xuống, thở dài nói: “Aiii, sắp giao thừa, vốn là đầu xuân sang năm cháu trai ta sẽ đón dâu, cho nên người làm bà này, muốn đi cầu phúc cho nó. Ai ngờ, đêm qua Phật Tự lại bị phát hỏa, hấn là đã chết người rất quan trọng, thấy khắp nơi đều là quan binh. Các người nói xem, thật nhiều điềm xấu! Cho nên ta còn chưa đến được cửa Chùa, đã vội vã quay lại!”

Sắc mặt của ta trầm xuống, Bất Nhân lại vẫn cười như cũ: “Cái gì may mắn với điềm xấu chứ, lão phu nhân hôm nay làm chuyện tốt, tự nhiên chuyện gì cũng sẽ may mắn thôi.”

Chúng ta đều giật mình, hấn lại nói: “Người xem, người cho chúng ta đi nhờ xe ra khỏi thành, đây còn không phải việc tốt rất lớn hay sao?” “Ha ha.” Lão phu nhân cười rộ lên, chỉ vào người hấn nói, “Người cũng thật khôì hài vui vẻ!”

Ta cũng mỉm môi cười, dường như từ trong miệng hấn, chuyện gì cũng đều có thể là chuyện tốt.

Xe ngựa xuyên qua nội thành náo nhiệt, rồi sau đó, rốt cục ra khỏi thành. Đây là lần thứ ba, ta đi ra khỏi nơi này. Ta nghĩ, về sau, ta cũng sẽ không trở về nữa. Tạm biệt, quá khứ của ta

Nhắm mắt lại, khoe miệng lộ ra nụ cười nhẹ. Không có ai bên cạnh, vĩnh viễn đều có thể vui vẻ cười.

Đến trấn kế tiếp, lão phu nhân nhiệt tình mời chúng ta đến quý phủ của bà, Bất Nhân khước từ. Chúng ta xuống xe ngựa, tìm khách điếm tìm nơi ngủ trọ.

Sắp đến lễ mừng năm mới, trên đường căn bản không có người, ngay cả khách điếm cũng thật vắng lạnh. Tiểu nhị thấy chúng ta đi vào, phe phẩy đầu khăn dài, mở miệng nói: “Hai vị, thật ngại quá, nhà bếp của bốn điếm đã không nổi lửa nữa, đầu bếp đều về quê chuẩn bị lễ mừng năm mới. Nhưng mà các vị vẫn có thể ở trọ, chỉ là nếu muốn ăn gì, phiền toái hai vị tự mình xuống bếp.”

Cũng đã ngáp ghé cuối năm, ai còn ở đây lo việc buôn bán nữa??

Bất Nhân ném cho tiểu nhị một thỏi bạc nặng, mở miệng nói: “Hai gian phòng thượng hạng, cái khác, không cần tiểu nhị ca quan tâm.”

Tiểu nhị vội cúi đầu cắn ngân lượng kia một cái, từ trong đáy mắt lóe sáng rạng rỡ, vội cúi đầu khom lưng cười nói: “Thật cứng. Khách quan, mời đi bên này!” Vừa nói, vừa vội nghiêng người dẫn chúng ta lên lầu.

Năm mới cận kề, phải hỏi thăm rất nhiều người, có thể nói trong khoảng thời gian này chẳng ai ở bên ngoài cả. Những người ra ngoài làm công cả năm, đều trở về quê hương. Xem ra, chúng ta chỉ có thể ở trong này, đợi cho đến năm sau.

Nhìn phần tiền trên, tiểu nhị tìm cho chúng ta một người không trở về cố hương đón lễ mừng năm mới, việc ăn uống xem như được giải quyết. Đào mắt, đã đến đêm giao thừa.

Bên ngoài, âm thanh pháo trúc vang lên không ngừng. Toàn bộ Viên Hoa trấn đều đắm chìm trong không khí vui mừng. Bọn nhỏ đốt một ống pháo trúc thật dài, một tay ôm lỗ tai, ở trước cửa nhà chơi đến vui vẻ.

Ta mới đứng ở cửa sổ một lát, liền gặp Bất Nhân đẩy cửa tiến vào, hướng ta cười nói: “Không ra đi chơi gì sao?”

Ta lắc đầu, hấn tiến lại đây bắt lấy tay của ta, vẫn cười nói: “Đi nào đi thôi, đi ra ngoài chơi với bọn thiếu gia.”

Hấn đem ta kéo ra ngoài, ta cũng không có giấy dựa.

“Đi nơi nào?” Nâng mắt nhìn hấn, hấn quay đầu lại, đắc ý nói: “Bí mật.”

Ta bỗng nhiên vô cớ nở nụ cười.

Hấn mang ta ra khách tiền [2], nhưng không có dừng lại. Chúng ta đi thawgr dọc theo đường cái, bên tai là tiếng mọi người hoan hô, còn có không khí ẩm cúng đêm giao thừa.

[2] “Khách tiền”: sảnh phía trước dùng để đón tiếp khách khứa.

*** Tay hần không lớn, nhưng rất ấm

Ta nghĩ, ta sẽ cả đời cảm kích hần. Bởi vì hần, ở lúc ta bất lực nhất, cho ta ấm áp.

Cảnh tượng trước mắt dường như bị thứ gì đó che mờ, không có nâng tay lau đi, ngừng không được, cười rộ lên.

Hần bỗng nhiên dừng cước bộ, ta thiếu chút nữa là đâm đầu vào hần.

Hần nghiêng người tránh ra, ta mới nhìn thấy, trước mặt chúng ta, xếp rất nhiều, rất nhiều pháo hoa.

Từ trong lòng lấy ra đồ mỗi lửa, hần cúi đầu thổi, đưa cho ta, nháy ánh mắt nói: “Nàng thử đốt một chiếc xem”

Nhìn mỗi lửa ở trên tay, ta ngượng ngập lắc đầu: “Ta... ta không dám.” Ta chỉ từng được nhìn thấy pháo hoa bay ở trong trời đêm, chứ chưa bao giờ tự tay đốt pháo hoa. Trong trí nhớ, tất cả đều là việc mà Lục ca ta làm. Đốt xong, huynh ấy sẽ chạy nhanh tới, sau đó cười, hỏi ta xem có thích không.

“Nha đầu nhất gan.” Hần càn rỡ cười, nắm lấy tay ta, kéo người ta đi qua. Ta sợ tới mức cả người căng thẳng, còn hần ở bên tai ta lại cười không ngừng, “Thả lỏng một chút, là đốt pháo hoa, chứ đâu có phải đốt nàng.”

“Hừ.”

Trong nháy mắt ánh lửa sáng lên, ta thở nhẹ một hơi, lại thấy thất lưng bị ôm chặt, hần mau chóng mang ta bay xa hơn một trượng. Sau đó, một tiếng nổ “đoàng -”, một viên cầu lửa lớn bay vào trong bóng đêm, rồi cũng chỉ trong thời gian chớp mắt tỏa ra là một chùm pháo hoa to lớn, đẹp mắt. Khiến cho màu đen vốn có của màn đêm, được nhuộm màu bằng những ánh sáng rực rỡ. Hần ôm ta, giống như chuồn chuồn lướt mặt nước, trong thời gian một khắc đã lại đốt thêm một chùm pháo hoa. Bên tai âm thanh “đi đùng” vang lên không ngừng, trước mắt là một khung cảnh hỗn loạn.

Giờ khắc này trên mặt đất trở nên náo nhiệt, mà thiên không cũng không còn tịch mịch nữa.

Pháo hoa đầy trời, ngân lên một khúc nhạc động lòng người, đem sinh mệnh của chính mình bày ra trong thời khắc chói sáng nhất.

Cầu lửa phun ra, tựa như rơi xuống là một đêm mưa hoa lệ

“Oa. Thật đẹp. Mau nhìn mau nhìn!”

Người ở phía sau dần đứng hết cả lên, đều là bị pháo hoa này hấp dẫn đến. Bọn nhỏ hưng phấn hơn nữa, vỗ tay, nhảy múa, hò hét.

Nâng mắt nhìn, ánh lửa chiếu vào hai má, có thứ gì đó nóng bỏng theo khóe mắt trào ra.

Người bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: “Trên trời, dưới đất đều cười vui, là không cho phép khóc. Người thân của nàng ở trên kia nhìn xuống, hi vọng nhất, là được nhìn thấy nàng cười.”

Tiếng lòng khẽ lay động. Lời hần nói. Làm sao khi nghe qua. Không hần là đang an ủi ta. Mà hần. Như đang nói chính hần vậy. Sụt sịt cái mũi, rồi lại ngược mắt ngắm nhìn cảnh tượng đẹp đẽ, lộng lẫy của trời đêm.

Cho đến khi, pháo hoa tàn hết.

Cho đến khi, người phía sau cũng đã tản đi hết. Cho đến khi, thanh âm ồn ào chung quanh cũng dần dần biến mất Hần cầm tay của ta, hỏi nhỏ: “Nàng lạnh sao?”

“Không lạnh, ta, rất ấm”

Là thật rất ấm

Từ sau khi đạo thánh chỉ làm người ta tan nát cõi lòng kia được ban xuống, lần đầu tiên, ta cảm nhận được sự ấm áp. Ta thật muốn nói, Bất Nhân, cảm ơn ngươi. Chính là, đối với vẻ thoải mái tươi cười của hần, ta bỗng nhiên cảm thấy, rốt cuộc thì lời nói “sát phong cảnh” [3] như vậy, ta nói không nên lời.

[3] “sát phong cảnh”: phá hoại không khí đang có.

Rất lâu rất lâu sau, hần mới nhẹ nhàng nói rõ từng lời: “Ta cũng, rất ấm”

Hần giống như, đang nhớ lại ngày ấy trên tảng đá lớn đón gió ở sau lưng núi, là một hần im lặng cô đơn. Ở trong lúc ta còn chưa nghiêng ngửa ra, hần lại “khánh khách” cười rộ lên, ôm ngang người ta, thả người bay lên miếu thờ cao cao kia. Ta lập tức đứng không vững, kêu lên sợ hãi vội vã ôm lấy người hần. Hần kêu to: “Này, đừng nhanh như vậy chứ, bọn thiếu gia vừa mới nhảy lên thôi mà!” Ta cũng học theo lời hần nói, từ từ nhắm hai mắt mà kêu lên: “Này, người đột nhiên mang ta nhảy lên chỗ cao như vậy, cũng không báo trước cho ta một tiếng!”

Hần cười lớn, vỗ vỗ tay của ta, vui vẻ nói: “Mở mắt, nàng xem, từ chỗ này, có thể nhìn thấy toàn bộ Viên Hoa trấn.”

Chậm rãi mở mắt ra, thật sự, nhìn thấy ánh đèn của vạn nhà. Có nơi thành từng mảng, có nơi lại nhìn như những chấm sao, nhưng đều giống nhau, nhìn

thật đẹp.

Hắn mang ta ngồi xuống, không kèm chế được lắc lư hai chân, hướng ta cười nói: “Đón giao thừa .” Ta kinh ngạc: “Ồ trong này?” Hắn gật đầu: “Đúng vậy, có gì không thể?”

Ta nở nụ cười, đúng vậy, có gì không thể chứ? Lần này đây, là trong đời này của ta, lần đón giao thừa đặc biệt nhất. Hai người lẳng lặng ngồi, vốn là ta, có rất nhiều điều muốn nói muốn hỏi. Tỷ như, thân phận của hắn, hắn đến từ nơi nào. Nhưng là đột nhiên trong lúc đó, ta lại quyết định, cái gì cũng không hỏi.

Có lẽ, không biết, mới tốt.

Trước mắt hiện lên gương mặt một người, trong lòng nhói đau. Nếu, ta vẫn không biết hắn là ai, cũng vẫn sẽ hạnh phúc. Cho nên, ta không muốn hỏi chuyện của Nhân. Coi như, hắn chính là Bất Nhân mà ta quen biết.

Là một thiếu niên vừa đáng yêu vừa đáng giận.

“Đang – đang – đang – ”

Tiếng chuông chào năm mới, rột cục vang lên.

Phía dưới, âm thanh sáo trúc, lại một lần nữa bao phủ cả trần nhỏ.

Hắn đứng lên, mang theo ta, bay trên mái hiên. Thậm chí khi hắn rơi trên chỗ gạch ngói vụn đều không nghe thấy tiếng động. Tốc độ thật nhanh, nháy mắt đã trở về nhà trọ.

Đưa ta trở về phòng, hắn kêu la mệt mỏi, liền xoay người rời đi.

“Aa” Ta đang định gọi hắn, hắn đã lao nhanh đi. Khẽ nhú mày, thế này không giống hắn. Bình thường hắn nói rất nhiều, thế nhưng trên đường trở về, một câu cũng không thấy hắn nói.

Nghĩ thế, lại lắc đầu, khẳng định là thật mệt mỏi.

Ta cũng không muốn nghĩ đến bất luận kẻ nào, nhanh chóng lên giường, trốn vào ổ chăn, gắt gao, nhắm chặt mắt lại. Một đêm này, ta ngủ thật ngon giấc.

Buổi sáng thức dậy, cũng không gặp Bất Nhân. Hồi tiểu nhị, cũng nói không nhìn thấy. Có chút nghi hoặc, đi đến gõ cửa phòng hắn, bên trong không có một chút thanh âm. Ta nhịn không được đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy rõ ràng chăn đệm của hắn đã được xếp lại chỉnh tề.

Trong lòng bỗng cảm thấy kinh hãi, hắn đi rồi sao?

Nghĩ như vậy, vội tiến lên vài bước. Đưa tay sờ thử trên mặt giường, cảm thấy không có một chút độ ấm nào lưu lại. Trực giác nói cho ta biết, hắn không phải là người thức dậy sớm như thế. Như vậy, hắn là một đêm chưa về sao? Đêm qua sau khi đưa ta trở về, hắn lại đi nơi nào? Chạy ra đi, vốn là muốn hỏi tiểu nhị, lại nhớ tới, hắn nếu là suốt đêm đi ra ngoài, nhất định là sẽ không đi cửa lớn. Kinh công hắn tốt như vậy, nếu đi ra ngoài nhất định là thần không biết quỷ không hay, hồi tiểu nhị có tác dụng gì chứ?

Đêm qua, ta đã cảm thấy hắn kỳ lạ. Trong miệng kêu mệt, người lại không ở trong phòng.

Nhưng mà, nơi này, không phải nơi chúng ta quen thuộc, căn bản không biết nên đi nơi nào tìm hắn.

Ăn uống qua loa rồi quay lại phòng hắn chờ. Mới vừa rồi nghe nói quá nửa đêm một chút thì có tuyết rơi. Đẩy cửa sổ ra, còn có thể một tầng tuyết mỏng. Còn có dấu chân rõ ràng kéo dài từ cửa sổ đi ra ngoài.

Không biết vì sao, thời điểm nhìn thấy dấu chân còn lưu lại kia, lo lắng trong lòng cũng được buông lỏng. Hắn nếu là muốn một mình rời đi, tuyệt đối sẽ không đi như vậy. Cho nên, hắn nhất định trở về. Nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, trở về phòng mình.

Đợi suốt một ngày, cũng không thấy hắn trở về. Trong lòng ta, không khỏi lại bất an. Chẳng lẽ, ta nghĩ sai rồi sao? Buổi tối, nằm ở trên giường làm thế nào cũng ngủ không được. Lỗ tai vẫn dựng thẳng lên, khát vọng nghe thấy phòng cách vách truyền đến một chút tiếng vang.

Thế nhưng ta vẫn chỉ thất vọng. Ngày thứ hai, trời vừa mới sáng, ta liền nhịn không được thức dậy. Thời điểm đẩy cửa đi ra ngoài, nghe thấy cửa phòng cách vách cũng cùng lúc bị mở ra. Bàn năng xoay người, thấy Bất Nhân vừa vịn từ trong phòng đi ra.

Ta nhìn hắn, ngây người.

Trên mặt hắn còn đọng lại vẻ mệt mỏi. Trên người vẫn là hoa phục gây chú ý như trước, nhưng không phải bộ mà ngày hôm đó hắn mặc, mà là, đã đổi bộ mới. Trên tay hắn, vĩnh viễn cầm cây quạt giấy viền vàng kia.

Hắn thấy ta, cười đi tới, nheo mắt nói: “Ha ha, bốn thiếu gia hôm qua nhất định đã khiến cho nàng chờ thảm đi? Thực xin lỗi , bốn thiếu gia đột nhiên nhớ tới, hôm qua là tân niên, cũng chưa chuẩn bị quần áo mới, cho nên sáng sớm trở lại kinh thành đi mua. Lại không nghĩ đến, xe ngựa đi được nửa đường thì bị hỏng, cho nên đến khuya mới trở về.” Hắn đẩy ta vào cửa, chỉ vào trên bàn nói, “Đó, quần áo mới của nàng.”

Theo tay hần chỉ, ta mới nhìn thấy, trên bàn trong phòng ta, thật sự có thêm một kiện quần áo mới.

Nâng mắt nhìn hần, hần đắc ý cười, lui lại mấy bước, vừa đóng cửa lại vừa nói: “Đừng đứng ngốc ở đó nữa, mau thay đi!”

Cửa bị đóng lại, ánh mắt dừng ở quần áo trên bàn, không tự giác cười, chỉ có trẻ con, mới la hét muốn mặc quần áo mới lúc tân niên. Tay, mon trón quần áo trên bàn, găm vóc mềm mại, vừa thấy đã biết là hàng thượng đẳng. Chất liệu như vậy, thật sự chỉ có tiệm may trong kinh thành mới có. Có lẽ, hần thật sự trở về kinh thành, nhưng, hần vẫn lừa ta. Hần căn bản, không phải sáng sớm đi ra ngoài. Hần là ở lúc tuyết vẫn chưa ngừng rơi đã ra ngoài, nếu không, trên đầu chân lưu lại kia cũng sẽ không bị che phủ một lớp tuyết mỏng.

Ta không biết hần đến tột cùng đi ra ngoài làm gì. Nhưng mà. Ta nên hỏi sao?

Cầm quần áo thay, thời điểm mở cửa, ta đã quyết định, không hỏi.

Hần thật sự chờ ở cửa, lúc quay người lại, khẽ giật mình, lập tức kêu lên: “Oa, Loan Phi nàng thật là đẹp!” Hần ôm lấy ta xuống lầu, đột nhiên lại bảo, “Mau nhìn, mọi người mau nhìn, cô nương xinh đẹp nhất của ta đây!”

Ta bị hần nói vậy mặt mày đều đỏ hết cả, kéo hần lại nói: “Huynh làm cái gì vậy.”

Hần vẫn cười: “Bồn thiếu gia vui mà, nàng mặc quần áo này, thực không khiến cho bồn thiếu gia mất mặt!”

Ta chán nản, hần này là muốn tán dương hay là chế giễu đây? Có người khoa trương như vậy sao?

Qua năm, chúng ta vẫn ở lại Viên Hoa trấn đợi qua nửa tháng. Nhưng mà Nguyên Tiêu vẫn còn chưa đến. Nửa tháng này, Bất Nhân vẫn giống như lúc ta mới gặp hần vậy, nhìn không ra một chút khác thường. Cái đêm hần đột nhiên biến mất kia, cũng dần dần phai mờ trong trí nhớ của ta.

Cuối cùng cũng qua mười lăm tháng giêng, đáng tiếc là, không tìm được người muốn đi đến phương Nam. Nhưng mà cũng may, có người xuôi theo hướng Nam, chúng ta trước có thể đi nhờ xe, đến trấn kế tiếp, lại hỏi những người khác. Kỳ thực, nếu chúng ta tự biết đường, căn bản không cần phiền toái như thế, bỏ tiền ra mua xe ngựa là xong. Cũng đã thử thuê xe, nhưng không có xa phu nào nguyện ý đi đến nơi xa như thế.

Ta cơ hồ là chưa từng đi xa nhà quá xa, đương nhiên là không biết. Ta vốn tưởng rằng, Bất Nhân đã đi qua rất nhiều nơi, hần nhất định là biết, không nghĩ rằng, hần cũng cười nói không biết.

Dọc theo đường đi, hần thật sự không ngừng tay, nơi nơi làm chuyện tốt. Hần thường nói, hần đã mười chín rồi, chỉ một năm này, muốn cố gắng làm việc tốt. Tóm lại, từ chuyện to đến chuyện nhỏ, hần thật làm không ít.

Nhưng mà cũng có chút chuyện làm người ta dở khóc dở cười. Ta vô cùng nhớ tới ngày ấy ở Phật Tự, hần lại nhai nói hần sẽ gặp phải chuyện không may. Không nghĩ tới, thật đúng là có người không may như vậy.

Mỗi lần sau này, ta đều là cười không ngừng.

Hần sẽ ảo não, lấy khuỷu tay huých vào ta nói: “Thế nào thế nào, có phải nàng đã biết trước làm việc tốt lại khó đến như vậy đúng không? Aiii, bồn thiếu gia thật tức giận mà!”

Trên đường đi nhờ xe, có đôi khi, còn dừng lại trên trấn nhiều ngày. Tốc độ của chúng ta cũng không được xem là nhanh. Đã qua gần hai tháng, mà vẫn chưa đi được một nửa đường.

Mà ta dần dần, cư nhiên cũng thích đi nhờ xe. Như vậy trên đường, một chút cũng không cảm thấy lạnh lẽo, lúc nào cũng là vô cùng náo nhiệt. Cảm giác như vậy, thật tốt.

Một lần đi nhờ xe đến Tuyền Châu thành, lại ở lại ba ngày.

Cũng may lúc này đây, không phải là trấn nhỏ. Ở trong thành, tìm được nhiều cơ hội ra khỏi thành đi xuống phương Nam hơn.

Mấy ngày này, trên đường cái càng thêm náo nhiệt. Hỏi người mới biết, có gánh hát tên gọi Vân Lai Phưởng vào thành, đó là một gánh hát rất nổi tiếng. Đến Tuyền Châu bắt đầu diễn buổi đầu, đã là không còn chỗ ngồi.

Bất Nhân liền vui vẻ phấn chấn lôi kéo ta, đi xem cổ vũ.

Ta không lay chuyển được hần, đành phải đi theo đi.

Đã hát được vài màn, khán giả vẫn ngồi chật ních. Vị trí của ta với Bất Nhân là do hần ra giá cao mới mua được. Vở diễn còn chưa bắt đầu, hần đã ăn được cả một đồng lớn lạc luộc cùng hạt dưa.

Một lúc lâu sau, ở phía chỗ ngồi của tân khách mới đột nhiên an tĩnh lại. Ta ngược mắt nhìn lại, trên đài là một nữ tử trang điểm nhẹ nhàng, đánh phấn trắng hồng, lông mày tinh tế. Tay áo nàng rũ trên mặt nước, nhẹ bắt lấy cây phát trần nhỏ, cổ tay vừa lật, đôi mắt nhiếp hồn người nhìn thẳng xuống phía

dưới, sóng mắt lưu chuyển, vẫn chưa mở miệng nói, đã khiến cho toàn trường vỗ tay vang dội. Tiếng chiêng, tiếng trống nhẹ vang lên, nữ tử hé đôi môi anh đào, cả thanh âm lẫn dung nhan uyển chuyển, ngân lên khúc ca đau xót, giọng ca vừa mạnh mẽ, vừa mềm mại lay động lòng người. Dù là ta, cũng đều xem đến nhập thần

Khúc hát nàng xướng là [Tư Phàm]. * Một khúc kết thúc, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Ta lẩm bẩm: “Nam sợ [dạ bồn] nữ sợ [tư phàm]” Người trước là anh hùng đã đi đến cuối đường, người sau là cô gái hoài xuân, trong cuộc sống thoải mái nhất lại phập phồng, thôn thức hai loại tâm tình.

“Chà, không nghĩ tới, nàng còn hiểu khúc hát này? Tư phàm, tư phàm...” Bất Nhân lặp lại hai chữ này, mở to hai mắt nhìn ta. Không biết vì sao, ta bị hấn nhìn mà trong lòng hốt hoảng. Cuống quýt đứng lên, chạy vội ra ngoài. “Này, bồn thiếu gia còn không có xem đủ đâu!” Người phía sau bắt mắt kêu, đuổi theo ta đi ra.

Chạy một mạch vọt thẳng ra tới đường cái, ta đề ngực thở dốc. Hấn đuổi theo, vỗ ngực nói: “Nàng chạy nhanh như vậy làm gì, cứ giống như bồn thiếu gia là sai lang hổ báo không bằng. Òa —” Hấn nói xong, giả làm cái mặt quý, rồi lại “khanh khách” cười rộ lên.

Ta nhìn hấn, nhưng là, như thế nào cũng cười không được.

Hấn chậm rãi, chậm rãi thu lại ý cười. Đi bên cạnh ta. Tiến lại đây. Thấp giọng nói: “Không phải là nàng đã biết rồi sao.” Ta chỉ cảm thấy ngẩn ra, tròn đôi mắt nhìn hấn, ta biết cái gì?

Hấn vừa nói vừa nhìn cây quạt trong tay, làm ra vẻ không có việc gì: “Bồn thiếu gia đều nhìn thấy.”

Ta giữ chặt ống tay áo hấn, bật thốt lên hỏi: “Huynh nhìn thấy cái gì?” Vì sao, lời hấn nói, ta một câu đều nghe không hiểu? Hấn không giống, làm ra vẻ người bí hiểm với ta.

Thuần thực thu cây quạt lại, hướng ta thần bí cười, rồi sau đó mở miệng: “Lúc ở Phật Tự, bồn thiếu gia thường xuyên thấy —” Hấn cố ý kéo dài thanh âm, “Thấy — một nam nhân ngồi ở phía trên phòng nàng, lên nghe nàng đánh đàn.” Lên nghe ta đánh đàn? Hấn nói Một Nam nhân?

Ta dĩ nhiên khiếp sợ nói không ra lời, dưới chân cũng quên cả bước đi, hấn nói, là ai, ta không biết.

Ta bỗng nhiên, sợ biết được.

Ta không biết hấn là không nhìn ra sự khác thường của ta, hay là có ý đều phải nói cho ta nghe: “Thoạt nhìn cũng là một công tử có tiền nha, haha, nhưng mà có thực sự là một thiếu gia có tiền hay không, còn phải nghiên cứu thêm. Hấn một tháng có tới vài lần, mỗi lần thời gian cũng không dài, hoàn toàn không biết bồn thiếu gia cũng ở đó. Thành thật nói cho nàng biết, mỗi lần thiếu gia đó đều nghe hết tiếng nàng đàn xong...” Câu sau hấn nói gì, ta hoàn toàn không nghe thấy, chỉ biết là có người luôn ở bên tai ta lải nhải nói không ngừng. Hấn kéo ta trở lại quán trọ, miệng vẫn không ngừng nói mãi.

Ta không biết lấy khí lực ở đâu, ngược cầm tay hấn, hé môi nói: “Bất Nhân, đừng nói nữa, cầu xin huynh.” Ta sợ, sau khi nghe hấn nói, ta nhẹn không được mà khóc.

Hấn có chút giật mình nhìn ta, sau một lúc lâu, tiến tới nhẹ ôm lấy ta, cười nói: “Nha đầu, nàng thật yếu ớt, thực quăng hết mặt mũi của bồn thiếu gia.”

Ta vốn muốn cười. Thế nhưng, chung quy nhẹn không được, khóc òa lên. Chôn ở trong ngực hấn, không muốn buông ra. Ta nghe thấy, hấn khẽ thở dài. Ta khẳng định, hấn biết, người tới là ai. Thế nhưng hấn, không muốn nói rõ ra. Cho nên, mới nói quanh co lòng vòng như vậy.

Ta nghĩ, ta chung quy chỉ là người đơn giản. Hấn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, theo lời của hấn mà nói, ta đã thất bại từ lâu rồi. Đối với ta vẫn như vậy, không muốn đi sâu tìm hiểu người trước mặt. Ta hiện tại cái gì cũng không có, ta tình nguyện, có được một cảnh tránh gió ấm áp cuối cùng, để cho thời điểm ta yếu ớt, còn có bờ vai để dựa vào. Ta phát hiện, đối với Bất Nhân, từ ngạo mạn, dần trở nên ý lại.

Ta không dám đi hỏi khi nào thì phải tách ra, ít nhất hiện tại, ta thật sự tiếp nhận không nổi.

Chính là ta biết, thời khắc kia, cuối cùng cũng sẽ đến. Hấn với ta khác biệt, hấn có nhà, trong nhà có người thân đang đợi hấn trở về. Trở về quán trọ, không muốn đi đâu. Liền ở trong phòng mình đợi. Bất Nhân lại một mình chạy ra ngoài chơi.

Lại qua một ngày. Hấn kích động chạy tới kêu to: “Tìm được rồi! Tìm được rồi! Tìm được người muốn đi xuống phương Nam rồi!”

Ta vội đứng lên, hấn đắc ý cười: “Vân Lai Phưởng kia, là muốn đi diễn lưu động, bọn họ sẽ đi Lăng Nam.”

“Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên, bồn thiếu gia đã lừa gạt nàng khi nào chưa?” Hấn uống ngụm nước, cười nói, “Nhưng mà bây giờ chúng ta không đi nhờ xe, chúng ta lên thuyền! Bọn họ, phải đi đường thủy. Haha, bồn thiếu gia thật vui vẻ, bồn thiếu gia lớn như vậy, còn chưa có được ngôi thuyền đâu!”

Vân Lai Phưởng chỉ nghỉ lại Tuyền Châu hai ngày, liền khởi hành xuống miền Nam. Ta cùng với Bất Nhân cùng nhau đi lên thuyền của nam đình.

Bầu gánh của gánh hát là một nam tử trung niên, họ Trần, rất hiền hòa. Hấn nói, đi đường thủy là vì đồ nghề của gánh hát có rất nhiều, dùng xe ngựa để chở thì phí chuyên chở rất cao. Gánh hát tuy là thu nhập không ít, nhưng mà người cũng nhiều, cho nên muốn tiết kiệm chi phí.

Ta lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử từ ngày đó hát hết khúc [Tư Phàm], nàng lại trang điểm, toát ra một loại khí chất thoát tục. Ta mới biết, nàng xứng đáng là đóa hoa hồng tỏa sáng của Vân Lai Phường, tên gọi Hồng Tụ. Mùa này gió không lớn, cho nên thuyền cũng đi không nhanh.

Lúc vừa lên thuyền, Bất Nhân rất là hưng phấn. Nhưng qua nửa ngày, hắn liền trở nên có chút mệt mỏi, thái dương tất cả đều là mồ hôi lạnh, sắc mặt khó coi. Ta gọi hắn, hắn cũng chỉ lắc đầu, vịn vào lan can đầu thuyền, than nhẹ: “Bồn thiếu gia khó chịu.” Ta giật mình đỡ lấy hắn, vội hỏi: “Làm sao khó chịu?” Một người đầy sinh lực, đột nhiên trở nên như vậy, thực làm ta lo lắng.

Hắn tựa như nói không ra lời, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Một tiếng cười nữ tử như chuông bạc truyền đến, ngoái đầu nhìn lại, thấy Hồng Tụ che miệng cười: “Hắn nhất định là bị say tàu rồi.”

Say tàu?

Ta không khỏi muốn cười, nhớ tới chuyện hắn nói lớn như vậy nhưng là lần đầu ngồi thuyền. Lại nhìn bộ dáng của hắn, càng thêm khẳng định lời Hồng Tụ nói.

Thấy ta cư nhiên nở nụ cười, hắn nhàu mày nói: “Bồn thiếu gia khó chịu muốn chết, nàng cư nhiên” Hắn đột nhiên im miệng, vội nhào tới bên cạnh thuyền nôn ra.

Ta giúp hắn xoa lưng, phía sau Hồng Tụ vẫn cười: “Nhìn bộ dáng Bất Nhân công tử ở trên bờ sinh long hoạt hổ, không nghĩ tới lên thuyền, liền yên tĩnh! Ha ha, cũng không biết là ai, sống chết cũng muốn sư phụ ta phải cho lên thuyền đây?”

Nha đầu vui vẻ phấn chấn như vậy, cùng với nữ tử ở trên đài hát khúc [Tư phàm], thật giống với hai người hoàn toàn khác biệt.

Ta cũng muốn cười theo, nhưng phải cố gắng mà nhịn xuống. Người bên dưới xem ra tức giận không nhẹ. Ồi một hồi lâu, ta đã sắp không đỡ nổi hắn. Hồng Tụ gọi sư huynh của nàng đến đem Bất Nhân diu vào trong khoang thuyền.

Nằm ở trên giường, hắn suy yếu kêu: “Đầu bồn thiếu gia thật choáng váng, chóng mặt chết mất.”

Cách một lát, hắn lại bảo: “Nha đầu Hồng Tụ đâu? Bồn thiếu gia khỏe rồi, muốn” Nói một nửa, hắn bỗng nhiên nhíu chặt mày kiếm, lại im miệng

Ta vắt khăn, lau mồ hôi trên trán giúp hắn. Hắn nhìn không được rên hừ hừ, đôi mắt nhắm chặt. Thì ra ta không biết, say tàu thật sự khó chịu như vậy.

Hồng Tụ tựa ở cửa cười: “Bất Nhân công tử?”

Hắn hừ một tiếng, Hồng Tụ cũng không tức giận, nói: “Bồn cô nương sẽ không so đo với một người bệnh. Nếu huynh muốn mau khỏe, thì nên đứng lên, bụng đầu lắc phải xoay trái, cho đến khi thích ứng được với sự lay động của thân thuyền, tự nhiên sẽ tốt hơn thôi.” Ta nghe thấy có lý, liền đi diu hắn, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Không làm! Đầu bồn thiếu gia choáng váng muốn chết, lại còn lắc nữa? lảo nhão chóng mặt? vậy ...” Ta biết hắn muốn nói cái gì, quay đầu nhìn Hồng Tụ, thấy nàng cười đến sáng lạn. Bất Nhân say tàu có chút nặng, Trần bầu gánh nói thường người say tàu, dài nhất hai ba ngày chắc chắn khỏe lại. Nhưng qua chừng đó ngày vẫn không thấy hắn khỏe lại. Sư huynh Hồng Tụ lắc đầu nói hắn từng gặp qua một người say tàu như Bất Nhân, nhưng mà người đó không phải nhân sĩ Đại Tuyên.

* 《 Tư phàm 》

作曲/编曲：千草仙

Tác khúc / biên khúc: Thiên Thảo Tiên

作词/文案/演唱：檀烧

Tác từ / văn án / diễn xướng: Đàn Thiêu 和声/后期：HITA

Hòa thanh / hậu kỳ: HITA 古筝：猛虎蔷薇 Cổ tranh: Mãnh Hồ Sắc Vĩ

Thiên sơn tích tuyết

Hóa thành hạt mưa trần thế

Đan hòa lô yên [1]

Thì ra là khói bếp trần gian.

Độc tọa trên đỉnh núi

Lúc thanh tịnh nhưng thực ra mang bao tạp niệm

Thế nhân biện hô cho ưu oán đến tận bây giờ

Cho là thứ tiêu khiển.

Một giấc mộng trăm chuyển nghìn

Vạn năm quay về không ngừng

Ta buông thả thất tình dục lục

Giữa trưa tham hoan

Đem tự tại hoàn si triển

Sáng chiều sớm tối.

Đợi đến khi thề non hẹn biển tiêu tan thành mây khói

Ta lưu lại chốn xa xăm bốn phương đất trời chỉ còn bóng ảnh cô đơn

Đêm trắng sáng thanh quang tràn đầy

Thiên địa bầu bạn.

Mỹ cảnh ngày đẹp trời

Cũng như hoa quỳnh sớm nở tối tàn

Là sắc màu khoảng không

Mãi mãi mịt mù

Uổng công tâm trí ngộ hữu duyên

Cuối cùng vô duyên trở về

Người hữu tình nhiều lắm

Chỉ có trời vô tình

Trách ai lòng tham không đáy.

Một giấc mộng trăm chuyển nghìn

Vạn năm quay về không ngừng

Ta buông thả thất tình dục lục

Giữa trưa tham hoan

Đem tự tại hoàn si triển

Sáng chiều sớm tối.

Đợi đến khi lời thề non hẹn biển tiêu tan thành mây khói

Ta lưu lại chốn xa xăm

Bốn phương đất trời chỉ còn bóng ảnh cô đơn

Đêm trắng sáng thanh quang tràn đầy

Thiên địa bầu bạn.

Nghĩ một chút kiếp phù sinh ngắm hoa lạc

Ái hận tình cừu nói không hết

Ta bất chấp đạt được khoảng không tam thu [2]

Không nên cố gắng hỏi nhân quả
Khi nặng tương tư rồi khẽ hứa hẹn
Tránh cho ta một đời tịch mịch.
Một giấc mộng trăm chuyển nghìn
Vạn năm quay về không ngừng
Ta buông thả thất tình dục lục
Giữa trưa tham hoan
Đem tự tại hoàn si triển
Sáng chiều sớm tối.
C.163.2

Bạn đang đọc truyện *Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khi Phi Tái Nạn Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.